În spatele măștii

Emma Sayle

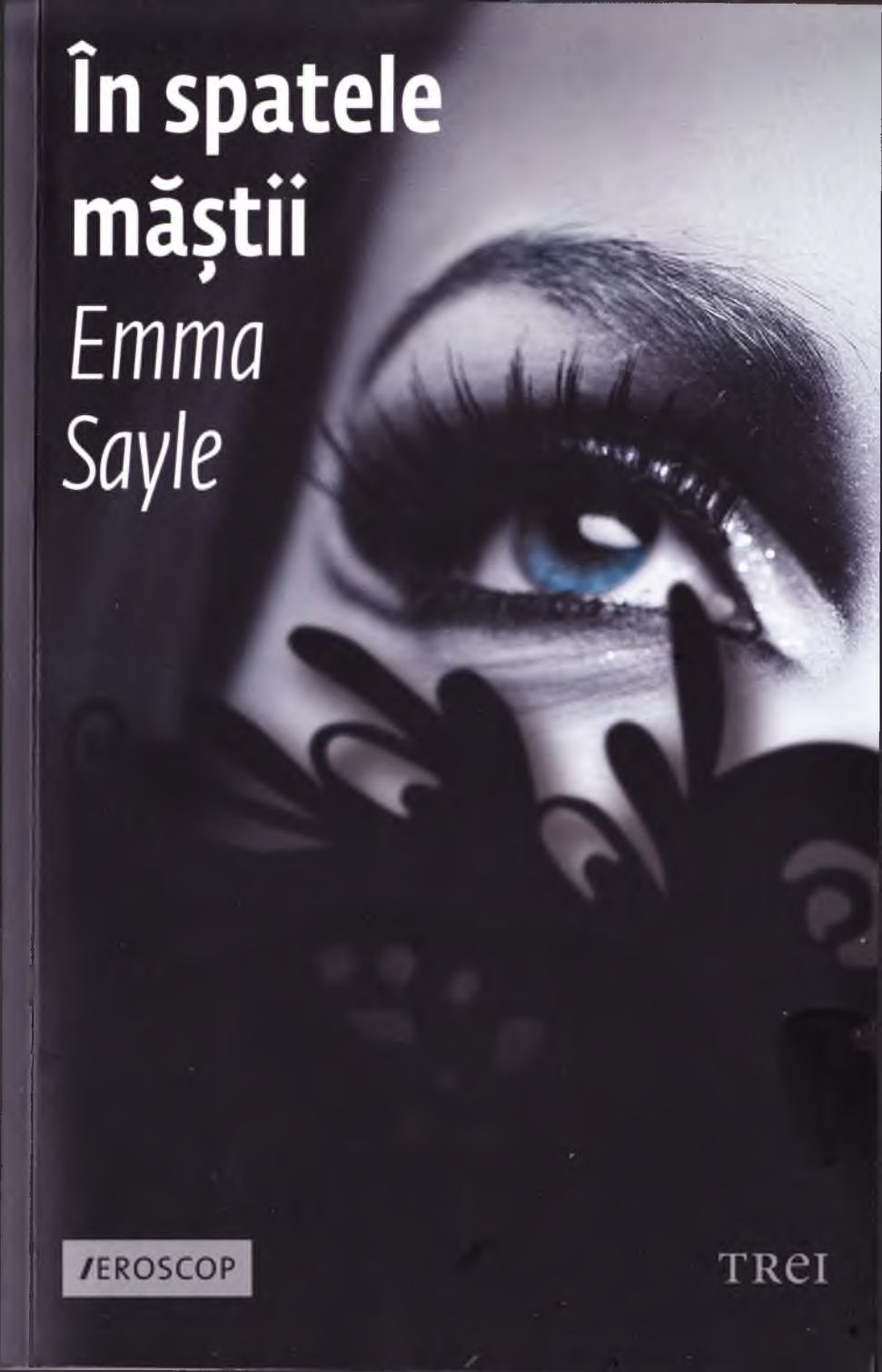

/EROSCOP

TREI

O poveste adevărată despre senzualitate, seducție și atracție.

Emma este proprietara unui club exclusivist, celebru pentru petrecerile sale, mai sălbatice decât în *50 de umbre ale lui Grey*... petreceri decadente și hedoniste, ținute în locații secrete.

O lume a dorințelor și a lipsei de inhibiții – toate pentru a le oferi plăcere femeilor.
Un loc în care, în spatele măștilor elegante, membrii clubului dau viață celor mai îndrăznețe fantezii...

Emma încearcă să se țină departe de acest vârtej de pasiune și erotism nestăvilit. Oare va reuși?

ISBN: 978-606-719-478-4

EROSCOP

TREI

www.edituratrei.ro

„Ne lipim strâns unul de altul, iar sărutările noastre devin tot mai adânci și mai fierbinți. Închid ochii ca să mă concentrez la senzația degetelor lui împletite în părul meu, la atingerea buzelor lui, la căldura gurii lui lipite de a mea și la extraordinarul lui talent de a face dragoste cu mine."

/EROSCOP

În 2005, la 27 de ani, **Emma Sayle** a creat brandul Killing Kittens, specializat în petreceri pentru adulți. Clubul a ajuns faimos, primind sute de cereri și comenzi de pe ambele țărmuri ale Atlanticului. Emma trăiește la Londra și se ocupă în continuare de club.

„Nu e o exagerare să spunem că, pentru unii oameni, Killing Kittens a schimbat felul în care gândesc și trăiesc."
Time Out

/EROSCOP

În spatele măștii

/EROSCOP

Emma Sayle

cu Suzanne Kerins

În spatele măștii

TREI

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Cover layout design © HarperCollinsPublishers Lt 2014
Cover photograph Lóránd Gelner/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Mihaela Serea

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Sînziana Doman
Mihail Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAYLE, EMMA
În spatele măștii / Emma Sayle în colab. cu Suzanne Kerins ; trad.: Camelia Ghioc. - București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-478-4
I. Kerins, Suzanne
II. Ghioc, Camelia (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Behind the Mask
Autor: Emma Sayle

Copyright © Emma Sayle and Suzanne Kerins 2014

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Păşeşte într-o lume în care femeile stabilesc —
şi încalcă — toate regulile

Prolog

Bine ați venit la Killing Kittens[1]!

CELE ZECE PORUNCI ALE LUMII MELE

1. Accesul permis numai membrilor.

2. Femeile stabilesc regulile și numai femeile au voie să le încalce.

3. Nu înseamnă NU.

4. Bărbații nu au voie să abordeze femeile. Ei trebuie să aștepte să fie invitați să abordeze o femeie sau să se alăture distracției.

5. Dacă în orice moment de pe parcursul serii se întâmplă ceva neplăcut, eu și echipa mea vrem să fim informați. E posibil să apară situații când o jumătate a unui cuplu se distrează și cealaltă nu, dar bărbații nu trebuie niciodată să dea impresia că au venit singuri și să

1 Killing Kittens — în traducere „Ucigașii de pisicuțe" — e o referire la un „anunț umanitar" apărut în publicația satirică *The Gonzo* a Universității Georgetown în 1996: „De fiecare dată când te masturbezi, Dumnezeu ucide o pisicuță. Câte pisicuțe mai trebuie să moară ca să ne oprim?" În 2002, prima parte a textului a fost atașată unei poze, devenind unul dintre primele memeuri care au ajuns virale pe internet. (*N.t.*)

se comporte ca atare și nici să se dea la vreuna dintre femeile mele fără să fie invitați.

6. Avem pretenția ca membrii grupurilor să vegheze ei înșiși la respectarea regulilor și vrem ca toată lumea să se distreze excelent.

7. Dacă vă veți comporta respectând scopul și intențiile declarate ale Killing Kittens și vă veți asigura că și cei din jur fac la fel, vom avea cu toții parte de o experiență de neuitat.

8. Nu vă uitați măștile! Accesul fără mască va fi strict interzis, iar măștile trebuie purtate obligatoriu în primele câteva ore (până vă încingeți prea tare — și la propriu, și la figurat — ca să le mai suportați).

9. Accesul în locație cu telefoane mobile, aparate foto sau camere video este strict interzis!

10. Ținuta obligatorie: sexy. Există în locație un jacuzzi foarte mare în care să vă jucați, așa că e crucial să fiți îmbrăcați adecvat. Asigurăm prosoape și vestiare spațioase.

Și nu uitați — sunteți aici să vă distrați!

Acum opt ani am decis să pornesc o afacere cu organizare de petreceri. Dar nu evenimente de afaceri sau petreceri corporatiste. N-aveam de gând să organizez ieșiri la pensie, petreceri de firmă, de rămas-bun, zile de naștere sau nunți. N-aveam chef de corturi, firme de catering sau DJ care moțăie la platane. În loc de toate astea, mi-a venit ideea delicios de păcătoasă de a crea un club privat special, cu membri deschiși la minte și atmosferă relaxată, prietenoasă și, cel mai important, de totală eliberare. Nimeni nu are de suferit, nimeni nu e înșelat și fiecare femeie e respectată.

De două ori pe lună, un grup de oameni acceptați deja ca membri prin intermediul site-ului meu urmau să se adune în diverse orașe de pe tot cuprinsul Regatului Unit pentru o seară în care și-ar putea împlini toate fanteziile și dorințele lor. Seratele mele urmau să aibă o atmosferă deschisă, caldă, plină de curiozitate lipsită de orice fel de judecăți critice. Nimic nu avea să fie reprimat sau interzis. Dacă

o femeie o să vrea să danseze prin bar în chiloți sau chiar goală, va putea s-o facă știind sigur că nu va fi nici dată afară, nici agresată sexual. Participanții vor putea să-și lase la intrare toate inhibițiile și să se simtă liberi să facă orice doresc. Petrecerile mele vor fi pentru oameni care îmbrățișează sexualitatea, atât pe a lor, cât și pe a altora, care nu se tem să-și pună în aplicare fanteziile cu parteneri la fel de dornici ca ei. Participarea nu va fi obligatorie: oamenii vor fi liberi doar să se uite ori să vină la petrecere în calitate de cuplu monogam, ba chiar și singuri (dacă sunt fete), ca să vadă ce se întâmplă și poate chiar să-și exprime propriile dorințe ascunse, fără să se simtă rușinați sau judecați.

Da, da, știu că nu e tocmai genul de petrecere pe care ar pune-o la cale majoritatea organizatorilor de evenimente. Așa că probabil vă întrebați de ce o fată obișnuită din Surrey ar alege o carieră atât de imorală. Ei bine, eram hotărâtă să-mi transform viziunea în realitate pentru că într-o noapte care mi-a schimbat viața văzusem cu ochii mei eliberarea trăită de mai mulți oameni din lumea bună când s-au dedat cu bucurie abandonului erotic. Am hotărât că misiunea mea era să ajut și alți oameni să guste acele plăceri și acea libertate.

Dar ale mele nu aveau să fie petreceri de joasă speță în care cuplurile schimbă partenerii, nici orgii alimentate de testosteron și fantezii erotice masculine. Visul meu era să creez un mediu sofisticat în care femeile să dețină controlul și să se simtă în largul lor. Va fi permis orice, atâta timp cât va fi inițiat de femei. Petrecerile mele aveau să fie primele orgii dedicate plăcerii femeii și dorințelor feminine.

Unii dintre invitații mei mi-au spus că seratele mele sunt ca niște vise extrem de intense, în care parcă plutesc în aer. Îmi spun că sunt îmbătătoare, hipnotice, excitante, palpitante, că dau dependență și că sunt cea mai erotică experiență pe care au trăit-o vreodată.

Asta mă face foarte fericită, pentru că e exact ce mi-am dorit și e principalul motiv pentru care am inventat petrecerile mele Killing Kittens.

Iar acum vreau să trăiți și voi această experiență.

Capitolul 1

„Odată ce a fost făcută egală
cu bărbatul, femeia îi devine
superioară."

Socrate

Am două ore de pierdut înainte de petrecerea pe care o găzduiesc în seara asta. Azi are loc într-o reședință somptuoasă din exclusivistul cartier londonez Mayfair, iar asta atrage întotdeauna crema cremelor societății, însă membrii mei provin din toate mediile sociale. Cei mai mulți dintre ei sunt tineri și curioși, atrași de locurile luxoase în care se desfășoară și de atmosfera de anticipare ațâțată, pentru că la petrecerile mele orice se poate întâmpla. Membrii se înscriu prin intermediul site-ului meu și li se cere să adauge o fotografie și câteva detalii personale (unora le place să trimită poze care nu reprezintă neapărat fața). Acceptarea în club nu e determinată de aspect sau situație financiară, ci de o anume mentalitate: important e să se integreze în mediul hedonist și să aibă spiritul potrivit care combină dorința de distracție și aventură cu respectul pentru reguli.

În seara asta, la petrecerea mea vor participa 200 de membri plătitori. Toți se așteaptă să aibă parte de ceva deosebit și n-am de gând să le înșel așteptările. Nu numai că mă voi asigura că participanții mei regulați sunt mulțumiți, dar voi avea grijă ca noii membri să se

simtă bine și să se integreze ușor. Celor care nu respectă regulile li se va cere politicos să părăsească petrecerea. Dar mulțumită verificărilor atente, de obicei nu avem probleme. Astă-seară toată lumea ar trebui să se distreze excelent.

Înainte de asta mă întâlnesc cu o prietenă în barul Fumoir al hotelului Claridge's. Nu respect întocmai codul vestimentar al locului, dar nimeni nu pare deranjat de pijamaua mea din mătase neagră, care e marca mea distinctivă. Dacă îmi șoptește cineva ceva, îmi ia mai puțin de două minute să trag pe mine rochia italienească de marcă pe care am îndesat-o în poșetă. Ador să mă simt confortabil, dar nu ies din casă fără să iau la mine ceva elegant ce pot pune rapid pe mine dacă e cazul.

Luxosul bar stil Art Deco anii '30 îmi pare o oază de liniște când pășesc în el. Localul e întunecat, senzual, ademenitor și — cel mai important — retras în spatele unei uși secrete, ceea ce îmi stârnește simțul dramatic. Interiorul e decorat în vinețiu profund, cu canapele și fotolii din piele închisă la culoare și candelabre din cristal cu lumină slabă, iar pereții sunt ornați cu fotografii de epocă reprezentând femei frumoase. Mă așez la o masă de lângă barul în formă de potcoavă și comand băutura mea de trezire, un Bull Shot, care e un amestec de vodcă și supă concentrată de vită și are un gust de zece ori mai picant și mai intens decât un Bloody Mary.

— Și aduceți-mi, vă rog, și o sticlă de rosé.

Cât îmi aștept băutura, scot telefonul și-mi verific mesajele. După vreo două minute ridic privirea și o văd pe prietena mea Miss D pășind lent și grațios spre mine. Nu sunt singura care a remarcat-o pe noua sosită: toți ochii din bar sunt pe ea, ceea ce este plăcerea ei și, probabil, motivul pentru care și-a lăsat haina la garderobă înainte să își facă intrarea în bar. Poartă o rochie sexy neagră, fără bretele, cu porțiuni transparente în lateral, de mare efect, care-i scot excelent în evidență fundul. La prima vedere, arată cât se poate de cuviincioasă și foarte atrăgătoare, cu buzele ei pline, pielea măslinie și cascada de păr des, strălucitor căzându-i pe umeri, dar la o privire mai atentă

constați că lipsește ceva — lenjeria intimă! Tipic. Se pregătește de pe acum pentru ce urmează.

— Salut, Ems! spune, pupându-mă pe amândoi obrajii.

Înainte să se așeze, își aruncă privirea prin încăpere în căutarea vreunui specimen atrăgător care să-i merite atenția.

Miss D nu ratează nicio petrecere a clubului Killing Kittens. E complet dependentă. Singura ei condiție e cantitatea — cu cât mai mult, cu atât mai bine. „Nu mă pot abține", spune ea ridicând din umeri. „Sunt dependentă de sex și nu am ce face."

Eu și Miss D ne cunoaștem de ani de zile, pentru că mamele noastre erau prietene și au rămas însărcinate în același timp. Ne-am născut la doar câteva săptămâni distanță una de alta, eu făcându-mi prima intrarea în lume. Prietenia noastră n-a început prea bine: ne certam de fiecare dată când ne întâlneam. Mai târziu, am mers la școli diferite și Miss D a devenit una dintre acele fete cu viață socială extrem de activă și garderobă scumpă, toate plătite de părinții ei bogați, care aveau o vilă în Londra, pe King's Road, și un conac pe o vastă proprietate de la țară. Își petrecea timpul prin barurile din Chelsea, ieșea cu băieți de la colegiul Eton și se transforma într-o păpușă Sindy[2] vie. Miss D o adora pe Sindy, și la vârsta de 13 ani avea manichiura făcută, buzele date cu gloss, părul vopsit și haine de designer. Eu eram exact opusul: un băiețoi căruia cel mai mult îi plăcea să se joace cu prietenii în grădina din spatele casei. Îmi plăcea la nebunie să îmi petrec timpul în aer liber, cu tatăl meu. Dacă el mergea la pescuit, încercam și eu să pescuiesc, iar dacă el se cățăra pe un munte, eu îl urmam. În consecință, eram permanent în jeanși și pantofi sport și eram mai tot timpul murdară, spre oroarea lui Miss D. Nu că dezaprobarea ei m-ar fi supărat sau descurajat vreun pic — de fapt, probabil că m-a împins și mai tare să devin genul

2 Sindy e replica britanică a păpușii Barbie. Inventată în 1963, Sindy avea zeci de ținute la modă, accesorii și ocupații, însă nu a reușit niciodată să o detroneze pe Barbie, nici măcar în Marea Britanie. (*N.t.*)

sportiv și aventuros. Apoi viața lui Miss D a fost lovită de dezastru: părinții ei și-au pierdut toți banii și au declarat falimentul. Din fericire, bunica ei plătea școala, așa că a rămas la școala ei cu internat, dar prietenii ei supertari au azvârlit-o cât colo, iar aroganța ei elitistă s-a dezumflat complet. Într-o zi, pe când ea și mama ei se aflau la noi în vizită, Miss D și cu mine am fos trimise să ne găsim de lucru împreună în altă parte. În loc de asta, noi am tras cu urechea la ușă și am auzit cum mama ei a izbucnit în lacrimi și le-a povestit alor mei toate nenorocirile prin care trecea. Miss D m-a apucat de mâna plină de noroi și într-o clipă totul a fost dat uitării. Am strâns-o în brațe și de atunci am rămas cele mai bune prietene până în ziua de azi.

Un deceniu mai târziu, Miss D mă asigură că, atunci când e vorba de relații amoroase, banii nu sunt totul, dar trebuie să-i reamintesc să nu mai aștepte ca prințul ei bogat să apară din senin, galopând spre ea ca să o salveze. Norocul ei că o moștenire rămasă de la bunica ei îi asigură suficienți bani ca să trăiască până își găsește soțul — sponsor, căci e incapabilă să se țină de o slujbă.

Când avem băuturile în față — Miss D cu un pahar de rosé frapat și eu cu Bull Shot-ul meu — mai aruncă o privire furișă prin încăpere și zice:

— Ce-ți mai face bărbatul, Ems? E totul în regulă între tine și misteriosul domn Negru?

— Păi...

Trag de timp sorbind din băutura mea caldă, picantă. Nu prea vreau să vorbesc despre el... cel puțin nu încă.

— Relația e foarte proaspătă, așa că nu pot să-ți spun mare lucru, doar că ne bucurăm unul de compania celuilalt, îi spun zâmbindu-i cu subînțeles.

— Spune tot! ordonă Miss D înșfăcând sticla de vin și umplându-și din nou paharul. Vine la petrecere în seara asta?

Scutur din cap:

— Bineînțeles că nu! Știi prea bine, domnișoară, că atunci când lucrez trebuie să mă concentrez la ce se întâmplă în jur. În plus, când

te pornești tu, îmi petrec tot timpul stând cu ochii pe tine. Doar știi că habar n-ai când să te oprești.

— Ce noroc pe tine! suspină Miss D. Un bărbat mai în vârstă, necăsătorit și respectabil... Exact asta caut și eu.

Soarbe puțin vin, apoi întreabă, cu speranță în glas:

— Nu are prieteni? Unii foarte bogați?

— Încetează cu bogații, piranha feminină ce ești! îi spun, râzând exasperată.

— Piranha feminină? întreabă nedumerită Miss D.

— Da! Ești o creatură carnivoră atrasă în mod special de tot ce poartă portofel umflat, o tachinez eu. Femeile ca tine sunt letale. Bărbații sunt amețiți de culorile tale atrăgătoare și nu văd dinții ca briciul decât când e prea târziu.

Miss D râde fără să se supere.

— Mă cunoști al dracului de bine, Ems!

Îmi zâmbește obraznic.

— Apropo, am să-ți arăt ceva înainte să plecăm spre petrecere, îmi spune, codindu-se dintr-odată.

— Ce?

— Am adus ceva special pentru diseară. Vreau doar să te avertizez, în caz că mă găsești mai târziu într-o cameră de la etaj!

În ochi îi joacă o luminiță deosebit de nărăvașă.

— Hai, zi! Ce e?

Se apleacă spre mine și spune cu încântare:

— Am adus o jucărie pentru adulți ca să mă joc cu ea în seara asta! zice ea, întinzându-se nerăbdătoare după poșetă.

— Nu, Miss D! Nu aici, la Claridge's! țip eu încercând să-mi înăbuș râsul. Pentru Dumnezeu, ține-o în poșetă până la petrecere! Și apropo, ar fi bine să ne pregătim s-o luăm din loc. I-am promis lui Kitty că în seara asta ajung devreme. Dă-mi un pahar de rosé, ca să te ajut să termini sticla.

După ce ne-am croit drum printr-o cantitate respectabilă din sticla de vin, mă duc la toaletă, îmi aranjez părul, îmi hidratez buzele

și trag pe mine rochia. Acum că suntem amândouă gata de acțiune, Miss D și cu mine ieșim din club, unde un portar ne cheamă un taxi, care ne poartă pe străzile pline ale Londrei, alunecând pe după colțuri și strecurându-se prin traficul aglomerat. Peste tot e plin de oameni.

Telefonul meu mă avertizează sonor că am primit un mesaj pe BlackBerry Messenger de la Dolly Fason. E o bună prietenă de-a mea, o avocată specializată în divorțuri cu care nu e bine să te pui. La muncă, mintea ei e ca o capcană de oțel, iar în timpul liber emană farmec și e sufletul petrecerii, cucerind pe toată lumea cu personalitatea ei și lipsa înnăscută de inhibiții sociale. Îmi adoră petrecerile, iar când vine vorba de sex, e clar mai degrabă tigru decât pisicuță. Am poreclit-o Dolly Fason pentru că, chiar și după nopțile lungi de la petrecerile mele, arată perfect aranjată și pusă la punct, ca o măsuță pregătită pentru un ceai servit cu mare fason. Îi citesc mesajul: *Salut. Mașina tot nu mi-e gata, așa că iau autobuzul! Ne vedem în 30 min.* Îi scriu înapoi: *În regulă.* Îmi răspunde în câteva secunde: *Pot să aduc cu mine doi tipi?! I-am cunoscut în barul din cartierul meu. Sunt băieți buni.* Zâmbesc și îi scriu: *Sigur.* Răspunsul ei vine cu un semnal sonor cristalin: *Mulțumesc!:-) Sunt cu mine chiar acum. S-E-X-Y!*

În mod normal n-aș permite vreunui străin să apară la seratele mele fără să fi fost verificat, dar Dolly Fason face parte din cercul apropiaților mei și e o prietenă de încredere, așa că știu că nu am de ce să-mi fac griji. Fac o excepție. Va alege cu mare atenție o persoană nouă pe care să o aducă la petrecere. Sper, numai, ca bărbații pe care i-a găsit să nu fie prea inocenți, că altfel vor avea șocul vieții lor!

Nu ne ia prea mult timp să navigăm prin trafic și ajungem la locul petrecerii înainte să sosească primii invitați.

— Locul ăsta arată incredibil astă-seară, Emma, spune Miss D când intrăm pe ușile duble în holul ca de palat, în sala pardosită cu marmură. A fost o alegere genială! E absolut perfect!

— Știu, e superb.

Mă uit încântată în jur. Ador locul ăsta! E o bijuterie arhitectonică rară, de secol optsprezece, o vilă în stil georgian, incredibil de

grandioasă, dar și uimitor de părăginită, iar efectul e perfect pentru petrecerile mele. Tablourile de pe pereți sunt minunate, iar camerele splendide par să nu se mai sfârșească, dar varul scorojit și plintele deteriorate oferă un aer de decadență divină. Aceasta e partea mea preferată: să admir splendoarea care mă înconjoară, în timp ce beau un pahar de șampanie cu Miss D în salon și mă relaxez în atmosfera liniștită înainte de a începe adevărata distracție.

— Tu du-te să arunci o privire prin casă. Eu mai am de rezolvat niște treburi. Te caut eu după aceea.

— Sigur. Ne vedem mai târziu, spune Miss D, îndreptându-se spre uriașa scară interioară.

Kitty Kat vine spre mine înarmată cu un clipboard. E îmbrăcată într-un costum de piele neagră foarte mulat și foarte sexy și poartă o mască drăgălașă, de pisică, cu mustăți negre și zbârlite. Kitty Kat are douăzeci și ceva de ani, e minionă, are trăsături extrem de delicate și buze voluptuoase. Drăgălășenia ei de figurină de porțelan atrage atenția multora, deși ea nu o caută niciodată. În seara asta arată *supersexy*!

— Poftim, Emma, spune întinzându-mi mapa cu lista numelor invitaților din seara asta.

Sunt aproape 200.

— Lumânările sunt aprinse, petalele de trandafiri sunt presărate pe scară, deasupra fiecărui pat oglinzile au fost lustruite și am lăsat peste tot, la îndemână, vreo mie de prezervative. După cum vei vedea, am așezat într-un loc strategic plăcuța cu „Vă rugăm să faceți duș înainte să intrați în jacuzzi. *Insistăm*!" N-o să poată spune nimeni că n-a văzut-o.

— Mulțumesc, îi spun surâzând. Știu că pot să mă bazez pe precizia și atenția ei la detalii.

— Tartinele și stridiile sunt pregătite, iar șampania e la răcit de câteva ore, așa că ar trebui să atingă temperatura ideală când toată lumea va fi aici.

Din spatele măștii, ochii ei aruncă străluciri ghidușe când spune:

— Adică patruzeci și cinci de grade Fahrenheit, desigur.

— Desigur.

Nici nu mă așteptam la mai puțin din partea lui Kitty, care apreciază lucrurile fine. Ziua, ea e o actriță aflată în ascensiune, care a apărut deja în filme alături de mari staruri de la Hollywood. Iubește arta, opera, teatrul, muzica clasică și bucătăria franțuzească. Dar noaptea e o frumoasă creatură a întunericului, care cutreieră orașul pentru mine alături de omul meu responsabil cu securitatea, Jupiter. El e mare, puternic, cu înfățișare periculoasă și are o intuiție remarcabilă când e vorba să identifice pericolul.

Kitty are și alte abilități utile: a studiat arte marțiale și a învățat să boxeze de la un fost campion britanic la categoria grea, ceea ce e foarte folositor pentru mine și echipa mea de securitate, pentru că ea e cea care observă problemele încă de la primele semne. Ea folosește aceste abilități și ca să țină bărbații la distanță. În ciuda numeroaselor mele încercări de a-i aranja întâlniri cu niște burlaci la mare căutare, ea a refuzat fără drept de apel să iasă cu ei. De fapt, adevărul e că n-a mai avut relații sexuale de niciun fel de trei ani, deoarece ultima relație care i-a frânt inima i-a pus capac, așa că a ales abstinența. Acum își folosește energia ca să mă ajute pe mine să facilitez plăcerea altora.

Verific lista în timp ce ne plimbăm pe la parter, trecând în revistă aranjamentele. Totul e minunat și îi dau înapoi clipboardul, spunându-i cu un zâmbet:

— Mulțumesc, Kitty. Totul e impecabil aici. Am să fac o inspecție rapidă și la etaj înainte să înceapă să vină lumea. Vorbim mai târziu.

— Sigur, răspunde ea.

Urc scările grandioase și nu pot să nu savurez eleganța sumbră a casei. Aici a fost cândva sediul unei ambasade, așa că cele opt săli de recepție, sala de biliard, clubul cu jacuzzi, sala de bal și cele 24 de dormitoare o fac perfectă pentru petreceri. Aceleași calități o fac atrăgătoare și pentru cei din industria divertismentului: Kate Moss a filmat aici o reclamă la lenjerie intimă, coborând cu mișcări senzuale aceste scări. Amy Winehouse a filmat și ea aici videoclipul ei „Rehab". Și tot

aici actorul laureat cu Oscar, Colin Firth, a filmat scenele ședințelor de logopedie din *Discursul regelui*. Dacă nu m-ar amuza așa de tare, aș roși la gândul numeroșilor membri ai Kittens care au savurat acte sexuale dintre cele mai perverse, acrobatice sau animalice chiar pe mobilierul folosit de Colin Firth, Helena Bonham Carter și Geoffrey Rush la filmări. Nu pot să nu-mi amintesc de o femeie care a avut trei orgasme cu țipete chiar pe canapeaua respectivă, în timp ce-și îmbrățișa latura întunecată alături de un manechin suedez bronzat, pe care ea și partenerul ei îl aleseseră pentru acea seară. Scuze, Colin!

O găsesc pe Miss D la etaj, în sala de bal. În această cameră splendidă, mai multe paturi uriașe, din piele, acoperite cu cearșafuri roșii din bumbac egiptean au fost lipite unele de altele sub un candelabru masiv, ca să formeze un singur pat gigantic. Pe laturile patului gigantic au fost plasate canapele, scaune și perne.

— Arată grozav, suspină Miss D cu ochii sclipind de nerăbdare. Abia aștept să văd ce-o să se întâmple aici mai târziu!

— Fă bine și ține-ți la îndemână jucăria specială, o sfătuiesc eu, ceea ce ne face pe amândouă să chicotim. În fine, hai să ne luăm câte un pahar de șampanie. O să înceapă totul curând și atunci o să fiu prea ocupată.

— Excelentă idee, spune Miss D. Îmi place cum gândești.

La nouă și jumătate apar primii invitați și apoi, brusc, se aglomerează. Pe măsură ce oaspeții continuă să sosească, atmosfera e de cocktail normal, cu un ușor iz dubios. Eu sunt ocupată la intrare, bifând nume și asigurându-mă că toată lumea poartă măști — am și câteva de rezervă, pentru orice eventualitate. Toți invitații sunt atrăgători — unii chiar frumoși — și distinși ca aspect, dar nu atât de distinși încât să intimideze. Nu arată ca niște bestii orgiastice turbate de dorințe carnale, ci absolut normal și orice observator ar crede că asta e doar o petrecere ca oricare alta. Odată intrate în casă, cuplurile discută încetișor, iar grupurile stau de vorbă lângă bar, în timp ce este servită șampania. Bărbații sunt în costume business, iar majoritatea femeilor sunt îmbrăcate impecabil, în rochii de cocktail. Media

de vârstă e între douăzeci și opt și treizeci și cinci de ani. Mă întreb despre ce-or discuta între ei, pentru că la acest tip de eveniment invitații se feresc să discute despre slujbă sau despre viețile lor de zi cu zi. Și mi se pare normal. Au venit aici ca să-și trăiască fanteziile și să dea uitării cenușiul existenței cotidiene. În acest punct al serii, oamenii se uită după potențiali parteneri de „joacă". Cei mai dezinhibați își arată fățiș dorința de distracție — aceștia sunt cei pe care nu-i deranjează, ba chiar îi excită să fie priviți în timp ce fac sex, și care probabil că sunt dispuși să încerce mai mulți parteneri la rând sau aventuri în grup. Alții sunt mai timizi, unii chiar stânjeniți, dar experiența îmi spune că se vor relaxa pe parcurs. Am văzut vrăbiuțe cenușii, retrase și tăcute transformându-se în vulturi de foc când au dat de gustul jocului. Unii oaspeți sunt fete singure în căutarea unui cuplu sau invers, sau fete venite pentru sex unu-la-unu cu un bărbat sau o femeie. Unii au venit ca să privească, timp în care poate că își vor mângâia discret partenerul înainte să se retragă împreună într-o zonă ferită privirilor ca să-și dezlănțuie pasiunea ațâțată. Observ că două brunete frumoase poartă corsete La Perla identice, făcute din mătase de un roz pal și strânse pe șold într-o turnură presărată cu pene. Se țin surâzătoare de mână, lăsând să se înțeleagă cum se va desfășura seara lor. Știu exact ce vor face în scurt timp cele două frumoase.

Urmăresc cu privirea mai multe persoane care urcă grandioasa scară ce duce spre sala de bal și mă întreb dacă a început deja acțiunea pe patul gigantic. Însă cel mai probabil că în acest moment e mai degrabă canapea decât pat: un loc pentru discuții și flirt... deocamdată. Starea de spirit a întregii adunări e de blândețe jucăușă, întrețesută cu așteptarea trepidantă a distracției ce va urma. Sunt mulțumită. Este exact atmosfera pozitivă pe care mi-am dorit-o când am început să-mi organizez petrecerile.

Îl las pe Jupiter să-mi preia locul la intrare și cobor la demisol, unde câțiva oaspeți așteaptă să se deschidă bazinul jacuzzi. Le spun că jacuzziul va fi gata de distracție în cincisprezece minute și le reamintesc unde pot să-și lase hainele. Urc din nou la parter și pe

drum mă intersectez cu Kitty, care patrulează însoțită de un membru al echipei de securitate. Într-o locație de mărimea asta, am întotdeauna în preajmă câțiva tipi masivi și discreți în plus, pentru cazul în care se iscă vreun incident, chiar dacă rareori e nevoie de ei.

— Totul e în regulă? întreb.

— Deocamdată, totul e bine. Fără droguri. Fără tipi veniți la vânătoare.

Orice membru Killing Kittens prins cu droguri e azvârlit afară, fără drept de apel și fără excepție. Chiar și lui Miss D i-am cerut o dată să plece când am văzut că avea droguri în poșetă. Am zero toleranță față de droguri.

— Excelent. Mă duc sus să văd care-i treaba pe acolo.

E trecut de 11 și casa e plină de oameni. Nivelul zgomotului e în creștere, iar petrecăreții încep să se relaxeze după vreo două pahare de șampanie. Știu că de-acum în orice clipă cineva poate să dea startul și atunci, cu uluitoare rapiditate, va începe totul. Trec prin sala de bal și iau și temperatura celorlalte camere. E clar că lucrurile se încing. Oamenii se sărută, se mângâie, fermoarele rochiilor sunt deschise, cămășile descheiate. Obișnuiții locului știu cum merge treaba și vor să înceapă să se distreze. Neofiții nu sunt încă în largul lor și așteaptă să fie scoși din starea de stânjeneală de alcool sau dorință, dar și ei sunt nerăbdători să înceapă.

Când revin în sala de bal, acel buton de start invizibil a fost apăsat. A început. Măștile încep să fie scoase și camera vibrează de o atmosferă hedonistică, de bacanală. Starea de spirit a trecut rapid la una decadentă și ceea ce acum zece minute era o petrecere extrem de relaxată s-a transformat în ceva complet diferit. Pe pat, cupluri se sărută și se dezbracă. Deja văd o fată frumoasă goală lăsându-se în jos ca să alinte cu buzele uriașa erecție a partenerului ei. În restul camerei, unii urmăresc scenele care se desfășoară sub ochii lor, în timp ce alții încep propriile lor jocuri.

Observ că lângă mine, într-un colț, două femei cu trupuri ferme și bronzate și picioare lungi sunt întinse goale pe o canapea în poziția 69.

Se devorează reciproc sub privirile unui frumos cuplu de tineri care a rămas în picioare lângă ele și le urmărește fiecare mișcare erotică. Cei doi arată stupefiați, roșii la față și pare că au uitat să respire. Apoi una dintre femei ridică privirea spre cei doi și le aruncă un surâs strălucitor:

— Bună! spune pe ton prietenos. Nu vreți să vă distrați cu noi?

Tânăra, îmbrăcată într-o rochie de cocktail drapată, de culoarea lavandei, se înroșește și se uită agitată la partenerul ei.

El e frumos, îmbrăcat impecabil într-un costum negru cu dungulițe albe și se uită îngrijorat la ea:

— Vrei să ne oprim? Mergem acasă?

Ea pare să se războiască cu propriile dorințe, apoi dă pe gât o dușcă zdravănă de șampanie:

— Nu, nu mergem nicăieri. *Știi bine* că visez la așa ceva! spune cu voce tremurândă.

Parcă cere permisiunea să facă ceea ce tânjește de atâta timp să facă. Iubitul ei îi ia paharul de șampanie din mână, îl așază pe o masă din apropiere și-i înfășoară talia subțire cu brațele:

— Arăți incredibil, spune el cu ochi strălucitori, în timp ce-i lipește trupul de al lui.

— Nici tu n-arăți prea rău, zice ea cu chipul strălucind.

El își ia mâna de pe șoldul ei și și-o alunecă în susul piciorului ei, pe sub rochia de cocktail. Știe că e excitată și evident pregătită pentru orice ar urma.

— Am putea s-o facem aici. Doar noi doi, spune el cu voce moale, dar trepidantă.

Ea clatină din cap surâzând:

— Vreau să experimentez. Vreau să văd cum e. Ce zici? Ne alăturăm noilor noastre prietene? Doar nu vrem să le lăsăm să ne aștepte, nu?

Apoi, cu un zâmbet păcătos, îl conduce spre canapea, unde se afundă amândoi în grămada luxuriantă. În scurt timp, mâini îi dezbracă, eliberându-le trupurile, guri pun stăpânire pe gurile lor, iar ei se pierd complet în senzațiile ce le bucură trupurile.

Bun, îmi spun. Încă doi clienți pe cale să fie foarte satisfăcuți.

Patul uriaș e acum acoperit cu oameni care fac sex în toate pozițiile imaginabile, iar canapelele din restul camerei sunt și ele ocupate. Peste tot văd grupuri de trei — două femei cu un bărbat, doi bărbați cu o femeie, toți sărutând, lingând, înfulecând, mângâind. O femeie a invitat trei bărbați să se joace cu ea și după cum arată, se simte excelent.

O brunetă minionă și palidă e întinsă pe pat, cu picioarele pe umerii partenerului ei, pe care îl invită să o penetreze. O altă tânără e în genunchi pe podea, savurând uriașul penis erect al unui bărbat ca pe o acadea gigantică. Are un bust spectaculos, forme voluptuoase, e frumoasă și senzuală. Sânii îi sunt umflați și sfârcurile tari sunt înfiorate de intensitatea dorinței și de nevoia trupului. Își plimbă expert limba în jos, către coaiele lui, lingând, tachinând, după care ia încet unul dintre ele în gură, apoi pe celălalt.

Îl cunosc pe acest bărbat. E un avocat care a făcut o avere considerabilă păzind cu ferocitate secretele domestice și financiare ale celor bogați și celebri. E înalt, cu aspect de Dracula și o slăbiciune pentru blonde. Își conduce afacerile extrem de confidențiale, cu mize financiare uriașe, în birourile lui luxoase din Londra sau New York. E redutabil, nu pierde niciun caz și la tribunal e un oponent de temut. Dar în seara asta e sub acoperișul meu opulent, tăvălindu-se pe patul meu, complet vulnerabil. Degetele lui trag de coama blondă, perfect ciufulită a iubitei lui; e total îmbătat de ce îi face aceasta. Iar ea deține controlul absolut: își îndepărtează gura de el, ia un prezervativ dintr-unul din numeroasele coșuri aflate la îndemână, îl desfășoară pe penis cu mișcări experte și apoi se așază deasupra partenerului ei. Saltă încet în sus și-n jos pe toată lungimea penisului, cu o mână pe pieptul bărbatului, cu cealaltă întinsă în spate ca să-i dezmierde coaiele.

— Ah, futu-i! O să termin! gâfâie el neputincios, în timp ce ea îl împlântă tot mai adânc și mai repede în ea. Ea e cea care stabilește ritmul, mișcându-se rapid și dur, în timp ce el se zvârcolește sub ea și apoi scoate un geamăt sonor când ajunge la orgasm. Îmi dau seama că femeia nu a terminat și o să caute să-și atingă propriul ei orgasm, fie cu el, fie cu altcineva.

Un domn mascat intră în încăpere căutându-și partenera și o găsește goală, masând ușurel și sărutând sânii siliconați ai unei alte femei. Treptat, mâinile ei rătăcesc în josul gâtului femeii spre zonele intime, mișcare însoțită de gemete și gâfâieli.

— Aici erai, *nevestică neastâmpărată*! spune el fără urmă de supărare în voce. Nu pot să te las singură nicio clipă!

Ea zâmbește și-l invită să i se alăture. El își desface rapid prohabul, iar cele două femei se pregătesc să-l întâmpine.

— Mă bucur că te-ai întors, dragule, spune soția strălucind de fericire și continuă să o sărute pe cealaltă femeie și să-i mângâie sânii în timp ce-și desface larg picioarele pentru a-l primi. Vreau să mi-o tragi mie mai întâi și apoi ei. Ce zici?

— Dumnezeule, draga mea, chiar că ești *neastâmpărată*! Am să te fut zdravăn, chiar acum. Sper că ești pregătită.

El plonjează în ea, tăindu-i respirația de plăcere, sub privirile mai multor spectatori.

— Să-nnebunesc, să asist la o scenă ca asta e fantezia erotică supremă, îi șoptește un bărbat înalt și atrăgător însoțitoarei lui, în timp ce pantalonii îi devin tot mai neîncăpători pentru erecția crescândă.

Recunosc privirea din ochii lui. E un fel de uluire care se transformă în excitație și o dorință arzătoare de a gusta din plăcerile pe care le savurează ceilalți. Prietena lui îl privește cu aceeași expresie și știu că în scurt timp se vor lăsa pradă atmosferei lascive și stimulării erotice a scenelor care se desfășoară sub ochii lor. Asta nu e pornografie regizată, falsă, cu copulări interminabile și orgasme orchestrate — ăștia sunt oameni reali care oferă și primesc plăcere reală pentru că așa vor ei. Efectul e eliberator și extrem de excitant.

Am văzut destul. M-am obișnuit cu astfel de scene și m-am educat să păstrez distanța față de toate astea. Nu-mi permit să-mi pierd capul și să devin participant; trebuie să rămân deasupra acestor lucruri. Cobor la parter. În hol, două cupluri flirtează:

— Am putea merge la noi acasă. E chiar după colț și copiii sunt plecați în seara asta...

În alt colț, un cuplu care se apropie de patruzeci de ani caută o parteneră care să li se alăture.

— Nu, în *niciun caz* ea, spune femeia. E mult prea slabă și pe lângă ea o să arăt ca o *balenă eșuată*! Ce zici de ea?

Arată către o brunetă înaltă care îmi pare *foarte* cunoscută. Miss D!

— E perfectă, murmură bărbatul și se îndreaptă amândoi spre Miss D. Nu pot să nu râd în sinea mea — Miss D îi va mânca cu fulgi cu tot pe amândoi. Înainte să fi trecut 60 de secunde, Miss D îi duce pe amândoi de mână în sus, pe scări.

— Am o jucărie erotică, le spune ea noilor ei prieteni, zâmbindu-le seducător. Cred că o să vă placă! Ce ziceți? Vă surâde ideea?

Dumnezeule mare!

Exact în acest moment observ agitație la intrare, dar nu e niciun motiv de îngrijorare. E doar Dolly Fason care sosește cu tam-tam. Poartă mască și un trenci Burberry, sub care bănuiesc că nu prea mai are cine știe ce haine. E flancată de doi bărbați arătoși.

Invitații se opresc să se holbeze. Acesta e efectul pe care îl are Dolly Fason când intră într-o cameră.

— Deci ai reușit să ajungi, spun zâmbind.

— O, Ems, Ems, am reușit! Și uite ce-am găsit, nici mai mult, nici mai puțin decât în stația de autobuz!

— În stația de autobuz? întreb năucită. Însoțitorii ei au pe chip un zâmbet stresat.

— Da, stația de autobuz din Hampstead. Nu tu mașină, nu tu taxi cât vezi cu ochii, așa că am hotărât să sar într-un autobuz și am dat peste aceste două specimene minunate. Așa-i că-s splendizi? Le-a plăcut masca mea și au zis că sigur merg la o petrecere deosebită dacă sunt îmbrăcată așa. Așa că i-am invitat să vină cu mine și... iată-ne! Domnilor, v-o prezint pe gazda acestei seri, strălucitoarea Emma Sayle, cea mai bună prietenă și confidenta mea.

Spun că-mi pare bine de cunoștință când ea mi-i prezintă pe invitații ei drept Alfred și Kinsey.

Pe chipurile lor nu se vede niciun semn de recunoaștere.

— Nu ne cheamă Alfred și Kinsey, spune unul dintre ei.

— Ba, în seara asta, așa vă cheamă, surâde ea ghiduș. În onoarea eroului meu Alfred Kinsey[3]. Băieți, vă garantez să în seara asta veți învăța aici *o groază* de lucruri.

Cei doi arată în continuare la fel de buimăciți:

— N-am auzit niciodată de el.

— Ascultați și luați notițe, băieți! Tot ce trebuie să știți e că lui trebuie să-i mulțumim pentru declanșarea revoluției sexuale în 1953. Vă vine să credeți că a fost declarat comunist și anchetat de FBI pentru că susținea că și femeile au orgasm?

Unul dintre tipi râde neîncrezător:

— Pe bune?! Ce tâmpenie!

Dolly Fason clatină din cap:

— Știu. O tâmpenie la fel de mare ca și convingerea că Pământul e plat. Slavă Domnului că trăim în timpuri mai evoluate — dar datorăm asta în mare parte lui Kinsey, spune ea încântată. Așa că, prieteni, cinstiți-i numele și haideți să vedem dacă puteți demonstra din nou că teoria lui e corectă! Veniți cu mine!

Îi conduce spre scări. Bănuiesc că prada lui Dolly Fason nu are nici cea mai vagă idee ce activități se desfășoară frenetic la etaj, dar cei doi se prind repede când ea își azvârle de pe ea haina și dezvăluie un sutien Agent Provocateur negru, cu mătase roz aprins arzând sub sâni și de-a lungul bretelelor, chiloți asortați și pantofi de marcă, cu tocuri fatale, de 22 de centimetri.

— E un sutien Maddy. Vă place, domnilor? În seara asta puteți să-mi spuneți Maddy, toarce ea. Pa, Emma! Mă duc să le arăt băieților ăstora adorabili ce-i pe-aici. Sper că nu te superi. Vorbim mâine?

— Sigur, spun făcându-i și eu cu ochiul. Ținem legătura. Distracție plăcută!

---

3 Alfred Kinsey (1894–1956) a fost un biolog american, fondator al domeniului sexologiei umane, a cărui operă a schimbat pentru totdeauna valorile culturale și sociale din SUA și din restul lumii. (*N.t.*)

Kitty vine și-mi spune că totul e în regulă. Petrecerea e în plină desfășurare și va mai ține așa încă vreo oră sau două până să înceapă să se liniștească. Nu mai e nevoie de mine. Petrecerea decurge de la sine, angajații se ocupă de bar, Kitty și Jupiter fac ordine și vor încuia.

Un singur lucru mai pot să fac, acum că mă simt agitată, încordată și foarte dornică de joacă. În ciuda eforturilor mele, scenele care se desfășoară în jurul meu m-au afectat. Îmi scot telefonul ca să aranjez o partidă de sex la ceas târziu cu dl Negru.

Îl sun pe numărul personal, iar el răspunde la al treilea apel.

— Emma? E două noaptea, spune el.

— Oricum nu te-ai culcat. Te deranjez?

— Tu nu mă deranjezi niciodată, Emma.

— Vreau să trec pe la tine. Nu stau mult.

— Poți să stai toată noaptea. Unde ești?

— După colț. La adresa pe care-o știi. În Mayfair.

— Șoferul meu a pornit spre tine. Ajunge în două minute.

Închid telefonul. E timpul să plec de la petrecere: știu că totul decurge fără cusur. Am nevoie și eu de puțină acțiune.

Capitolul 2

„Fii tu însuți și spune ce gândești, fiindcă cei care se supără nu contează, iar cei care contează nu se supără."

Dr. Seuss

N-am avut ocazia să îi anunț eu însămi pe părinții mei că mi-am găsit o nouă carieră. În industria sexului. Ei știau că sunt o angajată corporatistă în PR, care promovează afaceri respectabile. Așa că au fost luați prin surprindere când *Daily Mail* a publicat un articol despre mine cu titlul „Cea mai de lux perversă din oraș".

Conduceam Killing Kittens doar de câteva luni și nu dădusem încă vestea apropiaților mei dragi. Făceam plajă pe Bondi Beach în Australia, la Sydney, când m-a sunat Mamina, lividă de furie. Aproape că auzeam cum îi crește tensiunea și cum sistemul nervos începe să o ia razna.

— Emma, n-am fost niciodată o mamă care țipă și își pocnește copiii. Dar dacă ai fi acum în fața mea, te-aș plesni pe loc pentru că-ți asumi asemenea riscuri! țipă ea.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar când a reușit să inspire suficient de adânc ca să se calmeze și să-mi citească articolul din *Mail*, m-am simțit oribil, copleșită de vinovăție că părinții mei a trebuit să afle așa ceva despre mine citind ziarul. Am încercat să îmi cer scuze, dar Mamina nici nu voia să audă.

— Cum ai putut, Emma? țipă ea cu voce tremurătoare, ca și cum era pe punctul să izbucnească în plâns. Chiar nu îți dai seama cum ne simțim noi acum?

— Aveam de gând să vă spun, jur!

— Da? Când anume? ripostă ea.

— De îndată ce mă întorceam la Londra.

— Telefonul a sunat toată ziua. Tatăl tău e furios. Ne-a sunat și *Daily Mail*. Nu-ți dai seama cum ne poate afecta asta pe toți? Se spune că organizezi orgii pentru cupluri bogate și libertine și pentru femei singure. E adevărat? Și dacă e, de ce a trebuit să aflăm din *Daily Mail*?

— Iartă-mă! Îmi pare sincer rău, am răspuns, gândindu-mă că de vină trebuie să fi fost „telefonul fără fir": povestea mea a trecut de la unul la altul și în cele din urmă a ajuns la presă.

— Toată lumea a aflat înaintea noastră. Zău, Emma, cum așa?! Eu și tatăl tău am decis că singura veste bună e că, potrivit articolului din *Daily Mail*, nu iei parte și tu la orgii.

— Așa e, am spus calm, încercând să o liniștesc. Pentru mine e o afacere.

— Ei, măcar de atâta ușurare să avem parte. Slavă cerului pentru micile miracole!

Dar încă mai auzeam furie în vocea ei. M-am prăbușit pe șezlong, întrebându-mă cum aveam să înlătur urmările dezastrului și să dreg busuiocul cu părinții mei.

Cele 10 600 de mile dintre Sydney și Londra mi-au oferit timpul necesar ca să se mai calmeze lucrurile, dar o săptămână mai târziu am înfruntat furtuna. M-am oprit în Londra doar cât să-mi las bagajul în apartament, apoi am mers acasă, la părinți, unde am ajuns atât de târziu, încât se culcaseră deja. Mi-am făcut apariția a doua zi dimineață, când am încercat să le reintru în grații aducându-le mamei și tatei (mai cunoscuți ca Mamina și Colonelul) ceaiul la pat, precum și două șepci de baseball cu sloganuri brodate pe ele. Pe

una scria „Tatăl perversei de lux", iar pe cealaltă „Mama perversei de lux". Spre lauda lor, au râs amândoi. În timp ce-și sorbeau ceaiul cu expresii mai puțin aspre decât când intrasem pe ușă, le-am oferit scuzele mele întârziate pentru șocul și rușinea pe care li le provocasem și am încercat să le explic mai clar de ce alesesem această cale în viață. Au încercat să înțeleagă, dar nu cred că au reușit.

— Iertați-mă că nu v-am spus vouă primii, am zis. Așa ar fi trebuit. Dar am început de puțin timp și abia mă obișnuiesc și eu cu afacerea.

— Dar zău așa, Emma, petreceri erotice? spuse mama, încă scandalizată. De ce? De ce vrei să faci asta? Uite ce zic despre tine!

Am ridicat din umeri:

— Nu-mi pasă ce scriu despre mine ziarele. Ții minte ce mi-ai spus odată? „Părerile oilor nu tulbură somnul tigrului." E motto-ul care mă ghidează în viață. Și-apoi, asta vreau să fac. E o ocazie de afacere excelentă, ofer un serviciu dorit de oameni și am de gând să profit la maximum de asta. N-am de gând să mă las abătută de la calea mea de mormăielile ipocrite ale unora care tare și-ar dori să vină și să vadă cu ochii lor ce se întâmplă la petrecerile mele.

Colonelul izbucni în râs:

— Of, Emma, ce ființă încăpățânată mai ești și tu! Probabil că ai dreptate. Iar eu și mama ta n-am putea spune că suntem prea șocați. Ai fost întotdeauna un izvor de surprize.

Mi-am dat seama că amândoi au înțeles că luasem o decizie și că nu avea niciun sens să încerce să mă convingă să-mi schimb traiectoria. Le-am zâmbit:

— Ați spus întotdeauna că vreți să fiu cea mai bună în ceea ce fac. Exact asta am de gând. O să vedeți.

Dacă privesc în trecut, la începuturile mele, îmi dau seama că nu aveam cum să fiu vreodată convențională. Totdeauna am fost dornică să-mi asum riscuri, să fac lucruri neobișnuite și să-mi croiesc propriul meu drum. Am vrut să fug de acasă încă din clipa în care am învățat să merg. Aveam permanent pregătit trollerul meu micuț,

ca să fiu gata să evadez oricând s-ar fi ivit ocazia. Nu că nu-mi plăcea acasă, pentru că îmi iubeam familia din tot sufletul. Am fost foarte norocoasă: am crescut într-o familie din clasa privilegiată, cu case frumoase și educație la școli particulare, dar indiferent cât de confortabilă îmi era viața, am știut mereu că n-aveam să aleg niciodată calea bătătorită de alții și nici să mă conformez planurilor și tiparelor stabilite de alții. Nu mi-a plăcut niciodată să primesc ordine și abia așteptam să-mi dobândesc independența și să pornesc în aventurile pe care mi le pregătise viața. Copilăria era un neajuns enervant și abia așteptam să cresc.

Simțul aventurii s-a manifestat devreme la mine. M-am născut în Guilford, Surrey, dar când aveam un an, îndatoririle Colonelului ne-au dus la Belfast. Tatăl meu era sclipitor și avea o educație foarte înaltă; studiase literatura clasică la Colegiul Magdalene din Cambridge și vorbea fluent germana, franceza, italiana și latina. După ce a devenit membru în consiliul colegiului său, a părăsit viața academică pentru a urma o carieră în armată și apoi în Corpul Diplomatic, ceea ce însemna că familia lui avea să se tot mute. Era un bărbat talentat și apreciat, dar cu toate astea, pe lângă frumoasa mea mamă, el a arătat mereu un pic cam comun. Ea era elegantă, cu picioare lungi, piele măslinie, păr blond-cenușiu, ochi albaștri și un zâmbet care ar fi calmat și furia unui ocean. Era o soție devotată și un aliat de valoare pentru tatăl meu, căci fermeca pe oricine se afla în prezența ei și, în același timp, avea grijă de mica ei familie peste tot în lume.

Sora mea Georgie s-a născut în timpul celor doi ani petrecuți în Belfast. Când aveam trei ani, acasă însemna Baza Militară Rheindahlen din Germania, unde s-a născut fratele meu Johnny. Aveam șapte ani când ne-am mutat înapoi în Anglia, unde ne-am instalat în Somerset. Când nu eram la școală, îmi petreceam zilele atârnând cu capul în jos de crengile stejarilor sau aliniindu-mi jucăriile în ordinea înălțimii, cu precizie militară obsesiv-compulsivă (și în ziua de azi sunt obsedată de ordine). La opt ani am fost

trimisă la internat, la școala de fete Hanford, din Dorset. Mi-am petrecut majoritatea timpului liber citind, devorând cărțile lui Enid Blyton, Arthur Ransome și Willard Price. Mă atrăgea aventura, iar eroii și eroinele mele literare mă făceau să cred că orice e posibil. Când m-am făcut prea mare pentru acele cărți am trecut la romanele de spionaj și cărțile despre război și religie pe care le citea tatăl meu.

Eram un caz clasic de „fetița tatii": îmi idolatrizam tatăl și tânjeam mereu după atenția și aprobarea lui. Atenția o obțineam cu belelele în care intram, iar aprobarea încercam să i-o obțin impresionându-l cu carnetul de note și cu performanțele sportive. Eram neastâmpărată și aveam tendința să dau de necaz, dar eram bună la învățătură, orele nu mă plictiseau și mă descurcam bine la sporturi. La zece ani eram înaltă pentru vârsta mea, iar picioarele mele lungi făcură din mine o alergătoare înnăscută și căpitanul echipei de netball[4].

Cu toate că în timpul trimestrelor școlare eram departe de tata, abia așteptam să fiu cu el în vacanțe. Îl urmam pe Colonel oriunde se afla, ceea ce însemna că urcam în avion și mă alăturam familiei unde se afla el la post. Devenise ofițer de legătură principal și fusese trimis la Berlin în 1989, așa că eram acolo când s-a prăbușit Zidul. Aveam doar 11 ani, dar îmi amintesc noaptea aceea ca și cum ar fi fost ieri. Peste tot era plin de oameni care săreau în sus, plângeau și râdeau de fericire. Eu și părinții mei ne-am alăturat mulțimii de la Poarta Brandenburg și am ovaționat fiecare Trabant est-german care trecea prin poartă din partea estică în partea vestică. Ca toată lumea, am pus și eu mâna pe un ciocan și am dat cu el în zid, am spart din el cioburi de istorie și mi le-am îndesat în geantă. În timp ce toată lumea dădea năvală spre Berlinul de Vest, noi ne-am dus la târgurile din Berlinul de Est, unde mi-am făcut provizii de păpuși

4 Netball-ul e un sport de echipă similar cu baschetul, popular în special în școlile din țările aflate sub protectorat britanic și jucat mai mult de fete. (*N.t.*)

Matrioșka și căciuli de blană, pe care le-am luat la prețuri de nimic. Când m-am întors la școală am făcut o avere vânzând bucățile din Zidul Berlinului, căciulile de blană și păpușile rusești, ceea ce mi-a atras porecla Del Boy Trotter[5].

Războiul Rece luase sfârșit, așa că mama a început să organizeze convoaie cu alimente și medicamente spre Rusia, iar eu o ajutam când eram acasă, în vacanță. O dată ne-a filmat și televiziunea ITN pe când stăteam amândouă într-unul din cele zece camioane cu care făceam drumul de 1 454 de kilometri dintre Berlin și Smolensk. Am cunoscut orfani, unii de vârsta mea, și experiența m-a umplut de smerenie. Faptul că le împărțeam haine și dulciuri despre care considerasem toată viața că mi se cuvin m-a făcut să iau decizia ca, atunci când aveam să fiu mare, să îmi înființez propria organizație caritabilă și să continui să fac tot ce-mi stătea în putință ca să-i ajut pe alții și să elimin o parte din amărăciunea lumii.

În următorii doi ani am continuat să ciocănesc Zidul Berlinului în vacanțe și să vând bucăți din el colegilor de școală în timpul trimestrelor. Jumătate din ce câștigam donam unor organizații de caritate. La 13 ani am plecat de la Școala Pregătitoare Hanford și m-am dus la Downe House, o școală de fete cu internat din Berkshire. Orice fată care reușește să intre la Downe a muncit pe brânci ca să ajungă acolo, în consecință, școala e plină de personalități puternice, competitive, iar profesorii au pretenții foarte mari de la eleve (printre care s-au aflat și viitoarea ducesă de Cambridge și sora ei, care au fost acolo în același timp cu mine). Mi-a plăcut la nebunie — eram o luptătoare înnăscută.

La noua școală am legat prietenii foarte strânse și am luat parte cu entuziasm la tradiția sănătoasă a farselor (de fapt, am auzit că se vorbește și acum printre eleve de unele dintre cele mai faimoase farse

5 Del Boy Trotter e personajul principal dintr-un popular sitcom difuzat de BBC, personaj care se ocupă cu afaceri dubioase și își vrăjește clienții cu vorbele lui de duh pline de optimism. (*N.t.*)

ale mele). Și tot acolo m-am îndrăgostit pentru prima dată. Obiectul pasiunii mele era unul dintre grădinarii școlii, un flăcău de vreo 17 ani, care arăta delicios de bronzat și musculos în timp ce tundea boschețiii. Eram complet topită după masculinitatea lui impresionantă, iar el, la rândul lui, se oprea întotdeauna din muncă și se uita lung după mine de câte ori mă vedea. Focul idilei noastre era alimentat de scrisori de dragoste, pe care le schimbam între noi cu ajutorul șefului lui (care poate ar fi trebuit să aibă mai multă minte), dar când am reușit, în sfârșit, să ne întâlnim, a fost un dezastru. De aproape, superbul meu grădinar era mult mai puțin impresionant decât crezusem — tot bâj-bâia după mâna mea în timp ce se holba la mine ca un vițel. Scrisorile lui de dragoste îmi păruseră sofisticate, dar față în față era grețos de dulce și avea o voce chițăită. Toate sentimentele pe care le nutream pentru el s-au ofilit și au murit într-o clipită.

Deși mi-a plăcut la școală, am avut momente când mă simțeam izolată. Nu eram una dintre „Fițoasele de Londra", cum le ziceam noi fetelor cu familii bogate și căsoaie opulente în cele mai scumpe cartiere londoneze. Erau păpuși Barbie în carne și oase, uscate de slabe și înțolite de cei mai la modă designeri; unele dintre ele nu numai că purtau haine Versace sau Alexander McQueen, dar aveau pe pereții camerelor lor poze cu ele la brațul creatorului lor de modă favorit! În timp ce eu făceam drumuri spre Rusia în convoaie cu medicamente și alimente, ele își petreceau vacanțele în avioane particulare, Bentley-uri și locuri exotice. Pe la 16 ani am început să resimt atât de acut diferența dintre mine și ele, încât am dobândit o tulburare de alimentație și am început să iau laxative fără să știe nimeni. Voiam să fiu la fel de subțire și de elegantă ca fetele acelea care aveau o siguranță de sine înnăscută, haine fantastice și iubiți superbi, de la școli ca Eton și Radley. Cu toate privilegiile și cu toată aparenta încredere în mine, tot mă simțeam inferioară și credeam că pot controla această emoție cu ajutorul alimentației, ca și cum asta ar fi fost, cumva, o cale sigură spre succes social. Mi-a luat mult timp să scap de problemele de alimentație pe care le-am dobândit atunci.

Când aveam 14 ani, tata a fost numit atașat militar la reprezentanța diplomatică britanică pentru Kuweit și Egipt. Acasă însemna acum Cairo. Tot în acel an am mers cu toții la palatul Buckingham ca să asistăm la ceremonia în care Colonelul a primit Ordinul Imperiului Britanic pentru serviciul lui în timpul războiului Insulelor Falkland, în Irlanda de Nord și Berlin. Am privit cu gura căscată momentul în care regina a prins medalia de haina tatălui meu și l-a felicitat. Mamina m-a strâns de mână și m-a întrebat în șoaptă:

— Te simți bine, scumpo?

N-am răspuns. Eram prea copleșită de mândrie ca să pot rosti vreo vorbă.

În ciuda încrederii în mine șubrede și a tulburărilor alimentare, începea să mi se trezească interesul pentru o altă latură a vieții: băieții. Pasiunea pentru grădinar era de mult moartă și îngropată, dar acum aveam alți subiecți care mă fascinau. Deși eram la o școală de fete, aveam un frate, ceea ce s-a dovedit a fi un avantaj, deoarece am reușit să mă pup cu câțiva dintre prietenii lui. Altfel, cunoșteam băieți doar la petreceri și prin intermediul prietenilor părinților mei. Pe Ed l-am întâlnit la o petrecere în timpul vacanței de vară și a devenit primul meu prieten. Idila noastră nu avea cum să dureze, dar mi-a plăcut mult să mă țin de mână cu Ed și să ne sărutăm. Suntem prieteni și în ziua de azi. După el au fost alți prieteni, iar la 16 ani am mers mai departe ca oricând. Sexul nu era încă în meniu, dar exploram din plin și am început să descifrez misterele naturii bărbaților, să descopăr ce se întâmplă când se încing lucrurile, și sinceră să fiu, mi-a plăcut mult!

Cu timpul, am devenit tot mai aventuroasă și mai nesăbuită. Continuam să ignor regulile, nerăbdătoare să îmi încep viața și să savurez toate bucuriile vieții de adult. Asta avea uneori consecințe dezastruoase, cum a fost cazul când m-am îmbătat criță pentru prima dată, la vârsta de 16 ani. Colonelul găzduia un dineu oficial la reședința noastră din Cairo pentru ambasadorul canadian. Nimeni nu știa că sondele mele cu Sprite conțineau fiecare câte două pahărele de

vodcă, așa că după vreo două-trei pahare eram convinsă că ofițerul de 28 de ani din dreapta mea era îndrăgostit lulea de mine. Colonelul mi-a observat comportamentul bizar și a spus:

— Îți dau voie să guști și tu două degete de vin, Emma. Poate te mai relaxează un pic.

N-avea de unde să știe că vinul avea să fie proverbiala ultimă picătură. Flirtul meu cu ofițerul s-a încheiat brusc când am vomitat violent în farfuria mea cu friptură de vită Wellington, oripilând oaspeții amuțiți de șoc. Colonelul m-a expediat în camera mea cu eficiență tipic militară. Ani de zile după acest incident nu mi-a mai oferit niciun strop din îndrăgitul lui vin Châteauneuf-du-Pape.

Mi-am meritat din plin evaluarea finală primită de la un profesor la absolvirea liceului Downe House, care spunea: „Găsesc că Emma e obraznică, deosebit de temperamentală, încăpățânată și absolut insuportabilă — va ajunge departe în viață". Mi s-a părut o caracterizare corectă.

Colonelul spera că îi voi călca pe urme și mă voi înscrie la Universitatea Cambridge, unde fusese atât student, cât și administrator financiar, dar am decis că acea cale nu mi se potrivește. Am ales în schimb, spre marea lui dezamăgire, Universitatea Birmingham, unde m-am înscris la Management Sportiv. Dar înainte de asta, mi-am luat liber un an, pe care mi l-am permis datorită fondurilor adunate ca Del Boy Trotter, am pornit la drum și m-am oprit prima dată în Africa. Colonelul fusese trimis în Kuweit și era ocupat cu noul post, mama se muta din nou, iar eu i-am liniștit în privința mea, spunându-le că îmi găsisem o slujbă în Cape Town. Adevărul e că nu mă aștepta nicio slujbă și în prima săptămână acolo n-am reușit decât să-mi pun un cercel în buric și să uit cam tot ce-am făcut după ce am fost servită cu prăjituri cu hașiș. Am fost jefuită pe stradă și mi-a fost furată poșeta în care aveam pașaportul, iar când m-am dus la secția de poliție să raportez furtul am fost pipăită de un polițai afrikaans masiv, care tot mormăia *„Dă-i la mine mâna tău. Eu placi la tine"* în timp ce își plimba labele pe mine. În traducere, îmi cerea

să i dau mâna și spunea că mă place. Mi se luase de Cape Town, așa că mi-am făcut rapid bagajul și m-am dus la ai mei, în Kuweit, unde mă aștepta un job într-o stațiune. Am fost dată afară după două săptămâni fiindcă încurajasem majoritatea personalului filipinez să intre în grevă ca să obțină salarii decente.

Acum, că aveam timp liber, m-am concentrat asupra băieților și am început să ies cu un bărbat. Pierderea virginității nu mi s-a părut niciodată o chestie de importanță monumentală: știam că avea să se întâmple la momentul considerat de mine potrivit. Acel moment a venit în timpul unei întâlniri pe când făceam plajă lângă o piscină. I am dat de înțeles că era timpul să o facem. El a fost surprins, dar dornic și m-a dus imediat într-un loc retras ca să mi-o pună. Fiind virgină la 18 ani, habar n-aveam ce să fac, dar m-am prefăcut că știu. Din fericire, nu m-am așteptat nicio clipă să fie vreun eveniment de basm — la urma urmelor, nu aveam cine știe ce sentimente pentru bărbatul respectiv, voiam doar să o fac cu el — și bineînțeles că nu m-a tulburat. A fost stângaci și dureros, dar eram bucuroasă că am făcut-o: m-am simțit mai matură, mai sigură pe mine și am simțit că actul avea potențial. O fi fost de data asta doar ca o pocnitoare umedă și răsuflată, dar știam că putea fi mult, mult mai plăcut.

Motto-ul după care am trăit acel an sălbatic preuniversitar — și pe toți cei care au urmat, ca să fiu sinceră — a fost să renunț la toate inhibițiile și să-mi forțez toate limitele la maximum. Din punctul meu de vedere, asta făcea parte din călătoria mea de autoexplorare și autodescoperire, dar uneori am fost îngrozitor de imprudentă. M-a ajutat faptul că aveam avantajele și imunitatea oferite de statutul de fiică de diplomat: pașaportul meu diplomatic mă proteja de incredibil de multe lucruri și m-a încurajat pe mine și pe alți câțiva copii de diplomați englezi și americani să ne asumăm riscuri nebunești. Odată, Colonelul m-a luat cu el la o petrecere care avea loc pe un vas de război american staționat în Kuweit, iar eu mi-am petrecut timpul într-un maraton de sărutat cu un libanez, până când tata a descoperit că familia lui făcea parte din mafia libaneză și a înnăbușit în

față toată povestea. Altă dată, am fost provocată să mă urc la bordul unui iaht de mare viteză, aparținând familiei regale kuweitiene. Cum n-am fost niciodată în stare să rezist unei provocări, am făcut tot posibilul și am reușit să urc la bord și să cobor fără să fiu prinsă, dar Ambasada Britanică a auzit de mica mea aventură și tatălui meu i s-a ordonat să mă țină sub control. Altă dată am fost azvârlită în închisoare fiind suspectată de spionaj după ce fusesem urmărită de o patrulă de grăniceri saudiți de-a lungul granitei dintre Kuweit și Arabia Saudită. Adevărul e că nu fusese vorba de niciun spionaj. Era întuneric beznă, mă rătăcisem și îmi uitasem acasă pașaportul diplomatic. Când a venit să mă ia din arest, Colonelul mi-a zis vreo două vorbe bine alese!

Voiam frică, risc și emoții tari, dar am aflat în scurt timp că sfidarea regulilor putea avea consecințe serioase și nu numai pentru mine. Ieșeam cu un pușcaș marin american, din detașamentul de pază al Ambasadei SUA. După ce am decis că sexul în hoteluri kuweitiene, pe plajă, în barăcile soldaților, pe vase petroliere, în elicoptere și pe vase de război nu mai avea farmecul interzis de odinioară, am ajuns la concluzia că acoperișul clădirii masive ca o fortăreață care găzduia Ambasada SUA era locul *perfect* pentru sex. Acum, că scăpasem de obstacolul virginității, mă dedasem acestei noi activități plăcute cu foarte mult avânt și îmi plăcea la nebunie să fac sex cât de des posibil cu soldatul meu cel musculos. Ajunși pe acoperiș, ne-am uitat unul la altul cu o sclipire drăcească în ochi, îmbătați de delicioasa emoție de a face ceva atât de îndrăzneț și total interzis, iar asta ne-a făcut să uităm de orice precauție. Dar cu gemetele sonore care au urmat n-a durat prea mult până să fim prinși cu pantalonii în vine. În doar câteva minute, soldați înarmați au cotropit acoperișul ca furnicile și singurul lucru care ne-a salvat de la a fi împușcați pe loc a fost faptul că soldatul meu s-a identificat. Colonelul a fost convocat la ambasada americană, unde a primit o mustruluială aspră, iar eu eram din nou în mare bucluc. Însă tata se cam prinsese deja că avea o fiică încăpățânată, greu de controlat și hotărâtă să se distreze din răsputeri.

Anul meu liber plin de nebunii a luat sfârșit și m-am dus la Universitatea Birmingham ca să studiez management sportiv. M-am despărțit cu greu de infanteristul meu marin și ne-am promis unul altuia devotament etern, dar în prima săptămână de facultate, o prietenă din Kuweit m-a sunat să-mi spună că nici nu plecasem bine și iubitul meu sărise în pat cu altcineva. Și asta a fost. În ciuda numeroaselor activități și a agitației din Săptămâna Bobocilor, eram cumplit de nefericită, dar inima mea frântă s-a vindecat pe loc când l-am cunoscut pe Aidan. Era înalt, brun, atletic și frumos, iar ochii lui albaștri, cu privire intensă și pătrunzătoare, m-au cucerit înainte să mi spună „bună". Ne-am îndrăgostit aproape pe loc, dar a fost o relație tumultuoasă, plină de suișuri și coborâșuri abrupte, în care despărțirile noastre nu erau niciodată cu adevărat definitive. Timp de trei ani, marea noastră iubire a fost punctată de certuri frecvente și împăcări fierbinți. Adoram să fiu cu Aidan, dar asta nu însemna că atunci când eram separați eu deveneam abstinentă. Facultatea a fost pentru mine mai mult un iureș de sporturi, ceva învățătură, băute, prieteni noi și sex. Am avut grijă să-mi lărgesc orizonturile, în special în domeniul sexului. O partidă în patru, cu un tip cu care mă vedeam, prietenul lui cel mai bun și o prietenă de-a mea s-a transformat într-o partidă de sex în trei când prietena mea a rupt-o la fugă, lăsându-mă singură cu doi jucători de rugbi foarte sexy și foarte în formă. Am încercat și celălalt tip de sex în trei, când eram într-un bar și beam ceva cu un jucător de hochei și o altă fată s-a așezat la masa noastră. Bete amândouă, ne-am apucat să ne sărutăm, ceea ce mi-a plăcut mult, iar prietenul meu, evident încântat de spectacol, a sugerat să mergem toți trei la el acasă. Când am ajuns acolo, mi-a zis cât de mult i-ar plăcea să mă vadă făcându-i sex oral noii noastre prietene. Cum nu mă dădeam înapoi de la nimic, m-am executat, dar mi-a fost clar pe loc că nu era o activitate pe gustul meu. Până la urmă, prietenul meu i-a tras-o fetei, ceea ce nu m-a deranjat, dar relația noastră n-a mai durat prea mult după asta, iar eu și Aidan ne-am împăcat din nou.

La absolvire, eu și Aidan ne-am văzut fiecare de drumul lui: eu m-am dus la Londra, iar Aidan s-a mutat la Sydney ca să devină psiholog corporatist de lux. Însă am rămas buni prieteni și ne-am făcut o promisiune: dacă la marele prag de 40 de ani aveam să fim amândoi singuri, urma să ne căsătorim.

Însă deocamdată, eu trebuia să mă hotărăsc ce voiam să fac în viață. Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap în acel moment era „organizatoare de orgii", dar soarta avea să intervină curând, aruncându-mă în mijlocul unei experiențe spectaculoase.

Capitolul 3

„Crezi că aventura e periculoasă?
Să vezi cum e rutina:
moarte sigură!"

Paulo Coelho

După năzbâtiile facultății, lumea reală era o experiență neplăcută. Habar n-aveam ce să fac mai departe și m-am dus și eu la Londra, unde am împărțit un apartament cu o prietenă și m-am apucat să-mi caut serviciu. Am lucrat pentru ziarul *Independent*, pentru care vindeam spațiu publicitar, dar uram că aveam targeturi, uram presiunea și orele nesfârșite pe care le petreceam încercând să conving niște oameni să își cheltuiască banii. A fost o ușurare când am reușit să intru în PR în lumea financiară și a divertismentului, dar cu toate că îmi era un pic mai bine aici, nu prea mă interesa să îmi folosesc atuurile feminine ca să construiesc relații superficiale cu clienții, sau să scriu comunicate de presă frivole despre petreceri ale celebrităților sau despre produse de care mă durea în cot. Era totuși un serviciu, și m-a pus în legătură cu o mulțime de lumi diferite, unde cu siguranță aveam să găsesc noi oportunități. Din când în când eram rugată să reprezint oameni și firme din industria pornografică și m-am dus la vreo două mari târguri organizate de industrie la Earls Court sau Olympia, unde am văzut ce afacere uriașă poate fi sexul. Sute de standuri vindeau mii de

produse și munți de echipamente, sau ofereau nenumărate servicii, de la orgii la întruniri pentru fetișiști. Eram impresionată de mărimea ofertei, dar și surprinsă că toată industria părea a fi condusă de bărbați. Sigur, femeile erau folosite în promovare, iar unele firme pretindeau că țintesc publicul feminin, dar adevărul părea a fi că totul se adresa exclusiv bărbaților. Văzusem filme porno când eram în facultate, iar eu și prietenele mele nu le găsiserăm deloc sexy. Toate reflectoarele alea puternice, penisurile uriașe și acțiunea ce consta în pompare agresivă interminabilă în femeia care nu era decât o colecție de orificii ospitaliere, ce primeau totul în timp ce ea gemea de extaz prefăcut — nimic din toate astea nu ne excita. Ba, dimpotrivă! Și asta în timp ce serialul *Totul despre sex* declanșa o nouă revoluție sexuală, prezentând femei stăpâne pe propria sexualitate, femei care făceau tot posibilul să obțină ceea ce își doreau de la viață, fără să se rușineze sau să fie judecate pentru asta. Mesajul era că puteam fi stăpânele propriei noastre vieți sexuale și ne puteam bucura de sex fără să fim etichetate drept promiscue. Dar, din câte vedeam, lumea pornografiei nu reflecta nimic din toate astea. Cred în egalitatea în drepturi dintre femei și bărbați, iar adevărul e că pornografia bărbaților nu are efect asupra creierelor noastre, programate diferit.

Apoi a venit ziua în care am primit telefonul care avea să-mi schimbe toată viața. În goana ei după un bărbat bogat, vechea mea prietenă din școală, Miss D, se angajase la unul dintre cei mai de succes organizatori de nunți din lume. De la închirieri de avioane la insule particulare, rochii *haute couture* și torturi cu zece etaje, nimic nu era imposibil pentru Domnișoara Organizatoare de Nunți.

Eram plictisită de viața din metropolă, de job, mă simțeam singură și mi-era dor de Aidan, așa că telefonul a picat cum nu se putea mai bine.

— Londra e ploioasă, întunecată și deprimantă. Ems, te plictisești de moarte în biroul ăla din care nu mai ieși. Hai să ne distrăm un pic împreună, mă ademeni Miss D.

— Sunt un adult responsabil acum, i-am răspuns, realistă. Am serviciu, am de scris comunicate de presă, am programate ședințe importante.

M-am uitat în jur, la biroul mohorât, cu temperatură controlată. Colegii mei erau cocârjați în scaunele lor, unii bătând cu furie în tastele calculatorului, alții uitându-se în gol la monitor, prefăcându-se că lucrează. Munca sedentară ne secătuia de viață pe absolut toți.

— Păi, fii și tu iresponsabilă o dată în viața ta! Evadează din buncărul ăla și ia-ți vreo două zile de concediu medical. Te rooog, Ems!

— Nu știu ce să zic... Dacă mă prinde cineva cu minciuna, n-o să fie deloc bine pentru cariera mea.

— Fă-o pentru mine, se milogi ea. Te așteaptă un loc într-un avion particular care pleacă în seara asta din Londra și ne duce la Ibiza, pentru cea mai uimitoare nuntă pe care ai văzut-o vreodată. Locul ăla are numele tău pe el.

Cum ar putea cineva să reziste unei astfel de invitații?

Înainte de decolare, i-am trimis un SMS șefei mele ca să-i spun că făcusem intoxicație alimentară și că nu pot veni la birou. Minciuna mi-a dat un fior de vinovăție, dar n-am simțit niciun regret. Dimpotrivă, am simțit că trăiesc din nou când am coborât din avionul particular și am fost duse de o mașină cu șofer la o vilă izolată de pe plajă, ca să serbăm a doua zi nunta domnului Putred-de-Bogat cu duduia Lume-Bună.

Știam că avea să fie o petrecere elegantă, sclipitoare și mă așteptam la o atmosferă ușor hedonistă, dar nici în cele mai nebunești fantezii nu mi-aș fi putut imagina ce se petrecea în spatele acelor uși. Când am intrat cu Miss D în vilă, pe lângă muzică și zgomotul valurilor, casa răsuna de sunete de extaz suprem. Petrecerea era deja în toi. În casă erau vreo 200 de invitați frumoși, majoritatea goi pușcă, unii dintre ei purtând măști sclipitoare.

Fascinată, am acceptat cu recunoștință un pahar de șampanie Dom Perignon, în timp ce îmi bucuram privirea cu decorul luxos și evenimentele erotice ce se desfășurau sub ochii mei. Era ca o scenă

din filmul *Cu ochii larg închiși*: peste tot era plin de oameni dezbrăcați, cu corpurile complet goale aflate în diverse stadii de excitare. Erau cupluri care se explorau și grupuri contopite ca-ntr-un singur organism. Era o societate secretă mascată, dar reală, care se deda la orgii ritualice, însă spre deosebire de film, aici nu era loc de gelozie, răzbunare sau obsesii și nimeni nu se simțea folosit sau rușinat.

Atenția mi-a fost atrasă de niște gemete absolut delicioase care veneau de undeva din adâncurile casei. Hipnotizată, cu inima galopând și respirația tăiată, am căutat sursa acelor scâncete de plăcere și am ajuns într-o bucătărie strălucitor de albă. Pe blatul de granit era întinsă o actriță celebră în întreaga lume. Era goală, avea privirea pierdută și visătoare și arăta absolut superb. Albul clinic al bucătăriei ar fi scos în evidență cel mai mic defect, dar ea era perfectă, la fel de fără cusur în realitate ca pe copertele revistelor de modă, excepție facând obrajii ce se înroșeau cu fiecare geamăt de plăcere pe care îl scotea. Un bărbat avea degetele îngropate adânc în ea, iar aroma excitației ei umplea camera. La fiecare suspin al ei, el împingea și mai adânc, masându-i în același timp clitorisul cu cealaltă mână, spre evidenta ei încântare. Apoi bărbatul își retrase degetele și făcu un pas înapoi ca să-i admire talia minusculă, sfârcurile excitate și buzele voluptuoase, înainte să o străpungă cu erecția lui uriașă. Amândoi începură să ofteze și să geamă de plăcere, iar el accelera ritmul. În scurt timp, el o pătrundea adânc, cu frenezie, ca un animal posedat. Cu tot aspectul ei fragil și delicat, actrița n-avea probleme în a ține pasul cu partenerul ei, primind tot ce îi oferea el și cerșind și mai mult. Era clar că apetitul ei sexual nu avea limite și nu dură mult până ce amândoi țipau și strigau în timp ce el se izbea în ea tot mai adânc, mai tare și mai repede, până când, în sfârșit, el se cutremură peste ea, iar ea se contractă în extaz în jurul penisului lui. Dar aproape imediat, ea păru gata s-o ia de la capăt. El se retrase, dar alți 10 bărbați frumoși și flămânzi își așteptau răbdători rândul, cu ochi arzători de poftă, complet fascinați de superba femeie goală care li se punea la dispoziție. Însă ea reușea să ofere apetitului ei sexual un aer erotic și

adorabil. Această actriță sclipitor de talentată și extrem de apreciată nu era un star porno care voia să bată recordul de parteneri sexuali într-o singură zi. Nu se grăbea deloc, savurându-și dorința, bucurându-se *din plin* de fiecare secundă petrecută în prim-plan, chiar și pe un blat de bucătărie din granit.

— Ai fost pe-afară? mi-a șoptit la ureche o brunetă goală, atrăgătoare și a zâmbit când am negat din cap. Vino cu noi, a adăugat, în timp ce se îndrepta spre ieșire urmată îndeaproape de un frumos specimen masculin.

Mânată de curiozitate, am lăsat-o pe actriță în voia plăcerilor ei și am urmat-o pe brunetă afară. Pe plajă, invitații dansau în jurul unui foc uriaș, unii în lenjerie intimă de lux, alții în bikini, iar alții complet dezbrăcați. Toți își unduiau șoldurile, zâmbeau și se mișcau precum stelele de deasupra noastră, sclipind ca flăcăruile de pe cerul nopții. Valurile care năvăleau pe plajă îi udau leoarcă pe cei care făceau dragoste pe nisip, dezlănțuindu-și instinctele în atmosfera îmbibată de dorință și pasiune. În mod normal, tipul ăsta de iubire carnală e interzis — dar de ce, când toți acești invitați erau atât de evident fericiți? Eram și eu excitată, dar nu voiam să iau parte. Eram fericită doar să privesc și să savurez tot ce vedeam.

Mai târziu am văzut-o din nou pe actriță. Am încremenit. Arăta incredibil de proaspătă și inocentă cum dansa în jurul focului cu o orhidee albă înflorindu-i în păr, îmbrăcată într-o rochie lungă fucsia cu violet, cu imprimeu exotic. Lângă ea erau mirele și mireasa. Prinsă din nou în mrejele farmecului ei, am privit-o cum râde, pălăvrăgește și bea șampanie cu cei doi prieteni ai ei, care a doua zi urmau să devină soț și soție chiar pe această plajă. Cu un gest firesc, își strecură mâna în sânul miresei și îl sărută tandru pe mire. În timp ce îi ațâța pe amândoi, obrajii i se aprinseră din nou și sfârcurile i se întăriră vizibil sub rochia subțire, însă de data asta voia ceva mai multă intimitate, căci zâmbi și arătă cu mâna spre un superiaht de lux ancorat la distanță de plajă. Traversă în fugă plaja luminată de

luna spre uriașul vas de croazieră, iar când mirele și mireasa porniră în urmărirea ei, începu să chicotească.

Era foarte clar ce avea să se petreacă odată ce cei trei aveau să ajungă la bord.

Poate că Miss D nu-și găsise soțul bogat la care visa, dar am zărit o întinsă pe nisipul ud, prinsă într-o îmbrățișare pasională cu un barbat, contribuind la atmosfera incredibil de relaxată.

În dimineața următoare, oaspeții stăteau la soare, bând cocktailuri Bloody Mary ca să se dreagă și discutând alene despre cine și-a pus o cu cine, cu o naturalețe care arăta cât de normal era pentru acest grup elegant și hedonist să-și satisfacă fără rețineri plăcerile.

Se pare că am omorât o groază de pisicuțe aseară, spuse un barbat. Când am întrebat ce însemna asta, mi-a spus că o veche glumă de prin colegiile americane spunea că de câte ori se masturba cineva, Dumnezeu omora o pisicuță. Gluma fusese extinsă și la orgasme, care acum aveau același rezultat. Am râs împreună cu ceilalți de la masă, fără să am habar ce rol aveau să joace în viața mea acele vorbe...

Mă simțeam uimită și eliberată de ceea ce văzusem în Ibiza. Tot caracterul furișat al sexului, toată rușinea și jena pe care așa mulți dintre noi le asociam cu ceea ce ar fi trebuit să fie o încântare — nu trebuia să fie așa. Se putea primi și dărui plăcere cu bucurie. Într-un mediu sigur și plăcut, sexul putea fi împărtășit cu una sau mai multe persoane într-un splendid abandon total și fără nicio teamă.

Adorasem să văd femei savurându-și sexualitatea și bucurându-se atât de plăcerea pe care o primeau, cât și de cea pe care o ofereau.

Și-atunci, luându-mă complet prin surprindere, m-a lovit ideea: să mi dau demisia din slujba de PR de cum ajungeam la Londra și aveam să-mi pornesc propria afacere. Aveam să ofer și altora această frumoasă experiență pozitivă, organizând petreceri de elită, unde orice avea să fie permis.

Nu fusesem în viața mea mai sigură de ceva.

Capitolul 4

„Femeile cuviincioase rareori fac istorie."

Laurel Thatcher Ulrich

După Ibiza și acea nuntă incredibilă, eram extrem de entuziasmată de ce văzusem. Hotărâsem să-mi dau demisia de la serviciu de îndată ce ajungeam acasă, dar odată ajunsă acasă, la realitatea vieții mele londoneze, nu mi s-a mai părut așa de simplu. Luni eram deja înapoi la biroul meu, lucrând ca PR corporatist și întrebându-mă ce ar trebui să fac ca să pornesc o afacere de organizare de petreceri erotice. Habar n-aveam care era răspunsul și nu mi s-a părut o idee strălucită să mă apuc să mă documentez despre acest subiect în timpul serviciului.

Totul s-ar fi putut sfârși atunci dacă n-ar fi intervenit Soarta.

Am fost abordată de prietena unei prietene, care m-a întrebat dacă aș vrea să fac PR pentru o companie numită Heat Bomb, specializată în petreceri sexuale. Părea ocazia perfectă să dobândesc experiență în domeniu, așa că am acceptat imediat. Acum aveam să descopăr mai multe despre misterioasa lume a amorului liber, care eram convinsă că exista la o scară mult mai largă decât credeau oamenii. Lucrul care-mi rămăsese cel mai pregnant în minte după nunta

din Ibiza era naturalețea cu care toți cei prezenți acceptau situația și cât de dornici erau cu toții să participe, fie în postura de cuplu monogam, fie într-un mod mai aventuros, mai însetat de noutate. Dorința asta nu era limitată la doar câțiva oameni, iar asta mă făcea să cred că acest fenomen se petrecea probabil peste tot.

Nu știam prea multe despre această companie, dar aveam sentimentul că puține petreceri aveau să fie la fel de luxoase și splendide ca nunta din Ibiza. Aveam în minte imagini cu cupluri plictisite, de vârstă mijlocie, îmbrăcate în costume sado-maso ridicole, schimbând între ele partenerii, dar mă înșelam profund, cu toate că atmosfera nu era atât de seducătoare ca în Ibiza. Prima petrecere sexuală la care am participat era exact opusul evenimentului provincial de prost gust pe care mi-l imaginasem. Avea loc într-un apartament din Londra și avea 60 de participanți, toți cu vârste între 25 și 50 de ani. După cum erau îmbrăcați, bărbații la costume cu cravată, iar femeile în rochii elegante și pantofi cu toc, păreau toți oameni de carieră, sofisticați. Uitându-te la ei nu ți-ai fi imaginat niciodată că erau pe punctul de a spulbera toate zăgazurile convențiilor sociale normale și că vor începe să facă sex unii cu alții, dar exact asta s-a întâmplat. Atmosfera serii s-a schimbat treptat, devenind tot mai încărcată de tensiune sexuală, după care a început. În câteva minute, hainele căzeau pe podea, invitații se sărutau și se mângâiau fără reținere, apoi lucrurile au avansat. Atmosfera era liberă și dezinhibată și am văzut cupluri în care partenerii își dădeau permisiunea să experimenteze și să își satisfacă poftele cu alte persoane, sau doar se lăsau încărcați de energia sexuală care-i înconjura, până când nu mai puteau îndura și făceau sex sălbatic unul cu altul, excitați la maximum de ce vedeau în jur.

Aceasta a fost prima mea mostră din ceea ce avea de oferit piața britanică și mi-a stârnit interesul pentru a afla mai multe. M-am decis să devin PR independent, ca să preiau controlul asupra metodelor mele de lucru și să mă pot concentra pe aspectele care mă interesau cel mai mult. Am contribuit la promovarea a numeroase

petreceri organizate de Heat Bomb, care se țineau mereu în același loc, și am început să înțeleg ce îi atrăgea pe oameni la ele. Am văzut multe cupluri cu relații foarte solide, dar care voiau să-și condimenteze viața sexuală. O incursiune în lumea schimburilor de parteneri le oferea acest lucru într-un mod onest și sigur. Petrecerile sexuale le permiteau cuplurilor să experimenteze și să-și satisfacă dorințele fără minciunile și ascunzișurile unei aventuri. Dimpotrivă, din câte îmi dădeam seama, aceste petreceri țineau cuplurile împreună. Iar dacă doi parteneri de viață luau această decizie și erau mulțumiți de ea, ce drept aveam eu să-i judec?

Am descoperit curând că există în toată țara sute de cluburi și hoteluri dedicate exclusiv petrecerilor erotice. Majoritatea celor care le frecventează arată absolut obișnuit. Puteai să stai în autobuz lângă cineva fără să-ți treacă prin cap că în noaptea de dinainte respectiva persoană făcuse sex cu șase sau mai multe persoane la una dintre aceste orgii private. Sigur că genul ăsta de lucruri nu e pe placul tuturor, dar sunt mulți oameni „normali" care vor să exploreze această latură a vieții — și de ce n-ar face-o? Toți am fost dăruiți cu sex și cu plăcerea și bucuria pe care ni le poate oferi, iar viața e scurtă. Sunt o groază de oameni care ne spun că e urât și greșit ce facem, dar atâta timp cât suntem cu toții adulți care și-au dat acceptul și nu facem rău nimănui, de ce să nu ne simțim bine? Oamenii sunt complicați și fascinanți, capabili să trăiască și să iubească în multe feluri diferite și eu nu cred că ar trebui să ne judecăm unii pe alții pentru alegerile făcute.

Petrecerile de la Heat Bomb nu au reușit să reproducă niciodată atmosfera incredibilă pe care o simțisem la nunta din Ibiza. Adevărul era că bărbații încă dominau aceste petreceri și uneori aveam impresia că făceau tot posibilul să se asigure că fanteziile lor intime deveneau realitate, ca și cum erau și regizorii și starurile propriilor lor filme porno. Mai era și aspectul fetișist; la o petrecere dedicată fetișului picioarelor, bărbații au plătit ca să fie călcați în picioare, la propriu, de femei și să li se permită să sugă degetele de

la picioare ale femeilor. Ceea ce e în regulă, dacă asta ți-e plăcerea, dar nu e tocmai satisfăcător pentru femei (doar dacă le excită suptul degetelor), iar pe mine nu mă prea încântă genul ăsta de dinamică.

Nu înțelegeam de ce nimeni nu gândea aceste petreceri pentru femei și satisfacerea dorințelor lor. Nunta din Ibiza urmărea să le ofere femeilor cel puțin tot atâta plăcere ca și bărbaților și asta crease genul de atmosferă delicios de elegantă care putea stimula sexualitatea feminină, dar aici nimeni nu părea să ofere așa ceva.

După aceea am fost solicitată să lucrez la câteva proiecte ale unor americance care formaseră o companie numită Cake, prin care organizau petreceri sexuale pentru femei și voiau să-și lanseze afacerea și în Londra. În sfârșit, cineva făcea ceea ce aveam eu în cap. M-am dus la New York să particip la o petrecere și m-am simțit extraordinar. A fost o noapte excelentă și deosebit de distractivă, dar nu a fost deloc cum îmi imaginam eu o petrecere erotică dedicată femeilor. Fondatoarele companiei Cake studiaseră la facultate rolul femeii de-a lungul istoriei, așa că petrecerile lor erau adevărate declarații feministe, o ripostă la lumea dominată de bărbați a pornografiei. Bărbații nu puteau participa decât însoțiți de o femeie și toată lumea purta tot felul de costumații ilare și stranii. La bară dansau bărbați, nu femei și bărbații erau distribuiți în general în roluri servile, de inferiori. Era tare distractiv și vesel, dar mult prea agresiv pentru gustul meu, prea axat pe transmiterea unui mesaj ca să fie o experiență cu adevărat senzuală pentru femei. Era mai degrabă un spectacol burlesc cu o morală tăioasă. Am lucrat cu mare plăcere la lansarea în Londra a companiei Cake, dar tot nu era nimeni pe piață care să organizeze genul de petreceri la care visam eu.

Între timp, relația mea cu organizatorii de la Heat Bomb se deteriorase. Tipii de acolo au vrut să dea o petrecere uriașă și să atragă atenția presei. Le-am spus că mi se părea o idee proastă, pentru că ziarele aveau să încerce în mod inevitabil să facă publice identitățile participanților. Însă ei au refuzat să mă asculte și au insistat să facem publicitate evenimentului. Am făcut cum au vrut ei, dar când ziarul

de scandal *Sunday Mirror* a publicat pe prima pagină un articol simplu cu titlul „Orgie VIP", dând numele tuturor celor implicați și speculând asupra identității invitaților, băieții de la Heat Bomb n-au fost deloc încântați. Așa că am plecat, hotărâtă să-i înfrâng pe propriul lor teren, punându-mi în practică visul născut în acea noapte splendidă din Ibiza. Aveam să le dau clasă și să le arăt tuturor cum se pot face lucrurile.

De câte ori nu sunt sigură dacă e bine să fac ceva sau nu, încerc să mi imaginez cea mai cumplită consecință și dacă cred că pot să-i fac față, atunci acționez. Care era cel mai cumplit lucru care se putea întâmpla dacă începeam să organizez propriile mele petreceri erotice? Aveam să fiu nevoită să-mi pun la bătaie toate economiile, ceea ce însemna că dacă aveam să pierd tot, aveam să dau faliment și să fiu nevoită să mă întorc la munca în PR. Ei bine, niciunul dintre aceste lucruri nu reprezenta așa o nenorocire pentru mine. Puteam să le rezolv fără probleme. Costurile de început ale afacerii aveau să fie reduse, așa că nu riscam cine știe ce și aveam deja o groază de experiență și contacte care să mă ajute să mă pun pe picioare.

Mi-am amintit de atmosfera ca din *Cu ochii larg închiși* de la nunta din Ibiza și am hotărât să includ măști în regulile petrecerilor mele, reguli pe care le-am conceput ca pe cele din filmul *Fight Club*. Era o ocupație amuzantă, ceva ce făceam aproape în glumă, cu gândul că, dacă avea să meargă, bine, dacă nu... nu era sfârșitul lumii.

Am stabilit setul de standarde al petrecerilor mele: întâi și-ntâi, trebuia să fii membru al clubului ca să poți participa, ceea ce însemna că aveam posibilitatea să verific aplicanții. În felul ăsta, puteam să interzic accesul persoanelor care ar dori să se folosească de petreceri pentru a-și atinge propriile scopuri, și m-aș asigura că petrecerile mele se desfășoară într-un mediu cât mai sigur posibil. Mai însemna și că oaspeții puteau cunoaște oameni a căror mentalitate era cel mai probabil similară cu a lor, și cu cât mai relaxată era toată lumea, cu atât creșteau șansele ca toți să se simtă foarte bine. Știam

din experiență că unii organizatori de petreceri nu erau deranjați dacă participanții se dedau la unele practici extreme și permiteau fetișurile, precum și unele activități mai speciale, dar eu nu voiam asta. Petrecerile mele aveau să fie mai normale — dacă pot folosi acest cuvânt —, evenimente unde oamenii fără predilecții sexuale speciale aveau să se simtă în largul lor. Participarea unui cuplu avea să coste 150 de lire, iar a unei femei singure 50 de lire. Nu aveam să permit accesul bărbaților singuri. Poate că prețul era mai ridicat decât al unei ieșiri obișnuite dintr-o sâmbătă seară, dar includea gustări și șampanie gratuită până la miezul nopții și era menit să asigure doar participarea celor cu adevărat dornici de distracție.

Dar cum să-mi numesc eu noua afacere? Mi-am amintit de gluma studențească auzită în dimineața de după petrecerea de la Ibiza și am hotărât că aveam să-mi numesc firma Killing Kittens, ca un omagiu adus acelei nopți care-mi schimbase viața. Suna perfect: era un nume incitant, nerușinat și avea să stârnească curiozitatea. Am fixat data primei mele petreceri Killing Kittens. Întâi de toate, aveam nevoie de un loc de desfășurare. Cu ajutorul unor prieteni, am găsit un bar cu saună în mijlocul Londrei. Era minunat: avea o vastă sală cu bazine termale și cu pereți mozaicați, un bar elegant, o saună, un bar cu aburi, o sală cu dușuri și o duzină de camere private — firide mici, întunecoase, cu mese de masaj. Avea o atmosferă prietenoasă și, cel mai important, proprietarul și personalul știau să fie discreți. Avea să coste o căruță de bani ca să închiriez localul pentru o noapte, dar eram pregătită să-mi asum riscul și mi-am pus la bătaie toate economiile. După care am invitat 40 de persoane. De la toate petrecerile pe care le promovasem îmi adunasem o bază de date cu contacte, toți genul de oameni interesați de petreceri de genul ăsta, și le-am trimis invitații. Nu am bătut toba că mă apuc de organizat petreceri erotice, dar am invitat vreo doi prieteni care eram sigură că aveau să se adapteze rapid mediului: Miss D, desigur, și un alt bun amic de-al meu, pe care-l poreclisem Jucărie. Eram prieteni din copilărie și acum, că locuiam amândoi în Londra,

ne vedeam mereu. Era cel mai bun prieten al meu, tovarășul și protectorul meu. Mai era și tânăr, frumos și foarte dornic de distracție și eram sigură că avea să fie perfect pentru Killing Kittens. Vestea se duse rapid și în scurt timp primeam e-mailuri în care oamenii mă întrebau unde și când aveau loc petrecerile. N-a durat mult până să completez lista invitaților.

Acum cele mai importante lucruri erau asigurate: un loc și un grup de persoane dornice, care plătiseră bani buni ca să vină la petrecerea mea. Cu toate că eram sigură că avea să fie un succes, tot aveam emoții. Fusesem la destule petreceri ca să știu sigur că invitații aveau să intre în atmosferă, dar mă temeam că de data asta nimeni n-avea să se relaxeze suficient ca să dea startul acțiunii. Oare aveam să fiu în stare să creez atmosfera pe care mi-o doream?

Grijile mele au fost neîntemeiate. Barul cu saună arăta perfect: sofisticat și primitor în zona barului, unde pâlpâiau lumânări și tăvile cu băuturi îi așteptau pe petrecăreți, iar un pic mai încolo aerul devenea puțin mai încețoșat, ademenindu-te spre bazinul mare și cotloanele întunecate care promiteau noi plăceri. Plasate discret, peste tot se găseau coșulețe cu prezervative. Comandasem cu sutele, ca să fiu sigură că n-aveam să rămânem fără, orice s-ar fi întâmplat. La ușă stătea un tip de la pază, ca să ne asigurăm că nu intrau decât persoanele invitate — nu voiam să nimerească aici cineva intrat întâmplător de pe stradă. Oamenii au început să sosească de îndată ce am deschis ușile, la ora nouă, și am remarcat cu încântare ca arătau fantastic, toți în ținute elegante de seară și toți cu măști sclipitoare. Exact asta îmi doream: stil și rafinament. Și, desigur, voiam să văd acele haine de gală complet lepădate până la ivirea zorilor. Asta cu siguranță! Atmosfera de cocktail elegant se schimbă subtil, până deveni sexy și permisivă. Oamenii își căutau și-și găseau parteneri de joacă. La miezul nopții, clubul era plin de oameni goi și oriunde îmi aruncam privirea vedeam sex făcut cu entuziasm dezlănțuit. Cupluri, grupuri, sex în trei, în patru, contopiți în toate combinațiile posibile. Unii erau participanți, alții erau spectatori. Am

văzut un bărbat uitându-se mulțumit cum iubita lui futea cu izbituri rapide un alt bărbat chiar sub ochii lui. Am văzut fete mângâindu-se una pe alta, sărutându-se și făcând dragoste pentru propria lor plăcere, nu pentru a bucura un bărbat, deși unii s-au bucurat, desigur. Am văzut tot felul de năzdrăvănii și performanțe sportive în bazin, în saună și în adâncurile firidelor private: dacă ușile erau lăsate deschise însemna că participanții își doreau să fie priviți sau voiau chiar să li se alăture și alții.

Miss D și Jucărie s-au aruncat fără rezerve în acțiune, mai întâi unul cu altul, apoi explorându-și latura mai rebelă cu două fete. Era cam bizar să-mi văd cei doi vechi prieteni făcând sex la greu, cufundându-se deplin și cu mult elan în beția simțurilor. Dar la fel de bizară a fost și rapiditatea cu care m-am obișnuit cu asta. Nuditatea e naturală când toată lumea e dezinhibată și tolerantă și chiar și cea mai sălbatică partidă de sex încetează curând să mai șocheze după ce ai privit-o câtva timp. Cel mai important lucru era că oamenii erau fericiți și se distrau în siguranță și confort. La un moment dat, a avut loc un incident neplăcut, când măsurile de securitate au fost temporar încălcate și un fotograf s-a furișat în club ca să încerce să facă niște poze pe care să le vândă ziarelor și să provoace un scandal, astfel încât noii membri să nu mai vrea să aibă de-a face cu clubul. Însă oamenii mei de la pază l-au alungat și i-au săltat și filmul. După asta, totul a decurs impecabil. Distracția a continuat până dimineață, când ultimii petrecăreți au plecat, în sfârșit, extenuați și satisfăcuți.

Killing Kittens pornise și funcționa. Devenisem o antreprenoare legitimă din lumea sexului.

Capitolul 5

„Mințile sclipitoare discută despre idei. Mințile mediocre discută despre evenimente. Mințile mărunte discută despre oameni."

Eleanor Roosevelt

Am cunoscut câțiva oameni din industria sexului și mulți dintre ei sunt bărbați oribili, fără scrupule, care molfăie veșnic trabucuri și sunt mânați doar de lăcomie. Unii se numără printre cei mai bogați oameni din țară. Cel mai adesea, își tratează banii cu infinit mai mult respect decât își tratează angajații, dintre care majoritatea sunt femei. Ademenesc în afacere fete tinere, le exploatează până când își pierd farmecele, după care le dau brânci pe ușă afară și le înlocuiesc cu unele mai tinere și mai proaspete. Totul se limitează strict la folosirea femeilor pentru satisfacerea dorințelor și fanteziilor bărbaților și e o afacere neplăcută, care deseori îmi dă senzația acută că e legată de activități și mai urâte, precum prostituția și traficul de persoane.

Nu mă interesează acea latură a industriei sexului și m-ar oripila să fiu ca acei bărbați dubioși care se îmbogățesc exploatând femeile. O fi afacerea mea bazată pe sex, dar scopurile mele au fost întotdeauna să ofer plăcere și distracție într-un mediu perfect controlat, în care siguranța e pe primul loc. În plus, eram perfect mulțumită să

mă extind la scară mică și să văd ce se întâmplă. După părerea mea, în afaceri câștigi *întotdeauna* dacă avansezi cu pas mic și constant.

* * *

La început, mi-am menținut seratele sexuale la scară mică și intimă. Am continuat să folosesc locația din mijlocul Londrei și invitam la petreceri între 50 și 100 de oameni. Membrii tot reveneau la petreceri și primeam tot mai multe aplicații pe unica pagină a site-ului pe care îl creasem. Oricine era interesat de Killing Kittens era rugat să-și lase adresa de e-mail și de acolo porneam procesul de verificare a candidaților. N-am făcut greșeala să mă extind exagerat permițând accesul oricui la petrecerile Killing Kittens și, pe cât am putut, m-am asigurat că persoanele acceptate întruneau criteriile mele pentru a deveni membri. Trebuiau să accepte faptul că aceste petreceri erau pentru cei deschiși la minte, dar nu erau potrivite pentru gusturi speciale sau plăceri de nișă. Mai presus de toate, trebuiau să înțeleagă că aceste petreceri erau create în principal pentru femei. Și aveam o groază de candidați, căci noi pisicuțe dădeau năvală în fiecare zi datorită membrilor existenți, care răspândeau rapid vestea — mai ales printre femei — că nu exista nicio clipă de plictiseală când se lăsa întunericul și cădeau măștile. În scurt timp, BlackBerry-ul meu începu să piuie în disperare de atâtea telefoane și e-mailuri de la oameni cărora le ardea buza să intre în club. Petrecerile lunare din Covent Garden generau publicitate masivă și fiecare petrecere îmi aducea un profit, chiar dacă era mic. Încă mai făceam PR ca liber-profesionistă ca să-mi suplimentez venitul, dar speram ca în scurt timp să pot începe să mă ocup full time de Killing Kittens.

Pe măsură ce vestea se răspândea prin intermediul rețelelor de prieteni, Killing Kittens începu să fie remarcat de lumea petrecerilor sexuale deja consacrate și am avut surpriza să primesc e-mailuri de la persoane care-mi ofereau spre închiriere opulentele lor case pentru a găzdui petrecerile mele. Toți subliniau nevoia de discreție și era clar că dacă eram în căutare de reședințe somptuoase, hoteluri luxoase și

apartamente uriașe și eram în stare să păstrez secret numele proprietarilor, erau disponibile o groază de locuri minunate. Bineînțeles că i-am asigurat pe toți că eram un organizator de petreceri extrem de discret și că nicio șoaptă despre participarea lor n-avea să-mi scape de pe buze, și am primit rapid oferte de locații cu adevărat magnifice. Cunoșteam un afacerist oarecum celebru care, datorită unor circumstanțe interesante, devenise proprietarul unui conac superb din centrul Londrei. Casa era la mare căutare ca fundal pentru ședințe foto și filme și ca loc pentru organizat petreceri. Când a auzit de Killing Kittens, mi-a pus palatul la dispoziție ori de câte ori doream, iar eu am profitat imediat de ocazie. Era un loc minunat și am putut să dau petreceri mai mari și mai interesante acolo. Casa a avut un succes nebun printre membrii mei, care au adorat opulența părăginită și izul decadent. Peste 100 de invitați au petrecut și s-au distrat sub candelabrele de cristal și în fața uriașelor șemineuri din marmură, trupurile lor goale zvârcolindu-se în mijlocul splendorii în stil georgian. Faptul că palatul găzduise unele dintre cele mai faimoase figuri din lume adăuga încă un fior de plăcere la activitățile oaspeților. Toate cele 15 dormitoare au fost folosite din plin, ca să nu mai vorbim de grandioasa scară interioară. Speram ca nu după mult timp să putem folosi casa drept reședință permanentă pentru Killing Kittens. Petrecerile mele deveneau tot mai populare, numărul membrilor creștea, așa că vestea a ajuns și pe Fleet Street[6] și presa a început să-mi bată la ușă. Ziarele și revistele glossy, inclusiv *Cosmopolitan, Elle* și *Glamour*, erau fascinate de această nouă descătușare sexuală. Nu le venea să creadă că tinere educate, din lumea bună, dădeau năvală să se înscrie într-o societate secretă care organiza petreceri sexuale unde totul era permis, așa că am fost inundată de cereri de interviuri. Le-am acceptat cu încântare. Nu aveam absolut nicio problemă să fiu imaginea clubului Killling Kittens și să-l promovez cât

6 Strada pe care și-au avut sediile toate ziarele naționale britanice până în anii 1980, dar termenul continuă să fie folosit cu sensul de presă națională. (*N.t.*)

puteam de mult, iar presa părea foarte interesată de povestea fetei de familie bună căreia nu-i era rușine să lucreze în industria sexului. Oamenii păreau să creadă că asta însemna că eu eram o nimfomană, dar nu mă deranja deloc. Râdeam și-mi vedeam de treabă.

Familia și prietenii mă susțineau întru totul în cariera mea de mogul legitim în industria sexului. Știau că nimic nu mă putea opri odată ce mă hotăram să fac ceva. Cu toate că n-o spunea, chiar și Colonelul era impresionat de creșterea constantă a afacerii mele, deși stârneam controverse. Părinții mei începeau să se obișnuiască cu ideea că atrăgeam publicitate și apăream în ziare. La un an de la lansarea afacerii, aveam 1 000 de membri și un număr mereu crescând de candidați, disperați să intre în clubul meu. Eram sigură că până la finalul celui de-al doilea an aveam să am 3 000 de membri în Killing Kittens. Eram pregătită să mă extind.

Ca să sărbătoresc primul an în industria sexuală, am hotărât să-mi petrec seara cu părinții, după care să ies să beau ceva cu Miss D și restul gâștii.

În seara asta, Colonelul e în mare formă. Nu poartă șapca cu „Tatăl perversei de lux", dar nu îmi mai taie elanul cu replici descurajante și îmi toarnă un pahar din vinul lui preferat, Châteauneuf-du-Pape. Se pare că nu mai sunt în dizgrație. Atmosfera de la masa din bucătărie e plăcută, vinul și conversația curg de la sine, iar friptura de miel a Mamei e perfectă. Masa e pe sfârșite când tata ne cere să facem liniște și își ridică paharul cu vin.

— Să bem în cinstea Emmei, declară el cu mândrie, uitându-se la mine cu o privire ușor amuzată. Pentru capacitatea ta permanentă de a mă ului!

Vorbele lui mă emoționează. În copilărie alergam cu disperare după dragostea și aprobarea Colonelului. Timpul a mai atenuat acea nevoie, dar acum sorb și savurez cuvintele lui, cu toate că le-am obținut prin metode neașteptate. Eu și mama ne ridicăm și noi paharele.

— Mulțumesc, tati!

Iau o gură din vinul roșu cu buchet bogat. Mă bucur că tata e mândru de mine, dar dacă ar ști de petrecerea specială Killing Kittens de Sfântul Valentin, de mâine-seară, cred că și-ar cam schimba părerea. Îmi înăbuș chicotitul stârnit de acest gând și spun:

— Mulțumesc pentru cină, mami, a fost delicioasă.

Mamina îmi aruncă o privire ghiduș, după care își ridică din nou paharul:

— Și acum, iată toastul meu pentru Emma.

O privesc surprinsă. Lucrurile s-au calmat de la articolul din tabloid încoace, iar mama pare mult mai împăcată cu alegerea mea profesională, dar chiar și așa, nu mă așteptam să închine paharul în cinstea succesului afacerii mele. Cred că în adâncul inimii tot mai speră să las totul baltă și să mă apuc de ceva un pic mai respectabil.

Mamina mă privește zâmbind:

— Toastul meu în cinstea Emmei e legat de cu totul altceva. Sunt tare mândră de noul tău proiect.

— Ce proiect? întreabă Colonelul cu o expresie îngrijorată. Cred că se așteaptă să afle că lansez vreo nouă afacere scandaloasă, care va atrage și mai multă atenție nedorită asupra familiei.

— Emma va strânge fonduri pentru o cauză caritabilă! Spune-i tu, Emma, își întoarse ea privirea spre mine.

— A început ca o joacă, îi explic tatei. Cu un pariu pus la bețe cu niște băieți, într-un bar. Au de gând să traverseze Canalul Mânecii cu o barcă tradițională chinezească cu vâsle, ca să adune bani pentru o cauză caritabilă, așa că le-am zis că adun o gașcă de fete și ne luăm la întrecere cu ei spre Franța. Ei își zic Frăția, deci noi o să fim Surorile. Și o să adunăm cel puțin la fel de mulți bani ca ei, dacă nu mai mult!

Colonelul se încruntă:

— O să fie greu, Emma...

— Doar mă știi, tati. Nu există provocare prea dificilă pentru mine. Și-apoi, am trimis deja e-mailuri unor prietene care cred că se vor băga și n-o să-ți vină să crezi ce încântate sunt de idee!

— O să începem antrenamentele imediat, am adăugat. Unele dintre fetele mele sunt canotoare, dar sunt obișnuite să meargă cu spatele. E nevoie de o cu totul altă aptitudine ca să vâslești la o barcă chinezească și să avansezi cu fața.

Tata pare impresionat.

— Ai hotărât ce organizație caritabilă ai să sprijini cu acțiunea asta? întreabă Mamina.

— Da. Fundația Ben Hollioake, care finanțează îngrijirea pe termen lung a copiilor bolnavi, și Babes in Arms, organizația caritabilă din Norfolk Park. Vrem să adunăm 50 000 de lire.

— Canalul e foarte aglomerat, intervine tata. N-o să aveți cum să-l traversați așa, fără ocoluri.

Aprob din cap:

— O să fie foarte complicat — o să trebuiască să ne ferim de feriboturi și alte nave tot drumul până în partea cealaltă. O să mă documentez bine pe tema asta, stai liniștit! Și o să avem și ajutor.

— Bravo, Emms! O să te descurci cu brio, n-am nicio îndoială! spune mama.

— Mulțumesc, mami! îi spun și ridic din nou paharul, fericită că durerea și rușinea pe care i le-am provocat în urmă cu câteva luni par să fi dispărut.

Exact în acel moment sună telefonul și tata se duce să răspundă. De îndată ce aud, chiar și de la distanța asta, tonurile stridente care ies din receptor, știu precis cine e la celălalt capăt al conversației. Eu și mama ne uităm una la alta: e cineva din familia tatei pe care o voi numi Enervanta Rudă Îndepărtată, cunoscută pentru plăcerea cu care-și bagă nasul în viețile altora și încearcă să tulbure cât mai mult apele. O consider sută la sută toxică și dacă aș putea, aș evita-o tot restul vieții. Dar acum aud fiecare cuvânt pe care i-l spune tatălui meu la telefon.

— Cum te descurci, dragă, cu tot scandalul ăsta cu petrecerile sexuale? urlă ea, fără să-i pese dacă o aud și eu sau nu. Niciodată nu s-a jenat că oamenii o aud vorbindu-i de rău, iar în seara asta scuipătoarea de venin e în mare formă:

— Oamenii încă mai vorbesc despre asta și chiar săptămâna trecută am văzut-o iar pe Emma prin ziare. Of, la ce fapte rușinoase s-a dedat! Cred că sunteți distruși!

— Distruși? răspunde Colonelul calm. Sunt chiar foarte fericit în seara asta. Întâmplarea face că Emma e aici și tocmai am luat o cină în familie foarte plăcută.

După tăcerea ei e clar că răspunsul acesta nu o mulțumește deloc. Continuă:

— Ai multă tărie, dar sigur ești absolut oripilat de comportamentul ei! Of, Doamne, ce milă mi-e de tine! La câți bani ai cheltuit ca să-i oferi cea mai bună educație, ca să pornească cu dreptul în viață... și uite cum îți mulțumește. Industria sexului! Vai, ce sordid! Sunt dezgustată și șocată și nu mă îndoiesc că și tu ești la fel. Ce prostuță! Toată țara a citit fiecare detaliu scârbos!

După furia din vocea ei e clar că Enervanta mea Rudă Îndepărtată consideră situația un afront personal. Continuă să tune și să fulgere în telefon, copleșită de mânie:

— Toată treaba asta e mizerabilă și păcătoasă. Trebuie să-i bagi mințile în cap! O să iasă un dezastru; Emma o să distrugă familia. Îmi amintește de Afacerea Profumo[7].

— Ei, hai, că ești ridicolă! spune Colonelul de-acum iritat. Cum poți să compari una cu alta?

Mamina nu-și ia ochii de la mine, de parcă încearcă să-și dea seama dacă mă rănesc vorbele pe care le aud. Umple din nou paharele, apoi se ridică și îi spune rece Colonelului:

— Dă-mi, naibii, telefonul.

Tata se execută privind temător chipul împietrit al mamei.

— Bună seara, rostește ea pe un ton blând. Ce drăguț din partea ta că ne-ai sunat. Îți mulțumim pentru grijă, dar totul e în regulă.

7 Scandal politic care a zguduit Marea Britanie în 1961 și care a dus la demisia ministrului apărării John Profumo, din cauza relației sale extraconjugale cu un manechin de 19 ani. Relația concomitentă a acesteia cu un ofițer sovietic a dus și la suspiciuni de spionaj care s-au dovedit a fi nefondate. (*N.t.*)

— Mă tem că nu e deloc așa, latră Enervanta Rudă Îndepărtată.

Mama răspunde clar și răspicat:

— Emma s-a gândit la toate și muncește din răsputeri ca să aibă succes cu afacerea ei. Are un vis și are de gând să și-l realizeze. Dacă nu acceptăm ce face, riscăm să o pierdem și n-o să permit niciodată asta.

Tăcere. Mă întreb dacă nu cumva Enervanta Rudă Îndepărtată și-a pierdut vocea. Apoi se aude un mârâit nemulțumit și tirada pornește din nou:

— Petreceri sexuale! Nu e un serviciu adevărat, normal! Oamenii normali *nu* se ocupă cu așa ceva. Ar trebui să faceți tot posibilul să-i băgați mințile în cap. Încuiați-o în casă, dacă e nevoie! răcnește femeia. Vă ajut cu mare drag. Dacă vreți, păzesc ușa. Trebuie s-o obligăm să fie rezonabilă!

— Normal? N-o văd pe Emma cetățean de vază în Normalești, petrecându-și viața într-un birou de la nouă la cinci. Nu că e ceva rău, dar Emma s-ar sufoca la un astfel de serviciu. Cu ce drept o judecăm noi dacă ea alege să spună un NU răspicat unei vieți sigure, simple și previzibile?

— Dar e imoral și voi n-ar trebui să tolerați așa ceva! Ar trebui să îi băgați mințile-n cap cu biciușca dacă e nevoie!

În sfârșit, Mamina își pierde cumpătul. E clar că nimic din ce spune nu contează pentru femeie.

— Știi ceva? Ia nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala! Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre fiica mea sau despre mine, pentru că nu te-am putut suferi niciodată cu opiniile tale răutăcioase cu tot. Am așteptat mai bine de 30 de ani să zic asta, dar zău, ce-ar fi... SĂ TE DUCI ÎN PIZDA MĂ-TII?!

Închide telefonul și revine la masă. Eu și Colonelul avem câte un zâmbet larg pe chip.

— Mai vrea cineva miel? întreabă ea senină, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, mami, m-am săturat, spun râzând. Mulțumesc!

Mama îmi zâmbește. Știe că nu-i mulțumesc doar pentru cină.

— Ei, e o vacă bătrână și oribilă! N-o lăsa să te afecteze. Acum fugi la prietenii tăi. Probabil că deja te așteaptă.

Îmi fac apariția la Kouar Bar, un club din vestul Londrei. E unul dintre locurile mele preferate de distracție când am chef de o noapte în oraș. Interiorul are un aer decadent oferit de pereții roșii, canapelele și fotoliile din piele închisă la culoare și de lumina difuză, intimă. Cum intru, îi văd pe Miss D și Jucărie așezați la masa noastră obișnuită din colț, cufundați în conversație jucăușă. După prima petrecere a Killing Kittens, unde și-au pus-o în jacuzzi, n-aș zice că formează un cuplu, dar sunt foarte apropiați, principalul motiv fiind pasiunea comună pentru petrecerile KK, la care participă cât pot de des și unde uneori se distrează împreună, alteori separat. Sunt amândoi prea îndrăgostiți de distracție ca să se limiteze doar unul la altul, deși atracția sexuală dintre ei e evidentă.

Când mă apropii, observ că Jucărie are un guler medicinal în jurul gâtului.

— Salut, spun în timp ce mă așez și apuc paharul cu șampanie care mă așteaptă pe masă. Îl dau pe gât dintr-o suflare.

— Ho! Mai încet, Emma! Noaptea abia începe. Ia-o mai ușor, spune Jucărie uitându-se la mine.

Îi fac semn chelneriței să ne aducă o sticlă de șampanie. Încă mai am de lucru până să anihilez amintirea Enervantei Rude Îndepărtate, deși înfocarea cu care mi-a luat mama apărarea mi-a ridicat mult moralul. Acum știu sigur că e de partea mea și că sunt complet iertată. Mă uit pieziș la Jucărie:

— Tu vorbești de luat ușor? Ce-i cu gulerul? Iar te-ai ținut de prostii?

— Păi... zice Jucărie zâmbind larg.

Ia o gură de șampanie, ridică mâna să-și maseze gâtul, se strâmbă de durerea stârnită de degetele lui și continuă:

— E numai vina ta, Emma.

— A mea?

— Da, a ta. Tu mi-ai cumpărat prezervative care luminează în întuneric.

Zâmbește obraznic, scoate un pachet din buzunar și-l aruncă pe masă.

— Hai, măi, Jucărie! Tu de subtilitate ai auzit? spun ridicând din sprâncene.

— Vreți să vă arăt bastonul meu reflectorizant, doamnelor? glumește el.

— Nu ești în starea fizică necesară ca să te uiți în jos suficient de mult timp ca să ți-l scoți din pantaloni, îi răspund. Și-acum ia-le, frate, de pe masă, ce naiba? Cum ți-ai înțepenit gâtul? Vreo manevră sexuală executată aiurea?

— Cam așa ceva, spune Jucărie cu chipul luminat de gândul extazului. Aseară am agățat o americancă a naibii de focoasă. Se pare că eram cavalerul englez al viselor ei, cu armură sclipitoare cu tot. Sălta pe mine cu mult entuziasm, ținându-mă de ceafă, îngropându-mi fața în țâțele ei, ceea ce normal că era minunat, dar la orgasm m-a smucit cam violent și... — amintirea durerii îl făcu să se strâmbe — am ajuns așa cum mă vedeți. Dar a fost extraordinar!

Încep să râd:

— Gulerul ăla n-o să te cam încurce în activități mâine-seară?

— Îl scot până atunci, spune încrezător.

Miss D își plimbă privirea peste corpul frumos al lui Jucărie, care arată ca un Cary Grant contemporan: tânăr, înalt, brun și frumos. Prietenia noastră s-a înfiripat pe când eram copii, iar acum Jucărie locuiește în Londra și lucrează ca instructor de fitness. Ochii lui albaștri, pătrunzători și trupul subțire, în formă excelentă au hipnotizat și ademenit în patul lui hoarde de femei. Din fericire pentru mine, am fost întotdeauna imună la farmecele lui, și nici el n-a încercat vreodată să mă seducă. Cred că ăsta e secretul lungii și frumoasei noastre prietenii. Pe de altă parte, Miss D pare să fi căzut complet pradă instinctelor ei primare... ca de obicei. Își răsucește pe deget o șuviță de păr, își umezește buzele pline și lucioase și flutură

din gene către Jucărie. Cu degetul arătător începe să mângâie încet paharul de șampanie în sus și-n jos.

— Încetează cu flirtul, D! mă încrunt eu la ea. Unde ți-e autocontrolul? Și-așa e rănit, nu vezi?

Râde și ochii îi sclipesc zburdalnic:

— Scuze! Nu mă pot abține. Știi că trăiesc ca să fac sex, Ems.

— Și-apoi, om e și ea, Emma, zice Jucărie făcându-i cu ochiul lui Miss D.

— Petrecerea erotică e mâine și n-aveți decât să faceți ce vreți atunci, spun sever. Hai să păstrăm un pic de decență în seara asta, da?

Exact atunci, Dolly Fason vine spre masa noastră cu pași hotărâți, își lasă poșeta să cadă pe un scaun și alunecă din pardesiu, dând la iveală unul dintre costumele ei business impecabile. Judecând după expresia dură de pe chipul ei, a avut o zi lungă și grea.

— Bună, Emma! Scuză-mă că am întârziat, spune ea. Ați început?

— Abia vine șampania, îi spun în timp ce ea mă pupă pe obraz.

Chelnerița aduce într-o frapieră șampania comandată. Cât ni se umplu paharele, Dolly Fason se salută și cu ceilalți, iar după ce chelnerița pleacă, se așază, își ridică paharul cu lichid auriu susurător și spune:

— Bun. Să începem cu ce e mai important. În cinstea Emmei și a primului an de Killing Kittens!

— Mulțumesc, spun zâmbind și ciocnesc cu ea, după care sorb din pahar. Nu-mi vine să cred că mica mea afacere a împlinit deja un an! Am pornit cu o petrecere și 40 de membri, iar acum am câte o petrecere în fiecare lună și peste 1 000 de membri. În curând o să am destul profit din cotizațiile de membru și din petreceri ca să mă pot ocupa numai de asta.

Dolly Fason îmi continuă gândul:

— Iar ăsta e doar începutul, corect? Cred că Emma e pe cale să își extindă dominația asupra întregii lumi. La urma urmelor, uite ce rapid se pot face din două pisici 80 de milioane.

– Cum așa? întreabă Miss D.

D devine întotdeauna un pic mai tăcută în prezența lui Dolly Fason, pentru că e copleșită de admirație pentru cariera strălucită a avocatei, carieră dublată de o poftă de sex ce rivalizează cu a ei!

– O, da! Dacă lași două mâțe să se împerecheze după pofta mumii și le lași și puii să facă același lucru, acele două mâțe vor deveni 80 de milioane în zece ani.

– Nu pot să cred! Pe bune? întreabă uluită Miss D. Păi asta înseamnă o groază de pisici!

– Slavă Domnului că s-a inventat sterilizarea, spun sec, aruncându-i o privire lui Jucărie.

– Calculul e bazat pe două rânduri de pui pe an și supraviețuirea a 2,8 pui din fiecare naștere, adaugă Dolly Fason pe un ton practic.

– Uau! se minunează Miss D, cu ochii mari.

Dolly Fason ia o înghițitură de șampanie și se întoarce spre mine:

— Ei? Care-i planul pentru anul următor? întreabă ea.

– Killing Kittens va crește, răspund. Mai mulți membri, mai multe petreceri, extrastrălucire și nebunie. Și mă bate și gândul să mă extind în alte domenii.

— Serios? spune cu interes Dolly Fason. Te referi la ceva de genul Zile Franțuzești?

Site-ul meu crescuse față de acea unică pagină cu formularul de contact cu care pornisem inițial, iar în urmă cu câteva luni am început să ofer pe site experiențe erotice. Ideea îmi venise de la Zile cu Roșu[8], compania de la care oamenii pot cumpăra experiențe deosebite precum o călătorie cu balonul, sau o zi gonind cu o mașină de curse pe circuitul de la Silverstone, fie ca să se răsfețe ei înșiși, fie să le ofere în dar. Am hotărât că și eu puteam să le ofer pisicuțelor mele ocazia să trăiască niște experiențe minunate, cum ar fi să apară

8 Pornind de la calendarele bisericești, unde sărbătorile mari sunt scrise cu roșu, expresia a ajuns să semnifice în general zile speciale, de neuitat. (*N.t.*)

în propriul lor film porno, să-și pună în aplicare fanteziile cu legături, să facă sex în avion sau orice altceva de genul ăsta. E o inițiativă scumpă și deseori dificil de pus la cale, dar ador provocările și Zilele mele Franțuzești adaugă vieții un pic de sare și piper.

— Mda, sigur vreau să fac mai multe Zile, spun. Și vreau să cresc site-ul. Poate să scot la vânzare produse cu marca mea.

— Sună grozav! Încă un pas pe calea spre cucerirea lumii, îmi zâmbește Dolly Fason. Păi, dacă tot primești cereri, am una pentru tine. Știu că e din scurt, dar dacă ai putea să o pui la cale pentru mâine-seară, ar fi superb, fiindcă am chef de ceva palpitant. Mă gândeam la o partidă în trei, de preferat cu un cuplu căsătorit, iar dacă s-ar putea ca soția să fie blondă și cu forme voluptuoase, cu atât mai bine. Ce zici? Poți să o aranjezi?

Ochii lui Miss D încep să sclipească de încântare la auzul cererii, pentru că știe că, deși nu întrunește criteriile pentru participare, probabil că va putea să asiste măcar la o parte din distracție.

Încep să mă gândesc și să trec în revistă în minte lista celor mai recenți membri ai clubului. Știu sigur că în ultimul timp ni s-au alăturat niște cupluri foarte pofticioase și pe unele dintre ele încep să le cunosc un pic mai bine.

— Știi ceva? Da, pot. Am cuplul perfect pentru tine. Sunt noi în KK și abia s-au întors din vacanță. O să-ți spun doar că, deși sunt căsătoriți de 10 ani și au trei copii mici, sunt experți în Kama Sutra.

Dolly Fason începe să râdă:

— Splendid! Mersi, Emma. Stai să vezi ce ținută Victoria's Secret mi-am pregătit pentru mâine!

Se întoarce spre Jucărie:

— Mai comandă o sticlă, te rog, dragule! Să sărbătorim cum se cuvine.

Capitolul 6

„N-o să permit nimănui să intre cu picioarele murdare în mintea mea."

Gandhi

A doua zi după sărbătorirea unui an de Killing Kittens mă trezesc târziu. Mă simt bine, deși am băut aseară o găleată de alcool: nu tu durere de cap apocaliptică, nu tu anxietate, nu tu vreo problemă. Am uitat să-mi pun ceasul să sune, așa că orice potențială mahmureală a avut timp să se risipească în timpul somnului. Am tot timpul din lume să-mi savurez gustarea compusă din sardele pe pâine prăjită și să deschid cele două felicitări de Sf. Valentin pe care le-am primit.

Una e din Australia, de la Aidan, care scrie:

La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, Em!
Mi-e dor de tine și încă te mai aștept.
Te iubesc, Aidan. P.S. Așteaptă-te curând la o surpriză.

Nu pot să nu mă topesc de drag când o citesc. Deși ne-am despărțit și trăim la poli opuși ai planetei, ne va uni întotdeauna o legătură specială. Atracția dintre noi n-a pălit deloc și nu pot să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi locuit în Londra. Am fi împreună? Poate chiar căsătoriți? Dar viața lui e acolo, iar a mea e aici.

Pun bine felicitarea de la Aidan și o deschid pe cealaltă. Pe față are o uriașă inimă roșie, iar în interior doar semnătura: *Domnul N.* O privesc lung, întrebându-mă de ce nu mă simt ca și cum amorași cu arcuri și săgeți mi-ar roi în jurul capului luându-mi mințile și nici nu mi simt inima țâșnindu-mi din piept ca să se ridice spre amețitoarele înălțimi ale iubirii. Poate pentru că felicitarea a fost aleasă de asistenta lui personală și probabil că tot ea a și semnat-o.

Încetează, Ems! N-ai de unde să știi că e adevărat! Domnul N. a făcut un gest romantic. Și oricum, relația e la început... ai putea să-i mai treci cu vederea niște lucruri.

În seara asta, atmosfera va fi cu siguranță romantică: șampanie, stridii la lumina lumânărilor, bomboane de ciocolată, discuții intime și muzică senzuală... dar nu pentru mine. Am pregătit toate astea pentru petrecerea de Sfântul Valentin pe care am organizat-o în seara asta. O fi paisprezece februarie festivalul iubirii, dar eu am de sărbătorit cu pisicuțele mele prima aniversare a afacerii mele, așa că iubirea va trebui să mai aștepte. La fel și domnul Negru.

Sar la duș și mă pregătesc de muncă. Arunc pe mine o rochie neagră, scurtă și strâmtă, aleg un machiaj minimalist, cu doar o urmă de dermatograf și luciu de buze și îmi dau cu cremă pe picioare, fiindcă în seara asta vor fi la vedere. Iau un taxi și mă îndrept spre inima financiară a Londrei, *the City*. Nori grei atârnă la orizont, iar călătoria e dificilă: taximetristul merge ca melcul. Încerc să-mi păstrez calmul când îl văd că prinde roșu la toate semafoarele, în timp ce aparatul de taxat păcăne neobosit. Ajung și eu, în sfârșit, după o oră, cu 50 de lire mai săracă.

Locul de desfășurare a petrecerii Killing Kittens din seara asta e un hotel cu aspect interesant, intim, de tip boutique, în stil retro-modern, în care am rezervat patru apartamente luxoase la prețul de doar 1 000 de lire pentru toată noaptea. Proprietarul e iubitul uneia dintre membrele mele, așa că ne-a pus la dispoziție gratis și barul de la parter, ceea ce înseamnă că invitații se pot aduna undeva înainte de începerea petrecerii. Traversez holul aglomerat al

hotelului spre lift și apăs butonul pentru ultimul etaj, unde se află apartamentele. Când ușile liftului se deschid, Kitty Kat mă așteaptă îmbrăcată într-un combinezon din plastic roșu atât de strâmt, încât pare pictat pe ea, cu mască pe față și înarmată cu un clipboard.

Am știut încă de când am început petrecerile că aveam să am nevoie de ajutor. Puteam să mă ocup singură de toată organizarea, dar aveam nevoie de cineva care să asigure paza și de cineva care să stea la intrare. La început am chemat în ajutor prietenii și rudele. Sora mea chiar a stat timp de mai multe luni la întâmpinare, cu condiția fermă să rămână la ușă și să nu calce în adâncimile umede ale saunei din Covent Garden. Pe Kitty Kat am cunoscut-o printr-o prietenă și ne-am plăcut imediat. Ea lucra ca actriță, dar avea nevoie să-și suplimenteze veniturile, era organizată și deschisă la minte. Era exact ce-mi trebuia și ea a acceptat bucuroasă jobul part-time de fată de întâmpinare permanentă, care mă ajută să supervizez petrecerea lunară. Acum nici nu pot să-mi imaginez ce m-aș face fără ea.

— Bună seara, Emma, spune întinzându-mi lista cu numele invitaților. Le-am trimis aseară un e-mail ca să-i anunț unde are loc petrecerea din seara asta. Ne așteptăm să vină 100. Un singur lucru mă deranjează: faptul că nu există lift privat pentru apartamentele de lux de la ultimul etaj. Va trebui să am grijă să nu ne trezim cu clienți ai hotelului rătăciți accidental pe-aici.

Încep să râd în timp ce trec în revistă lista de nume pe care mi-a dat-o Kitty Kat:

— Cum ar fi?

— Stai liniștită. Totul e sub control, spune aruncându-mi un zâmbet liniștitor.

Cu Kitty Kat la pândă, știu că n-am de ce să-mi fac griji.

Jupiter, omul meu de la pază, vine spre mine pe coridor și mă salută degajat. E un tip dur, masiv, întotdeauna într-un costum imaculat, cu un zâmbet neașteptat de dulce și un simț al umorului adorabil. El patrulează petrecerile mele și se asigură că nu apar probleme. Noi trei suntem nucleul familiei Killing Kittens.

— Foarte frumos loc! spune aprobând din cap. Cu patru apartamente de supravegheat o să trebuiască să fiu sprinten, dar o să fie bine.

— Excelent! Mersi, Joop, îi zâmbesc.

E deschis la minte, ceea ce e obligatoriu, dar totodată perfect echilibrat și cu capul pe umeri. Asistă la toate activitățile de la petreceri fără să clipească și e foarte sensibil la atmosferă, simțind imediat când e nevoie de o conversație discretă cu un invitat, când trebuie să calmeze pe cineva sau să-l escorteze cu discreție afară.

— Bun! Mă duc să-mi verific perimetrul.

În seara asta, în cinstea ocaziei, am schimbat numele apartamentelor: Inimă, Roză, Cupidon și Turturele. Inimile vor galopa cu siguranță în seara asta, și când va începe distracția, chiar și unele dintre pisicuțele mele timide și retrase se vor transforma în turturele îndrăznețe, ce vor gânguri către alții ca să-i atragă în patul lor. Mergem dintr-un apartament în altul, inspectând decorul. Kitty Kat dă prin camere cu un spray aromat și presară petale de trandafir pe măsuțe.

— E lavandă. Creează o senzație de căldură, de intimitate, zice ca profesoral. Și știai că petalele de trandafir simbolizează și confidențialitatea? În Roma antică, la ușile camerelor unde se discutau chestiuni confidențiale era așezat un trandafir sălbatic.

— Foarte potrivit pentru noaptea aceasta, răspund.

Ochii lui Kitty Kat sclipesc în spatele măștii:

— Ești mulțumită de apartamente?

— Sigur că da. Sunt perfecte!

Toate cele patru camere sunt elegante și moderne, cu saloane mobilate cu canapele și scaune albe, măsuțe de sticlă și lampadare. Paturile sunt mari și primitoare, înfățate cu așternuturi albe, apretate. De pe ferestrele fiecărui apartament se văd giganticele clădiri luminate ale cartierului financiar, profilate pe cerul întunecat. Afară există terase private, unde oaspeții pot ieși să se răcorească dacă atmosfera devine prea încinsă înăuntru. Unul dintre apartamente are pe terasă o cadă cu apă fierbinte.

— Excelent! Și le-am luat și la ofertă, ceea ce mă umple de fericire!

Mă uit la ceas:

— Ar cam trebui să înceapă să vină invitații. Cobor să văd ce se întâmplă.

Ajunsă jos, constat că oaspeții au început să apară deja. Bărbații sunt îmbrăcați în costume elegante, iar femeile arată toate minunat, majoritatea purtând rochii de cocktail. Toți beau șampanie cu măștile pe față.

O văd pe Miss D la bar, adâncită în conversație cu un bărbat. Poartă o rochie roșie, fără bretele, făcută să atragă atenția, ceea ce e de așteptat. Dar am sentimentul că nu va trece mult și prietena mea se va furișa la etaj ca să și-o dea jos.

Mă plimb printre invitați, salutându-i pe cei pe care-i cunosc, după care mă așez la bar ca să mă îmbăt cu senzualitatea jucăușă care plutește în aer. O tânără drăguță se apropie de bar. Poartă o rochie roșie imprimată cu flori și pare foarte sigură pe sine. Frumosul ei însoțitor pare exact invers: agitat și complet depășit de situație. Se așază amândoi la bar, lângă mine, iar ea îi pune imediat în mâinile tremurătoare un pahar cu șampanie:

— Dă-l pe gât, spune ea. O să te calmeze. Te porți de parcă ești virgin.

— Ei, pe dracu', o repede el un pic ofensat.

— Ba da! Arăți ca Dustin Hoffman în filmul ăla *Absolventul*, când se duce prima dată să se culce cu doamna Robinson. Zău așa, adună-te! Nu înțeleg de ce ai mai intrat în KK dacă știi că ești așa.

El îi aruncă o privire plină de înțeles:

— Știi foarte bine de ce.

Ea oftează:

— Uite ce, ne-am distrat bine împreună, dar nu vom fi din nou un cuplu. Acum suntem doar prieteni. De aceea mi se pare cam ciudat că ai vrut să intri în club. Dar dacă tot ești aici, încearcă să te porți ca un bărbat, bine? Și nu face pe gelosul. Nu sunt deloc sigură

că a fost o idee bună, zice ea încruntându-se. Vreau să spun că eu sunt obișnuită cu asta, iar tu nu.

— Nu-ți face probleme, mă descurc eu.

Însă bărbatul tot arată neliniștit și ia o înghițitură zdravănă de șampanie.

— Doar că e un pic cam bizar, asta-i tot. O să-mi trebuiască niște tărie ca să-mi vină curajul.

Mă pregătesc să îl felicit pe noul meu virgin într-ale KK, Absolventul, pentru că a venit la prima lui petrecere erotică și să-l îndemn să se relaxeze și să se bucure de ea, dar exact atunci se înecă cu șampania. Mă întorc să văd ce l-a surprins așa de tare și o văd pe Dolly Fason pășind agale spre mine. Ca de obicei, toți ochii sunt pe ea. E clar că n-a glumit când a zis că vrea să se distreze cu un cuplu căsătorit: poartă un corset din dantelă albastră și o fustă cu două rânduri de volane, cu voal și jartieră asortate. Nu e de mirare că tipul e un pic șocat și continuă să se holbeze și când ea vine la mine și mă pupă pe amândoi obrajii.

— Da! Da! Da! spune ea printre pupături. În seara asta sunt miresuca sexy din catalogul Victoria's Secret. Deci unde sunt Domnul și Doamna? întreabă ea scrutând încăperea în căutarea tovarășilor ei de joacă.

— Răbdarea e o virtute, Dolly Fason! îi răspund chicotind.

— O, aștept toată noaptea dacă e nevoie. O să fiu cu ochii-n patru după ei, dar sigur mă vor repera ei în ținuta mea nupțială!

— N-o să fii dezamăgită, îi promit eu.

— Nici ei n-o să fie, te asigur, surâde ea.

Îmi dau seama că trei tinere frumoase din cealaltă parte a barului se uită lung la ea. Dolly Fason e pur și simplu irezistibilă pentru membrii mei; carisma ei sexuală e uluitoare.

— Trebuie să plec, îi spun. O să-i trimit la tine pe Domnul și Doamna de îndată ce îi văd. Distracție plăcută!

O las pe Dolly Fason extrem de bine dispusă și pe Absolvent și prietena lui încă holbându-se la ea și mă îndrept spre lift. Urc

la ultimul etaj împreună cu o tânără de vreo douăzeci de ani cu o mască neagră, sclipitoare, și cu partenerul ei, care poartă una roșie, extravagantă, ca de carnaval venețian. Ținând strâns mâna iubitului, ea se întoarce spre mine și mă întreabă cu un puternic accent franțuzesc:

— Ai mai fost la vreo petrecere de-asta?

— Da, de multe ori, îi răspund cu un zâmbet liniștitor. Însă ea pare mai mult curioasă decât înspăimântată:

— Nu sunt prea tânără pentru așa ceva?

— Nu. Dacă ai peste 18 ani, totul e în regulă. Ai să găsești aici oameni de toate vârstele.

— Și oamenii chiar se apucă de făcut sex? mă întreabă în șoaptă.

— Unii da, dar nu toți. E cu totul la latitudinea ta.

Liftul se oprește și se deschid ușile:

— Important e să te simți bine. Distracție plăcută! adaug la ieșirea din lift.

Mă îndrept spre apartamentul Inimă, unde petrecerea e deja în plină desfășurare. În seara asta nu a durat prea mult ca oamenii să se dezbrace de inhibiții. Poate de vină sunt paturile ademenitoare, cu întinderile lor de așternuturi albe și spațiu destul pentru mai multe persoane dornice să se distreze împreună. Într-un colț de pat, o femeie goală cu forme pline stă sprijinită în mâini și genunchi. Pletele ei blonde se revarsă pe spate, iar fundul arată deosebit de rotund în poziția aceasta. Părțile ei intime sunt complet expuse, iar ea îi aruncă peste umăr un zâmbet fericit partenerului ei, care încă are pe el toate hainele și masca. Dă din șolduri ca să-i dea de înțeles partenerului că e pregătită să-l lase să-și facă de cap cu ea și el își deschide rapid fermoarul de la pantaloni, prea excitat ca să facă altceva decât să-și elibereze erecția uriașă. Se oprește doar cât să desfacă și să-și pună un prezervativ, apoi alunecă cu totul în ea. Femeia începe să scoată vaiete de extaz când el o înșfacă de talie și se împinge tare în ea, mai întâi într-un ritm lent, apoi accelerând până ce ajunge să o penetreze rapid și cu forță. Par să se simtă minunat și nu sunt singurii. Peste tot

în jur sunt cupluri care se sărută și se mângâie, patul fiind acoperit de o încâlceală de membre și guri, și mâini lacome.

Un tânăr asiatic stă în picioare pe o parte a patului, privind cinci femei în diverse stadii de dezbrăcare, dar toate pe tocuri, jucându-se unele cu altele. Lângă el, o brunetă drăguță cu chiloți de mătase roșie se sărută pasional cu o fată cu păr scurt, aproape albit de decolorant. Tânărul are ochii încețoșați de dorință și îmi dau seama că încearcă din răsputeri să-și controleze respirația, dar aceasta se accelerează când la numai câțiva centimetri de el bruneta își scoate chiloții roșii și-și îndepărtează puțin picioarele ca să-și arate labiile umflate. Cu voce dulce, ea întreabă dacă iubita ei n-ar dori să o sărute și în altă parte, iar fata cu tunsoare decolorată se lasă în jos fără ezitare și începe să îi ofere plăcere.

Tânărul e pe cale să explodeze, dar nu poate face nimic decât să privească.

Ce drăcușor de fată, îmi spun cu un zâmbet interior. Știu că bruneta drăguță e prietena lui, pentru că le-am aprobat aplicația comună pentru a deveni membri, iar acum ea savurează din plin regula de aur a clubului Killing Kittens: bărbații trebuie să aștepte să fie invitați. Femeile fac regulile și numai ele au voie să le încalce. Cu cât geme ea mai tare în timp ce partenera ei îi oferă plăcere, cu atât mai tare o dorește el și cu atât mai mare e excitația lui. Când în sfârșit ea întinde mâna și, cu un surâs plin de promisiuni erotice, îi desface cureaua și-i deschide cu grijă prohabul, tânărul nu-și mai poate lua mâinile de pe ea, iar ea îl trage pe pat, ca să se alăture celor două femei.

Mă bucur să văd că până acum totul e în regulă.

Am nevoie de aer curat.

Mă îndrept spre apartamentul Cupidon, care are cea mai mare terasă. Afară e rece și un vânt nemilos lovește în rafale acoperișul, dar un cuplu trecut de patruzeci de ani stă în jacuzzi, în aer liber. Cei doi stau la taclale, râd și arată incredibil de fericiți. Prin ușile de sticlă ale apartamentului o văd pe franțuzoaică stând pe canapeaua

din apartament și privind masa de carne nudă de pe pat. Eliberată de temeri, acum e relaxată și excitată, iar mâinile ei ating corpul iubitului, în timp ce el îi eliberează sânii din sutien și îi masează cu afecțiune.

Merg pe terasă până în dreptul apartamentului Roză și intru, dar fac stânga-mprejur și ies imediat când dau peste Jucărie în plin act sexual cu o femeie în cada japoneză.

Cred că e mai bine să-l las într-ale lui. Mă bucur să văd că nu mai are gulerul medicinal. Asta sigur îl face și mai atrăgător.

Dau peste Jupiter, care a fost în patrulare:

— Cum e?

— Bine. Nicio problemă. Trebuie să stau mai mult cu ochii pe bărbați decât pe fete, dar toți respectă regulile, chiar și noii membri. Deocamdată n-a fost nevoie să le aduc aminte de ele. Dar ar trebui să vorbești cu Kitty Kat.

— Serios? mă sperii eu. De ce?

— Cred că e vorba de Miss D. Kitty Kat e lângă lifturi.

Oftez și îmi croiesc drum prin mulțime spre coridor, unde o găsesc pe Kitty Kat încă înarmată cu mapa ei.

— Jupiter spune că te îngrijorează Miss D, îi zic când ajung lângă ea.

— Da, mă tem că așa e. Se poartă cam ciudat. Și a mers la toaletă de mai multe ori în ultimele 20 de minute.

Mi se strânge inima. Mi-aș dori ca Miss D să învețe să se controleze. Și mi-aș mai dori să respecte prietenia noastră și regulile mele, dar pare incapabilă de asta. Dacă nu mi-ar fi așa dragă, m-ar scoate din minți. Ce tot bat câmpii? Chiar mă scoate din minți!

— Droguri?

— Așa cred.

— Nu pot să cred că e așa tâmpită! Știe părerea mea despre asta și care sunt consecințele.

Încep să mă înfurii tot mai tare.

— Unde e?

— Cred că e în baia din apartamentul Turturelelor.

Pornesc într-acolo cu pas apăsat, cu ochii arzând de furie și cu Kitty Kat după mine. Când ajung la ușa încuiată, bat tare:

— Miss D! Ieși în clipa asta! Dacă nu deschizi, Kitty Kat o să spargă ușa. Număr până la 10.

De dincolo de ușă plutește spre noi o voce fără nicio urmă de îngrijorare în ea:

— Ems, tu ești?

— Știi bine că eu sunt. Deschide o dată!

— Mă asiguram și eu. Mai bine să fii prudent decât să regreți după aia!

— Dacă nu deschizi, ai să regreți *amarnic*!

— Stai o clipă, Ems, spune cu voce de-acum ușor tremurătoare.

Deodată încep să se petreacă tot felul de lucruri înăuntru și să se audă tot felul de zgomote: apa toaletei e trasă, se deschid robinetele și mi se pare că aud pe cineva inhalând puternic pe nas, cu grabă disperată.

Mijesc ochii și spun tare:

— Gata! Spargem ușa!

Ușa se deschide și de după ea se ițește Miss D, privindu-ne cu ochi mari și inocenți.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Ia nu mai face pe Zâna Zorilor! Ce-ai luat în seara asta?

— A! Ăăăă... nimic.

— Și-atunci de ce ai un pai în mână? o întreb și i-l smulg dintre degete.

Știe că a fost dată în vileag și arată rușinată.

— Bine, Ems, am luat un pic de cocaină. N-am adus la mine decât un gram. Nu-i așa mare scofală, dă ochii peste cap ca să sublinieze că fac din țânțar armăsar.

Acum chiar că mă înfurii.

— Pentru mine e mare scofală! Mă tem că trebuie să pleci.

— Să plec?! clipește uluită. Hai, măi, Ems! Oricum nu mai e. Tocmai am terminat-o.

— Nu, răspund sec. Știi regulile. Oricine ia droguri e azvârlit afară fără scuze și fără excepție. Kitty Kat, te rog s-o conduci pe Miss D afară.

Sunt așa de supărată că nici nu mă pot uita la ea:

— O să vorbim când o să mă mai calmez.

— Nu e nevoie de escortă. Știu unde e ușa.

Se uită oftând nostalgic la pat și apoi la oglinzile de pe tavan, în care se vede reflexia unui bărbat atletic dând din fund ca un iepure deasupra unei fete ce se zvârcolește și-și saltă șoldurile ritmic. Miss D știe că pentru ea distracția din seara asta s-a încheiat. Se îndreaptă spre ușă urmată îndeaproape de Kitty Kat, care vrea să se asigure că prietena mea părăsește clădirea.

O privesc îndepărtându-se și mă întreb ce-o să se aleagă de vechea mea prietenă căreia îi lipsește butonul de oprire. Și-a dedicat viața plăcerilor, având în cap o vagă idee că pe parcurs va pune mâna pe un soț bogat, dar mă tem că o să dea de necaz sau că se va trezi într-o zi singură și în situația de a-și găsi serviciu. Iar la cum își trăiește viața, înfățișarea și sex-appeal-ul ei n-o să dureze o veșnicie. Dar chiar nu știu cum s-o ajut pe D să-și găsească drumul în viață când cel mai mare dușman al ei e ea însăși.

Mă întorc la bar. Petrecerea e în toi, așa că jos mai sunt doar vreo duzină de invitați mascați care sorb șampanie. Mă uit cum se încinge atmosfera pe măsură ce tot mai mulți oameni renunță la inhibiții și încep să se lase în voia atmosferei hedoniste. Au venit aici ca să deguste plăceri delicioase. Afară, în lumea reală, restaurantele sunt invadate de cupluri care și-au început ieșirea șoptindu-și dulci nimicuri, dar care probabil că de-acum au cam terminat subiectele de conversație pe această seară, care e fără îndoială cea mai aglomerată și mai prost aleasă seară pentru o cină în oraș. Chiar acum, pisicuțele mele au încetat cu șușotelile și au început să-și scoată hainele unele de pe altele. În restul orașului, o groază de fete singure plâng într-un pahar de vin, singure sau cu prietenele lor, înjurând bărbații. Aici, fetele singure gem și plâng de fericire.

Nu mai trebuie să-mi fac griji pentru Dolly Fason, căci o văd într-un colț cu Jupiter, care o prezintă Domnului și Doamnei, cuplul căsătorit pe care l-am selectat pentru ea, iar după zâmbetul de pe chipul ei, e foarte mulțumită de cei pe care i-am ales drept parteneri de joacă. Și are dreptate. Doamna e o blondă coaptă, într-o rochie roz aprins cu decolteu adânc, care-i scoate în evidență sânii mari și rotunjimile ample. Având în vedere că se ridică imediat de pe scaun și o apucă de mână pe Dolly, e clar că e pusă pe treabă. Pleacă împreună să găsească un colț retras sau poate chiar să se ducă acasă, iar Domnul le urmează în lift. Ce soț norocos!

Încă un client satisfăcut!

Înarmată cu un pahar de șampanie urc din nou la etaj, unde invitații mei sunt ocupați să ofere și să primească plăcere. Nimeni nu pare să fi remarcat momentul dramatic de mai devreme, cu Miss D, și totul decurge bine. Mă uit să văd ce se întâmplă în apartamentul Cupidon, unde s-a adunat o mică mulțime. Unii sunt pe pat, iar alții privesc acțiunea care se desfășoară sub ochii lor. Tipul agitat de la bar e acum eroul principal al scenei, jucându-se cu două femei, fără să arate nici cea mai mică urmă din reținerile exprimate la începutul serii. El e șeful acum și masează și tachinează trupurile partenerelor lui până le face să gâfâie de dorință, după care își pune un prezervativ și o străpunge adânc pe una dintre ele, în timp ce pe cealaltă o satisface cu mâna.

Fosta lui iubită cu care stătea de vorbă la începutul serii intră în încăpere și încremenește când îl vede. Scena mă face să râd în sinea mea. După puterea pe care și-o manifestă în camera aceea, se pare că nu mai are nevoie de ea.

O altă pisicuță din apropiere, suplă și frumușică, îi șoptește fostei:

— Vai, ce rechin!

Fosta lui iubită nu reușește să rostească niciun cuvânt și nici să-și ia ochii de la acțiunea de pe pat. Stă acolo, înlemnită, cu gura căscată.

— Mă bag și eu la rechin, declară pisicuța. Cel mai bine înveți jucându-te! Vreau să fiu acolo când ajunge la orgasm, adaugă ea lăsându-și fusta să cadă pe podea.

Apoi se aruncă în mormanul de carne fremătândă. Gemetele și țipetele se întețesc, iar el continuă să le satisfacă acum pe toate trei, sub privirea stupefiată a fostei lui iubite, care probabil că se întreabă ce-i scapă.

O mișcare prinsă cu coada ochiului îmi atrage atenția spre terasă. Văd că perechea din jacuzzi e tot acolo. Fiindcă e acolo cam de mult timp, ies grăbită afară ca să văd dacă e totul în regulă.

— Bună! spun veselă când ajung la ei. Ați stat aici toată noaptea. Sunt impresionată, dar nu vă e frig?

Se uită în sus spre mine zâmbind.

— De fapt, am vrea să ieșim, spune femeia.

— Pai și ce vă reține? întreb.

— Nu avem prosoape. Le-am lăsat în apartament și suntem prea timizi ca să umblăm așa, dezbrăcați, spune jenat bărbatul.

— Timizi? Chiar și în circumstanțele astea? întreb arătând spre scena care are loc dincolo de ușile de sticlă.

— E stupid, știu, aprobă din cap femeia. Dar suntem pentru prima dată la o petrecere de-asta și ne simțim cam stânjeniți. Atmosfera e încinsă rău înăuntru și ne-am gândit că am arăta ca niște tâmpiți dacă am trece pe-acolo goi spunând „Vedeți-vă de treabă, nu ne băgați în seamă, am venit după prosoape".

— Stați așa!

Dau fuga înăuntru și mă întorc cu prosoape și halate.

— Măcar v-ați distrat în cadă? îi întreb când le dau hainele.

Cei doi le iau recunoscători.

— O, da! Ne-am distrat grozav, mulțumesc! spune femeia zâmbind afectuos partenerului ei.

— Bun! Voi doi ați fost foarte aventuroși afară în seara asta. Poate data viitoare încercați să fiți așa într-un pat, le spun zâmbind.

La petrecerile mele vin oameni de tot felul. Dar acum e trecut de ora 1 și e timpul să îi las pe Kitty Kat și pe Jupiter să preia frâiele, iar eu să mă retrag.

Când ies, primesc un SMS. Domnului Negru îi place întotdeauna să mă cheme în vizită în nopțile în care organizez petreceri. Știe că sunt pregătită să am și eu parte de un pic de distracție.

Ce zici de o mică întâlnire de Sf. Valentin? Vino acum la mine. Vreau să te văd.

Mă uit lung la SMS. A trecut ceva vreme de când l-am văzut ultima dată pe domnul Negru și simt în mine un neastâmpăr care-mi spune că în noaptea asta am chef de el. Poate că în unele privințe nu e potrivit pentru mine, dar corpurile noastre se potrivesc perfect. Cu toate că nu e stilul meu să alerg obedientă când sunt chemată, în noaptea asta nu cred că pot să rezist.

Îi răspund: *Sunt pe drum.*

Capitolul 7

„El i-a pus la picioare lumea.
Ea i-a spus că are lumea ei."

Monique Duval

Se poate spune că particip cu entuziasm la actele sexuale. Îmi place sexul, iar când îl fac, îmi place să-l fac din toată inima. Niciodată n-am fost genul care să își facă în minte lista de cumpărături sau să se gândească la treburi casnice în timp ce i-o trage bărbatul. Eu și dl Negru am avut parte întotdeauna de o viață sexuală activă, implicată și extrem de satisfăcătoare, dar în seara asta nu reușesc să mă pierd în moment. Constat cu surprindere că mintea mi-e extrem de activă, dar în cu totul altă direcție și nu pot să nu mă întreb dacă ăsta nu e cumva un semn că nu sunt cu bărbatul care trebuie.

Mă sărut cu dl Negru în elegantul lui apartament londonez. Casa lui e superbă, totul în ea e aranjat impecabil. Lumina care vine de la veiozele scumpe e relaxantă, cântă muzica, iar noi suntem pe canapea cufundați într-o serioasă partidă de pupături.

Sunt cu domnul N de aproape două luni, de când Dolly Fason mi-a făcut prezentările la un dineu. Petrece mult timp în străinătate din cauza serviciului, ceea ce mie-mi convine. Are 51 de ani, eu 28, și n-a fost însurat niciodată. Are gusturi alimentare sofisticate, gusturi

vestimentare excelente, și când vrea, poate fi un maestru al conversației. E frumos, spiritual și rafinat. Mă face să râd și îi place să mă răsfețe.

Domnul N iubește femeile și munca. E un afacerist american de succes, născut la New York, dar educat la Eton și apoi la Universitatea Oxford, pe care a preferat-o Harvardului. Când degetele lui nu sunt pe tot trupul meu, sunt băgate în multe domenii, printre care terenuri, proprietăți imobiliare și bursa de valori. Pe lângă afaceri, e foarte bun și la așternut, pentru că are foarte multă experiență în domeniu și îi place provocarea prezentată de o femeie mai tânără. Deci are toate calitățile.

De ce n-ar fi el alesul meu? Și totuși...

— Ești superbă, murmură domnul Negru. Hai în pat.

— Nu încă. Hai să savurăm momentul, știu cât l-ai așteptat, șoptesc eu.

Încep din nou să-mi sărut iubitul pe gât, conștientă că fiecare sărut moale și umed trimite pulsații puternice în tot corpul lui. Dar nu știu de ce, mă tot gândesc la lecția de golf de ieri.

Îmi doresc din suflet ca acest moment să fie perfect, așa cum vreau să fie. Sunt pe punctul de a face sex cu prietenul meu. Ar trebui să fiu mult mai implicată decât sunt în acest moment.

La acest gând, un val de tristețe se prăbușește peste mine, dar îl alung din minte. Și imediat mă văd înapoi pe terenul de golf.

„Nu-ți pierde concentrarea", spune instructorul de golf.

Domnul Negru e puternic, influent și de încredere — calități pe care le găsesc atrăgătoare. Banii lui nu mă interesează, forța lui masculină a fost cea care m-a sedus. Îmi place că e mult mai vârstnic decât mine și în adâncul meu sunt sigură că e mai bine pentru mine să ies cu un bărbat mai în vârstă, căci cei tineri sunt infantili. Bărbații ajung la maturitate după treizeci de ani, pe când femeile trec de acel prag pe la 21 de ani.

Și iată-l din nou pe instructorul de golf: *„Concentrează-te. Nu-ți lua ochii de pe minge, Emma".*

Cobor încet pe gâtul domnului Negru până la guler.

Dar e el bărbatul potrivit pentru mine?... Of, Doamne, bine-ar fi să și mai țină gura vocea din capul meu! „Golește-ți mintea și dedică-te acestui unic scop!" îmi ordonă instructorul.

— Of, draga mea — vocea domnului Negru e joasă și insistentă —, te vreau chiar acum!

— Nu încă. Trebuie să mai aștepți.

— Să aștept? De ce trebuie să aștept?

Nu răspund și continui să-l învălui cu săruturi, îi deschei cămașa și îi explorez cu blândețe corpul frumos și bronzat. Mă trage în sus și și împinge limba în gura mea. Sunt luată prin surprindere, dar răspund la sărut masându-i limba cu a mea. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă lipește strâns de el. Încep din nou să-l sărut încet pe claviculă, apoi cobor pe pieptul lui tare, musculos, fără urmă de păr. Ajung la sfârcul drept și încep să-l alint cu gura, sugându-l, lingându-l și rotindu-l pe limbă.

Când m-am ocupat bine de ambele sfârcuri și acestea sunt tari ca niște mici gloanțe, cobor cu sărutările spre abdomen, îmi bag mâna în boxerii lui și încep să-l mângâi ușurel. Înainte să trec la atac, îmi prind părul în coadă.

OK, asta îmi place. Dar iată din nou vocea instructorului meu de golf plutindu-mi prin cap: *„Ține capul jos, poponețul în afară și nu uita să ții mâinile mai în josul crosei".*

Cad în genunchi, îi desfac pantalonii și-i trag jos.

„Ține încheietura mâinii rigidă, dar nu strânge prea tare crosa. Pe o scară de la unu la zece, strânsoarea trebuie să fie de șapte, dar fermă pe băț."

Erecția lui e deplină când încep să-i mângâi ușor penisul cu mâinile, apoi după o ploaie de sărutări ușoare, îl iau în gură, dar numai primii cinci centimetri, și încep să-mi rostogolesc cu măiestrie limba flămândă în jurul bărbăției lui umflate, sugând ușor, făcându-l să-și iasă din minți cu tachinările mele. Știu că fiecare sărut îi creează senzații diferite și îmi pun la bătaie toate trucurile magice, șicanându-l

cu buzele și limba mea până îl aduc într-o frenetică stare de dorință. Apoi, când știu că nu mai poate îndura nicio secundă în plus, îmi înfășor buzele în jurul lui și-l cuprind cu totul. Îi simt prezența în fundul gâtului în timp ce-l las o clipă să savureze strânsoarea caldă a gurii mele.

Asta îmi place. Îmi place când e la mâna mea.

„Nu-ți lua ochii de pe minge, Emma!"

— Of, draga mea, suspină el.

Tare-aș vrea să nu-mi mai spună „draga mea". *„Nu te grăbi, ca să nu omori puiul de pasăre, Emma!"*

Îi aud gemetele chiar și peste muzica clasică dată tare și știu că savurează fiecare moment. Îmi ține ceafa cu mâinile în timp ce îi las bărbăția să alunece în afara și înăuntrul gurii mele.

— Ce fată rea ești, draga mea! Și ești numai a mea! Of, Doamne, ce bine te pricepi la asta!

Vocea i se schimbă într-un mormăit profund când se uită în jos, la mine, cu o privire admirativă, plină de poftă, și își privește penisul mișcându-se între buzele mele. Încep să-l sug mai repede și mai tare, ținându-i testiculele cu mâini flămânde. Gemetele lui devin animalice și se împinge cu forță în gura mea, mușchii i se încordează și tot corpul i se cutremură.

— Of, Doamne, te rog, încă nu. Lasă-mă să te am acum! șuieră el printre dinți.

Cedez, îmi iau gura de pe penisul lui tare ca fierul și mă ridic. Ceea ce i-am făcut și dorința pe care i-am stârnit-o m-au excitat. Sunt pregătită să mă bucur și eu de un pic de plăcere.

Mă duce spre patul său de mahon, cu baldachin, de inspirație gotică. E impunător și maiestuos, sculptat cu modele complicate și acoperământ de mătase cu spărturi în formă de trifoi. Îmi desface rapid fermoarul rochiei lăsând-o să cadă la podea, apoi îmi trage în jos chiloții cu dantelă, iar eu pășesc afară din ei.

— Nu-ți scoate pantofii sexy! ordonă el.

„O s-o trimită în adâncime, direct în gaură!"

Mă întinde pe pat și-mi desface coapsele cu ale lui. Chipul îi e transfigurat de dorință când își apasă în mine vârful bărbăției. Mă cutremur când împinge înainte, intrând în mine, ferm, umplându-mă când se cufundă tot mai adânc în mine. Acum, trupurile noastre sunt complet unite. Surprind cu coada ochiului imaginea noastră în oglinzile plasate strategic — una foarte mare, pe stâlpi, înclinată către pat, cealaltă pe perete — și mă simt vicioasă și excitată în același timp. Trepidez de încântare.

Îmi ridic șoldurile repede și tare spre ale lui. Îi simt sub mâini spatele musculos încordat în timp ce se mișcă înainte și înapoi contra mea. Îmi izbesc șoldurile cât mai tare de el, bucurându-mă de el în mine. Trupul mi se cutremură de fiecare dată când el alunecă înăuntru, afară și iar înăuntru, și din nou afară. Când îmi atinge punctul magic, valurile de plăcere se topesc într-unul singur, intens, care-mi învăluie tot trupul. Bărbăția lui se umflă și se întărește și mai mult când mă străpunge din nou, și mai repede și mai tare. După intensitatea de pe chipul lui, valul de plăcere al domnului Negru începe să crească, dar închid ochii, fiindcă mă cam sperie expresia lui. Acum suntem amândoi aproape de orgasm. Eu una nu mai pot îndura prea mult, îmi dau seama că sunt pe cale să explodez.

Doar câțiva centimetri despart gurile noastre și facem schimb de gemete. Orgasmele noastre se apropie, fiecare dintre noi împins înainte de dorința crescândă a celuilalt, apoi atingem în același timp punctul de unde nu mai există cale de întoarcere și explodăm împreună.

Se prăbușește peste mine, epuizat. Trupurile noastre goale sunt lipicioase și poartă aroma sexului.

— Draga mea, a fost senzațional! spune.

— Mhm. A fost.

Îi zâmbesc sleită de puteri, epuizată și eu. Câteva momente mai târziu, eu și dl Negru ne-am rostogolit la distanță unul de altul, iar eu dorm profund în așternuturile apretate, răcoroase.

Când mă trezesc e încă foarte devreme. Domnul Negru nu e culcat lângă mine, ci stă în picioare, gol, în mijlocul camerei,

studiindu-şi corpul în uriaşa oglindă pe suporţi. Ochii lui analizează atent fiecare centimetru, cu o expresie neliniştită.

— Draga mea, ce zici, arăt bătrân?

Se întoarce spre mine cu o expresie rugătoare pe chip. Tânjeşte după aprobarea mea, îşi doreşte să-l asigur că trupul lui încă e la înălţime.

— Nu, îi spun pe ton liniştitor, întinzându-mă. Şi bună dimineaţa!

Sper să n-o luăm din nou de la capăt. E obsedat de cum arată şi are o frică morbidă de bătrâneţe, aşa că trebuie să purtăm regulat discuţii lungi şi detaliate pe această temă şi, oricât aş insista că arată grozav, nu mă crede.

Dl Negru îmi ignoră salutul şi mă întreabă îngrijorat:

— Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură.

— Crezi că sunt frumos?

— Da. Absolut!

— Mulţumesc, drăguţă! Dar... — e clar că n-o să se oprească aici — ...ţi se pare că sunt ridat?

— La bărbaţi, ridurile sunt atrăgătoare, dau caracter feţei, îi zâmbesc eu încurajator.

— Deci tu zici că *am* riduri! După părerea ta, arăt bătrân! spune părând şocat, jignit şi chiar furios.

— Nu, n-am spus asta. Îmi răstălmăceşti vorbele.

Dau ochii peste cap cu iritare. Viaţa alături de dl Negru ar fi mult mai uşoară dacă n-ar fi aşa paranoic.

Din fericire, sunt scutită de sarcina de a-i alina şi repune pe picioare orgoliul rănit, căci discuţia ne e întreruptă de soneria telefonului lui mobil, iar în clipa în care răspunde, uită complet că exist. Stă cu spatele la mine ascultând şi îmi dau seama că e o convorbire de afaceri când îl aud spunând cu răceală în glas:

— Vreau să pun mâna pe terenul ăla.

Când persoana de la celălalt capăt al convorbirii îi răspunde, el zice:

— Cuvântul „nu" nu există în vocabularul meu.

După care adaugă pe un ton deja mai ameninţător:

— Nici „nu se poate" nu e în vocabularul meu.

În timp ce el face pe mogulul la telefon, eu mă ridic şi încep să-mi adun lucrurile. O să fac un duş şi-apoi o să plec acasă. E clar că în jumătate de oră domnul Negru o să fie deja în drum spre birou, aşa că n-o să aibă timp să lenevim toată dimineaţa în pat.

M-am prins repede că motivul pentru care domnul Negru nu a fost niciodată căsătorit e acela că e incapabil să iubească pe altcineva în afară de el însuşi. Ne distrăm grozav în pat şi i-am trecut cu vederea vanitatea şi narcisismul fiindcă bănuiesc că vin din faptul că e măcinat de nesiguranţă. Cu toate că-şi împarte cu mine trupul şi patul, sunt relativ nouă în viaţa lui. E exagerat de sensibil în privinţa înaintării în vârstă şi, în goana lui după redobândirea tinereţii, aleargă opt mile în fiecare zi şi 15 în weekenduri, face antrenamente intense cu greutăţi sub supravegherea antrenorului lui personal şi face tratamente faciale ca să-şi asigure longevitatea pielii. Mâncarea lui preferată e sushi, pe care l-ar înfuleca dimineaţa, la prânz şi seara. Şi-a făcut un scop din a gusta îndrăgitul lui fel de mâncare peste tot pe unde-l poartă călătoriile lui, în încercarea de a găsi cel mai bun sushi din lume. Conform domnului Negru, Japonia, ţara natală a sushi-ului, rămâne locul unde găseşti cel mai bun sushi din lume. Pe locul doi e New Yorkul, unde în fiecare zi răsar restaurante japoneze in aproape fiecare cvartal al marelui oraş. Pe locul trei e Londra, dar numai datorită restaurantelor Nobu şi Zuma. Or fi porţiile cam mici, dar aşa cum îmi spune de fiecare dată când mă scoate la sushi, gustul e „cu totul şi cu totul deosebit, Emma".

Deci, e acesta prinţul meu sau nu? Problema e că în basme prinţul arată bine şi are bani, dar cam atât. Eu vreau farmec, spirit şi creier, altfel nu mă interesează. Dl Negru are toate astea, dar pot eu să-i indur neobosita obsesie pentru propria persoană?

Mă ridic din pat şi mă întind. Dormitorul domnului Negru e o cameră caldă, masculină. Îi plac culorile închise. Tot mobilierul se

asortează cu patul din mahon, chiar și dressingul în care se intră din dormitor. Podelele din lemn lustruit strălucesc la fel de tare ca oglinzile lui. Dar nu există nicăieri nicio fotografie de familie. Acea parte a vieții lui rămâne învăluită în mister.

Dl Negru continuă să vorbească la telefon:

— În afară de aur, pământul rămâne cea mai bună investiție, așa cum e de secole. Acțiunile te dezamăgesc, valutele sunt afectate de războaie, prețurile alimentelor cresc peste măsură. America are o groază de teren și vreau o parte din el! Ted Turner îl înșfacă din toate părțile, dar eu zic că-și permite să mai lase și altora. Știi cât teren deține Ted? ... Păi hai să-ți spun: are terenuri în Montana, South Dakota, Nebraska, Kansas și o rezervație de vânătoare în Florida. Vorbim despre două milioane de acri de pământ! Iar eu nu-ți cer decât să-mi cumperi un căcat de bloc în Manhattan! Fă bine și obține-l pentru mine la licitație, spune pe ton amenințător. La revedere!

Închide telefonul și se întoarce spre mine:

— Bine te-am regăsit, draga mea!

Ochii îi sclipesc fără nicio urmă din furia de mai devreme.

— Văd că te-ai sculat, dar tare mi-aș dori să te iau în brațe, să te duc înapoi în pat și să te țin acolo.

Domnul Negru are capacitatea incredibilă de a-și schimba fulgerător starea de spirit. De la amenințător la fermecător, în câteva secunde.

— Apropo, am o surpriză pentru tine, spune surâzând.

— Da?

— Da, răspunde foarte mândru de sine. Ce ți-ai planificat în weekend?

— Nu mare lucru.

Petrecerea din această lună e încheiată. Mai am de lucrat ceva pentru niște clienți care mă plătesc pentru consultanță, dar altfel sunt complet liberă pentru o vreme. Asta dacă nu pui la socoteală munca organizatorică pe care trebuie s-o fac pentru Surori, adică să adun peste o duzină de fete și să coordonez programul tuturor cu programul de antrenamente. De o săptămână trimit și primesc e-mailuri într-o demență.

Domnul Negru zâmbește fericit:

— Fantastic! Fiindcă a trebuit să lucrezi și nu am petrecut împreună Ziua Îndrăgostiților, asistenta mea ne-a pregătit ceva special.

Nu spun nimic. Domnul Negru vântură lumea tot timpul cu afacerile lui și niciodată nu simte nevoia să-și ceară scuze de la mine pentru asta, așa că nici eu n-o să mă apuc acum să-i cer iertare că am lucrat de Sf. Valentin. Și oricum îi face mare plăcere să-mi tot arunce înțepături pe subiectul Killing Kittens. Tot timpul mă bate la cap să-l iau la o petrecere Killing Kittens, unde e sigur că vom face o partidă de sex în trei, dar oricât de des încearcă să mă convingă, eu continui să refuz. Nu pare să priceapă deloc că eu nu particip și că pentru mine e o afacere, nu distracție. Așa că tactica mea e să nu răspund niciodată când pomenește de petrecerile mele.

— Plecăm după-amiază. Luăm avionul spre Elveția și ne petrecem tot weekendul la vila mea. Va fi foarte romantic — vom schia, vom ieși la cină, vom merge la saună... O să-ți placă mult!

— Ce frumos! răspund surprinsă.

Și chiar sună deosebit de bine. În astfel de momente, când domnul Negru e dulce, atent și romantic — chiar și cu puțin ajutor din partea asistentei personale —, încep să cred că mai e o speranță pentru noi și îmi aduc aminte ce mi-a plăcut la el când l-am cunoscut.

— La ce oră să fiu la aeroport?

— Nu-ți bate capul, drăguță. Șoferul meu o să vină să te ia de acasă. Tu fă-ți doar bagajul și fii gata de plecare la ora patru.

Vine și mă sărută:

— Peste câteva ore o să facem dragoste lângă focul din șemineu.

Domnul Negru e un om de cuvânt. Șoferul lui mă ia de acasă la timpul stabilit și spre seară sunt la aeroport. După un zbor plăcut și încă un drum cu mașina, mă găsesc instalată confortabil într-o splendidă vilă elvețiană. Domnul Negru pune lemne pe focul care duduie în șemineu, iar eu stau întinsă pe covorul persan și beau vin roșu, relaxată după partida viguroasă de amor făcută în fața focului.

— Aș putea să mă uit la foc toată noaptea, spun cu ochii la dansul flăcărilor.

— Pe bune? mă întreabă surprins.

— Da. N-ai observat că, dacă televizorul dintr-o cameră e închis, toată lumea tinde să se uite la foc?

— Nu prea.

— E mult mai relaxant să te uiți la foc decât să te uiți la televizor.

Îl privesc zâmbind:

— Stimulează conversațiile intime.

— Serios? întreabă el cu îndoială.

Se apleacă surâzând și-mi mai toarnă vin.

— Așa... Deci, îți place vila mea?

— La nebunie! răspund cu sinceritate.

Mi-a oferit marele tur de prezentare când am ajuns și trebuie să recunosc că locul e impresionant. E plin de mobilă frumoasă, obiecte de artă, așternuturi și fețe de masă brodate manual și obiecte de toaletă marca Hermès. Ca și în locuința lui din Londra, și aici lipsesc cu desăvârșire pozele de familie. Casa are tot confortul imaginabil: personal atent care știe când să se facă nevăzut, cadă în aer liber, saună, sală de cinema cu canapele confortabile și sistem de sunet surround de cea mai bună calitate. Are chiar și o sală de tratament cu tot cu masă de masaj. Dacă aș avea așa o casă, aș da tot timpul o fugă în Elveția pentru un pic de schi și relaxare.

— Mă bucur mult să o pot împărți cu tine, Emma, toarce el. Întinde mâna să-mi mângâie piciorul. Ești o fată grozavă.

— Mulțumesc, răspund cu un surâs. Ești foarte drăguț cu mine și apreciez asta.

— O femeie ca tine merită tot ce e mai bun. Și-acum ce-ai zice să ne îmbrăcăm și să ieșim la cină? Știu un loc minunat...

Îi taie vorba soneria mobilului pe care l-a lăsat pe măsuță înainte să ne apucăm de treabă. Sunt surprinsă că are semnal aici, în munți. Se duce să-l ia și devine brusc agitat când vede numărul de pe ecran:

— Ah, spune încruntat. Ăăăă...

Ce-ai pățit?

Draga mea, te superi dacă mă duc să vorbesc în birou? E vorba de o afacere importantă pe care încerc să o închei. Promit să nu dureze mult!

Sigur, îi răspund.

Domnul Negru aproape că e atașat chirurgical la BlackBerry. Nimic nu-l desparte de telefon și deseori îl ia și în pat. M-am obișnuit cu telefoanele de afaceri care întrerup și cele mai intime momente ale vieții mele.

Du-te sus și pregătește-te. Ieșim la cină de cum termin convorbirea, spune el încercând să pară relaxat și vesel în timp ce se îndreaptă spre ușă strecurând în buzunar telefonul care încă sună.

Bine.

Abia aștept să fac o baie lungă, leneșă, într-o cadă Hermès cu spumă.

Dormitorul principal e drapat în pături din blană și ferestrele cât tot peretele oferă o priveliște incredibilă asupra munților. Cât aștept ca domnul Negru să termine convorbirea, fac o baie. Discuția lui durează aproape o oră, dar nu mă deranjează, fiindcă ador senzația apei fierbinți și parfumate pe piele și profunda stare de bine care se instalează numai după o partidă zdravănă și satisfăcătoare de sex. Cred că o să mă simt bine în weekendul ăsta și o să mă las răsfățată și ingrijită, chiar dacă o să fie doar pentru puțin timp. Poate că exact de asta aveam nevoie eu și dl Negru ca să ne repunem relația pe făgaș.

Optimismul meu în privința domnului Negru aproape că e făcut knock-out în timpul cinei la un restaurant de lângă casă, când îmi spune aiurea:

— Ar trebui să te gândești să faci copii, Emma. Vei fi o excelentă mamă de prăsilă.

Mă holbez la el cu gura căscată și nu-mi vine să-mi cred urechilor!

— Poftim?!

— M-ai auzit foarte bine. Ar trebui să renunți la afacerea asta a ta ridicolă — știi și tu că nu e decât un vis. Fă câțiva copii. De-aia ai fost pusă pe pământ.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile.

— Ai grijă ce spui. Killing Kittens va avea un succes răsunător, îi spun calmă, ascunzându-mi enervarea provocată de presupunerea lui că singurul scop al existenței mele e să mă reproduc. Îți garantez că vei fi surprins.

Apoi, cu un zâmbet angelic:

— Cât despre copii, de îndată ce găsesc un armăsar potrivit e posibil să-i folosesc sperma. Problema e că am standarde îngrozitor de înalte, dar între timp am să continui să exersez.

Începe să râdă și se apleacă peste masă și mă sărută:

— Îmi placi, Emma. Mă faci să râd. Ești o fată isteață, așa-i? Cum arunc o minge spre tine, tu mi-o servești imediat înapoi.

— Corect. Să-ți mai amintesc și că te rogi întruna de mine să te iau la petrecerile mele? adaug ghidușă.

— Of, draga mea, hohotește el. Asta a fost o servă imparabilă!

— Exact! Ghem, set și meci!

— Acum câtva timp am cunoscut o tânără care mergea la petrecerile tale.

— Serios? Cum o cheamă?

— Nu mai știu. Iese cu prietenul unui prieten de-al meu și pentru el a renunțat la petreceri.

De pe masă, unde stă între noi, BlackBerry-ul lui emite un semnal sonor, iar el îl privește precaut:

— Trebuie să citesc mesajul.

— Sigur.

Cât el e ocupat cu telefonul lui, îl verific și eu pe al meu. Am trei apeluri ratate de la Miss D, dar a compensat trimițându-mi numeroase SMS-uri pline de „iartă-mă" umile. Am s-o las să mai fiarbă un pic înainte s-o iert. De data asta sunt supărată rău pe ea și trebuie să mă asigur că n-o să mai folosească niciodată droguri la petrecerile mele. Exact în acel moment îmi sună telefonul. E un număr necunoscut. Domnul Negru încă e ocupat cu ale lui, așa că răspund:

— Alo?

— Bună... Emma?

E o voce cunoscută, dar nu-mi dau seama de unde. O veche prietenă? O fostă colegă din PR?

— Da.

— Sunt Kate. Te sun în legătură cu Surorile. Dacă ești de acord, aș vrea și eu să particip.

Kate? După o clipă de derută mă luminez. *Kate Middleton, vechea mea tovarășă de la școala Downe House!*

S-a despărțit recent de prințul William și e clar că are nevoie de o nouă provocare ca să nu se mai gândească la asta.

— Sigur! Hai să vorbim...

În timp ce domnul Negru continuă să dea mesaje și să scrie e-mailuri, eu stau de vorbă cu Kate. Vrea să facă parte din primul echipaj exclusiv feminin care va traversa Canalul Mânecii cu o barcă chinezească cu vâsle, într-o cursă împotriva Frăției. Îi spun că sunt încântată că vrea să ni se alăture, dar mă tem că în clipa în care va afla presa, ziarele vor fi pline de asocierea dintre Kate Middleton și Killing Kittens. O rog să ceară o părere la Clearance House[9]. Mă asigură că totul e în regulă și că vrea să se implice, pentru că e o cauză importantă, la care vrea foarte mult să contribuie.

Când dl Negru revine la cina noastră, eu am încheiat deja conversația cu Kate. Nu îi spun cine m-a sunat.

A doua zi, pe pârtie, domnul Negru nu e deloc încântat când cobor panta ca o săgeată și-l întrec. Dispoziția lui se deteriorează și mai tare când îl aude pe tânărul și frumosul nostru instructor de schi întrebându-mă dacă domnul Negru e tatăl meu.

— Nu! chicotesc eu. Îl folosesc pentru sex — are un penis gigantic.

Cum ne îndepărtăm de instructor, domnul Negru se întoarce furios spre mine:

— Emma! Cum ai putut să faci asta?!

---

9 Clearence House este reședința din Londra a Prințului de Wales și a Ducesei de Cornwall, dar și sediul instituției pe care o reprezintă familia Prințului Moștenitor.

— Scuze! Nu trebuia să pomenesc de penisul tău, nu-i așa?

— Nu-i vorba de asta! Trebuia să-i spui că sunt prea tânăr să-ți fiu tată!

Îmi dau ochii peste cap. Nimic nu-i mulțumește pe unii bărbați!

* * *

În seara următoare, după 48 de ore petrecute într-un iureș de schi, sex și lux, sunt acasă. A fost tare plăcut, dar tot timpul am avut impresia că domnul Negru era oarecum absent. Nu simt deloc că îl cunosc mai bine acum decât înainte de călătorie, poate pentru că și-a petrecut atât de mult timp închis în birou ca să discute afaceri la telefon. În consecință, tot n-am habar încotro se îndreaptă relația noastră.

Am ajuns acasă acum cinci minute și cineva bate la ușă. În pragul casei găsesc un curier care ține în mână un buchet extravagant din cei mai frumoși crini, cu trompete lungi, ivorii și limbi pufoase de polen portocaliu. Domnul Negru a cronometrat la perfecție acest gest. În același moment, telefonul începe să-mi vibreze în buzunarul hainei și-l pescuiesc gândind *e tare!*

Răspund la telefon cu ton glumeț:

— Alo? Făt-Frumos?

— Îți plac florile? întreabă pe ton sec, de ședință. Da sau nu?

E clar că nu e în dispoziție romantică, ceea ce cam golește de semnificație atât florile, cât și telefonul.

— Da, îmi plac.

— Vezi că mi-am adus aminte care-s preferatele tale? Le-am comandat anume!

Mă uit la flori.

— Serios? Ce drăguț! Care sunt?

— Ha?

— Care sunt florile mele preferate?

Tăcere.

— Ți-am spus la cină, ți-amintești?

— Ăăăă...

— Trandafirii.

— Da, normal. Trandafirii.

— Exact. Iar ăștia sunt crini.

Bolborosește ceva.

— Ce-ai spus?

— Vaca de asistentă a futut comanda.

— Ce drăguț! Mă bucur să văd că ai ales singur florile, gângurește eu.

— Emma, știi foarte bine că nimeni n-are timp să comande personal flori!

Dintr-odată mă năpădește o tristețe cumplită. Aidan îmi cumpăra flori — le alegea singur, știa care-mi plac și făcea eforturi deosebite să le obțină pentru mine. Domnul Negru face toate gesturile necesare, dar nu pune niciun pic de suflet în ele.

— Știu, îi zic. Nu contează. Mulțumesc, oricum.

Ne luăm rămas-bun și închid telefonul. Mă uit la superbul buchet de flori care acum nu mai înseamnă nimic pentru mine și, mânată de impuls, i-l duc uluitei mele vecine de alături, spunându-i că au fost livrate din greșeală și eu nu le vreau. Mă bucur că florile i au luminat ziua.

Pe a mea au reușit să o întunece.

Capitolul 8

„Nimic nu e veșnic. Așa că
trăiește din plin, bea bine,
fă haz de necaz, evită drama,
asumă-ți riscuri și nu regreta
nimic, pentru că, indiferent ce ai
făcut la un moment dat,
a fost exact ce ți-ai dorit să faci."

Marilyn Monroe

Bună, Femeia Fantastică!

— Bună! răspund.

Recunosc vocea timidă, tremurătoare. Are obiceiul să sune în cel mai prost ales momente — când sunt cu mami sau tati, iar odată a sunat când eram la biserică, la nunta unei prietene. Azi stau la o coadă ridicol de lungă într-un supermarket Sainsbury's. În fața mea e o femeie gravidă în ultimele luni, însoțită de fetița ei. Femeia îmi aruncă un surâs jenat când fiica ei mă salută cu entuziasm și începe să-mi arate fiecare obiect din coșul lor de cumpărături.

— Nu prea am timp, spune șoptit vocea din telefon. Trebuie să prezidez o ședință de consiliu.

— Înțeleg, răspund, în timp ce fetița îmi oferă unul din bețele ei de lemn dulce.

— Vreau să fiu răpit.

— Când?

Îi zâmbesc fetiței și accept darul ei generos cu un „mulțumesc!" șoptit.

— Azi la ora șase. Vreau să mă răpească Batman și să fiu salvat de Marilyn Monroe, care apoi să mă fută cu specialități. Marilyn trebuie să fie exact ca la Hollywood.

— Exact ca la Hollywood? întreb. Cum adică? Te referi la accent?

— Nu! Mă refer la păr. Nu la cel de sus — la părul de jos. Trebuie să fie perfect epilată pentru buzele mele, explică el respirând tot mai greu.

Mă uit la ceas. Mai sunt mai puțin de trei ore până la șase și nu am mașină.

— E foarte din scurt.

— Dar tu ești Femeia Fantastică. Nimic nu e imposibil pentru tine.

— OK.

Mă laud că pot îndeplini orice fantezie, oriunde și oricând, așa că acum va trebui s-o dovedesc.

— Unde?

— În fața magazinului Pistol Panties.

— Unde-i ăsta?

— Westbourne Park Road, în Notting Hill.

— OK.

— Ai grijă ca și Batman să fie înarmat, zice el cu subînțeles și închide.

— Când mă fac mare vreau să fiu exact ca *tine*! spune fetița privindu-mă cu ochii mari cât farfurioarele de dulceață și făcându-mi din mână în timp ce iese cu mama ei din magazin.

De când am adăugat Zilele Franțuzești în repertoriul Killing Kittens, realizarea fanteziilor erotice ale membrilor a devenit o parte foarte importantă a afacerii mele. Tot mai mulți tineri și tinere sunt dispuși să bage adânc mâna în buzunar ca să-și îndeplinească fanteziile. Viața normală e pur și simplu insuficientă pentru ei și nu li se pare deloc rușinos să plătească pentru senzații tari. Cu ajutorul manechinelor, actorilor și damelor de companie organizez deseori răpiri și jafuri false și partide de sex cu supereroi. Fiecare dintre

manechinele, actorii, actrițele și persoanele de companie folosite ia parte la scenariile mele nu doar pentru bani, ci și pentru că îl distrează. Ei fac parte din exclusivistul meu club dedicat fanteziei răpirilor. Tuturor le plac la nebunie jocurile îndrăznețe și sexul cu necunoscuți și, odată cu clientul, își îndeplinesc și ei cele mai secrete dorințe. Am descoperit că o mulțime de oameni vor să-și condimenteze viața cu un pic de pericol și fantezie. Și, la urma urmei, de ce nu?

La cinci și jumătate după-amiază sunt cu Miss D în fața magazinului Pistol Panties și avertizăm turiștii japonezi și doi pensionari că urmează să aibă loc o falsă răpire. Înarmați cu camere și telefoane, turiștii japonezi întreabă dacă pot face poze și încep imediat să apese pe declanșatoare, cu toate că deocamdată suntem aici doar eu și Miss D. Blițurile mă amețesc. Între timp, Miss D încearcă să le explice situația celor doi pensionari. După o mulțime de promisiuni pline de remușcări că n-o să mai aducă niciodată droguri la petrecerile mele, Miss D mi-a reintrat în grații, cu toate că nu mă aștept ca buna ei purtare să dureze prea mult.

— Răpire! se sperie bătrânica. Ai auzit, George?

— Să chem poliția? întreabă bărbatul plin de îngrijorare.

— Nu e o răpire adevărată, îi liniștește cu un zâmbet Miss D. Nu e nevoie să chemați pe nimeni. Doar niciunul dintre noi nu vrea să aibă probleme cu poliția, nu?

— Păi de ce ar avea probleme George? întreabă bătrânica strângându-l de braț. N-a făcut nimic!

— Am chema poliția degeaba, pentru o răpire falsă.

— O răpire falsă?

— Da, doar ne prefacem că răpim pe cineva. Așa că vă rog să nu vă speriați.

— Aaaaaa! pricepe, în sfârșit, bătrânica. Deci ăsta e un fel de scheci pentru o emisiune TV, nu?

— Da! răspunde cu entuziasm Miss D. Eu sunt o prezentatoare destul de faimoasă. Totul e sub control, dar poate că n-ar strica să traversați pe trotuarul celălalt. N-am vrea să vă treziți în mijlocul acțiunii.

Bătrânul se uită în jur și panica lui inițială se transformă în confuzie:

— Da' dacă asta e o filmare, unde-s camerele TV? Și tu de ce n-ai microfon?

— Excelentă întrebare, George! răspunde Miss D cu cochetărie.

Îi pune mâna pe umăr și flutură din gene spre el, aruncându-i cea mai eficientă privire hai-în-pat din repertoriul ei.

— N-am nevoie de microfon, spune ea lingându-și buzele. Am gura destul de mare. N-ai decât să judeci singur când ai să mă vezi în acțiune.

— Acțiune? întreabă stânjenit bătrânelul, care pare aproape speriat de Miss D.

O, nu! Chestia asta poate sfârși dezastruos. Soția lui nu pare încântată.

Dau ochii peste cap, dau deoparte mâna lui Miss D de pe umărul lui George și le surâd celor doi:

— Folosim o cameră ascunsă foarte mică, astfel încât să nu atragem prea mult atenția și să nu ne încurce, le spun nonșalant. Îmi cer scuze pentru purtarea internei noastre. Când a sugerat să vedeți acțiunea, s-a referit la faptul că ați vedea totul mai bine dacă v-ați așeza acolo, le spun și arăt spre o bancă de peste drum.

— Aha! Ce drăguță ești! îmi zâmbește bătrânica, uitându-se însă urât la Miss D. Dar cred că eu și George ne-am lămurit și, oricum, nu cred că-ți dorești să fac o criză.

— O criză?! mă holbez la ea, speriată că face un atac de cord.

— Va trebui să chemi ambulanța pentru prietena ta, draga mea, dacă mai bălește mult pe soțul meu. Jos labele! Hai, George, să mergem!

Nu mă pot abține să zâmbesc privindu-i cum se îndepărtează braț la braț. Îmi vine în minte dintr-odată o imagine a Colonelului și Maminei peste ani, ieșiți împreună la plimbare ca acest cuplu vârstnic, oprindu-se, poate, să se uite într-o vitrină la haine de bebeluș pentru viitorii lor nepoți. E o imagine care îmi bucură sufletul. Mă întreb cine-mi va fi alături când îmi va veni rândul. Nu știu de ce, dar nu mi-l pot imagina pe domnul Negru alături de mine pentru toată viața.

— Cât sunt de drăguți! spune Miss D privindu-i cum se îndepărtează.

— Tu chiar ești incorigibilă! spun dându-mi ochii peste cap, iritată.

— Ești supărată pe mine?

— Evident! Omul ăla avea pe puțin 80 de ani. Chiar nu există bărbat care să fie în siguranță în prezența ta?

— Glumeam și eu, Ems! rânjește Miss D.

— I-aș zice lui Batman să te azvârle într-o celulă, dar probabil că asta te-ar excita, așa că mai bine mă abțin, ca să nu înrăutățesc situația.

— Sunt gata oricând să dau o mână de ajutor, Ems. Poți să mă încui într-o celulă cu domnul Răpire. Nu pot să cred că nu mi l-ai prezentat! E frumos? întreabă ea luând urma unui nou vânat.

E tot timpul în căutarea următoarei prăzi.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Cel mai bun mod de a o pedepsi pe Miss D e s-o ții în suspans. Urăște amânarea deznodământului, fiindcă pentru ea totul se rezumă la clipa prezentă.

— E bogat? întreabă curioasă.

— Vei afla totul imediat. Ai răbdare.

Ne îndreptăm spre mașină. De obicei închiriez o dubiță, dar cu așa puțin timp la dispoziție, de data asta Batmobilul e Volkswagenul Golf al mamei. Tot din cauza asta a trebuit să apelez la un prieten să-l joace pe Batman: Jucărie. Obsedat atât de fitness, cât și de Batman, el și-a tot oferit serviciile, așa că acum, anunțată din scurt, am hotărât să-i dau o șansă. Stă pe bancheta din spate îmbrăcat într-un combinezon în două nuanțe de gri și cu sigla negru pe galben a lui Batman imprimată pe piept. Fiindcă am descoperit că Batman face parte din fanteziile multor clienți, am mai multe costume de Batman, de diverse mărimi. Am în plan să cumpăr curând un costum complet din cauciuc negru, lucios, dar până atunci, ne descurcăm cu ce avem.

Mă așez la volan, Miss D urcă și ea lângă mine, și le spun cu toată seriozitatea:

— Gata, fraților! Trebuie să facem scena cât mai realistă pentru clientul meu, sau ați rupt-o-n fericire cu mine!

— Din acest moment, spuneți-mi Batman, spune Jucărie cu o voce răgușită și puternic accent american.

— Pune-ți masca și pelerina, Batman. Azi ești personaj negativ. Dar repetă după mine: să nu ucizi!

— N-o să ucid. Nu azi! îmi dă replica zâmbind șiret.

— Miss D, vreau să îți tragi un vag accent german/est-european. Ești acolita cea rea a lui Batman.

Cei doi chicotesc. Mi-aș dori să pot râde cu ei, dar mi-e mintea la job și sunt complet setată pe asta. Domnul Răpire mă plătește zdravăn pentru aceste fantezii și e important să îi pară cât mai realiste.

— Cum arată victima mea? întreabă Batman uitându-se pe geam în susul și-n josul străzii.

— Ți-l arăt când îl văd.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare. O mulțime de oameni se îndreaptă spre casă după o zi de muncă, dar deocamdată nu-l zăresc printre ei. Și-apoi, deodată, îl văd. E un bărbat cu aspect obișnuit și apetit pentru emoții tari, adrenalină și un pic de frică. Dl Răpire e singurul client care insistă întotdeauna să fie răpit de supereroul lui. Și e salvat fie de Marilyn Monroe, fie de Anna Nicole Smith.

Strig:

— Uite-l!

Îmi dau seama că sunt agitată. Inima începe să-mi bată repede. Vreau ca totul să meargă bine, iar posibilitățile să se fută tot planul sunt numeroase.

— Care? întreabă Jucărie sucindu-și capul în toate părțile.

Acum pare și el un pic agitat, cu tot costumul lui de supererou. Își trage masca pe cap.

— Tipul scund în costum cu dungulițe.

— Vai, futu-i! spune Miss D dezamăgită. Are gusturi bune la costume, dar ar trebui să renunț la tocuri, fir-ar să fie! Nu-i căsătorit, nu-i așa, Ems?

Frumusețea e în mintea privitorului, D. Dar nu, nu e căsătorit și e fericit așa. Și are și bani.

Vestea aceasta o unge pe suflet pe Miss D, care se înveselește instantaneu:

- Într-o relație de iubire, principalul meu scop e să îmi ajut partenerul să evolueze față de cum era când l-am întâlnit. Pot să salvez chiar și o biată singuratică! Stai să vezi ce îl vrăjesc!

Îi arunc o privire amenințătoare:

– Gura, D! Suntem aici să-l răpim, nu să îți planificăm ție viața amoroasă. Batman, când ieși din mașină, aruncă-i în cap cearșaful și pune-l pe umăr. Când ieși, lasă portiera deschisă, ca să-ți fie ușor să intri înapoi în mașină. Pe drum, vreau să țipați mereu la el și să-l înjurați la greu, da? Bun! Să-i dăm drumul!

Jucărie deschide portiera și sare din mașină. În afară de turiștii japonezi încărcați de aparate foto, care încep să se manifeste zgomotos și să facă poze când Batman iese din mașină, nimeni altcineva nu clipește. Sunt londonezi unși cu toate alifiile, obișnuiți cu nebunia de pe străzile metropolei. Nu vor să se implice și atunci își văd de drum ca și cum Batman nici n-ar fi acolo.

Până acum, domnul Răpire s-a purtat foarte natural, dar când îl vede pe Batman gonind spre el, cu pelernia fluturând, pufnind și mârâind, se pierde cu totul.

— Batman, ești supereroul meu preferat, pentru că ești singurul care nu e cu adevărat supererou. Nu ai nicio putere supranaturală! declamă el cu un nod în gât, încercând să nu-și lase vocea să-i tremure.

— Taci, în pizda mă-tii! Îți arăt eu putere! mârâie Batman.

Un val de panică se abate brusc peste chipul domnului Răpire când, dintr-o singură mișcare, Batman îi aruncă în cap un cearșaf și-l azvârle pe umăr. Începe să se zbată și să țipe.

Totul decurge conform planului, iar Jucărie își joacă excelent rolul. Pornesc mașina. Miss D e prinsă complet de acțiune. Cu ochii mari și gura căscată, chițăie cu încântare:

— Vai, să-nnebunesc! Zici că e o răpire adevărată!

— Calmează-te D! Pentru asta mă plătește. Nu uita: când îl aruncă în mașină, vreau interpretare de Oscar.

În clipa următoare, Batman îl azvârle pe domnul Răpire pe bancheta din spate, urcă lângă el și demarăm. Domnul Răpire începe să urle ca un copil sub cearșaful alb și să bâjbâie în jur cu mâinile. Mă uit în retrovizoare și-l văd pe Batman strângând mai tare cearșaful în jurul capului „victimei".

— Nu mișca, pulă! spune el amenințător.

Vocea de Batman a lui Jucărie e impresionantă.

Domnul Răpire continuă să bâjbâie frenetic, așa că Batman îl plesnește tare peste coapse:

— Am. Zis. Nu. Mișca. Pulă, repetă el calm.

— Dar ar trebui să port centură de siguranță! E ilegal să n-o porți! spune domnul Răpire cu voce subțirică și tremurată.

Batman îl înșfacă de cap și i-l îndeasă între picioare, ca nu cumva să vadă vreun polițist agitația din mașina mea.

Miss D rostește cu accent oarecum rusesc cu o voce autoritară și al naibii de sexy:

— Băiat rău ce ești! Ține-ți gura și ascultă-l pe Batman, altfel ai să ai necazuri mai mari decât până acum!

— Da, șefa! șoptește el dintre propriii genunchi. Unde mă duceți? Gotham City?

— Căcat City, spune Batman pe un ton amenințător care-mi dă fiori pe șira spinării. Acum taci în morții mă-tii sau te *omor*.

De sub cearșaf iese un scâncet mic.

— Nu! se repede Miss D. Lasă pistolul, Batman! Șeful a zis să nu-l omorâm. Șofer, ochii la drum!

Bravo, dragilor! Sunt mulțumită. Toată lumea își joacă minunat rolul.

Trântesc piciorul pe pedala de accelerație și fac slalom prin traficul orei de vârf. Nu trebuie să întârziem, pentru că proprietarul hotelului tip boutique așteaptă la intrarea din spate, ca să nu-i alarmăm oaspeții. Când ajungem acolo, frânez scurt. Proprietarul se

uită buimac cum Batman coboară din mașină, îl scoate pe domnul Răpire, îl azvârle pe umăr și intră în fugă în hotel.

Eu și Miss D ne dăm și noi jos din mașină și-l urmăm.

Proprietarul îmi întinde cheia camerei:

— Apartamentul de lux de la ultimul etaj.

— Mersi!

Înșfac cheia din mâna lui în timp ce trecem grăbite pe lângă el.

— Pot să las un pic mașina acolo? Nu durează mult!

În lift, domnul Răpire se zvârcolește și chițăie sub cearșaf, până când Batman îi ordonă să se liniștească. E cărat rapid pe coridor și bagat în cameră, unde i se scoate cearșaful de pe cap și Miss D îi comandă să se dezbrace și să-și pună o pereche de chiloți minusculi, din piele neagră. După ce se execută, Batman îl leagă de cei patru stâlpi ai patului cu baldachin.

— Sexy! mârâie Miss D măsurând din ochi trupul expus al domnului Răpire. Pot să-l am chiar aici și acum, Batman?

— Nu! latră Batman. Șeful a zis să nu-l atingem.

Dl Răpire cere apă și îl lasă să ia câteva înghițituri dintr-un pahar, după care varsă restul pe abdomenul lui. Miss D își savurează la maximum rolul de torționară — îi aruncă pe burtă câteva cuburi de gheață și se uită cum geme și se zvârcolește. Prietena mea e în mare formă!

— Ce zici? Să-i zburăm degetul mare de la picior cu un glonț? Am putea să-l vindem unor vrăjitoare, cârâie Miss D râzând malefic.

— Nu! Vă rooog! țipă domnul Răpire.

Îi e frig, e ud tot și pare înspăimântat de moarte, dar, după mișcările viguroase din chiloții lui, e clar că toată situația i se pare teribil de sexy.

— Of, Marilyn! Unde ești, Marilyn!

— Marilyn? huruie Batman. Despre cine dracu' vorbești?

— Despre cea mai senzuală femeie din lume — Marilyn Monroe!

— Taci, în pizda mă-tii! mârâie Batman. Marilyn Monroe e oale și ulcele, bou' dracului. A murit în 1962.

Mă strâmb la Batman. Marilyn nu e moartă! Asta nu face parte din scenariul comandat de client!

— Sau a fost doar o înscenare? improvizează Batman. Să nu dea dracu' să fie încă vie că mă apucă toți dracii!

Îmi înăbuș un chicotit. Toată chestia e deja ridicolă. Sper doar că Marilyn a mea e pregătită și așteaptă semnalul. N-a deranjat-o jobul apărut din scurt, dar tot i-a trebuit timp să se pregătească pentru el. Ar trebui să fie deja gata. Arunc o privire neliniștită spre ușă.

— Dă-mi un deget! ordonă Miss D.

— Nu! Nu! Nu! guiță el când ea îi înșfacă degetul și i-l mușcă suficient de tare încât să-l facă să se zvârcolească. Las' că vedeți voi! Marilyn e cât se poate de vie și o să mă salveze!

Și o ține așa, în timp ce Batman și Miss D se distrează aplicându-i metode de tortură ușoare, cu niveluri foarte scăzute de durere. Mă uit la ceas. Unde ești, Marilyn? Nu știu cât o mai putem lungi în stilul ăsta.

Brusc, ușile se izbesc de perete și în prag stă Marilyn, în celebra ei rochie albă și cu pantofi cu tocuri înalte. Are părul blond platinat, buze roșii și seamănă uluitor de mult cu orginalul. În cameră se dezlănțuie iadul: Miss D începe să țipe, iar Marilyn se năpustește înăuntru și se ia la bătaie cu Batman strigând:

— Poc! Poc! Poc! Ia-o și pe-asta!

După câteva secunde frenetice, răpitorii dispar ca și cum nici n-ar fi fost acolo, iar eu rămân să o privesc pe Marilyn cum taie legăturile domnului Răpire. Acesta e copleșit de recunoștință și iubire.

— Gata, gata, spune ea cu o voce ca un oftat. De-acum ești în siguranță. Au fost răi cu tine răpitorii ăia?

Îl înfășoară cu brațele ei bronzate, iar el izbucnește deodată într-un plâns cu suspine, ca un copil abandonat și se agață cu disperare de sânii voluminoși ai lui Marilyn. Se uită lung unul în ochii altuia, apoi Marilyn se ridică încet, trage fermoarul rochiei și pășește afară din ea rămânând doar în lenjerie dantelată: iubirea plutește în aer.

— Ai cerut specialități, îi zâmbește ea.

Îi întind un coș în care am pus un vibrator, lubrifiant, un dop anal, cătușe, o zgardă și cleștișori pentru mameloane.

— Da, da, da, am cerut, spune el cu respirația tăiată de emoție.

Presimt că în scurt timp chițăielile lui de frică se vor transforma în chițăieli de plăcere.

— Șșșșș! Trebuie să mă iubești, să mă respecți și să mi te supui, spune Marilyn aruncându-i cel mai strălucitor surâs de Hollywood.

Domnul Răpire se holbează excitat la Marilyn, care își unduiește șoldurile și-și trece degetele peste sâni, coborând apoi spre zonele intime dezgolite.

— Mmmmmm... geme ea ca să-l atâțe.

Îngenunchează lângă el și începe să îi strângă, tragă și sucească sfârcurile. Apoi i le prinde cu cleștișorii și le eliberează imediat, după care le prinde din nou. Lui Marilyn îi face mare plăcere să-i tortureze sfârcurile, scoțându-l din minți de excitare. Chiloții lui mai au un pic și explodează. Ea îi mușcă lobul urechii și-i șoptește:

— Ce-am spus că trebuie să faci?

— Să te iubesc, să te respect și să mă supun ție.

— Corect. Am ceva pentru tine ca să nu uiți că sunt stăpâna ta și că-mi *aparții*.

— Te iubesc, Marilyn.

— E o zgardă de sclav. Trebuie să faci tot ce-ți spun, pentru că ești sclavul meu. Te supui fără să crâcnești, spune ea calmă.

Marilyn strânge bine zgarda în jurul gâtului lui, atașază de ea lesa și-l împinge pe pat, unde cade cu fața-n sus. Îi prinde brațele deasupra capului și „clic!" fac cătușele la încheieturile lui.

— Și acum ai să mă devorezi, toarce ea pregătindu-se să-și scoată chiloții dantelați.

E momentul să dispar și eu. Merg în vârful picioarelor spre ușă și mă strecor afară, trăgând ușa după mine. Îi găsesc pe Miss D și Jucărie în barul de la parter. Jucărie s-a schimbat din costumul de Batman. Barmanul tocmai le aduce câte un Mojito, iar ei mai comandă unul când mă văd intrând.

— Vai, să-mi bag picioarele, Ems! spune Miss D cu un rânjet larg. Toată faza a fost măreață!

— Hai, zi tot, Miss D! spune amuzat Jucărie.

— I-am strecurat în portofel domnului Răpire un bilețel cu numărul meu de telefon, recunoaște Miss D cu sfială.

— Doar nu degeaba îți spunem femeia piranha, îi răspund.

Iau o înghițitură zdravănă din băutură și tocmai atunci îmi sună telefonul. Îl scot și mă uit, dar nu recunosc numărul.

— Alo?

— Bună seara. Asistenta domnului Negru la telefon. Domnul Negru vă scoate la cină în seara asta. Să fiți la Nobu la ora nouă.

Mă uit la ceas. E șapte și un sfert. Răspund printre dinții încleștați:

— Spune-i domnului Negru că dacă vrea să iasă la cină cu mine, n-are decât să pună mâna pe telefon și să mă sune personal.

— Mă tem că n-aș putea niciodată să-i spun așa ceva! spune deranjată asistenta. M-ar face arșice! E un om extrem de ocupat.

— În acest caz, îți sugerez să-i trimiți un e-mail în care să-i explici că refuz să aranjez o ieșire la cină prin intermediul asistentei. Pa!

Închid. Miss D și Jucărie mă felicită că am fost directă și am spus ce aveam de spus. Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu asistenta lui, dar domnul Negru trebuie să înțeleagă că nu așa te porți cu o fată.

— Problema e că am cam început să-mi pierd răbdarea cu domnul Negru, le spun exasperată. Ies cu un narcisist îndrăgostit lulea de sine însuși. Nu-i pasă decât de propriile sentimente și nu are niciun strop de empatie pentru altcineva.

— Și? Ieși cu el în seara asta? întreabă Miss D.

— Categoric nu. I-am transmis condițiile mele.

Sunt foarte încăpățânată când vreau. N-o să accept niciodată să fiu invitată la cină prin intermediul unei asistente.

— Știi că riști să te părăsească, da? mă țintuiește cu privirea Miss D. Dacă ea ar avea drept jucărie un milionar, s-ar da peste cap ca să-l păstreze, dar eu nu sunt așa. Eu am nevoie de emoție. Mă uit la ea și încep să bănuiesc că n-o să simt niciodată acea emoție

pentru domnul Negru. Orice potențial partener pe termen lung trebuie să mă facă să simt cel puțin ce simțeam pentru Aidan, altfel nu are niciun rost.

— Tu îți dorești cu adevărat relația asta, Ems? întreabă Jucărie.

— Nu știu sigur. Ne distrăm, ieșim împreună... nu pare să fie mai mult de atât.

Îmi vin în minte unele momente frumoase petrecute cu domnul Negru și îmi amintesc cât de dulce și fermecător poate să fie când vrea. Îi place să mă răsfețe, e grozav la pat și mai are și calitatea crucială pentru mine de a fi mai în vârstă.

— Poate o să mai dau o șansă relației noastre.

— Ești rea cu el. Sigur o să alerge după tine! spune Miss D comandând al doilea cocktail. Crezi că Marilyn a terminat?

— Crezi că are nevoie de Batman ca să o salveze? întreabă Jucărie plin de speranță.

— Ai vrea tu! răspund râzând. Hai să terminăm băuturile și să plecăm înainte să coboare.

Capitolul 9

„Nu lăsa oamenii negativişti şi
toxici să-ţi închirieze mintea.
Încasează-le chiria şi dă-i afară."

Robert Tew

Orice femeie are nevoie din când în când să ia o pauză de la bărbaţi. Eu prefer să-mi petrec ziua liberă cu fetele mele. Fiindcă venim aici de ani de zile, chelneriţa noastră ne aduce mic dejunuri englezeşti complete, fără să mai fie nevoie să ne întrebe ce dorim. Ne-am oblojit fiecare inimă frântă în micuţa noastră cafenea intimă şi încercăm întotdeauna să ne facem timp pentru întâlnirile noastre, chiar şi atunci când viaţa ne pune în cale obstacole. Niciuna dintre noi nu vrea să se piardă în goana monotonă, ca de hamster pe rotiţă, să alerge fără să ajungă nicăieri şi să îşi clădească viaţa orbitând în jurul bărbatului său.

— Îmi mai aduceţi, vă rog, încă un englezesc complet, cu două felii de pâine prăjită şi unt? o întreb pe chelneriţă.

Dolly Fason îmi azvârle o privire bănuitoare:

— Ştiu că azi uităm de număratul caloriilor şi ne răsfăţăm, dar nu te-ai săturat? Sau eşti cumva însărcinată?

Miss D se holbează la mine cu gura căscată de stupoare:

— Faci un copil! Cu domnul Negru!

— Doamne ferește! Nu! *Niciodată*! izbucnesc eu în râs. Dar e adevărat că mi-a zis că ar trebui să renunț la afacerea mea și să fac vreo câțiva copii. Se pare că aș fi o excelentă iapă de prăsilă și că de aceea exist pe această planetă.

— Tu vorbești serios? mă întreabă oripilată Dolly Fason. Decât să fac copii cu un misogin, mai bine apelez la banca de spermă!

— Și eu la fel! chicotesc.

— Când v-am făcut cunoștință, i-am zis că ești o partidă bună, o captură cu care orice bărbat se poate mândri. Dar poate că e timpul să-l arunci înapoi în apă. Slavă Domnului, are balta pește.

— Îl folosesc pentru sex.

— Bun! spune Dolly Fason.

— Dar cea mai mare calitate a lui e contul din bancă, spune senină D.

— Gura! latră Dolly Fason.

— De ce? întreabă D cu ochi mari, îndureraţi.

— Calmează-te, D, îi spun. Toate cele de la masa asta ne înțelegem una pe alta și de aceea nu ne ferim să ne spunem una alteia să ne mai ținem gura dacă una din noi spune tâmpenii.

— Da, spune sec Dolly Fason. Te iubim, dar banii n-au nicio legătură. Așa că... gura!

O chelneriță ne aduce o farfurie cu șuncă, ouă, cârnați, fasole și cartofi țărănești și exact atunci intră pe ușă Doamna, în ținută de sală, arătând extrem de tulburată.

Se pare că marea mea surpriză matinală a făcut-o fericită pe Dolly Fason. Amintirea partidei în trei cu Doamna și soțul ei de la petrecerea de Sf. Valentin îi așterne pe chip o expresie de beatitudine.

— Bună! se entuziasmează Dolly Fason. Ce surpriză minunată! Deci pentru tine e mic dejunul englezesc complet! Ce plăcere să te avem printre noi afară, în lumea reală!

— Mă bucur că am venit, spune Doamna înfigându-se în prăjelile din farfuria ei. În clipa asta am nevoie să fiu cu fetele și cât mai departe de casă. Merg la petreceri sexuale, îmi dau drumul de

fiecare dată când merg la sală, inclusiv azi-dimineață, dar toate astea nu sunt nimic pe lângă ce s-a întâmplat aseară.

Ai orgasm de fiecare dată când mergi la sală? întreabă D uluită.

Da. Azi-dimineață chiar de trei ori: mingea, planking-ul și întinderile de picioare — toate mi-au provocat orgasme zdravene.

Fantastic!

Miss D e căzută în admirație.

Li se zice coregasme[10]. Eroul meu Alfred Kinsey a dezvăluit existența lor în 1953 și a fost crucificat pentru asta. Norocoaso! suspină Dolly Fason. Ochii îi strălucesc de excitare.

Dolly Fason suspină, excitându-se doar la gândul unui asemenea noroc.

- Dar ce s-a întâmplat aseară?

- Eu și soțul petreceam o seară la plăpumioară, pe canapea, cu copiii.

- Sună foarte plăcut, spun eu.

Înainte să continue, Doamna ia o gură din spumosul meu cappuccino.

- Primul film a fost în regulă, dar al doilea a fost un dezastru! Copiii au pus din greșeală o filmare porno făcută de noi.

- Vai, nu!

- Ba da! Nu am rețineri legate de sexualitatea mea, dar nu știu cum să fac față situației ăsteia. A trebuit să plec de-acasă în dimineața asta și să-l las pe soțior să explice ce căutau mâinile lui în păsărica lui mami.

— Eu zic că ar trebui să traversăm strada la barul de vizavi de îndată ce se deschide și să comandăm o sticlă de vin, propun eu.

— Mă bag! spune Doamna.

Reușește să zâmbească chinuit când își fac apariția două prietene comune și cliente fidele ale Killing Kittens.

---

10 Coregasm — orgasm provocat de exercițiul fizic. (*N.t.*)

— Sper că nu vă deranjează că am venit și noi, doamnelor, intonează ele la unison. Soțul ei ne-a spus că i-ar prinde bine compania noastră.

— Sigur că nu!

Le știu bine pe amândouă. Insula de Smarald[11] a devenit membră a KK după ce prietenele ei de la facultate i-au cumpărat un loc în club și i l-au făcut cadou când a împlinit douăzeci și unu de ani. Însă participarea ei e diferită față de cea a majorității pisicuțelor. Catolică ferventă, n-a făcut sex decât o dată, când avea 18 ani, și nu dorește să repete experiența până nu-și găsește „alesul". În ciuda frumuseții ei răvășitoare, nu se lasă înduplecată de nenumăratele complimente care-i sunt adresate pentru puritatea pielii ei, bogăția pletelor negre sau misterele ascunse de ochii verzi, ademenitori. Ar putea duce în ispită orice bărbat sau femeie, dar pentru ea distracția se limitează doar la privit sau la stat cu mine la bar. Pe de altă parte, prietena ei înaltă și voluptuoasă Pearl e cu totul altă poveste. E o pisicuță devotată, care se alătură întotdeauna distracției cu mult entuziasm.

— Ce bine-mi pare să te văd, Ems! spune Pearl pupându-mă pe amândoi obrajii. Nu ne-am văzut de ceva vreme.

— Și eu mă bucur să te văd, îi zâmbesc. Pe unde te-ai ascuns?

Oftează cam cu regret:

— A trebuit să mă las de petrecerile erotice.

— Serios? întreb surprinsă.

— Noul meu prieten nu e de acord cu ele.

— Aha! Am înțeles.

Pisicuțele singure încetează deseori să mai vină dacă încep o relație cu un tip care nu le împărtășește interesul pentru petrecerile mele. Dar de multe ori reapar după câteva luni.

— Păcat! O să-ți ducem dorul. Cine e norocosul?

Zâmbește fericită:

11 Irlanda e denumită și Insula de Smarald; autoarea face astfel aluzie la locul de baștină al personajului. (*N.t.*)

E un tip grozav! Frumos, sexy și foarte bogat. Acum, că avem o relație serioasă, o să fac tot posibilul să-i fiu fidelă.

Dacă așa ești fericită.

Sunt! El zice că eu sunt cea pe care-o căuta. Dar nu mă încântă să petrece prea mult timp la muncă. Abia apuc să-l văd.

Știu cum e, îi răspund. La cât de des îmi văd iubitul, ai crede că sunt singură.

M-am înfipt rău de tot în el sâmbăta trecută. A trebuit să plece în Elveția cu afaceri și aproape că n-am reușit să dau deloc de el. La un moment dat a trebuit chiar să se furișeze dintr-o ședință ca să vorbească cu mine.

Mă încrunt, căci îmi amintesc de dezvăluirea ciudată făcută de Domnul N la cină despre o femeie care nu mai vine la petrecerile mele fiindcă a început o relație cu un prieten de-al lui. Mi se strânge stomacul. Nu se poate să mă înșele, nu?

- Elveția? Sâmbăta trecută? Ciudat! S-a dus, cumva, la Davos?

- Da, așa. Are acolo o vilă și o să mă ia și pe mine. Zice că putem face dragoste chiar lângă foc.

Îmi zâmbește.

— Ce romantic sună, nu? Și când s-a întors din weekendul de afaceri mi-a trimis un buchet uriaș de trandafiri, ca să-l iert că a fost plecat. Adevărul e că prefer crinii, dar se pare că asistenta lui a futut comanda.

Rostesc rar:

— Iubitul tău... nu e domnul Negru, nu?

Știu că e adevărat de cum rostesc cuvintele. Cu toate că nu-mi vine să cred, totul se explică acum: furișatul în birou, telefonul lipit de ureche tot timpul călătoriei, greșeala cu florile... Mă înșală cu această femeie. Pisicuța e surprinsă:

— Da, e domnul Negru. De unde știi?

— Futu-l în gât de căcat parșiv! latră Miss D, care ascultase discuția tot mai furioasă.

— E un om mort, mârâi și eu.

Dolly Fason intervine:

— Stați așa, doamnelor! Situația nu arată deloc bine, dar avem nevoie de dovezi înainte să-l legăm de scaunul electric.

— Știu că e adevărat, îi spun, fierbând de furie.

Am fost înșelată! Mă uit la pisicuță:

— Mă tem că am fost amândouă trase pe sfoară.

— Poftim?! se holbează la mine cu chipul descompus de groază.

Cu umerii căzuți a dezamăgire, duduia Insula de Smarald spune:

— Cum să am încredere în bărbați? Îți dau boli, te lasă însărcinată și te înșală. Ăștia sunt bărbații!

— Nu fi ridicolă! dă ochii peste cap Miss D. Îți trebuie o tăvăleală zdravănă!

— Destul! urlu turbată de furie.

— De cât timp sunteți împreună? își începe Dolly Fason interogatoriul.

— De șase săptămâni, spune Pearl înghițind un nod.

— Cum v-ați cunoscut?

— Mi-a făcut curte.

— Ți-a făcut curte. Când și unde?

— Luam cina în oraș cu niște prieteni și el a trimis la masa noastră o sticlă de șampanie cu un bilet în care zicea că sunt tare drăguță.

— Când te-ai culcat prima oară cu el?

— După vreo două săptămâni.

— Unde?

— La el acasă.

Nu mai vreau să mai aud niciun cuvânt:

— D, plătește nota. Mergem vizavi. Am o idee.

Traversăm strada toate cinci și intrăm în bar. Scot mobilul și-l sun pe domnul Negru. Când răspunde, îl pun pe speaker.

— Bună, draga mea! spune.

— Bună! gânguresc eu.

— Ce plăcere să-ți aud vocea. Mi-a fost dor de tine.

— Ce drăguț!

— Să trimit șoferul să te ia? Aș vrea să te văd.

Cealaltă iubită a lui își îngustează ochii care scânteiază de mânie. Cu câteva minute în urmă era amorțită de șoc. Acum, egoismul lui arogant o înfurie peste măsură.

Duc degetul la gură rânjind, ca să-i amintesc să nu scoată niciun sunet.

— N-ai vrea să vii cu mine la petrecerea erotică din seara asta?

— Serios? sare el entuziasmat. Of, draga mea, știam eu c-o să-ți vină mintea la cap! Să înțeleg că te bagi la o partidă în trei?

— O să fie o groază de partide în trei! declar.

Lângă mine, Doamna și Dolly Fason abia reușesc să-și înăbușe chicotelile în timp ce mă îmboldesc pe tăcute.

— Vai, draga mea, voi fi cu tine. Abia aștept să împărtășesc cu tine această experiență — dar să știi că tu vei rămâne întotdeauna pe primul loc pentru mine. Întotdeauna! Care-i adresa?

Mi-a picat în capcană.

— Știu o femeie frumoasă care ni se va alătura. O cheamă Pearl și poartă tanga cu șnur din perle.

— Cum aș putea să refuz așa ceva? toarce el.

Sunt gata să apăs pe trăgaci:

— Și fii atent ce chestie interesantă: îmi spune că ai fost deja în ea!

— Poftim? spune pe un ton nevinovat, care nu mă păcălește nicio secundă.

— Dă-mi voie să ți-o spun pe șleau: o fuți și pe ea. Așa că ce-ar fi să ne întâlnim toți trei chiar acum, înainte s-o duci și pe ea în Elveția?

Tăcere mormântală.

— În morții mă-tii de jegos! zbiară Pearl cu voce răgușită și tremurătoare. Nu m-ai mai lăsat să mă duc la petreceri erotice fiindcă voiai să te duci tu cu Emma!

Nu-mi mai pot stăpâni nici eu furia:

— Să dea dracu' să mă mai suni vreodată, să vezi ce muie îți iei! La fel și asistenta ta personală! Du-te-n pizda mă-tii! și închid.

— Bravo, Emma! spune Dolly Fason. Mai bine nu ți-l mai prezentam.

— E o jigodie de căcat! spun vehement.

Ne uităm unele la altele și furia mi se transformă în amuzament când realizez ridicolul situației. Dolly Fason comandă o sticlă de vin și începem să ne distrăm pe seama faptului că iubitul meu e un ticălos parșiv.

Am o viață nebună.

Și se pare că sunt din nou o femeie liberă.

Capitolul 10

„Viața are multe capitole.
Un capitol prost nu înseamnă
sfârșitul cărții."

Rob Lloyd

A doua zi sunt trezită din somn după-amiază târziu de soneria telefonului și răspund încă buimacă, fără măcar să mă uit cine sună. N-am ajuns acasă decât spre dimineață, iar acum sunt într-o confuzie somnoroasă și aproape că mă aștept ca la celălalt capăt al convorbirii să fie domnul Negru, fie furios, fie milogindu-se să-l primesc înapoi.

— Alo? oftez.

— Emma, e tata.

Vocea Colonelului e doar o șoaptă pierdută și pare stresat.

— Bună! Ești bine? Ai o voce ciudată. Ești răcit?

Casc de-mi trosnesc fălcile și mintea începe să mi se limpezească.

— Nu, n-am nimic, spune pe același ton ciudat.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

— Da. Cu mama.

— Ce-i cu mama? A pățit ceva?

Inima mi-o ia la galop. Se lasă o lungă tăcere, care mă sperie și mai tare. În final, spune:

— Nu e bolnavă, dar ai face bine să te duci imediat la ea. Are nevoie de sprijinul tău.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Du-te la ea.

Ajung cu sora și fratele meu la casa părintească din Buckinghamshire cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am sunat frații de îndată ce am închis cu tata, după ce el refuzase să-mi dea orice alte detalii. Am sunat-o și pe mama, dar nu a răspuns, ceea ce n-a făcut decât să-mi sporească neliniștea. Georgie și Jonny au spus că vin de cum mi-au auzit tonul îngrijorat și i-am luat pe amândoi de pe drum, după care am gonit împreună pe autostradă, temându-ne de ce am putea găsi la capătul drumului.

Bat la ușă, nevrând să-mi folosesc cheile decât dacă nu răspunde nimeni. Se dovedește că n-am nevoie de ele — mama deschide ușa. Mă holbez la ea înspăimântată. Mama mea, de obicei atât de pusă la punct și elegantă, arată descompusă și zdrobită. Durerea de pe chipul ei îmi pune în stomac un nod de frică din ce în ce mai mare. Singurul lucru care-mi vine în minte e că mamei tocmai i s-a pus un diagnostic fatal.

O strâng în brațe, iar ceilalți își așteaptă și ei rândul. Amândoi par înspăimântați și mi-e clar că toți ne gândim la același lucru.

— Ce s-a întâmplat? o întreb lăsând-o să treacă în brațele lui Georgie.

— Ce-ai pățit, mamă? întreabă cu îngrijorare Jonny.

Mamina ne privește lung, cu ochi morți și apoi spune:

— E vorba de tata.

— Ce-i cu el? *El* e bolnav? întreb uluită.

— Da, e bolnav la cap. Tata m-a părăsit.

Suntem amuțiți de șoc. Toate frământările legate de infidelitatea domnului Negru pălesc în comparație cu situația de față. Băigui:

— Poftim?

— Glumești, nu? întreabă Georgie, cu îndoiala citindu-i-se clar pe chip.

E limpede că se gândește, ca și mine, că e imposibil s-o fi părăsit Colonelul pe Mamina. Parteneriatul lor e indestructibil, ei sunt piatra de temelie a vieților noastre. Nu are cum să fie adevărat, nu-i așa? Dar expresia cumplită de durere inconsolabilă de pe chipul mamei mele ne spune că e adevărat.

— A cunoscut o altă femeie, spune ea pe același ton disperat, care-mi dă un fior rece pe șira spinării.

— Nu! țip eu.

Mama se întoarce și se îndreaptă spre salon, iar noi o urmăm. Ia în mână un pahar mare cu Pinot Noir care o aștepta și bea o gură zdravănă. Acum văd că are ochii roșii și umflați și că face eforturi să nu plângă când o înconjurăm cu toții, evitând să ne uităm la pozele de familie puse peste tot prin cameră. O iau de mână:

— Mamă...

Aș vrea să-i spun că o iubim, dar nu reușesc să vorbesc. Încă mai procesez vestea.

— Cum s-a întâmplat? întreabă Georgie lăsându-se pe canapea lângă mama. Ai avut vreo bănuială?

Jonny pare prea devastat ca să poată vorbi, așa că stă tăcut lângă șemineu, cu pumnii strânși îndesați în buzunarele pantalonilor.

Mamina clatină din cap:

— Nici vorbă! spune cu vocea grea de tristețe. M-a invitat la cârciuma locală ca să luăm un prânz târziu. A zis că are să-mi spună ceva. Am crezut că voia să-mi spună că a dat faliment sau că a fost la un bordel — ceva în genul ăsta, ceva peste care am fi putut trece împreună, spune cu mâini și buze tremurânde. Dar n-a fost asta. De cum am intrat în local, mi-am dat seama după fața lui că era ceva mult mai rău.

— Zi mai departe, mamă! Spune-ne tot.

Mă duc la dulapul cu băuturi, iau cele mai mari pahare pe care le găsesc și încep să torn vin. Împart paharele fraților mei.

— Mi-a zis că are o relație extraconjugală cu o maseuză poloneză trecută de treizeci de ani. L-am întrebat pe tatăl vostru dacă o iubește și a spus că da.

Mă ia cu amețeală, așa că încerc cu disperare să mă adun.

Tatei nici măcar nu-i plac masajele, bolborosesc complet pierdută.

O avalanșă de durere începe să se prăbușească peste mine. Podeaua nu mai pare solidă, ci am senzația că o să cedeze sub picioarele mele și mă simt ca într-o grețoasă cădere liberă. Mă agăț de ceea ce pare a fi cel mai optimist scenariu:

Poate că e doar o aventură stupidă. Tata trece prin criza vârstei de mijloc. Doar are 60 de ani!

E posibil să aibă de-a face cu asta, dar crede-mă că e cât se poate de serios. Relația lor durează de ceva vreme și e hotărât să își clădească o nouă viață alături de ea. Și nu e doar o chestie romantică. Taică-tu mi-a zis că ea e sufletul lui pereche. Și o s-o facă partenera lui de afaceri.

Toți tragem șocați aer în piept. Asta e îngrozitor! E vorba despre mai mult decât un bătrân îndrăgostit lulea de o femeie mai tânără. E clar că e hotărât să-și facă praf toată vechea lui viață. Abia reușesc să asimilez noutățile. Sunt obișnuită ca asta să fie casa părintească, cu Mamina și Colonelul să fie ca unul, sau măcar ca două fețe ale aceleiași monede. Am nevoie de amândoi ca să ofere echilibru vieții mele și să-mi dea un sentiment de siguranță și de pământ ferm sub picioare. Chiar sunt toate astea pe cale să dispară într-o clipită?

— Și tu ce-ai spus? șoptește Georgie cu lacrimi în ochi.

— I-am mulțumit că mi-a spus, m-am ridicat și am ieșit din local.

— Dar e o nebunie! Nu se poate să fie adevărat! spun privind-o buimacă și scuturând din cap.

Chipul mamei e crispat de tristețe:

— Mă tem că e adevărat. După 30 de ani de căsnicie, de crescut copii, după ce l-am susținut în carieră și i-am oferit un cămin confortabil, am fost schimbată cu un model mai nou.

Aproape că nu mai pot îndura. Georgie izbucnește în plâns, iar Jonny se duce să se uite în gol pe fereastră. O strâng de mână pe mama și mă simt complet incapabilă să o alin acum, când stă în mijlocul a ceea ce a fost cândva viața ei.

Mahmureală de cinci stele.

Soarele se iţeşte prin geam, deci dimineaţa e pe la mijloc. Nu ştiu unde sunt, dar apoi îmi dau seama că mă aflu în vechiul meu dormitor de acasă şi totul îmi revine năvalnic în minte. Cum am băut vin şi am stat de vorbă până târziu în noapte, discutând despre tata şi lovitura cumplită pe care ne-a dat-o tuturor. Nu-mi aduc aminte să mă fi dus la culcare, dar iată-mă aici, în pat.

Crăp puţin ochii, cu intenţia de a mă da jos din pat, dar mă simt de parcă m-aş fi transformat peste noapte în versiunea obeză a lui Rosemary, eroina principală a filmului american *Uşuraticul*. Surplusul de greutate mă ţintuieşte în loc şi nu mă pot clinti. Când, în sfârşit, deschid ochii de tot ca să-mi înfrunt mahmureala, mă simt de parcă aş fi zăcut aici o veşnicie, fezandându-mă într-o zeamă de toxine. Mereu pătesc aşa de la vinul roşu, motiv pentru care îl beau foarte rar, cu atât mai puţin cu găleata, cum am făcut aseară. Dar se pare că realizarea faptului că viaţa ta de familie a fost făcută praf şi pulbere îţi poate perturba judecata. Aseară am băut până n-am mai ştiut de mine.

După câteva manevre, reuşesc să mă dau jos din pat, dar picioarele-mi sunt ca de plumb şi îmi surprind reflexia în oglindă. Dermatograful mi-e întins pe faţă, iar părul arată mai rău decât un cuib de cioară. Încerc fără succes să-mi trec mâinile prin el şi mă las păgubaşă cu un suspin. Apoi realitatea mă izbeşte iar şi mă cutremur.

Tatăl meu a părăsit-o pe mama pentru o femeie suficient de tânără încât să-mi fie soră!

Lacrimile îmi înţeapă ochii; ultima dată când m-am simţit atât de trădată a fost cu doar câteva zile înainte, de domnul N. Acum, ochelarii cu lentile roz prin care priveam lumea mi-au fost din nou smulşi de la ochi şi mi-e limpede că tatăl impunător, pe care-l credeam până acum un izvor nesecat de înţelepciune şi de cunoştinţe, nu are, de fapt, niciun plan măreţ. Nu e nici pe departe un erou, ci doar un om, un mincinos şi un adulterin. Aş vrea să-l sun şi să-l întreb de ce, dar nu pot; sunt prea îndurerată. Nu mi-aş putea controla deloc vorbele.

Tăcerea e de aur, Ems!

Cobor la parter poticnindu-mă ca un zombi, leşinată de sete. Dacă nu bag în mine ceva lichide, mahmureala asta mi-ar putea fi fatală. Toată lumea e în bucătărie. Georgie e aşezată la masă, proaspătă ca o floare. E aranjată impecabil, dar fără efort — părul lung şi castaniu revărsat pe spate, tenul aproape fără cusur. Dar mi-e clar că e furioasă. Mama e la telefon, comandă o basculantă. Îmi torn un pahar mare cu apă şi-l dau pe gât împreună cu câteva analgezice. Ca să supravieţuiesc zilei de azi am nevoie de creierul meu mai mult ca oricând.

— Aş vrea basculanta cât de repede posibil, spune mama pe un ton rece.

Mă prăbuşesc pe canapea lângă Jonny şi-mi pun capul pe umărul lui. Fratele meu e înalt, musculos, cu păr blond, bărbie puternică şi ochi de un albastru intens, ca ai mei. I-am moştenit de la mama noastră. Mă strânge de mână şi mă ia în braţe. Mă cuibăresc la pieptul lui, şi pentru o clipă trecătoare, mă simt în siguranţă.

— Bine. Mâine la prima oră, spune mama. O să fiu pregătită.

Expresia de pe chipul ei îmi spune că Mamina a hotărât să-şi folosească furia şi disperarea drept surse de energie care s-o împingă mainte şi să nu-i permită să se prăbuşească. În schimb, va fi mai puternică şi mai curajoasă. Sunt copleşită de admiraţie pentru tăria ei. Acum douăzeci de ore viaţa ei era sigură şi liniştită. Acum e singură şi trădată, dar refuză să se lase doborâtă. Mamina închide telefonul şi mă cântăreşte cu privirea, analizându-mi aspectul neglijent.

— Emma, arăţi îngrozitor. Îţi fac nişte ouă bătute.

— Nu-i nevoie, o mint, deşi ouăle mi-ar pica numai bine.

— Ba, se pare că e, spune cu blândeţe. Ţi-a spus Georgie ultimele noutăţi?

— Nu.

— O las pe ea să-ţi zică.

Se duce la frigider şi scoate ouăle, laptele şi untul. Începe să spargă ouăle de marginea unui castron stând cu spatele la noi. Bănuiesc că încearcă să-şi ascundă lacrimile.

— Mama a vorbit la telefon cu banca, spune încet Georgie.

— Așa...

Nodul din stomac a revenit.

Face o pauză și mă privește:

— Contul lor comun e aproape gol.

Mi se taie respirația. N-am crezut că situația se poate înrăutăți.

— Câți bani sunt în cont?

— Au mai rămas doar o mie de lire.

— Ce?! Cum? *Cum așa?!*

— Se pare că tata a cheltuit o avere pe femeia aia: haine, saloane cosmetice, cine... în magazine și localuri de lux precum Fortnum's, Harrods, Harvey Nicks. Mama i-a pus să-i citească la telefon ultimele câteva extrase de cont. Toate tranzacțiile sunt documentate. A cheltuit mii de lire.

— Nu! Nu pot să cred asta!

Trag adânc aer în piept. Georgie e pământie la față. Jonny arată de parcă-i gata să pornească la război. Și-a încleștat pumnii atât de tare, încât au început să i se înroșească articulațiile degetelor.

— A făcut-o chiar și cu un apartament în care tot el a cumpărat totul... continuă Georgie.

— Cum pizda mă-sii se poate așa ceva?! spun tremurând de furie. Sper că ai blocat contul. Altfel dobitocul fraier o să bage și ultimul bănuț în fundul ștoarfei.

Mama mi-a pregătit ouăle și-mi face semn să vin la masă ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

— Asta am făcut la prima oră. Nu mi-a trecut *niciodată* prin cap să-l verific. Nu faci asta când iubești pe cineva.

Închide ochii încercând să-și țină în frâu durerea. Când îi deschide, spune pe ton monoton:

— Totul are sens acum. Tata se ducea la Londra în mai toate weekendurile, că avea de lucru. Weekendul trecut i-am spus că m-am săturat de săptămânile lui fără zile libere și că nu apucam niciodată să-l văd. Iar tatăl tău mi-a zis: „N-am timp acum să vorbesc cu tine.

Poate ne vedem la cină?" E foarte ciudat când un soț îi spune asta soției.

Ciugulesc din ouă. Mi-e greață. Colonelul n-o abandonează doar pe mama, nu-și abandonează numai familia, ci abandonează totul: prietenia, încrederea, camaraderia, iubirea profundă, totul. O viață întreagă.

Aș vrea să înțeleg, dar nu pot.

Se spune că totul e permis în dragoste și război. Se mai spune și că furiile Iadului sunt blânde față de o femeie părăsită. După părerea mea, furiile Iadului sunt blânde și față de copiii părăsiți de tată. Ne apucăm să pregătim lucrurile pentru sosirea basculantei. Jonny găsește aparatul foto digital al tatei, plin de fotografii de prost gust cu cei doi porumbei ținându-se de mână și sărutându-se peste tot prin Londra. Mă uit la ele și mă ia greața. Asta nu e o idilă juvenilă, plină de pasiune și promisiuni. Tata arată ridicol, iar ștoarfa e comună, ceea ce ne face să ne simțim un pic mai bine. Mă uit la chipul ei cu un amestec de repulsie și groază, întrebându-mă cum poate să dea buzna așa și să distrugă o familie, dar apoi îmi îndepărtez privirea. Nu vreau s-o văd, e prea dureros.

Dar sentimentele noastre sunt insignifiante față de emoțiile stârnite în mama de trădarea tatei. Ne învârtim cu toții prin casă adunându-i lucrurile și aruncându-le în saci de gunoi. Strângem toate obiectele care ne-au călcat pe nervi ani de zile, toate chestiile de prost gust, de la vechi moșteniri de familie butucănoase până la lampi stridente. Le facem zob pe toate. O statuie a lui Buddha pe care ne-a cumpărat-o dintr-o piață într-una din călătoriile lui e primul obiect pe care-l despicăm în două și-l azvârlim într-un sac de gunoi, urmat de un castron de sticlă grotesc, primit de la Enervanta Rudă Îndepărtată. Drum bun!

Mama aruncă într-un alt sac de gunoi câte un pantof din fiecare pereche de pantofi a tatei. E extrem de surescitată și vrea să-și pună ordine în gânduri și în viață, dar în același timp își jelește pierderea și încearcă să se adapteze la noua realitate.

Pe chipul ei se succed durerea și furia, reflectând fidel emoțiile pe care le exprimă în gura mare:

— Sunt o tâmpită! Mă simt de parcă am pe frunte o ștampilă cu „expirat"! I-am dăruit cei mai buni ani ai vieții mele, toată tinerețea mea! Și acum crede că sunt trecută, depășită. Incredibil!

— El e idiotul cretin! țipă Jonny.

Are în brațe un teanc de boxeri de-ai tatei pe care-i îndeasă într-un sac.

— Noi n-am avut o căsnicie moartă, de aceea plecarea lui e un șoc așa de mare, spune mama cu fruntea încrețită a nedumerire. Aveam viață amoroasă!

Jonny pleacă privirea stânjenit spre boxerii tatei, apoi se uită la Mamina:

— Chiar trebuie să aud asta?

— Las-o să se răcorească, Jonny! îl îndeamnă Georgie.

Mama continuă de parcă nici nu l-a auzit pe Jonny:

— Sunt sigură că tatăl vostru m-a iubit cândva, dar în unele privințe, pentru el am fost un trofeu. Când l-am cunoscut, eu eram o partidă. El era un profesor tăcut aflat la începutul unei cariere militare. Eu eram o blondă înaltă, încăpățânată, temperamentală, cu picioare lungi. Era foarte mândru și se făIea cu mine. Îmi zicea: „Aș vrea să-i spui asta lui Cutărică, iar dacă Cutărească te întreabă *x*, tu îi răspunzi *y*. Dacă ambasadorul te întreabă unde ți-ar plăcea să primim următorul post, farmecă-l cu răspunsul ăsta".

— E un bou! țipă Georgie și un val proaspăt de furie îi înroșește fața.

Târăște un sac plin spre ușa din spate.

— Cred că lucrurile au început să se strice când, după ani de zile de așteptare, ne-am întors definitiv în Anglia și mi-am găsit o slujbă bună. N-am mai fost „soția domnului...", ci am devenit *eu*, iar el trebuie să se fi simțit amenințat.

Mă uit la ea cum azvârle spre ușa din spate unul din mocasinii lui maro preferați și îmi îngheață inima s-o văd cum azvârle afară

peste 30 de ani de căsnicie. Mă hotărăsc brusc că nu îi vom permite să își accepte resemnată noua situație. Nu o putem lăsa singură cu tristețea ei. Nu o pot abandona tăcerii goale a unui cămin muribund.

Mă duc la ea și o apuc de mână:

Mamă, vreau să vii să stai o vreme la mine.

Clatină încet din cap:

Nu, Emma. E tare frumos din partea ta că te-ai gândit la asta, dar o să fiu bine. Nu e nevoie să ai grijă de mine. Tu ai viața ta.

Poți să stai doar un pic. Te poți întoarce acasă când vrei tu. Te rog, mamă! Insist să vii la mine!

O țintuiesc cu privirea hotărâtă pe care o cunoaște de când eram mică, cea care spune că nu mă las până nu obțin ce vreau.

Eu zic că e o idee bună, mamă, intervine și Georgie. Jonny și cu mine suntem și noi aproape — putem trece să te vedem...

- Hai, mamă, o îndeamnă Jonny. Hai să-i prezentăm ticăloșului bătrân un front unit! După ce terminăm mâine cu basculanta, plecăm cu toții spre Londra. Și el o să își dea seama că va trebui să se confrunte cu noi toți.

Mamei încep să-i tremure buzele, evident mișcată de loialitatea noastră. Ochii i se umplu de lacrimi și spune cu voce tremurândă:

— Poate că n-ar fi o idee rea.

— Atunci așa rămâne, spun ferm. Împachetează-ți câteva lucruri. Și primul lucru pe care-l facem când ajungem la Londra e să-ți cumpărăm din cele 1 000 de lire ceva ce tu nu ți-ai cumpăra singură absolut niciodată. Ceva de PC.

— PC?

— Pupă-mă-n-cur. De fiecare dată când te simți nesigură și pe cale să te-ntristezi, pui pe tine PC-ul — indiferent că e o rochie, desuuri, pantofi... orice vrei tu să fie. Îți va restabili încrederea în tine.

Nu pare prea convinsă, dar măcar n-o să rămână singură aici. Se pare că m-am ales cu o nouă colegă de apartament.

În dimineața următoare, îl lăsăm pe Jonny acasă, iar mama mea, purtătoare fidelă de branduri de lux clasice, ca Jaeger, MaxMara și

Gucci, intră legănându-se în LK Bennett[12] cu fetele ei și își cumpără o pereche de pantofi PC. După părerea tatei, mamei nu-i stă bine în roz, fiindcă o face să pară ușuratică. Stilul ei vestimentar a fost întotdeauna conservator, simplu — nimic ostentativ sau prea la modă —, dar nouă ni se pare că arată fantastic încălțată cu pantofii roz.

— Uau! spune zâmbind Georgie. Chiar că sunt PC, mamă!

Mamina zâmbește și ea, dar zâmbetul nu durează prea mult, și în timp ce se studiază în oglindă încălțată în pantofii roz cu platformă și tocuri cui, începe iar să-și muște buza de jos, măcinată de îndoieli.

— Dacă tatăl vostru ar fi aici probabil că ar zice că am destui pantofi cât să mă țină tot restul vieții, spune cu o expresie din nou îndurerată.

— Dar nu e aici, încerc eu s-o alin. N-are decât să te pupe-n cur! Pantofii PC *te vor ajuta* să treci peste momentele de nesiguranță — chiar și când o să ai o zi de rahat. Rămâi cu ei în picioare!

Îi privește gânditoare.

— Adevărul e că încălțată cu ei mă simt mai feminină, mai tânără, mai sigură pe mine.

— Bun! Asta e ideea. Îi cumpărăm! Scoate cardul de credit, mamă! E timpul să te bucuri și tu de o parte din banii ăia, nu doar amanta tatei.

— Presupun că va trebui să dau din nou ochii cu el la un moment dat, spune mama cu amărăciune.

Se uită la mine cu ochi plini de nefericire:

— Nu știu cum am să mă descurc.

— Nu-ți bate capul cu asta acum, îi zic cu hotărâre strângând-o de braț. Deocamdată suntem amândouă tinere, libere și necuplate, așa că o să ne distrăm.

În săptămâna următoare tata mă sună de mai multe ori. Nu răspund. Mai mult, îi resping apelul ca să pun capăt oricărei tentative

12 L.K. Bennett e o marcă britanică de lux de îmbrăcăminte, încălțăminte și accesorii caracterizate prin linii moderne, uneori chiar ușor excentrice. (*N.t.*)

din partea lui de a comunica cu mine. Oricum nu cred că aș putea vorbi cu el fără să plâng. Sunt mult prea furioasă și dată peste cap și oripilată de ce s-a întâmplat ca să vorbesc cu el. Arunc o privire telefonului când începe din nou să sune. E tata. Gândul îmi alunecă înapoi în timp, spre amintiri de când aveam cinci ani și îmi luam cu mine peste tot trolerul, pregătită să plec de-acasă de câte ori mă enerva Colonelul sau Mamina. De multe ori i-am spus Colonelului să oprească mașina pentru că mă plictiseam. El îi arunca Maminei un zâmbet și-mi deschidea ușa, avertizându-mă că e cale lungă până la destinație. Avea dreptate, desigur. Mă răzgândeam întotdeauna și alergam după mașină rugându-mă: „Așteaptă-mă, colonele! Te rog, vino înapoi!" Când urcam înapoi în mașină cu valijoara mea, Colonelul încă mai zâmbea. Amintirea îmi aduce fără să vreau un mic zâmbet pe buze, dar acestea sunt lucruri de mult duse.

Îmi ocup timpul, în schimb, cu sprijinirea mamei mele distruse. Nu suport s-o văd așa nefericită și înfrântă! Vreau să își dea seama cât de mulți ani frumoși mai are înainte și ce posibilități îi oferă noua ei libertate.

Într-o seară vin acasă cu o pereche de pantofi de sport și un iPod plin cu cântece de Dolly Parton — muzică cu atitudine, despre femei care nu se lasă doborâte.

— Astea pentru ce-s? întreabă mama privindu-le buimăcită.

— Pentru tine, bineînțeles. Odată ce te pui în mișcare, te vei simți mult, mult mai bine. Închipuie-ți că țopăi pe fața lui când alergi. Cântă, țipă, plângi — fă ce-ți vine, numai nu te opri din alergat până nu te eliberezi.

— Nu cred că pot, spune ea cu îndoială.

— Sigur că poți. Mâine mă duc la râu să mă antrenez. Poți veni și tu să alergi pe mal cât vâslim noi.

— Chiar! se lumină ea pentru o clipă. Provocarea Surorilor! Uitasem complet de ea. Cum merge?

— Foarte bine! O mulțime de corporatiști vor să ne sponsorizeze. Numai de la ei am adunat deja mult peste 50 de mii, asta înainte ca fetele să apuce să adune și ele, personal, vreun ban.

— Emma, asta e o veste grozavă!

Sare de pe scaun și mă îmbrățișează.

— Mă inspiri să nu zac în casă plângându-mi de milă. Ai dreptate, mâine voi ieși la alergat. Sunt sigură că mă voi simți mai bine și mi-ar plăcea mult să le văd pe fete în acțiune.

— Kate Middleton face parte din echipă, arunc cât mai firesc.

— Serios?

Mama pare surprinsă, apoi înțelege:

— Are inima frântă.

— Mda, așa se pare. Nimic nu-ți distrage atenția de la cruzimea de a fi fost părăsită mai bine decât un pic de efort fizic susținut.

Mamina mă ia de mână:

— Dar tu, Emma? În ultimul timp nu mi-ai mai pomenit de niciun prieten.

Ridic din umeri și îi ofer un surâs șters:

— Deocamdată nu prea se întâmplă nimic în zona aia.

— Nu înțeleg, spune ea cu blândețe. Ești o fată frumoasă și deșteaptă. Știu că sunt mama ta și deci sunt subiectivă, dar chiar ești! Mi-aș dori să găsești pe cineva care să te prețuiască la adevărata ta valoare.

— Și eu.

Mă gândesc la domnul Negru și la murdara lui trădare.

— De Aidan ai mai auzit ceva în ultima vreme?

Îi arunc o privire. Mamei i-a plăcut întotdeauna Aidan. Știu că-și dorește să nu fi plecat în Australia.

— Nu, de ceva vreme — nimic.

— Ah!

Și nu mai spune nimic altceva.

— Femei singure din toată lumea, uniți-vă! spun cu entuziasm. Deci vii mâine la râu?

— Absolut! Abia aștept.

Capitolul 11

„Nu-mi spune mie că cerul e
limita, când sunt urme de pași
pe Lună."

Paul Brandt

E o superbă dimineață de primăvară. Malurile Tamisei arată splendid, luminate cum sunt de razele soarelui, ce se strecoară printre ramurile copacilor care abia încep să înfrunzească. Din punctul meu de observație, aflat în spatele bărcii chinezești, văd oameni plimbându-și câinii sau făcându-și alergarea matinală pe malul râului. În fața mea văd spinările celor 18 membre ale echipajului meu trudind să-și mențină vâslele sincronizate, în timp ce barca vâslită viguros alunecă în josul râului. Stăm două câte două în barca lungă cu margini joase, iar vâslele noastre scurte lovesc apa în ritmul impus de perechea din față. E nevoie de minimum 50 de bătăi pe minut, dar ar fi de preferat mai multe, ca să atingem o viteză cât de cât decentă. E greu: în scurt timp, mișcarea repetitivă începe să facă mușchii să zbârnâie și apoi să usture din cauza efortului. Rămân fără respirație și mă străduiesc să trag în piept cantități cât mai mari din aerul dimineții, în timp ce încercăm să vâslim într-o perfectă armonie, antrenându-ne să îndurăm ore lungi de astfel de muncă epuizantă. Când vom traversa Canalul, e posibil să vâslim fără oprire chiar și șapte ore sau mai

mult, în funcție de cum va decurge traversarea. Ultimul record a fost stabilit de un echipaj masculin, care a făcut traversarea în șapte ore și 15 de minute, dar eu sper să ajungem în partea cealaltă într-un timp mult mai scurt. Știu că rivalii noștri, echipajul Frăția, au de gând să depășească cu mult acel record, așa că trebuie să ne antrenăm din greu ca să avem vreo șansă să ajungem înaintea lor în Franța.

În spatele meu, Kate Middleton stă în picioare la cârmă și ne ghidează barca pe apele liniștite ale Tamisei. În epoca presei flămânde 24 de ore din 24 după subiecte, am reușit printr-un miracol să păstrăm secret faptul că una dintre cele mai fotografiate femei din lume s-a antrenat asiduu cu noi de trei ori pe săptămână în ultimele trei săptămâni. Când ni s-a alăturat, Kate era foarte mohorâtă, dar sesiunile noastre de antrenament matinal clandestin s-au transformat rapid pentru ea în adevărate sesiuni de psihoterapie. Odată ce pășea în barcă, toate grijile ei rămâneau pe mal și la fel se întâmpla cu noi toate. Ne-a spus că William a fost întotdeauna prioritatea ei numărul unu, iar cursa asta reprezenta o șansă ca în această perioadă delicată a relației ei să facă ceva doar pentru ea. În compania noastră se simțea în siguranță și i-a priit foarte tare să savureze alături de noi libertatea de a se antrena în liniște, departe de ochii iscoditori ai lumii. Eu și antrenorul meu am fost atât de impresionați de seriozitatea și entuziasmul ei, încât am hotărât să împart cu ea cârma bărcii.

În dimineața asta negociază de minune curenții Tamisei, dar Canalul va fi o provocare mult mai mare. În primul rând trebuie luat în calcul pericolul considerabil reprezentat de vapoare și de siajul puternic al navelor mari. Căpitanul echipajului va avea nevoie de calm și minte limpede ca să evite răsturnarea bărcii și să știe când să accelereze ritmul și când să îl încetinească.

Kate s-a integrat perfect în echipaj, mai ales că e veche prietenă cu unele dintre fete. Suntem toate femei atrăgătoare, atletice, sigure pe ele, în căutare de provocări care să ne ajute să schimbăm câte ceva în lume, și ne protejăm unele pe altele cu ferocitate.

Vâslim încontinuu, antrenându-ne intens, iar boarea ce suflă ritmic printre ramurile copacilor ne ajută să creștem viteza cu care ne deplasăm pe suprafața liniștită. Dar liniștea și pacea nu durează mult.

La început nu-i observ, dar sunt acolo. Mai întâi iese unul din ascunzătoare, apoi altul și brusc sunt peste tot. Unii sunt pe podurile pe sub care trecem. Alții sunt pe biciclete și scutere, ținând pasul cu noi în timp ce alunecăm pe apă. Unii pândesc în tufișuri, iar câțiva au încălcat ilegal proprietatea particulară a clubului de canotaj. Toți au obiective telescopice și sunt interesați de un singur lucru.

— Kate!

— Hei, Kate! Kate!

— Uită-te încoace, Kate! Kate!

Mă întristez îngrozitor. Secretul nostru a ieșit la iveală. Cu înversunare de hărțuitor, paparazzii lumii ne-au dat, în sfârșit, de urmă. În ciuda precauțiilor noastre, în adâncul inimii știam toate că mai devreme sau mai târziu aveau să îi dea de urmă lui Kate. Dar acum, că ne-au găsit, blițurile și clicurile declanșatoarelor ne iau complet prin surprindere. Malul liniștit al râului capătă brusc un aer de Vest Sălbatic, fiindcă fotografii gonesc de-a lungul lui încercând disperați să facă o poză cu prada lor și, complet absorbiți de cursa pentru cel mai bun cadru, izbesc fără scrupule din calea lor trecătorii speriați. E o scenă oribilă și deranjantă, care afectează până și păsările de pe apă: rațele încep să măcăie disperate și observ în depărtare o lebădă înfricoșată sucindu-și gâtul lung, țipând și dând din aripi, neștiind cum să se mai apere de haita de intruși. Doi bărbați, dintre care unul cu un obiectiv gigantic, sprintează în paralel cu noi. Unul urlă:

— Hai, fă, zdreanțo! Pozează pentru noi!

— Băga-mi-aș! gâfâi eu. Ce coșmar! Ne-au găsit gorilele! Hai să încercăm să le ignorăm!

Cele 19 femei cu care împart barca se comportă impresionant. Sunt calme, concentrate și continuă să vâslească din răsputeri. Într-un fel, acesta e un test excelent al capacității noastre de a ne baza una pe alta într-o situație de criză, dar e greu de ignorat avalanșa de blițuri

și mă tem pentru siguranța echipajului meu. Încă nu avem suficientă experiență, iar acest antrenament se poate încheia rapid cu răsturnarea bărcii dacă ne ieșim din ritm sau ne speriem de-a binelea.

În spatele meu, ținta asaltului violent al fotografilor își vede de treabă ca și cum ei nici n-ar exista. E complet imperturbabilă și refuză să reacționeze sau să răspundă, indiferent ce îi strigă ei. Are de gând să ghideze afurisita asta de barcă și are de gând s-o facă cât poate ea de bine. Mă impresionează ușurința cu care își face treaba în ciuda stresului uriaș la care e supusă. Fata asta e extraordinar de curajoasă. Ce contribuție valoroasă la echipajul Surorilor!

Chiar și așa, nu pot permite acestei situații să continue. Activitatea frenetică de pe mal e o nebunie, supără pe toată lumea și trebuie să înceteze.

— Antrenamentul s-a încheiat, fetelor! strig. E prea riscant. O să facem un nou plan — ne antrenăm mai devreme dacă e nevoie. Sau poate ne punem toate peruci, ochelari de soare și haine identice ca să nu ne mai poată deosebi între noi. Dar nu putem continua așa — nu suntem în siguranță.

Ne întoarcem la bază, dar și-au dat seama unde ne ducem și când ajungem la mal ei sunt deja acolo, asediindu-ne în timp ce noi scoatem din apă barca de 200 de kilograme cu tot cu echipament. Continuă să ne bombardeze cu blițuri și un torent nemilos de urlete, făcând tot posibilul să o enerveze pe Kate ca să obțină poza pe care să se bată toate ziarele.

— Hei, doamnelor! Arătați-ne un zâmbet! Hai, Kate, doar un surâs!

— Kate, aici! Uită-te încoace!

— Cum te simți din nou singură, Kate?

— Hai zâmbește-ne! Arată-i lui William ce pierde!

— Haideți, doamnelor! Hai, Kate! Numai un zâmbet!

Sună ca un disc zgâriat.

Reușim să ajungem în adăpostul bărcilor, iar eu trântesc cu mare satisfacție ușa în nasul fotografilor rămași afară. Respirăm toate

ușurate că, măcar pentru o vreme, suntem la adăpost de furtună. Ne înghesuim în jurul lui Kate ca să îi oferim susținerea noastră. Stoicismul ei și refuzul de a se lăsa intimidată sunt uimitoare. Ne cere scuze tuturor pentru neplăcerile cauzate și pleacă fără tam-tam, trecând prin furcile caudine ale presei. Hotărârea ei mă impresionează. E cu capul pe umeri, în formă fizică extrem de bună și cu un psihic de neclintit — toate, calități de care avem nevoie în cursa epuizantă care ne așteaptă.

Îmi sună telefonul. E mama.

— Bună, draga mea! Sunt cu Georgie și tocmai ne-am terminat alergarea — dar e haos total aici! Nici nu ne putem apropia de depozitul bărcilor. Cum o să ne găsim?

— Kate tocmai a plecat, așa că ori o urmăresc cu toții, ori pleacă. Am de gând să mă strecor pe ușa din spate, așa că ne vedem puțin mai încolo în vreo zece minute.

— OK, așa rămâne, spune Mamina. Vreau foarte mult să vă am pe amândouă cu mine. O să vă explic de ce când ne vedem.

Le felicit pe fetele rămase pentru că și-au păstrat cumpătul și cădem de acord să începem de acum antrenamentele mai devreme, ca să încercăm să-i păcălim pe paparazzi. Apoi mă strecor afară prin spatele depozitului, unde dau peste unul dintre cei mai urâți bărbați pe care i-am văzut de ceva vreme încoace. E gras și cenușiu la față, imaginea perfectă a sănătății neglijate; genul de om care se îmbuibă în mașina lui cu burgeri slinoși și nu doarme niciodată suficient. Îmi stă în cale și încearcă să-mi îndese ceva în mână. Îmi dau seama că e cartea lui de vizită.

— Ia-o! spune cu ton insistent. Nu sunt un paparazzo, dacă de asta ți-e teamă. Sunt un fotograf specialist, cel mai bun, chiar, și fotoreporter!

Aș vrea să-i spun că, de fapt, e un fotograf dubios care trăiește din bârfă, dar rezist tentației.

— Scuze, dar chiar nu vreau cartea dumneavoastră de vizită.

— Dar te pot face celebră!

Flutură spre mine cartea de vizită, împingându-mi-o sub nas:

Vei fi un star! Ai corp pentru asta. Te pot pune în evidență. Putem face echipă pentru subiectul ăsta. Îmi spui zilele, orele și locurile antrenamentelor, iar eu îi țin la distanță pe paparazzi. Ce zici?

— Sunteți foarte drăguț, îi răspund cu ton sardonic, dar nu mă interesează absolut deloc să complotez cu dumneavoastră sau să-mi vând prietenele. Nu-mi stă în fire.

Clipește uluit de indiferența mea față de oferta lui.

— Dar pot să vă fac tuturor poze în care să arătați mai bine ca oricând... Sunt cel mai bun din branșă!

Îmi înăbuș cu greu disprețul. La urma urmelor, știu că încearcă și el să câștige o pâine, ca noi toți. Dar nu am de gând să colaborez cu el și vreau să-i fie clar asta.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar chiar nu am nevoie de ajutor ca să mă pun în evidență.

Expresia i se schimbă:

— Faci o mare greșeală, cucoană, spune iritat.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit, dar asta e! Acum puteți, vă rog, să vă dați din calea mea? Mă așteaptă familia, îi spun cu un surâs dulce.

Se întoarce pe călcâie și se îndepărtează bolborosind ceva, cu chipul întunecat. Mă izbește gândul îngrijorător că am făcut o greșeală că l-am supărat. E insistent și nu se dă în lături de la nimic ca să-și obțină exclusivitatea. Îl văd în stare să închirieze o barcă și să-mi pună în pericol echipajul! Oare va începe să mă urmărească? Încă mai trec în revistă în mintea mea toate posibilele consecințe negative, când le văd pe Mamina și pe Georgie așteptându-mă pe malul râului. Le fac cu mâna și când mă apropii o văd pe Mamina că pescuiește un aparat foto din poșetă.

— Doar n-ai de gând să te alături haitei de paparazzi, nu? strig îndreptându-mă spre ele. Lasă aparatul din mână! Am văzut azi atâtea, cât să-mi ajungă toată viața!

— Și eu, Emma, mă privește Mamina ridicând sprâncenele. Ce dezastru! Chiar m-am îngrijorat! Te asigur că, după ce am văzut tot

Piccadilly Circus revărsându-se aici, pe malul Tamisei, nici nu se pune problema să mai fac vreo fotografie!

— Atunci ce faci cu aparatul foto? întreb nedumerită.

— E al tatei, intervine Georgie. E cel pe care l-am găsit când îi adunam lucrurile — ții minte?

Mă uit la el și-mi amintesc cum am găsit pozele cu tata și maseuza lui poloneză, cele care mi-au întors stomacul pe dos. Mă copleșește un val de tristețe. N-am vorbit nici acum cu tata. În ultimul timp n-a mai încercat să mă sune. Poate că a renunțat la mine — la noi toți — definitiv.

— Nu fi așa tristă, spune mama cu blândețe. Acum, că știu la ce a fost folosit, nu mai vreau scârboșenia asta. Am descărcat toate pozele pe un stick USB și i l-am trimis prin poștă la birou. N-are decât să-și țină pozele, dar eu am de gând să scap de ăsta.

Înainte să apucăm să zicem ceva, Mamina avârle aparatul în râu. Eu și Georgie rămânem o clipă fără aer, apoi izbucnim în râs în timp ce aparatul dispare cu un plescăit sonor, lăsând în urmă doar o mică undă pe suprafața apei.

Mamina se uită la amândouă cu o expresie solemnă pe chip.

— Vreau ca tu și Georgie să fiți martore la încă ceva. Tatăl vostru mi-a cerut divorțul și am fost de acord. De-acum nu mai există cale de întoarcere. Am să renunț la trecut și o să privesc spre viitor.

Își scoate verigheta. Inspir adânc și o apuc de mână pe Georgie.

— Ești sigură? întreb cu voce sugrumată și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Absolut.

Georgie își șterge o lacrimă.

Mamina zâmbește:

— Liniștiți-vă, fetelor! V-am spus că vreau să scap de tot ce e de prost gust.

Ridică brațul și aruncă inelul cât de departe poate. Acesta descrie un arc grațios deasupra apelor întunecate și, pentru o clipă, o rază de lumină e prinsă și reflectată de suprafața sa aurie, după care dispare pentru totdeauna în adâncuri.

Se întoarce spre noi cu un surâs pe buze.

— Gata. Am făcut-o și pe asta. Acum hai acasă să ne schimbăm și să sărbătorim.

Câteva ore mai târziu deschid o sticlă rece ca gheața de Pinot Gris ca s-o adaug la prânzul nostru foarte lichid. N-am mâncat mai nimic, dar asta e a doua sticlă pe care o desfacem în mai puțin de o oră. Stând în micuța grădină a apartamentului meu, încălzite de soarele primăverii, vinul ne alunecă pe gât ca uns.

— Mai vrei un pahar, mamă? întreb surâzând.

După momentul grav de pe malul râului mă simt aproape veselă, dar știu că în adâncul inimii mele s-a instalat pentru totdeauna o tristețe.

— E eliminator de stres și dizolvant de probleme într-un singur pahar!

— Da, te rog, draga mea, îmi răspunde ea la zâmbet.

E limpede că vinul o relaxează și îi alungă durerea și grijile, chiar și pentru puțin timp.

— Noroc, mamă!

Georgie, Mamina și cu mine ciocnim paharele pentru încă un toast.

Mama își soarbe vinul și spune:

— Partea bună a faptului că nu mai am soț e că acum pot să vin și să plec cum am chef.

— Da! se repede Georgie. Fără soț și fără copii poți să faci absolut orice vrei. Nu dai socoteală nimănui.

— Ia mai toarnă-mi niște vin! răspunde mama cu tupeu. Începe să-mi placă viața asta!

— Sigur, spune Georgie umplând din nou paharul mamei. Dar prânzul ăsta lichid e o excepție. Nu poți să iei după tine peste tot o sticlă de vin în loc de soț.

— Stai liniștită, n-o să-mi fac un obicei din asta, spune mama privind-o cu drag pe Georgie.

Surioara mea cea mică a fost întotdeauna deosebit de matură și rațională.

Ronțăim diverse chestii pe care am reușit să le adun de prin dulapuri și frigider, bem și mai mult vin și discutăm despre cum va fi de acum viața Maminei. Când vorbim despre tata avem toate sentimentul bizar că a dispărut complet din viața noastră, de parcă ar fi fost răpit de extratereștri.

Când Mamina se întinde din nou după sticla de vin, observ că se clatină. E clar că e foarte beată și se agață pe furiș de masă ca să se echilibreze, dar e dornică să bea în continuare.

Schimb o privire cu Georgie și soră-mea zice:

— Cred că ai băut destul, mamă.

— Ei, na! N-am băut decât câteva pahare.

Vorbește cu vocea pe care-o are când bea vin: pronunță foarte încet fiecare cuvânt și încearcă să ne convingă că e trează.

— Câteva pahare în plus, vrei să spui, răspunde Georgie. Ai băut mai mult de-o sticlă.

— Cum să fie o sticlă în două pahare? întreabă buimacă și mai ia o dușcă zdravănă din pahar. Nu se poate să fi băut așa de mult.

— Ba sigur că da! O să te faci rangă dacă mai continui, spun eu. Îmi pare rău, mamă, dar s-a închis barul.

Chicotește ca o fetiță pusă pe șotii. Mă bucur s-o văd fericită la beție. Faptul că e aici, fără tata lângă ea, ne reamintește permanent de tsunamiul care ne-a izbit viețile, a distrus existența pe care o știam și a lăsat în urmă numai ruine. E ca și cum tata a fugit spre teren înalt cât de repede l-au ținut picioarele, punându-se la adăpost, și ne-a lăsat să ne descurcăm singure în fața dezastrului. Mama încearcă să facă față situației și să își ascundă durerea de noi — sunt profund impresionată de hotărârea ei de a merge mai departe, trăindu-și viața din plin —, dar azi are nevoie să fie băgată în pat, pupată și îngrijită. Și pedepsită pentru o săptămână.

— Numa' un pahar mai dă-mi! sugerează ea bolborosit.

— Nu. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai duce la culcare.

Se uită la ceas, mijindu-și ochii până reușește să vadă cadranul, apoi spune cu indignare:

— E abia ora patru!

— Știu. Dar trebuie să dormi ca să-ți mai revii din beție. O să te simți mai bine. Iar eu și Georgie te pedepsim pentru o săptămână!

— Poftim?

— M-ai auzit bine. De-acum te culci devreme până zicem noi că poți să stai mai târziu.

Adevărul e că în adâncul inimii mama e încântată de agitația noastră în jurul ei.

— Bine. O să fiu ascultătoare. Dar numai de data asta. Poate că nu-i o idee rea să trag un pui de somn.

Se ridică și intră în casă clătinându-se. Înainte să închidă ușa după ea, se uită înapoi la mine și la Georgie cu chipul plin de iubire și spune:

— Vă iubeeeeeesc, fetelor! Vă iubesc mult de tot!

Georgie se ridică zâmbind:

— Și noi te iubim, mamă. Hai să te ajut să te bagi în pat.

Mă uit după ele și mă simt în același timp cumplit de tristă, dar și foarte liniștită. Îmi deschid BlackBerry-ul și ascult zeci de mesaje lăsate de organizații de presă care-mi cer un comentariu despre noua membră a echipajului meu. Azi nu mă simt în stare să mă ocup de chestia asta, așa că închid la loc telefonul înainte să apuce să sune din nou.

Când efectul vinului pe care l-am băut s-a disipat și Georgie s-a dus la ea acasă, profit de faptul că Mamina doarme și mă apuc să recuperez un pic din treburile adunate la muncă. Pregătesc o petrecere într-un hotel de la țară și trebuie să mă asigur că am comandat sutele de prezervative necesare ca să-mi reîmprospătez stocul. Mai pun la cale și îndeplinirea unui vis pentru o membră a clubului Killing Kittens. E o femeie puternică, aflată în fruntea unei mari companii, care fantazează să-și domine un coleg. Asistenta ei personală mi-a trimis o fotografie cu tânărul care a aprins pasiunea directoarei generale și am găsit un prostituat de lux frumos, de aproape treizeci de ani, care îi seamănă și e exact bărbatul la care poftește clienta mea. Trebuie să fie respectuos, dar dornic să deprindă lucruri

noi și să-i aprecieze experiența. Ea vrea să-l seducă, să fie obiectul dorinței unui bărbat tânăr. Sunt convinsă că se va simți grozav când, în timpul prânzului luat la un hotel din cartierul Mayfair, va lua inițiativa și-l va invita să urce la ea în cameră.

Tocmai pun la punct ultimele detalii când aud semnalul că mi-a intrat un nou e-mail. Îl deschid.

Dragă Emma,

Îți scriu din partea domnișoarei directoare generale. Ai putea să adaugi în coșul pregătit în dormitorul ei cătușe, un bici scurt cu mai multe cozi și o legătură pentru ochi?

Îți atașez o fotografie cu un alt coleg pe care a pus ochii. Ai putea să pregătești ceva cu acesta pentru săptămâna viitoare?

Te rog să îmi dai un răspuns cât de repede posibil.

O zi plăcută,

Dna asistentă personală

Mă pregătesc să răspund îndatoritoare afirmativ când aud un ciocănit puternic în ușă și mă duc să deschid.

Sunt Jucărie și prietenul lui domnul Confortabil. Îl știu pe domnul Confortabil de ani de zile fiindcă rămâne deseori să-și petreacă timpul cu Jucărie după sesiunile personale de antrenament. E un bancher frumos, tăcut și inteligent.

— Salut! spune Jucărie, vesel și bine dispus ca de obicei. Eram pe-aici și am zis să trecem pe la tine. Ești ocupată?

— Nimic urgent. Intrați, le spun dându-mă un pas înapoi ca să le fac loc să intre.

Jucărie arată de parcă ar fi câștigat la loterie. Poartă jeanși Versace negri, un pulover de cașmir cu anchior și pantofi Prada. Părul e proaspăt tuns, fața îi strălucește și parcă și-a albit și dinții. Dar poartă din nou guler medicinal.

— Iar ai făcut sex prea atletic, Jucărie? întreb în drum spre micul meu salon. Gâtul tău e ca un barometru al vieții tale sexuale. Cu cât e mai afectat, cu atât mai zdravăn ți-a tras-o cineva.

Jucărie mă pupă pe obraz rânjind:

— Clar!

Dl Confortabil mă sărută pe amândoi obrajii și-mi zâmbește:

— Bună, Emma. Arăți tare bine. Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu tatăl tău, spune strângându-mă de mână. Mi-a spus Jucărie.

— Mersi. E foarte drăguț din partea ta.

Mă apropii să-l îmbrățișez și când trupurile noastre se întâlnesc, mă străbate o senzație ciudată. Întotdeauna m-am simțit în largul meu cu domnul Confortabil, dar în clipa asta îmi transmite o extraordinară senzație de alinare și în mine crește o profundă și caldă afecțiune pentru el.

— Tu ce faci? întreabă el.

Are ochi de un cafeniu cald, cu o dungă albastră lângă iris și când mă privește am un foarte puternic sentiment că mă cunoaște foarte bine și că ține la mine.

— Bine, răspund și încerc să ascund ciudatele sentimente pe care le simt. Dar tu? Ce mai faci?

— Sunt bine. Lucrez mult. Am citit despre tine în ziarul *Evening Standard* și sunt foarte impresionat de ceea ce vor să facă Surorile. Dar se pare că ai mari probleme cu paparazzii.

— Frate, ăștia nici n-apucă să facă pozele că le și vând!

— Cam așa. De fapt, tocmai am văzut un fotograf pierzând vremea aici, lângă casa ta — i-am zis să se care.

Mă cuprinde un nou val de afecțiune pentru el și zâmbesc strâmb:

— Mersi. Îți sunt recunoscătoare. Acum că s-a aflat cine e în echipajul meu, presa a înnebunit. Sunt inundată de cereri de interviuri — toți vor să vorbească despre Kate, desigur, dar o să am grijă să vorbesc numai despre Surori și despre provocarea noastră.

— N-o să sară ca șacalii la legătura ta cu Killing Kittens? întreabă Jucărie așezându-se cu grijă să-și țină gâtul drept. Nu sunt redactor de ziar, dar parcă și văd titlurile despre Kate și femeia care face bani din sex.

— Bineînțeles, spun cu o grimasă. Dar ce pot să fac? Subiectul e prea bun ca să-l ignore. Dacă aș fi în locul lor, aș face același lucru. Mă bucur să-mi promovez afacerea, dar n-am de gând să discut despre viața personală a uneia dintre prietenele mele și știu asta cu toții.

Îi arunc o privire domnului Confortabil, care s-a instalat într-un fotoliu și mă privește cu ochii aceia ai lui calzi, și mă întreb ce știe despre munca mea. Eu nu o țin secretă și sunt sigură că Jucărie i-a spus tot, dar ce impresie și-a făcut despre mine? Oare și el, ca mulți alții, presupune că sunt o nimfomană turbată care se dezbracă la propriile ei petreceri și abia așteaptă să se alăture distracției? Ori înțelege că sunt, înainte de toate, o antreprenoare care și-a pus în cap să facă din sexualitatea feminină ceva la fel de firesc și acceptat precum cea masculină?

Ne așezăm și mă întorc spre Jucărie:

— Deci? De data asta cine ți-e partenera?

Jucărie începe să ne vorbească despre femeia pe care a cunoscut-o la petrecerea Killing Kittens de Sfântul Valentin. S-au distrat grozav și au făcut schimb de numere de telefon. S-a dovedit că femeia nu numai că e directoarea unei companii multinaționale, dar locuiește în Norvegia, iar când Jucărie i-a spus că e prea ocupat ca s-o viziteze, ea a luat avionul spre Londra pentru o sesiune-maraton de sex la hotelul Mandarin Oriental, din Knightsbridge, loc foarte convenabil pentru ea, căci e aproape de salonul ei preferat de înfrumusețare, din Harrods. Ea și Jucărie au petrecut lungi ore fericite trăgându-și-o și provocând pagube deloc neglijabile decorațiunilor și instalațiilor din camera de hotel.

— Sex și Viagra — combinația care mă termină de fiecare dată, declară Jucărie atingându-și cu grijă gâtul, dar cu un zâmbet larg pe

față. Arta cere sacrificii. Dar a fost cea mai tare partidă de sex pe care am avut-o vreodată.

Încep să râd.

— De fapt, chiar v-am văzut în acțiune în bazinul japonez la petrecerea KK — și m-am retras.

— Trebuia să vii să ne saluți! Din punctul meu de vedere, trei nu sunt prea mulți, Emma, rânjește obraznic Jucărie.

— Ăăă... Nu, mersi!

Știu că nu vorbește serios. Între noi n-a fost niciodată nimic de genul ăsta, dar simt o roșeață fierbinte urcându-mi spre obraji și-mi dau seama că e din cauză că nu vreau ca dl Confortabil să creadă că eu și Jucărie suntem prieteni care se mai fut din când în când.

— Și? E ceva serios? Sunteți un cuplu? Pentru tine, două partide de sex cu aceeași femeie echivalează cu o logodnă!

Jucărie pare de-a dreptul ofensat de idee:

— Cuplu?! Doamne ferește! Am doar 28 de ani, iar ea are vreo treizeci și cinci.

— Și ce dacă? Ce e așa rău în a fi cu cineva? Poate n-ar strica să o cunoști mai bine.

— Hmm... Nu știu ce să zic.

Mă străpunge cu o privire pătrunzătoare:

— Dar tu? Ai pe cineva?

— Momentan nu, răspund pe un ton degajat. Sunt prea ocupată.

Brusc, devin acut conștientă de prezența domnului Confortabil care mă privește fix de pe fotoliul din fața mea. E complet diferit de domnul Negru și de tatăl meu — nu are niciun pic din acea obsesie pentru control și nici urmă de dorință de a mă domina. Simt că dl Confortabil e blând, prezența lui e liniștitoare. Și e foarte atrăgător. Nu știu de ce nu am observat asta până acum.

— Prea ocupată ca să ieși la un pahar într-o seară? întreabă cu naturalețe domnul Confortabil. Nu prea apuc să te mai văd de la o vreme și ar fi grozav dacă am sta și noi de vorbă ca lumea.

Se lasă o tăcere încărcată, întreruptă de Jucărie:

— Du-te, Emma. Vă stă bine împreună — ați fi un cuplu frumos.

— Credeam că vorbim doar despre ieșitul la un pahar! spun pe un ton glumeț.

— Deci accepți? întreabă domnul Confortabil cu un zâmbet atât de dulce, încât mă simt mai atrasă de el ca oricând.

Îl privesc. Îl cunosc pe bărbatul ăsta. Cu el nu mă așteaptă surprize urâte și în acest moment exact de asta am nevoie. Cu toate că am fost luată prin surprindere, ideea unei ieșiri cu dl Confortabil devine, brusc, cel mai interesant lucru de pe pământ.

Îi zâmbesc:

— Ei, la naiba! De ce nu? Mi-ar face mare plăcere.

Capitolul 12

„Dacă ajungi să ai o viață
nefericită și plicticoasă fiindcă
ai ascultat de mama, tatăl,
profesorul, preotul tău sau de un
tip oarecare de la televizor care
îți spune cum să trăiești, atunci
îți meriți soarta."

Frank Zappa

Stau în livingul spațiosului apartament cu patru camere al lui Dolly Fason, situat în nordul Londrei, într-un cartier plin de verdeață — Hampstead Village —, sorb dintr-un Martini și mă uit pe geam, la grădina ei superb întreținută: e verde ca smaraldul și vegetația arată de parcă ar fi fost tunsă de Edward Omul Foarfecă. Atât Martiniul, cât și susurul blând al fântânii de afară sunt extrem de relaxante. Interiorul e luminos și aerisit, cu podele din stejar alb și pereți albi. În salon sunt rafturi cu cărți de jurisprudență. În centrul unuia dintre rafturi se află o fotografie înrămată de la absolvirea facultății. În ea, Dolly Fason e întruchiparea frumuseții proaspete tipic britanice, zâmbește inocent și strânge în mână diploma rulată de absolvire a Facultății de drept a Universității Oxford. E încadrată de părinții ei extrem de dichisiți și tradiționali, care plesnesc de mândrie, iar ea are o mutră de zici că nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

Azi sărbătorim împreună încheierea lucrărilor la barul cu formă elegantă pe care și l-a construit în salon. E absolut superb cu blatul

său din marmură albă și dulapuri din sticlă. Îmbrăcată doar în lenjerie intimă, Dolly Fason prepară încă un rând de băuturi.

— Așa-i că sunt cel mai bun specialist în cocktailuri? glumește ea făcând o piruetă strengărească.

Toarnă două pahare noi de Martini și îmi întinde unul.

— Cred că ar trebui să mai închinăm o dată, spun ridicând paharul. Să botezăm noul tău bar!

— Ești o femeie după pofta inimii mele!

În ultima săptămână, munca a ținut-o pe Dolly Fason lipită de birou în fiecare seară până la miezul nopții, iar în noaptea asta e hotărâtă să se relaxeze cu ajutorul alcoolului și al sexului.

În mijlocul livingului ei se află o valiză gigantică plină până la refuz cu ciorapi de mătase, lenjerie sexy, bice, vibratoare, măști cu șclipici, cleștișori pentru mameloane și cele trebuincioase pentru bondage. Dolly Fason e ocupată până peste cap cu dichiseala și pregătirea pentru petrecerea Killing Kittens din seara asta.

— Scoate setul cu sutien și chiloței mici-mititei negri, cu margine de dantelă, de la Victoria's Secret și vesta cambrată din piele neagră, îmi cere revenind de la bar. Adaug un element de bondage costumației mele de vampir.

— Ca de obicei, vei fi vampira sexy cu o mușcătură un pic mai periculoasă decât celelalte, spun ridicând ținuta ca s-o inspecteze.

Petrecerea mea cu temă horror are loc la un hotel de la țară, specializat în orgii. Abia aștept să evadez puțin din oraș. Ultimele săptămâni au avut un ritm infernal și a trebuit să jonglez la mare artă cu toate lucrurile pe care le-am avut de făcut. Am lucrat din greu la Killing Kittens, punând la punct petrecerile următoarelor luni și verificând și aprobând noii membri. Pe lângă susținerea oferită Maminei și eforturile făcute ca să mă asigur că își păstrează optimismul, sunt băgată până-n gât și în ultimele aranjamente necesare pentru întrecerea Surorilor, care s-a dovedit a fi o sarcină mult mai amplă decât mi-aș fi imaginat vreodată. Planificarea sesiunilor de antrenament, stabilirea chestiunilor de ordin practic ale traversării noastre, fixarea

detaliilor sponsorizărilor și promovarea misiunii noastre, în paralel cu întreținerea spiritului de echipă și a concentrării echipajului meu de 20 de femei — toate astea nu sunt deloc ușoare. Ba chiar mănâncă o grămadă de timp. Și asta fără să pun la socoteală bătălia cu presa de pe toată planeta, care sună non-stop pe BlackBerry-ul meu și mă încolțește cu fiecare ocazie și pe mine, și pe fetele din echipaj, ca să ne facă poze și să ne pună întrebări. M-am mândrit întotdeauna cu energia mea, dar încep să mă simt sleită de puteri.

Adevărul e că sesiunile noastre de antrenamente de pe Tamisa au devenit un circ mediatic. Am început să ne antrenăm mai devreme, la 5.30 dimineața, ca să evităm fotografii, dar fără niciun succes. Numărul lor s-a triplat și la fel și mărimea articolelor din ziarele naționale cu titluri despre Kate Middleton și partenera ei de barcă, proprietară a unei afaceri cu sex. Știrea a făcut înconjurul Pământului și am ajuns să primesc telefoane de la televiziuni din Australia, New York, Los Angeles și Africa de Sud. A trebuit chiar să-mi părăsesc temporar apartamentul, iar în ultimele zile casa lui Dolly Fason a fost ascunzătoarea perfectă de fotografii instalați acum zi și noapte la ușa mea — asta când nu mă pândesc pe malul râului.

— Ți-ar prinde bine să te relaxezi în seara asta, Emma, spune Dolly Fason fixându-mă cu o privire înțeleaptă. Nu te-am văzut niciodată așa stresată. Văd că nici relația cu dl Confortabil nu te ajută. Vine și el în seara asta?

Clatin din cap:

— Nu. Lucrurile între noi evoluează foarte frumos — e foarte romantic —, dar nu îl interesează munca mea. Nici măcar nu vrea să vorbească despre ea.

— Aha, rostește Dolly Fason aruncându-mi o privire plină de înțeles.

Știm amândouă că ăsta nu e un semn bun, dar încă mă consolez cu ideea că, deocamdată, eu și dl Confortabil ne simțim minunat împreună. Până acum m-a scos de trei ori la cină și fiecare întâlnire a fost romantică așa cum scrie la carte: flori, lumânări pe masă, mâncare

și vin bun, sărut la sfârșitul serii. Singura problemă e că, deși mă simt adorată și relaxată după o seară petrecută cu el, nu dau pe-afară de pasiune nebună. Și, cu toate că vrea să știe cât mai multe despre copilăria, familia și țelurile mele, nu vrea să discutăm despre Killing Kittens sau munca mea. Ceea ce mi se pare cam bizar. Ocupația mea face parte din identitatea mea — nu poți s-o ai pe una fără cealaltă.

Și nici nu sărim încă unul pe altul, deși îmi place mult să-l sărut. Dar când s-a pus problema să mă refugiez din calea presei, nici prin cap nu mi-a trecut să stau la el. Însă e adevărat că el are colegi de apartament și ultimul lucru de care am nevoie e să fie cu ochii pe mine și mai mulți străini.

— Ai foarte multe pe cap Ems, spune Dolly Fason așezându-se în fața mea. Nu e momentul să iei decizii majore legate de viața ta intimă. Relaxează-te și savurează momentul.

Ia ziarul de pe măsuță:

— Ai văzut articolul apărut azi?

Mă aplec să mă uit.

— Nu. Ce zice?

— Zice că unele dintre fetele din echipaj au cârtit că Kate poartă sutiene push-up și machiaj impecabil și vă face pe voi, celelalte, să arătați ca niște lesbiene lituaniene.

Dau ochii peste cap:

— Și ce-i rău în faptul că arătăm ca niște lesbiene lituaniene?

Chicotim amândouă.

Dolly Fason zice:

— Ăstora chiar le trebuie ochelari!

Aruncă ziarul în coșul de gunoi și în aceeași clipă sună interfonul.

— Uite c-a venit și Insula de Smarald, zice Dolly Fason.

Străbate holul și apasă pe buton ca să deschidă ușa. Fiindcă Miss D e plecată în delegație la New York cu șeful ei, organizatorul de nunți, avem nevoie de cineva care să nu bea ca să conducă mașina și Insula de Smarald s-a oferit voluntară. Câteva clipe mai târziu își face intrarea ținând în mâini o geantă și două sticle de apă minerală.

— Ce-ai acolo? întreabă Dolly Fason pupând-o de bun venit.

— Costumul meu pentru astă-seară. O să fiu mumie egipteană, dar nu pot să-l port la volan, așa că mă îmbrac când ajungem acolo.

— Mumie? râd eu. Nu e tocmai un personaj sexy, nu? Înfășurat tot în bandaje?

— Mumia mea e foarte sexy, ripostează Insula de Smarald. Iar când bandajele sunt din tifon, crede-mă pe cuvânt că aspectul se schimbă dramatic!

— Să înțelegem că în sfârșit o să te ridici din morți și o să faci și tu sex în seara asta? întreabă Dolly Fason cu o sclipire strengărească în ochi.

Insula de Smarald se înroșește și lasă sticlele cu apă minerală pe masă.

— Normal că nu!

— Să sperăm că o să apuci și tu să ți-o pui, în cele din urmă, până nu mori de-adevăratelea, îi răspunde Dolly Fason.

— O s-o fac când o să fiu căsătorită cu cineva care mă face fericită, spune Insula de Smarald. Cât aștept să apară bărbatul vieții mele, mi-e suficient să privesc.

O privește pe Dolly Fason cu teamă, de parcă ar îngrijora-o faptul că prietena ei a renunțat complet la relații profunde în favoarea unei cariere de succes și a petrecerilor sexuale.

— Chiar nu vrei să te căsătorești într-o zi și să faci copii?

Dolly Fason mai ia o dușcă de Martini:

— Normal că vreau, în puii mei! Părinții mei sunt căsătoriți de 25 de ani. Dar încă nu l-am cunoscut pe dl Potrivit, așa că mă descurc și eu cu dl Potrivit-pentru-o-Seară ori de câte ori am chef! Dacă n-am iubit nu înseamnă că trebuie să renunț la sex.

Insula de Smarald ridică din umeri:

— Dar ești conștientă că n-o să-l cunoști pe dl Potrivit la o petrecere sexuală, da?

— Nu poți să știi niciodată. N-ar fi cel mai bizar lucru care s-a întâmplat vreodată, îi răspunde Dolly Fason.

Apoi zâmbește:

— Când o să te scuturi de vinovăția aia indusă de educația catolică, dragă Insulă de Smarald, ai să-ți dai seama că, măritată sau nu, e absolut în regulă să ai o viață sexuală.

— Gata, doamnelor! spun ridicând mâna într-un gest liniștitor. Hai să punem capăt discuțiilor aprinse și să ne distrăm cu preparativele pentru petrecerea de astă-seară. Nu uitați: fiecare cu preferințele lui, da? În Killing Kittens nu e voie să judecăm pe nimeni, suntem acolo doar ca să ne distrăm, da?

Vreo două ore mai târziu vâjâim pe autostradă în Porscheul lui Dolly Fason, cu Insula de Smarald la volan și ajungem la hotelul pentru sex în timp record. Eu port costumul de goth sexy, constând dintr-un corset negru și o fustă foarte scurtă, cu poale asimetrice, zdrențuite, și mi-am pictat două „găuri" roșii pe gât. Duc în brațe o cutie uriașă plină cu prezervative.

Directorul ne întâmpină cu un zâmbet prietenos și ne îndrumă spre Kitty Kat, care tocmai finalizează pregătirile pentru diseară. Când îl rog pe director să ducă 500 de prezervative la etajul unu, acesta nici nu clipește, pentru că adevărul e că e obișnuit cu astfel de cereri. Hotelurile pentru sex există peste tot în țară și le vei găsi dacă vei căsca bine ochii și te vei uita cu atenție. Nu e nevoie să sari în avion și să te duci în mijlocul deșertului Nevada sau pe plajele din Ibiza. Astfel de hoteluri să găsesc peste tot. Acesta, de exemplu, e ascuns într-un orășel englezesc istoric din Surrey și are o reputație foarte solidă de loc către care te poți furișa ca să te zbengui sau să mai scapi de frustrările vieții cotidiene. Chiar dacă nu vin acolo cu un grup mai mare, cuplurile inițiate nu trebuie decât să se uite sub pat ca să găsească o cutie cu un leagăn erotic, dispozitiv făcut ca să aducă din nou strălucirea în ochi și rumeneala în obraji. De tavan e prins un cârlig pentru atârnarea leagănului. Dacă lucrurile vor merge conform planurilor mele, în câteva ore pisicuțele mele se vor legăna de tavan și se vor distra mai bine ca niciodată.

Am închiriat tot hotelul și Kitty Kat e de mult la treabă. Recepția arată minunat, cu lumânări aprinse peste tot. O las pe Dolly Fason cu Insula de Smarald și urc la etaj, unde o găsesc pe Kitty Kat asamblând leagănul erotic în apartamentul parizian. Arată senzațional în rochia ei de plasă neagră, bentița cu urechi pufoase de pisică, zgarda-colier și coada de pisică ce iese din spatele rochiei.

— Bună, Emma! spune prinzând leagănul de cârligul din tavan.

Deocamdată nu e cine știe ce — un ansamblu de curele și legături ce atârnă de o curea mai solidă, dar odată ce acele curele sunt prinse unde trebuie, e loc de multă distracție! Un leagăn erotic lasă libere mâinile și picioarele, iar gravitația și inerția fac aproape toată treaba. Unele femei găsesc absolut irezistibilă intensitatea senzațiilor provocate. Orice-ar fi, un leagăn erotic e un câștig garantat pentru distracția generală.

— Bună, Kitty! Ai nevoie de ajutor?

Sare de pe pat după ce se asigură că leagănul e prins bine de tavan.

— Nu. Mă duc să pun niște lumânări în băi. Ai văzut căzile? Încap lejer patru persoane în fiecare!

— Foarte bine! Exact ce ne trebuie.

— Ai adus prezervativele?

— Da. Sunt jos. Le aduce directorul.

Kitty cercetează camera cu ochi critic.

— Locația e excelentă. Izolarea fonică e incredibilă. Știu că celor mai multe pisicuțe nu le pasă odată ce se pornesc, dar vecinii nu vor avea niciun motiv să se plângă.

— Perfect.

Se uită la mine cu o încruntare îngrijorată:

— E și Miss D aici? Jur că o bat de-i sună apa-n cap dacă o prind iar cu prostii!

— Stai liniștită. E plecată din țară. Dar sunt sigură că o să gheruiești pe oricine se ține de prostii în noaptea asta. Până și coada ta arată ca o armă mortală.

— Mersi. Și mie-mi place costumul tău, spune cu un zâmbet larg. Arăți uluitor.

Se uită la ceas.

— Se apropie ora începerii. Mă duc să verific dacă șampania e rece. A! Și vezi că a venit și Jupiter. O să patruleze toată seara.

Grupul din seara asta include multe cupluri căsătorite, majoritatea între 35 și 40 de ani. Nu știu de ce, dar petrecerile la hoteluri din afara orașului atrag categoria asta de clienți. Unii sunt plictisiți de viața lor sexuală și simt nevoia să și-o condimenteze puțin, iar alții vor să-și împingă partenerii dincolo de limitele confortului personal și îi provoacă să încerce ceva nou. Ca să mă asigur că va fi o petrecere plină de viață am invitat și câțiva dintre cei mai entuziaști membri ai Killing Kittens. Jucărie, desigur, dar și un prieten de-al lui numit Făt-Frumos (fiindcă e incredibil de frumos), pe care îl cunosc de ani de zile. A fost primul om care m-a sunat să mă felicite când am format Killing Kittens și imediat m-a întrebat dacă îl primesc ca membru. De atunci a venit la o grămadă de petreceri, ca să mă vadă pe mine, nu neapărat ca să se alăture distracției, cică, dar cum mă întorc o clipă cu spatele, dispare în iureșul de participanți. Înfățișarea lui îi asigură numeroase invitații de la pisicuțe care vor să se bucure un pic de frumosul lui trup — e un fanatic al fitnessului și fost jucător de rugbi, iar asta îl face extrem de apreciat de pisicuțe. Țin mult la Făt-Frumos, dar n-am vrut niciodată să ies cu el, fiindcă știu că e monogam în serie și nu stă niciodată prea mult cu nicio fată.

Mai e și Rock, o frumoasă actriță aspirantă dependentă de sex, al cărei talent oral e legendar. Am auzit că gura ei i-a făcut pe unii bărbați să verse lacrimi de fericire.

Primul care sosește e cel mai proaspăt recrut al clubului, o blondă drăguță și amuzantă din nord-vestul Angliei. M-a sunat personal ca să-mi pună întrebări în legătură cu intrarea în Killing Kittens și i-am spus că nu are nevoie decât de mentalitatea care trebuie. Jordie a aplicat imediat și mi-a făcut mare plăcere să accelerez intrarea ei în

club. După cum arată, se va integra perfect printre noi — poartă un costum de pisică din piele neagră, cu un fermoar lung în față, cu cheiță în formă de inel.

— Cât mă bucur să te cunosc, Jordie! exclam.

— Și eu pe tine! spune ea, expansivă, pupându-mă pe ambii obraji. Nordul invadează Sudul! Am să conving pe toată lumea din comitatul meu să intre în Killing Kittens. Ai să vezi!

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, răspund.

O prezint lui Dolly Fason și Insulei de Smarald și tuturor ni se pare că o cunoaștem de ani de zile pe această creatură fermecătoare. Jordie ne spune că aproape a renunțat la petrecerile erotice din cauza unei experiențe dezastruoase avute în nord-vest. Casa era ca un palat și participanții au socializat cu câteva mutre celebre, dar totul s-a dus naibii rău de tot când Jordie a nimerit în pivniță, unde a descoperit o vastă mulțime de bărbați făcând sex cu o femeie legată cu lanțuri de mâini și de picioare și cu sfârcurile prinse în cleștișori. Bărbații dețineau control total asupra ei și o tratau ca pe o bucată de carne. Jordie a întins-o rapid când doi bărbați au întrebat-o dacă nu vrea să fie și ea înlănțuită lângă cealaltă și regulată de zecile de bărbați prezenți.

Chiar și acum, când ne povestește, e încă tulburată și amintirea acelui moment o face să se încrunte.

— Nu mă înțelegeți greșit! Îmi place sexul de mor, dar bărbații *ăia* m-au speriat de m-am căcat pe mine. În loc să mă excite, mi s-a luat rău de tot! Am tras concluzia că la urma urmelor petrecerile erotice nu sunt pe gustul meu. Dar apoi am citit în ziare despre petrecerile tale și mi s-a părut că sunt cu totul altă mâncare de pește decât văzusem eu. Așa că am luat legătura cu tine și... iată-mă!

— O, da! Aici e cu totul altceva! Aici nu s-ar putea întâmpla niciodată așa ceva, pot să-ți dau în scris! Aici *tu* deții controlul, nu bărbații. Ei n-au voie să te abordeze decât dacă *tu* le dai permisiunea.

— Știu, zâmbește ea larg. Și slavă Cerului! Abia așteptăm! spune privindu-și iubitul.

El aprobă din cap, iar eu zâmbesc, bucuroasă că am găsit și mai mulți oameni care îmi împărtășesc viziunea despre cât de populare pot fi petrecerile erotice cu atmosferă fericită, fără niciun fel de constrângere sau alte lucruri neplăcute.

Sosesc noi oaspeți și se servesc băuturile. La bar crește zumzetul. Când șampania începe să curgă, cuplurile încep să schimbe amabilități politicoase, ba chiar emoționate. Câțiva nu sunt siguri dacă e cazul să intre într-o conversație cu noii lor prieteni de teamă ca asta să nu-i oblige la ceva mult mai intim pentru care nu sunt pregătiți. Am văzut de multe ori situația asta. Câteva pahare de șampanie în plus îi vor mai relaxa, iar când va începe petrecerea se vor relaxa de tot. Unora le ia un pic mai mult să intre în atmosferă, asta-i tot.

— Și care-i filmul tău preferat cu vampiri? o întreabă un bărbat emoționat pe femeia dintr-un alt cuplu.

Aceasta îi aruncă o privire rapidă soțului și spune:

— *Dracula* de Bram Stoker, nu, dragule? Ăla cu Sadie Frost. Știi tu, ăla cu Gary Oldman.

— Da, zice posac soțul și ia o dușcă zdravănă de băutură.

Cealaltă soție pare ușurată și se relaxează un pic:

— Ce frumos! Ăla e și preferatul nostru! Dar ați văzut *Interviu cu un vampir*? Mi-a plăcut la nebunie!

Zâmbesc. În două ore o să se sugă unii pe alții ca vampirii.

Un tip bogat din înalta societate a New Yorkului deja se chinuie să-și controleze erecția ce-i crește în pantaloni. Nu-și poate lua ochii de la o femeie incredibil de sexy, bronzată, în chiloți și sutien minuscule din piele neagră și cu mască pe chip. Sânii ei ampli stau să explodeze din sutien, iar ea îi zâmbește și-l atâță de la distanță, amânându-și atacul.

E 11.30 și atmosfera liniștită începe să prindă viață. Se dansează lasciv și se schimbă tachinări. Apoi Rock se unduiește în încăpere cu frumosul ei nou iubit și, brusc, atmosfera se schimbă.

În sfârșit! Începe acțiunea!

Rock e hipnotic de frumoasă. Are un aer de anii 1950 cu silueta ei clasică, tip clepsidră, plete negru-corb, perfect aranjate, rostogolindu-i-se pe umeri și buze roșu aprins. Se îndreaptă încet spre bar, legănându-și șoldurile, și ia de băut pentru ea și dl Rock. Aerul e încărcat de tensiune sexuală, o simt palpitând în încăpere, aprinzând un foc în fiecare persoană de acolo. Nu mai e mult.

Jucărie și Făt-Frumos sosesc exact când atomosfera devine senzuală. Vin direct la mine, la bar, unde stau și urmăresc cum evoluează lucrurile.

— Ems, arăți extraordinar! spune Jucărie pupându-mă. Îmi place costumația!

— Mersi. Cum ți-e gâtul?

— Perfect pentru o vampiriță care ar dori să profite de el, răspunde zâmbind.

Făt-Frumos mă salută și se uită plin de interes în jur.

— Am venit numai să te văd, Emma, spune el plin de sinceritate.

— Serios? Deci n-ai să te evapori în cinci minute ca să cauți pe cineva care vrea să te invite să i te alături?

— Sigur că nu! răspunde Făt-Frumos complet șocat de asemenea idee.

Izbucnesc în râs.

Insula de Smarald vine la noi:

— Uau! Ia uită-te la Rock! Arată fantastic!

Ne uităm cu toții spre Rock, care stă în picioare alături de iubitul ei. Are o haină lungă de blană și soarbe șampanie, după care, sub ochii noștri, își lasă haina să cadă pe podea, dezvăluind faptul că e complet goală pe dedesubt. Un fel de fior ciudat străbate încăperea, ca și cum Rock tocmai a apăsat pe trăgaciul unui pistol de start silențios. Se așază trăgându-l lângă ea pe dl Rock, apoi se lipește de el și începe să-și plimbe limba pe lobul urechii lui. Toți privesc mâinile ei ce se aventurează rapid în jos, spre zona lui inghinală. Când descoperă că e în alertă maximă, alunecă din scaun, cade în genunchi în fața lui, îi desface prohabul și scoate afară erecția lui, de-acum uriașă.

— Vai de mine, șoptește cu respirația tăiată Insula de Smarald. N am mai văzut de mult tare un șarpe așa de mare. Cred că are cel puțin 25 de centimetri!

Jucărie clatină din cap cu ochii sticlind de poftă, neluându-și ochii de la felul în care Rock își exercită puterea.

— E o maestră în arta asta. Trebuie să o văd în acțiune!

Limba lui Rock țâșnește șerpește printre buze și atacă vârful penisului iubitului ei. După ce îl torturează un pic, înfășoară capul penisului cu buzele ei roșii și pline. Nu vedem ce face în interiorul gurii ei, dar e evident că bărbatul e total subjugat de limba mortală a femeii lui.

— Aaaaaahhhhhhhhh, daaaaaaa! geme el.

Ochii lui privesc în gol și respirația e accelerată. Lui Rock îi place la nebunie să-și etaleze talentul oral, mai ales când are public. Deschide gura și mai larg, îi cuprinde mai mult din penis și începe să sugă tot mai tare și să-l primească tot mai adânc. În scurt timp, toți cei 25 de centimetri de carne tare și fierbinte sunt în gura ei, iar dl Rock respiră horcăit în timp ce alunecă tot mai repede în gâtul ei.

— Pur și simplu adoră să sugă penisuri! șoptește Insula de Smarald.

— În gât e specialitatea ei, îi spun.

Rock mi-a mărturisit câtă plăcere îi provoacă, așa că știu că e în al nouălea cer.

Îl înghite din nou, cuprinzându-l până la capăt, în timp ce-i gâdilă ouăle. Trupul lui e scuturat de spasme și e pe cale să-și dea drumul, dar ea nu-și îndepărtează gura, căci vrea să-l soarbă până la ultima picătură.

— Doamne Dumnezeule! se vaită dl Rock și-și dă drumul cu forță în gura ei.

Ea continuă să sugă până ce pula lui își oprește zvâcnirile, iar el e prăbușit pe spate în scaun.

— Ești dată dracului de bună! adaugă el.

Rock nu-i dă drumul până ce nu începe, în sfârșit, să se înmoaie. Se retrage lingându-și buzele, zâmbește și spune:

— Ăsta a fost doar începutul. Mă duc sus.

Mă uit în jur și-mi dau seama că jocurile au început de-acum pe bune: guri se ating, mâini explorează trupuri. O Regină a Balului zombificată stă la bar într-o rochie scurtă, pătată de sânge, cu coroană pe cap și panglică de-a curmezișul pieptului, pe care scrie *Miss Zombi*. Când polițistul ei zombi îi pune cătușe, îi zâmbește și pornesc împreună spre etaj. O blondă în rochie mini neagră, ornată cu oase de schelet fosforescente își găsește perechea — un bărbat în combinezon cu schelet — și-l cheamă la ea cu o privire ademenitoare. Un diavol frumos în costum elegant de seară, papion și coarne suge sânii unei mirese moarte. În alt colț, un preot zombi se simte ca-n Rai datorită îngerului căzut care-i satisface poftele.

Insula de Smarald e total absorbită de acțiunea ce se desfășoară sub privirile ei. Dolly Fason s-a strecurat deja sus cu un infanterist marin atrăgător, urmată de Jucărie, despre care am o bănuială că o vânează pe Rock și gura ei magnifică. Făt-Frumos stă la taclale cu Kitty, dar am impresia că va dispărea și el în scurt timp. Parcă zicea că a venit doar să mă vadă, chicotesc în sinea mea. Jupiter patrulează cu ochii în patru, ca de obicei, după tulburări în atmosferă, asigurându-se că toată lumea e fericită și starea de spirit e bună.

Mă întorc spre Insula de Smarald:

— Mă duc să verific dormitoarele. Nu vrei să dai o raită pe sus cu mine?

— Pe bune? răspunde privindu-mă neliniștită.

— E în regulă, îi zic. Eu nu particip. Nu toată lumea face sex. Doar știi, că ai mai fost la petrecerile mele.

— Știu, doar că n-am băut încă destul. Când sunt trează sunt așa de încordată!

Acceptă să mă ia de mână și pornim împreună spre etaj. Într-o cameră descoperim că fata în sutien și chiloți de piele nu mai flirtează cu newyorkezul de familie bună. E goală și prinsă în leagănul erotic. Curelele îi susțin spatele, fundul și picioarele, iar ea coboară repetat cu viteză în penisul lui ce pulsează, împinsă în jos de leagăn

ca să fie pătrunsă adânc de partener. Îmbătată de încântare și de plăcerea provocată de leagăn, țipă:

— Da! Da! Da!

O văd pe Rock pe pat, cu gura plină și mâinile încleștate la baza unui penis pe care și-l alunecă în jos pe gât. Cine-o fi norocosul de data asta?

E Jucărie!

Prietenul meu e în extaz, ceea ce e clar din gemetele sonore pe care le scoate când Rock îi cuprinde în gură toată lungimea penisului. Eu și Insula de Smarald nu mai știm cum să ieșim mai repede. Știu că nivelul meu de inhibiție a ajuns extrem de jos, dar tot nu mă-nnebunesc să-mi văd cei mai vechi prieteni în timpul celor mai intime activități. N-am nevoie să-mi rămână în creier imaginea pulii lui Jucărie sau a feței lui congestionate privind în gol. Prefer să evit asta.

Ne îndreptăm spre un alt apartament, unde, spre încântarea mea, descopăr că Jordie petrece grozav. O blondă cu adaosuri pneumatice toc mai trage în jos de inelul fermoarului lui Jordie, sub privirea domnului Jordie care-și așteaptă rândul. Nu vreau să le stric cheful.

În alte camere găsim grupuri de trei, de patru și de cinci, toate în toiul a diverse acte intime. Unele fac sex din plin, fie fără să observe, fie excitate de publicul care se adună să privească. Câteva femei de pe margini încep să se strecoare în grămadă. Într-o cameră, Dolly Fason muncește din greu cu soldatul ei, săltând în sus și-n jos pe penisul lui. În alta, dl Rock și-a revenit în puteri și se joacă cu două femei — o menajeră zombi și o vrăjitoare — care fac cu rândul la degetele lui magice. El bagă un deget în menajera cea drăguță, începe să intre și să iasă din ea și îi găsește punctul G. Atunci bagă și degetul mijlociu și mărește ritmul, scoțând-o din minți de plăcere. În timp ce-și bagă și și scoate degetele, presează cu palma pe clitorisul ei umflat. Nu durează mult până ce trupul ei se tensionează, capul se smucește pe spate și ea trepidează în prag de orgasm.

— Ahhhhhhh! geme lăsându-se pradă unui orgasm feroce. Dumnezeule mare!

— Așa. Braaaavo, fetiță! murmură Rock când ea își dă drumul pe mâna lui.

Vrăjitoarea pare gata să explodeze dintr-o clipă în alta și el nici n-a atins-o încă.

Arunc o privire spre chipul Insulei de Smarald și văd succedându-se pe rând dorință, dor și vinovăție. Când vede că mă uit la ea se înroșește violent.

— Mi-e foarte cald. Am nevoie de aer curat.

— Și eu. Hai să ieșim.

Coborâm. Ajunse afară, ploaia ce se revarsă din ceruri ne izbește fețele. Insula de Smarald fuge repede înăuntru și se întoarce cu o umbrelă de golf. Eu sunt deja ciuciulete și stau cu fața în sus în bătaia torentului.

— Ești nebună? întreabă încercând să mă protejeze cu umbrela.

— De ce ți-e așa frică? E doar o ploaie!

Kitty Kat iese și ea, perfect uscată sub umbrelă.

— E totul în regulă, doamnelor?

— Am ieșit un pic la aer, răspund. Cum merg lucrurile?

— E o petrecere pe cinste, spune Kitty. Toată lumea s-a dezlănțuit. Crezi că e din cauza leagănelor? Sau pentru că sunt departe de casă?

— E doar unul din acele fenomene bizare care nu pot fi regizate. Poți doar să te bucuri când se petrec.

Exact atunci aud un țipăt. E slab, dar adus de vânt sună ca un suspin.

— Ați auzit? întreb cu simțurile în alertă.

Ciulim toate urechile și auzim încă un strigăt ciudat.

— O fi o vulpe? întreabă Insula de Smarald.

— Nu sunt sigură.

— Mă duc să arunc o privire, spune Kitty și pornește în viteză să investigheze.

Privesc îngrijorată după ea cam un minut și chiar când mă pregătesc să fug înăuntru după Jupiter, o văd întorcându-se. Protejează cu umbrela o adolescentă necunoscută. Fata suspină și tremură și are pe ea doar un tricou și pantofi sport.

O privesc îngrozită, fiindcă e clar că a fost atacată.

— Ce facem, Emma? întreabă Kitty când ajunge la noi. Cred că s-a întâmplat ceva groaznic.

— M-m-mi-e frig, suspină fata agățându-se de Kitty.

— Nu-i nimic, îi spun cât pot de calm și liniștitor, cu toate că sunt șocată și speriată de halul în care e. Aici ești în siguranță, o să avem grijă de tine. Hai înăuntru.

Conducem fata scuturată de plâns în hotelul cald. Din fericire, parterul e gol. Kitty țâșnește în sus pe scări ca să le spună pisicuțelor să stea deocamdată pe unde se află și revine cu o pătură. Insula de Smarald face un ceai la bar. O ajut pe fată să-și scoată pantofii uzi și încep să-i frec picioarele și mâinile ca s-o încălzesc. E rece ca gheața.

— Ce s-a întâmplat? o întreb cu blândețe.

— Nu-mi amintesc.

— Nu-i nimic, stai liniștită. E-n regulă. Dar cred că ar trebui să chemăm poliția.

— Dar nu reușesc să-mi amintesc nimic! Nu pot!

Chipul îi e alb ca varul și ochii îi sunt plini de panică. Părul îi atârnă în șuvițe ude și arată sfâșietor de tânără și vulnerabilă.

— Nu-i nimic, o liniștesc eu și inima mi se umple de milă.

— Dar unde-mi sunt jeanșii? Unde sunt?

— O să-i găsim. Stai calmă, acum ești în siguranță.

— Dar jeanșii mei..., suspină iarăși.

— Fii fără grijă. Acum te protejăm noi.

Kitty mă ajută să o înfășor în pătură și-mi șoptește că o să sune la poliție. Jupiter a rămas sus — nu cred că e bine ca fata asta să vadă un bărbat chiar acum.

— Îți amintești cu cine erai în seara asta? Poate cu prietenii? întreb cu blândețe.

Se încruntă încercând să găsească amintirea prin pâcla șocului.

— Da, exact. Eram în oraș, la un pahar cu prietenii. Dar asta-i tot ce-mi amintesc.

— E posibil să-ți fi oferit cineva ceva de băut?

— Nu-mi aduc aminte! ridică ea din nou vocea, panicată.

Îmi dau seama că nu pot să continui s-o interoghez. Nu e în stare acum să ofere răspunsuri.

— Nu-i nimic. Ești în siguranță. Liniștește-te.

Kitty Kat se întoarce după ce a dat telefonul și se așază lângă fată. Îi spune încetișor:

— Când te-am găsit mi-ai spus că un taxi a refuzat să te ia pentru că nu aveai destui bani.

Asta pare s-o ajute să-și amintească ceva, pentru că îmi înșfacă mâna:

— Da! Am început să plâng și să țip pentru că nu știam cum să fac să ajung acasă.

Zâmbesc ca s-o liniștesc, deși ideea că un taximetrist a lăsat singură în drum o fată în starea asta mă umple de furie.

— Poliția e pe drum, așa că încearcă să nu-ți faci griji. Putem să-ți sunăm părinții?

Înnebunește:

— Nu vreau să mă vadă tata așa! Unde-mi sunt jeanșii?!

Stăm lângă ea și o calmăm așteptând poliția. În sinea mea sunt acut conștientă de ironia situației: e mai în siguranță aici decât afară. Ăsta e considerat un sălaș al viciilor și totuși nicio femeie nu ar fi tratată vreodată ca sărmana fată sub acoperișul meu. Într-un bar sau club așa-zis respectabil, femeile nu sunt de fapt ferite de pericolul de a li se pune droguri în băutură, de a fi urmărite până acasă sau de a deveni ținta unor străini lipsiți de scrupule. Furia și groaza mă lasă fără glas când mă gândesc la felul în care sunt tratate femeile și la ce se întâmplă cu ele când sunt supuse abuzurilor și violului — și nu mă refer doar la violența fizică, ci și la cea asupra minții și propriei sexualități.

Ticăloșia supremă a actului mă izbește din nou. Caracterul egoist al violului e profund dezgustător. Numai cât mă uit la biata fată din fața mea și încep să tremur de emoții. Sunt tristă, furioasă, oripilată pentru toate femeile lumii a căror intimitate a fost violată

în cel mai devastator mod cu putință. Fata mă privește mai calmă. E încă palidă și zdruncinată, dar și-a venit în fire.

— Mulțumesc, spune cu voce mică. M-ai salvat. Alții au trecut cu mașinile pe lângă mine prin ploaie fără să oprească, dar tu nu — tu m-ai căutat. M-ai găsit și m-ai adăpostit. Mulțumesc.

Arunc o privire spre Insula de Smarald și Kitty Kat. Expresiile noastre sunt identice: revoltă și tristețe.

— Stai liniștită, îi spun luând-o pe după umeri. Va trebui să fii tare, dar poți să treci peste asta. Ești o luptătoare. Nu permite cui ți-a făcut asta să-ți frângă spiritul. Ești mai puternică de-atât.

Își lasă capul pe brațul meu și așteptăm sosirea poliției.

În cele din urmă, pleacă însoțită de trei ofițeri — dintre care unul e o femeie specializată în agresiuni sexuale — și de tatăl ei palid, clar înnebunit să-și vadă fiica în acea stare, dar încercând să-și păstreze cumpătul de dragul ei. Le dau polițiștilor numărul meu de telefon, în caz că o să mai aibă nevoie să mă contacteze, dar tot ce pot face e să sper că o să-l prindă pe cel care a făcut asta.

Capitolul 13

„Fă ceea ce știi în inima ta că e bine — fiindcă oricum vei fi criticat."

Eleanor Roosevelt

E 7.30 dimineața și suntem prinși în cursa existenței, târându-ne odată cu hoarde de șoferi în plină oră de vârf a traficului londonez. Domnul Confortabil mă duce în Audiul lui mare la Centrul Televiziunii Londoneze, dar deplasarea noastră e îngreunată și mai mult din cauza remorcii pe care o tragem după noi. Pe ea se află barca mea chinezească, pe care o aducem cu noi pentru marele interviu despre echipajul Surorilor pe care urmează să-l dau la emisiunea matinală a televiziunii ITV *Azi-dimineață*.

În loc să aprecieze ocazia de a vedea de-aproape o barcă-dragon, ceilalți șoferi ne claxonează și ne înjură în barbă. Un șofer cu față dură se apleacă pe geamul mașinii sale, ne „salută" arătându-ne degetul și strigă:

— Urcă, dracu', în barca ta de căcat și du-te-n China, nu-mi sta mie-n cale!

— Ce drăguț! spun încercând să-mi stăpânesc furia.

De fapt, îmi vine să deschid geamul și să urlu la el din toți rărunchii, dar în loc de asta îi arunc un surâs:

— Și eu te iubesc, dulceață!

Ne ocolește și ambalează motorul până la următorul semafor.

— Uite de-aia am ieșit din goana asta! E cruntă! Toți aleargă împotriva tuturor, făcând lucruri pe care nu dau doi bani, ca să se aleagă cu o agoniseală fără valoare.

Pe chipul domnului Confortabil citesc enervarea și-mi aduc aminte că, după ce mă lasă pe mine, el se duce la muncă într-un cub corporatist uriaș, negru și lucios din City.

Pe bancheta din spate e Jucărie, care vine să mă ajute să-mi car barca în studioul TV. Fiindcă echipajul Surorilor se află sub microscopul presei, am decis împreună să-i dăm un interviu bărbatului cu care majoritatea femeilor din Marea Britanie adoră să se trezească dimineața: Eamonn Holmes.

Jucărie intervine:

— Tipu' ăla nu face destul sex.

— Sexul e soluția ta la toate, îl iau eu la rost. Ești trist? Nu faci destul sex. Ești obosit? Faci prea mult sex. Vrei să te sinucizi? Fă sex!

Domnul Confortabil dă ochii peste cap:

— Pe bune, credeți c-ați putea să mai terminați amândoi cu discuțiile despre sex? Numai despre asta vorbiți tot timpul.

Îi arunc o privire piezișă. Iritarea lui e evidentă. Știu că îl stresează drumul ăsta atât de matinal, dar chiar și-așa. În ultimul timp nu mă mai simt așa de confortabil în prezența lui. Am impresia tot mai clară că și-ar dori să fiu altcineva. Un gând îmi răsare brusc în minte.

Nu avem același gen de simț al umorului. Nu ne amuză aceleași lucruri. Vederile noastre despre lume sunt cum nu se poate mai diferite.

Exact în acel moment BlackBerry-ul scoate un semnal sonor și citesc SMS-ul venit de la una dintre membrele echipajului.

Kate nu se poate învoi de la muncă, așa că nu vine. Va trebui să ceri scuze în numele ei. Spune că o să te descurci fără probleme.

Mi se strânge inima. Ce frumos. Acum trebuie să fiu purtătoarea de cuvânt a lui Kate Middleton în direct la o televiziune națională.

Producătorii vor fi dezamăgiți că nu vine, dar nu-mi pasă. Dacă fac materialul despre Surori și ne ajută să adunăm bani pentru caritate, eu mă declar mulțumită.

Însă nivelul meu de stres tot crește cu câteva trepte și nu mă ajută deloc să mă relaxez faptul că domnul Confortabil pare brusc îngrijorat și mijește ochii.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Cred că remorca nu e prinsă bine.

— Poftim?! Tu vorbești serios?!

Vocea îmi devine stridentă din cauza panicii.

— Sunt cum nu se poate mai serios.

Încetinește până ce abia ne târâm pe șosea.

— Stai liniștită. Am legat barca foarte bine înainte să pornim.

Nu-s convinsă.

— Futu-i! țip. *Nu se poate* să-mi cadă barca! Dacă se strică acum, nu avem timp să o reparăm!

E limpede că domnul Confortabil e mai îngrijorat de ambuteiajul pe care am putea să-l creăm dacă se desprinde remorca.

Mă foiesc agitată și mă sucesc să mă uit dacă mai e atașată remorca.

— În plus, Eamonn Holmes și Ruth Langsford vor să ne ia interviul *în* barcă!

— Barca n-are nimic, spune domnul Confortabil. Am folosit cele mai bune legături. Remorca mă îngrijorează.

Oprește mașina.

— Jucărie, du-te și te uită.

Partenerul meu sare din mașină și, calm ca la plimbare, reatașează remorca la mașină, ignorând complet claxoanele și uităturile urâte ale celorlalți șoferi. După câteva clipe e înapoi în Audi și pornim mai departe. Răsuflu ușurată. *Șiii... caaaaalm!*

Domnul Confortabil abia așteaptă să scape de noi. Îl așteaptă o zi încărcată, plină de prezentări în PowerPoint și ședințe de strategie.

Oprim în fața sediului televiziunii. Vechii mei prieteni, paparazzii, sunt prezenți, așteptând sosirea lui Kate. Când cobor din

mașină, încep să facă poze, iar Jucărie se duce să desprindă remorca de mașină. Domnul Confortabil se apleacă peste scaunul pasagerului ca să-mi spună prin geamul deschis:

— Ne vedem diseară, la cină. Succes!

Eliberat de remorcă, demarează, evident bucuros să se îndepărteze de nebunia asta.

Acum ziariștii încep să țipe la mine în timp ce îl ajut pe Jucărie să dezlege barca și mă uit după fete, care vin separat și ar trebui să ajungă dintr-o clipă-n alta.

— Zâmbește, Emma! strigă un fotograf. Unde-i Kate?

Încep toți să-i scandeze numele. *Kate, Kate, Kate, Kate, Kate...*

Ce bizar trebuie să fie ca întreaga lume să fie disperată după o imagine cu tine. Trebuie să fie așa de sufocant, necruțător și epuizant. O cunosc pe femeia asta. E o fată grozavă, dar e un om ca oricare altul. Care-i fascinația?

Anunț tare:

— Stați liniștiți, băieți, o să ajungă acuși!

— Când? vrea să știe unul.

— Cam în vreo cinci minute.

Zâmbesc și intru în studioul TV, iar Jucărie încredințează barca angajaților televiziunii.

Revenim din pauza publicitară șiiii... Trei. Doi. Unu.

Suntem în direct pe postul național.

Eu și fetele din echipaj stăm în barca-dragon îmbrăcate în uniforme, înfruntând ochii de sticlă ai camerelor de luat vederi, în timp ce prezentatorii Eamonn Holmes și Ruth Langsford se mișcă pe lângă noi și ne iau interviuri. Eamonn e în mare formă și ne tachinează. Întreabă unde e Kate Middleton și dacă cineva a citit despre mama ei, pentru care are o slăbiciune. În cele din urmă îmi spune numele. Mi se bagă sub nas un microfon antivânt și încep amândoi să mitralieze întrebări, multe dintre ele despre „superba Kate".

— Arată-ne ce face Kate în echipaj, spune Eamonn.

— E atletică? întreabă Ruth cu o privire impertinentă.

— Ai pus-o să dea probe?

— O să aveți parte de o lansare la apă princiară? O să fie și *el* prezent?

Zâmbesc când mi se oferă un moment de respiro și una dintre fetele din echipaj e întrebată dacă ne temem că, în ziua cursei, frenezia cu care presa o vânează pe Kate o să ne pună în pericol. Își fac treaba și și-o fac excelent.

Odată pomenite organizațiile mele de caritate, mă relaxez. Ne-am atins scopul. Reușim să terminăm cu succes interviul și cred că am făcut față frumos întrebărilor despre Kate. N-am spus nimic care să mă bage pe mine sau pe ea în bucluc. Eamonn și Ruth ne mai întreabă câte ceva despre cursa de 30 de kilometri și apoi încheie.

— Mulțumim, fetelor! spune Eamonn când emisiunea intră în pauză publicitară și noi ne agităm să eliberăm platoul. Și mult succes! Toate cele bune lui Kate!

Seara sunt la Zuma, în Knightsbridge, cu Dolly Fason și dl Confortabil. Ridicăm paharele în cinstea felului în care m-am descurcat în direct la televiziune azi-dimineață.

— Ai fost grozavă! Fără greșeală, spune mândră Dolly Fason. Și recunosc că am stat cu grijă că o să înjuri.

— Credeam că o să mă iei la rost că n-am zâmbit destul, glumesc eu.

— Ai fost foarte bună! spune zâmbind dl Confortabil.

Îi place proiectul meu cu Surorile și vrea să vină și el pe barca de siguranță care o să ne urmeze pe parcursul traversării, dar încă nu m-am hotărât să accept.

— Bravo, Emma! spune aplecându-se să mă sărute.

Dolly Fason ridică din sprâncene la mine. Știe că nu mă simt în largul meu în relația cu domnul Confortabil. Ne culcăm din când în când împreună, dar experiența nu prea m-a impresionat până acum și nu reușesc să regăsesc acel minunat val de emoție pe care l-am simțit în acea zi în apartamentul meu. E blând, e drăguț și e

echilibrat, dar nu simt nicio conexiune cu el. Însă m-am convins singură să mai încerc. Relația noastră n-o avea ea focuri de artificii, dar când mă trezesc în toiul nopții tristă și însingurată din cauză că tatăl meu nu m-a mai căutat de atâtea săptămâni, brațele domnului Confortabil îmi oferă alinare.

— Domnul Fustangiu e pe drum? întreb uitându-mă la ceas.

Îl așteptăm pe fostul coleg al lui Dolly Fason. Dl Fustangiu e un burlac de vreo treizeci și cinci de ani, foarte dezirabil, sigur de sine și încăpățânat. Are de mai mulți ani o relație serioasă, dar, după spusele lui Dolly Fason, și-o pune cu orice femeie frumoasă care-i iese în cale. Zilele astea are o relație clandestină și fierbinte cu asistenta lui, abia trecută de 20 de ani.

Dolly Fason își verifică telefonul:

— Cică ajunge în cinci minute.

— Până ajunge el, trebuie să te întreb: te-ai culcat cu el?

— Sigur că nu!

Pare de-a dreptul scandalizată, ca și cum ea nu e genul ăla de fată, ceea ce mă amuză copios.

— Deci ăsta ți-a scăpat, spun sorbind o gură de vin.

— Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Și-apoi, tipul poate fi uneori un ticălos arogant. Iar eu am 34 de ani, deci, din punctul lui de vedere, sunt o fosilă.

— Fosilă?! repet. Abia acum începi să atingi apogeul din punct de vedere sexual.

Ea scutură din cap:

— Am văzut cum se poartă cu femeile mature, de treizeci și ceva de ani. Fuge de ele ca dracul de tămâie. Spune că li se citește în ochi disperarea provocată de ceasul biologic.

— Câh! Adică e convins că orice femeie își dorește automat să se mărite cu el și să aibă copii. Ce dobitoc!

— Emma... spune Dolly Fason înțepenind cu ochii la o siluetă care se apropie de masa noastră. Apropo de dobitoci, unul și mai mare tocmai vine spre noi.

Mă uit în direcția indicată de ea și îl văd pe domnul Negru venind spre mine, spilcuit tot, într-un costum foarte elegant. Icnesc șocată, dar mă controlez imediat.

N-o să-i permit să mă ia prin surprindere. Pot și eu să fac același lucru. Prefă-te uimită și strălucește, Emma!

Ajunge la masa noastră cu un zâmbet calm pe chipul bronzat și se pleacă să mă sărute.

— Bună, Emma. Ce surpriză minunată!

— Nu mă așteptam să dau peste tine aici, răspund indiferentă, oferindu-i un obraz pe care să-și depună omagiile.

— Știi bine că sushi e mâncarea mea preferată, spune privindu-mă lacom. Ce mai faci, draga mea?

Mă molestează plin de aroganță cu privirea lui libidinoasă.

Stai, că-ți șterg eu rânjetul de pe mutră!

— Foarte bine! spun și-l iau de mână pe domnul Confortabil, după care mă întorc spre el. Domnule Confortabil, ți-l prezint pe fostul meu iubit Domnul Negru. Din păcate, a trebuit să-i dau papucii fiindcă se futea cu o prietenă de-a mea. Domnule Negru, el e domnul Confortabil, iubitul meu foarte tânăr și foarte în formă.

Domnului Negru îi piere brusc tot elanul. Ar vrea să încropească o replică cât de cât spirituală, dar cuvintele refuză să-i vină. L-am atins unde-l doare.

— Păi... mi-a părut bine să te văd, îi spun surâzătoare. Poftă bună la sushi!

Domnul Negru se răsucește pe călcâie și, cu umerii gârboviți, se întoarce la masa lui, unde, observ, ia cina singur. Bun!

— Bravo ție, Ems! spune Dolly Fason. Așa!

N-a uitat ziua când am descoperit că domnul Negru mă înșela. Încă o mică victorie împotriva lui o satisface pe Dolly aproape la fel de mult ca pe mine.

— Ăsta a fost iubitul tău? întreabă domnul Confortabil ridicând o sprânceană. Ar putea să-ți fie tată!

— Toți facem greșeli.

— Hmmm... se încruntă domnul Confortabil.

Îl privesc lung și brusc îmi dau seama care e problema: nu mă potrivesc tiparului femeii ideale din capul domnului Confortabil. Arăt și vorbesc ca ea, dar, în mod de-a dreptul enervant, continui să fac lucruri care se bat cap în cap cu cine crede el că ar trebui să fiu. Am senzația că asta ar putea fi o mare problemă.

Când am să găsesc și eu un bărbat care să mă placă pe mine așa cum sunt?

Exact atunci apare domnul Fustangiu, iar apariția lui e binevenită, căci mai risipește din atmosfera glacială care apăruse între mine și domnul Confortabil. Băieții încep să discute între ei, iar eu cu Dolly Fason ne punem la punct cu noutățile.

Apoi îl aud pe domnul Fustangiu întrebându-l pe domnul Confortabil cu ce mă ocup.

— Emma conduce o organizație caritabilă și participă la o cursă de traversare a Canalului Mânecii într-o barcă-dragon, răspunde domnul Confortabil.

Domnul Fustangiu se arată impresionat:

— Vai de mine, câtă noblețe!

Îmi azvârle o privire care spune că nu par a fi o sfântă, dar că aparențele pot fi înșelătoare.

Nu-mi place deloc chestia asta. Întrerup conversația cu Dolly Fason, mă aplec spre domnul Confortabil și spun cu voce plină de drăgălășenie:

— Ai uitat să spui că organizez și petreceri erotice.

Chipul îi e cotropit de o expresie jenată.

— Bine, dar ăla e doar un hobby, nu? Adică... ai să renunți la un moment dat la chestia aia, nu?

— Poftim?! întreb exasperată. Bineînțeles că nu. E afacerea mea și e o afacere foarte bună!

Îmi anesteziez furia cu câteva înghițituri zdravene de vin.

Expresia de pe fața domnului Fustangiu s-a schimbat. E profund dezaprobatoare și, când îmi vorbește, vocea îi e plină de dispreț:

— Organizezi petreceri erotice?

— Da. Ai ceva împotrivă?

— Petreceri unde oamenii vin să cumpere jucării erotice sau unde chiar fac sex?

— O, da! Se face sex. La greu! Cu o groază de oameni, dacă așa vor.

Domnul Fustangiu mi-o trântește pe șleau:

— Atunci, da, am ceva împotrivă. Industria sexului e grețoasă, iar afacerea ta e mizerabilă, rușinoasă și de-a dreptul dezgustătoare.

Dolly Fason sare să-mi ia apărarea:

— Ce tâmpenie! Orgiile au loc de secole întregi, spune furioasă. Nu e sex ilegal, e sex în grup, între parteneri care și-au dat consimțământul.

— Ba, pardon! spune domnul Fustangiu. E imoral!

Domnul Confortabil nu scoate o vorbă.

Sunt groaznic de înfuriată de ipocrizia domnului Fustangiu, care reprezintă pentru mine ipocrizia întregii lumi. Toți se uită de sus la ocupația mea, dar tolerează zi de zi lucruri mult, mult mai rele. Rostesc răspicat:

— În relațiile cu bărbații, prietenii sau membrii familiei, valorile la care țin mai presus de orice sunt respectul, loialitatea și încrederea. Orice altceva e secundar. Când mă uit în jur la cuplurile de la petrecerile mele văd foarte mult respect, încredere și loialitate între parteneri. Și exact ăsta e esențialul.

Domnul Fustangiu pufnește a dispreț:

— Termină cu prostiile! Petrecerile astea sunt scârboase și de prost gust.

Ridică bărbia ca să mă privească batjocoritor, de sus.

— Cuplurile astea despre care vorbești și-au pierdut busola morală. Și tu la fel.

— Tâmpenii! spun cu hotărâre. Uită-te la cluburi. Or fi ele stabilimente respectate și acceptate social, dar înăuntru orice urmă de moralitate dispare în ceață. E plin de tipi libidinoși care își înșală

partenerele în stânga și-n dreapta, chiar și cu verighetele pe deget. Ultima dată când am fost într-un club n-am putut traversa ringul de dans fără să mă apuce de fund în trecere șase perechi de mâini bărbătești, total împotriva voinței mele. Mi se pare absolut dezgustător că genul *acela* de comportament grețos e considerat acceptabil. Iar oameni ca tine etichetează drept păcătoase cuplurile în care partenerii sunt onești unul cu altul și vin la petrecerile mele ca să facă sex cu alte persoane fără să se ascundă. Fără minciuni și fără ipocrizie.

Mi-au ajuns criticile pentru seara asta. Nu mai vreau să mai petrec nicio secundă în compania vreunuia dintre cei doi bărbați de la masa noastră. Mă ridic.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Dar mă tem că acum busola mea mă trage spre casă, unde am de organizat încă o orgie.

— Când? Unde? întreabă încruntându-se domnul Confortabil.

Îmi bubuie inima de nervi.

— Te rog să nu vorbești cu mine. Nu vreau să mai aud nicio vorbă!

Încăpățânarea cu care-mi ignoră cu desăvârșire cariera, refuzul de a mă înțelege sau de a-mi lua apărarea în fața domnului Fustangiu m-au durut foarte tare. Nici nu pot să mă uit la el.

O pup pe Dolly Fason:

— Iartă-mă că plec înainte să mâncăm, dar, din păcate, mi-a pierit pofta de mâncare. Mi s-a servit destul căcat în seara asta.

Mă întorc spre dl Fustangiu și-l privesc în ochi:

— Mă scârbește ipocrizia ta. Știu că-ți înșeli iubita și că o minți în fiecare zi. Așa că, înainte să-i judeci pe alții, care sunt deschiși și sinceri, ce-ar fi să anunți tu pe toată lumea că-ți fuți asistenta și apoi te duci acasă și-ți minți sărmana parteneră de viață, care habar n-are că e încornorată?

Domnul Fustangiu s-a făcut roșu ca sfecla și se bâlbâie. Cei de la mesele vecine s-au întors să se uite la noi, iar Dolly Fason își ascunde cu mâna un rânjet larg.

— Tu ești ăla de joasă speță de la masa asta, dar nu ești în stare s-o recunoști nici măcar față de tine însuți. Noapte bună.

Mă întorc și ies cu pași hotărâți din restaurant. Habar n-am dacă vreau să-l mai văd pe domnul Confortabil și în clipa asta chiar nu-mi pasă.

Capitolul 14

„Pentru seducție e nevoie de
inteligență și spirit.
Cine mă face să râd
are toate șansele să mă seducă."

Riccardo Tisci

Parcă e metroul londonez aici, spune Mamina inspectându-mi dulapurile din bucătărie.

— Cum adică? întreb cotrobăind în cutia de pâine după ceva de prăjit.

— Sardele, sardele și iar sardele. O să trebuiască să fac niște cumpărături ca lumea. Tu chiar numai din asta trăiești? Dimineața, la prânz și seara?

— Cum să nu iubești modesta, dar îndatoritoarea sardea? Dă-mi, te rog, o cutie.

Mamina mă fixează cu o privire sfredelitoare.

— Ai de gând să-mi spui ce ai? Știu că s-a întâmplat ceva fiindcă desfaci conserve de sardele puturoase și nu e nici opt dimineața.

Încă de când eram la internat, sardelele m-au ajutat să trec peste examene, despărțiri și orice altă criză. E un obicei de care nu reușesc să scap. Am închis telefonul cu Kate Middleton acum două minute și primul lucru la care m-am gândit au fost sardelele.

Oftez. Nu pot ascunde nimic de Mamina.

— Tocmai am vorbit cu Kate. Se retrage din cursă.

Mamei îi pică fața.

— Nuuuu! De ce?

— Nu e vina ei. E foarte supărată că trebuie să se retragă, dar e din cauza problemelor de securitate. Cei de la Clearance House i-au spus că e mai bine așa.

Oftez, deprimată. O compătimesc pe Kate și mă doare inima pentru fetele din echipaj, cărora le va părea foarte rău să o piardă. Dar Kate mi-a spus că face eforturi să fie cât mai discretă și brusc, din cauza cursei noastre cu barca-dragon, e pe prima pagină a tuturor ziarelor și revistelor din lume. În plus, o îngrijorează posibilitatea foarte reală ca hoardele de paparazzi să nu pună în pericol echipajul. Angajații casei prințului se temeau ca în ziua startului, peste două săptămâni, barca noastră să nu se răstoarne și totul să se transforme într-un dezastru.

— Îmi pare rău, Emma, spune Mamina cu compasiune. Mare păcat!

— Kate e distrusă și sunt sigură că la fel vor fi și fetele din echipaj când o să le dau vestea. Kate era dedicată total cursei și să știi că are și o latură foarte bătăioasă. Își dorea din tot sufletul să-i batem pe băieți. De aceea am acceptat să împart cu ea cârma.

— Știu, spune cu blândețe Mamina. Dar situația devenise chiar ridicolă cu toți fotografii ăia suflându-vă în ceafă când erați pe râu. Îți dai seama cum ar fi fost în ziua cursei? Cred că una peste alta, e mai bine așa pentru toată lumea, chiar dacă e o dezamăgire. Siguranța voastră e pe primul loc.

— Așa e, spun băgând o felie de pâine în prăjitor. Singurul lucru bun e că acum o să ne lase-n pace.

— Apropo de ziare, ți-am zis că o să am și eu parte de micul meu moment de glorie?

— Serios? întreb curioasă. Spune tot!

— Revista *Sunday Times Style* vrea să-mi ia un interviu despre pantofii mei roz.

— Despre pantofii Pupă-mă-n-cur?

— Da. Articolul e despre cum am fost părăsită pentru un model mai tânăr și salvată de pantofii mei PC.

Încep să râd.

— Asta-i grozav!

Sunt încântată să văd că Mamina începe să-și recapete treptat pofta de viață.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Ei, știi cum e. Păsărelele ciripesc. O prietenă i-a povestit unei prietene care, întâmplător, e ziaristă despre cum a supraviețuit o femeie de vârsta a doua destrămării mariajului datorită unei frumoase perechi de pantofi PC.

— E minunat, mamă, chicotesc. Pun pariu că ziaristei i-a plăcut la nebunie. Vei fi un model pentru alte femei care trec prin divorț.

— Partea plină a unui uriaș pahar aproape gol, surâde Mamina și apoi pleacă la muncă.

Acum că mi-am luat gustarea-fulger cu sardele mă simt pregătită să înfrunt cealaltă problemă spinoasă a zilei.

Totul s-a terminat între mine și domnul Confortabil, asta e clar. Eram împreună de puțin timp, dar am simțit aproape de la început că nu eram tocmai suflete-pereche. Iar acum, după incidentul de aseară, aburul idilei s-a risipit definitiv. E evident că domnului Confortabil nu-i place munca mea și are o problemă cu ea. Foarte bine. Dar eu vin la pachet cu munca mea. Nu am niciun fel de rețineri legate de Killing Kittens și nici nu cred că afacerea mea e imorală. Nu am timp de pierdut cu cineva care consideră toată situația un obstacol de nedepășit. În alte privințe domnul Confortabil a fost dulce și drăguț și mi-a oferit alinare când eram tristă, dar după ce m-a dezamăgit atât de tare aseară, nu mai pot continua această relație. E plăcut să am un bărbat alături, dar pentru mine nu e în niciun caz o necesitate.

Îl sun și răspunde imediat.

— Bună, Emma, spune pe ton prietenos, dar precaut.

— Bună și ție.

— Îmi pare rău pentru aseară.

— Știu.

Trag adânc aer în piept. Vreau ca despărțirea asta să fie cât se poate de simplă și directă.

— Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită pentru o relație, mai ales cu cineva atât de drăguț ca tine.

— Mă părăsești?

Știe foarte bine care e răspunsul. Număr în gând până la zece ca să aibă timp să digere informația, apoi spun:

— Îmi pare foarte rău.

— E din cauză că te-am supărat aseară? Ți-am spus că-mi pare rău pentru asta.

— Știu că-ți pare rău.

— Și-atunci de ce nu mai putem încerca? N-o putem lua de la capăt?

Decizia mea e luată:

— Nu, spun ferm, dar blând.

Adevărul e că Killing Kittens va fi întotdeauna o problemă, așa că relația noastră trebuie să ia sfârșit aici, dar nu vreau să-i rănesc sentimentele, așa că mă abțin și adaug:

— Pur și simplu nu e momentul potrivit acum când am atâtea pe cap — părinții mei, cursa, munca... Nu sunt pregătită.

Oftează și face o pauză lungă, după care spune încet:

— OK. Păi atunci... ne mai vedem.

Închide.

Las telefonul din mână cu un sentiment de ușurare temperat de tristețe. Altul care a dat-o-n bară. Când o să apară și bărbatul care să nu mă dezamăgească până la urmă?

Alung gândul, fiindcă acum am de doborât un record.

Capitolul 15

„Eu sunt ciudat și tu ești ciudat.
Toți oamenii din lumea asta
sunt ciudați. Într-o zi, doi
oameni cu aceeași ciudățenie
se întâlnesc și se îndrăgostesc."

Dr. Seuss

În sfârșit, Surorile au intrat în cursă!

În ciuda lipsei lui Kate, a unei clavicule fracturate și a faptului că eram în cea mai aglomerată rută navală din lume, am zdrobit recordul precedent pentru traversarea Canalului Mânecii într-o barcă chinezească și am adunat 100 000 de lire pentru organizații care ajută copiii. Barca noastră era practic doar o canoe mare, dar am reușit să ducem la bun sfârșit periculoasa călătorie de 33 de kilometri, chiar și printre cele 700 de nave și feriboturi care traversează și ele zilnic Canalul Mânecii.

Startul n-a fost strălucit. Încercam să-mi controlez echipajul, dar aș fi avut mai multe șanse să aliniez o turmă de pisici sălbatice, pentru că emoțiile erau la paroxism, mai ales că băieții erau încrâncenați și extrem de siguri pe ei. Însă noi eram hotărâte să depunem toate eforturile ca să-i înfrângem. În cele din urmă, fetele erau în barcă, gata de start. Când am pornit odată cu Frăția de pe plaja Shakespeare din Dover, condițiile meteo erau aproape perfecte. Aveam la noi brânză, prăjituri însiropate cu cereale și pastramă uscată de vită, ca să ne menținem forțele pe parcursul lungilor ore de efort intens ce aveau să vină.

Am plecat din start într-un ritm frumos și am reușit să menținem o viteză între 5,5 și 6,5 noduri nautice pe tot parcursul traversării. Băieții ne-au întrecut la început, dar nu aveau atuul nostru — și anume faptul că Debra, pilotul nostru, ne calculase impecabil ruta. Întrucât ei nu făcuseră asta, de câteva ori s-au trezit că vâsleau cu elan spre coasta Portugaliei. Am avut și momente periculoase din cauza câtorva petroliere și feriboturi care au trecut prea aproape de noi și uneori valurile din siajul lor ne-au azvârlit de colo-colo, dar ne-am ținut tari. Când în zare a apărut coasta Franței și am intrat pe ultimii zece kilometri, am început să credem că aveam o șansă să câștigăm. Barca Frăției era înaintea noastră, dar tot deviată de la traseu.

– Cu puțin calm și o tonă de muncă pe rupte, orice e posibil, fetelor! am țipat.

Am uitat complet de durerea din brațe și epuizarea din trup și am gonit ca vântul, cântând „The Raiders March", tema muzicală din filmele cu Indiana Jones. Am dat la vâsle din răsputeri și pe parcursul a opt kilometri dureroși am aruncat în luptă și ultimul strop de energie, însă băieții au ajuns pe plajă când noi mai aveam doar un kilometru și jumătate. Dar am ajuns și noi imediat după aceea, atingând uscatul cu multe râsete, îmbrățișări și lacrimi de bucurie și împlinire.

Faptul că ajunseserăm după Frăție nu ne-a umbrit cu nimic triumful. Simplul fapt că ajunseserăm în Franța ne-a propulsat în Cartea Recordurilor, pentru că niciun alt echipaj feminin nu mai reușise să facă asta într-o barcă-dragon. Traversarea Canalului Mânecii a durat trei ore, 45 de minute și 26 de secunde, spulberând recordul inițial, deținut de un echipaj masculin, cu patru ore zdravene!

Iar eu și Jordie ne-am făcut fiecare și cu câte 400 de lire pentru că pariaserăm că Surorile vor fi primul echipaj feminin de barcă chinezească ce va ajunge în Franța.

Nu-i rău deloc pentru o gașcă de fete, nu? Cine spunea că mișcarea Puterea Fetelor e de domeniul trecutului?

După o săptămână, trupul încă mi-e zob. Stau ghemuită pe canapea și verific lista cu numele invitaților de la petrecerea Killing

Kittens de mâine-seară. Băşicile de pe degetele mari s-au vindecat, dar sunt epuizată. Mă dor muşchii şi am fost sfătuită să stau întinsă şi să mă odihnesc, altfel risc să manifest simptome de supraantrenament. Nici măcar n-o mai am pe Mamina să-mi poarte de grijă, fiindcă s-a întors, în sfârşit, acasă când s-a simţit în stare să accepte că va locui singură, fără tata.

Au! Au! Au! De ce am făcut aşa ceva?

Dar ştiu de ce am făcut-o şi sunt tare mândră de fetele mele şi de ce am realizat împreună! Am strâns o sumă uriaşă de bani pentru scopuri caritabile. După toată suferinţa îndurată, Surorile trag de mine să le găsesc o nouă provocare. Am senzaţia că acesta va fi doar primul capitol al poveştii noastre.

BalckBerry-ul începe să scoată triluri şi îl iau în mână. Pe ecran e numele tatălui meu. Panica îmi încleştează inima. Am fost măcinată de durere fiindcă m-a abandonat, dar tot n-am putut să-i răspund când mă suna la început, iar în ultimul timp părea că a renunţat să mai încerce. Ştiu că ţine legătura cu Mamina prin intermediul avocaţilor care au demarat oribilul proces al destrămării familiei noastre. Dar am crezut că a renunţat la mine.

Săgeţi dureroase îmi străbat fiinţa şi îmi dau seama că durerea asta n-are nicio legătură cu efortul intens depus săptămâna trecută.

Lua-te-ar dracu de telefon! De ce tot suni şi nu te mai opreşti? În condiţiile astea o să fiu nevoită să iau o hotărâre.

Mă holbez la el şi aş vrea să-l închid, ca dăţile trecute, dar nu ştiu de ce, de data asta parcă e altfel. Cu o mână tremurândă accept apelul şi îmi pun casca la ureche.

— Bună, tată, spun pe ton neutru.

Mă invadează un iureş de sentimente: furie, tristeţe, şoc, confuzie, iubire şi ură. Dar reuşesc să îmi fac vocea să sune aproape normal. Sau cel puţin aşa cred.

— Bună, Emma.

Tonul vocii lui mă loveşte drept în inimă. Sperasem să fie împăciuitor, afectuos, umil, dar tonul lui e sigur pe sine, convins că are dreptate

şi îl recunosc, fiindcă îl ştiu din copilărie. Încearcă să mă forţeze să-mi reiau rolul de fiică ascultătoare, care-şi idolatrizează tatăl.

Tac, pentru că nu ştiu ce mi-ar ieşi pe gură dacă aş vorbi. Un val de emoţii creşte în mine.

Emma, spune el foarte oficial. Trebuie să discut cu tine o chestiune.

Despre ce vrei să vorbim?

Oare vrea să mă felicite pentru cursa cu barca chinezească? Ori o să abordeze subiectul divorţului? Nu cred...

Vreau să te întreb ceva.

Întreabă.

Vocea mi-e calmă, dar sunt total buimăcită. Asta e prima noastră discuţie de la plecarea lui şi nu tu un „ce mai faci?", un „eşti bine, sănătoasă?", un „felicitări pentru cursă".

– Tu ai făcut asta, nu-i aşa? spune, brusc furios.

– Ce-am făcut? întreb stupefiată de atacul lui fulgerător.

– *Tu* ai scris articolul *ăla*!

– Ce articol?

– Articolul despre mama ta din *Sunday Times*, „Abandonată în favoarea unui model mai nou".

Vocea lui e de-acum extraordinar de bubuitoare.

– Nu i se dă numele, dar ştiu că ea e subiectul. Soţia diplomatului! Şi ştiu sigur că *tu* ai scris articolul!

Deci despre asta era vorba! Mândria lui rănită. Gata cu tatăl iubitor! Cinstit vorbind, oare îi pasă cât de cât de mine?

Îmi păstrez cumpătul în ciuda durerii care îmi umple sufletul:

— Tată, te înşeli. N-am scris eu articolul.

— Am auzit că mi-ai aruncat lucrurile într-o basculantă!

Vocea lui pur şi simplu îmi explodează în urechi. E aşa de puternică, încât simt nevoia de dopuri în urechi. Nu numai că o aud, ci o simt rezonându-mi în cap şi în inimă.

— Tată, mă şochezi! îi răspund. Nu numai eu ţi-am azvârlit lucrurile, toţi am făcut asta, împreună. Zi mersi că ţi-a mai rămas ceva.

— Ce?! urlă el.

— M-ai auzit foarte bine, spun calmă. Puteam să distrugem tot — așa cum ne-ai distrus tu familia.

Se lasă o tăcere de mormânt. Când vorbește din nou, a revenit la tonul sigur de sine, completat de o doză de dispreț:

— Și pantofii ăia penibili, *roz*?

— Ești incredibil! răspund șocată. Ce copilărie! Tot eu sunt de vină și pentru pantofii PC?

— Mama ta nu poartă roz.

— Acum poartă, îi răspund. Ea i-a ales și ea i-a cumpărat.

— N-a purtat niciodată roz. *Niciodată*!

— Poate pentru că n-ai lăsat-o tu, mă răţoiesc și eu la el.

Nu-i pare rău deloc. Nici măcar nu s-a gândit la durerea mea. Oare de ce oamenii autoritari cred automat că au toate drepturile? Când o să dea doi bani pe ce simt eu? Îmi adun fiecare strop de tărie și curaj ca să-mi înfrunt tatăl — pe bărbatul care încă mai crede că are dreptul să ne controleze, deși ne-a abandonat:

— Ești complet dus cu capul!

— Poftim?!

Adoratul meu tată m-o fi hrănit și îmbrăcat, m-o fi educat și chiar iubit, dar în clipa asta egoismul din vocea lui mă calcă pe nervi.

— Da, ai auzit bine, îi răspund printre dinții încleștați. Pune mâna pe orice ziar sau revistă din lumea asta și îți garantez că ai să găsești un articol despre femei și divorţ. Au rugat-o pe mama și ea a acceptat, nu eu. N-ai dreptul să controlezi ce ai *părăsit*!

Tata nu mai are replică. Pur și simplu, închide telefonul.

* * *

Rămân încremenită și aștept cu telefonul încleștat cu disperare în mână, sperând, dorindu-mi și rugându-mă să mă sune din nou.

O să sune. O să-și ceară scuze. E tatăl meu!

Aștept, aștept, aștept. Trec cinci minute, apoi alte zece, apoi o oră. Dar telefonul rămâne tăcut. Nu-mi vine să cred că nu mai sună.

Mă simt înghițită de o neagră disperare și privirea mi se înceţoșează de lacrimi. Când îmi dau seama, în sfârșit, că n-o să mă sune să mă consoleze, încep să tremur și să mă sufoc, iar prin cap îmi bântuie un vârtej de gânduri fără sens. Mă lupt să-mi stăpânesc furia când mă gândesc cum ne-a abandonat pe toți pentru femeia aia. Mă simt distrusă, ca un puzzle terminat și apoi spart în sute de bucăți. Noua mea realitate e că viața mea, așa cum o știam eu, a luat sfârșit — gata cu duminicile în familie când ne adunam în jurul fripturilor mamei, gata cu mama și tata făcându-mi din mână la plecare, gata cu refugiul oferit de casa părintească. Tati al meu e acum doar un clișeu banal al bărbatului care trece prin criza vârstei a doua, un țap bătrân și libidinos care și-a luat adio de la o bătrânețe demnă și elegantă și s-a transformat într-un adolescent înnebunit de hormoni. Mi se strânge carnea pe mine când mă gândesc cum bate el barurile cu adrenanța lui și cum dansează de i se-ncing tălpile sâmbăta prin cluburi, cu o băutură aromată în mână. Oare o să dau peste el într-o astfel de cârciumă? Doamne ferește! Oare o să-nceapă să dea tone de bani pe o garderobă nouă, mașini ostentative și Botox și o să se creadă prea tânăr ca să se uite la *Newsnight*[13].

Nu știu cât timp zac pe canapea tremurând și gândindu-mă la dărâmarea familiei mele, dar sunt readusă la realitate de un ciocănit puternic în ușă. Mă ridic cu greu în picioare, luptând la fiecare mișcare cu mușchii mei în agonie, și mă duc să răspund înfășurată în pătură.

Trebuie să fie tati! M-a auzit! Nu m-a sunat înapoi fiindcă a preferat să vină să mă vadă față în față.

În graba mea de a ajunge la ușă mă împiedic de pătură și mă împleticesc. Deschid și când văd cine stă în prag mi se taie respirația. Până la urmă, nu e tata.

— Bună, Emma! Surpriză!

---

13 *Newsnight* — emisiune de analiză politică și interviuri difuzată de BBC Two cinci seri pe săptămână, începând din 1980.

Mă holbez la el cu gura căscată, iar el se uită la mine cu ochii aceia plini de afecțiune și cu zâmbetul care-mi frânge inima. Mă cunoaște așa de bine! Am trăit împreună atât de multe experiențe de-a lungul anilor.

— Dar... oftez. Ce cauți aici?

— Ar fi trebuit să sun înainte, dar în felicitarea de Sfântul Valentin ți-am spus că îți pregătesc o surpriză.

— Aidan!

Mă reped în brațele lui și mă strânge la piept. E așa de bine! Încep să râd și-mi dau seama că și plâng în același timp.

— Sunt așa de fericită să te văd!

El se retrage din îmbrățișare și mă privește.

— Arăți îngrozitor, spune mirat. Ce s-a întâmplat?

Cu ce să încep?

— Lasă asta. Tu arăți grozav! spun cu sinceritate, râzând printre suspine.

Îmi pare nespus de bine să-l văd pe bărbatul de care m-am îndrăgostit în studenție. E adevărat că idila noastră a fost punctată cu numeroase despărțiri, dar avea ca regulă faptul că o despărțire nu însemna niciodată că totul s-a terminat.

— Nu-mi vine să cred că ești aici! De ce nu ești în Australia?

— Am venit cu treburi de serviciu. Și am vrut să te văd.

Tânjesc după el cu toată ființa mea. Am nevoie de el; o nevoie profundă, elementară, fizică. Sunt însetată de el și de dragostea pe care știu că o simte pentru mine. Nu vreau să vorbesc, nu vreau ceva de băut, nu vreau un paracetamol pentru durerea care-mi face capul să zvâcnească. Vreau cel mai bun analgezic natural din lume: sexul.

Îl poftesc în casă și las să-mi cadă pe podea și pătura, și telefonul. Închide ușa după el și de cum s-a închis, suntem amândoi cuprinși de dorință. Ne sărutăm cu pasiune și în clipa în care buzele ni se întâlnesc e ca și cum s-ar fi aprins fitilul unui baton de dinamită. Ne devorăm în timp ce ne smulgem hainele unul de pe altul și le

abandonăm pe unde se nimerește în drumul nostru poticnit, împreunat, către dormitor.

— O să te rog să fii blând cu mine, murmur printre sărutări.

— Blând?! Chiar că te-ai schimbat, râde el presărându-mi gâtul, obrajii și buzele cu sărutări.

— Tocmai am vâslit până în Franța!

— Nu mă mir deloc, șoptește și el. Ai fost întotdeauna Superfata mea.

Nimerim dormitorul și patul.

Of, Aidan! N-am avut niciodată atâta nevoie de tine ca acum!

În scurt timp, uităm de tot în afară de plăcerea trupurilor noastre reunite. Întotdeauna a existat între noi această conexiune: forța primordială cu care ne dorim unul pe altul. De fiecare dată când sunt în brațele lui mă simt ca prima dată — savurez frumusețea trupului lui Aidan, brațele și coapsele puternice, umerii lați, abdomenul cu mușchi bine definiți și ochii lui intens-albaștri. Ne lipim strâns unul de altul, iar sărutările noastre devin tot mai adânci și mai fierbinți. Închid ochii ca să mă concentrez la senzația degetelor lui împletite în părul meu, la atingerea buzelor lui, la căldura gurii lui lipite de a mea și la extraordinarul lui talent de a face dragoste cu mine. Excitația lui o intensifică pe a mea, iar mâinile lui se încleștează pe corpul meu. Sexul cu Aidan a fost întotdeauna o experiență extraordinară. Inspir adânc. Mirosul lui e la fel de îmbătător ca întotdeauna. Ne potrivim perfect. Intensitatea crește acut, gâfâim, gemem și în final izbucnim în strigăte de plăcere reciprocă înainte de a ne prăbuși într-o splendidă izbucnire de încântare, după care ne cufundăm într-o profundă satisfacție.

Îmi place la nebunie să mă cuibăresc într-un pat cald cu bărbatul acesta și să ascult rafalele de ploaie care bat în fereastră. În clipa asta, viața e absolut perfectă. Sunt fericită și împlinită. Golul din inima mea a dispărut.

Sunt întinsă pe spate, iar Aidan stă pe-o parte, într-un cot și mă privește lung în timp ce își trece degetele prin părul meu. Parcă n-am

fost despărțiți nicio clipă. Semănăm atât de mult, în așa de multe, încât mi-am dat seama de mult că suntem făcuți unul pentru altul. Mă mângâie tandru, așa cum îi place întotdeauna să facă după ce facem dragoste.

— Cât stai? întreb.

— Doar două zile. Din păcate, e o călătorie de afaceri.

Inima mea devine ca de plumb.

— Excelent, răspund încercând să-mi ascund dezamăgirea din voce.

Rămân nemișcată ca o statuie.

Mă țintuiește cu privirea surâzând blând:

— Ce demență, nu-i așa? Dacă ce simt acum nu e o bază suficient de solidă pentru o relație pe viață, atunci nu știu care mai e.

Cedez unui impuls:

— De ce nu te muți înapoi în Anglia? E locul tău de baștină. Aici ai crescut.

— Tu auzi ce e afară?

Ploaia torențială izbește acum cu forță în ferestre. E un adevărat potop și se pare că va ține toată noaptea.

Aidan spune:

— Am crescut în cascade de ploi, în ceață, umezeală și frig. E cea mai urâtă vreme din lume.

— Știu! De aia fac tot posibilul să evadez cât de des pot în timpul iernii. Ai putea și tu să faci la fel.

— Nu știu ce să zic, Ems. Acum, că tata s-a pensionat și s-a mutat în Australia, toată familia mea e acolo. Nu îl pot părăsi. Și-mi place de mor vremea. Australia se potrivește cu stilul meu de viață. Ți-ar plăcea și ție, fiindcă îți place natura la fel de mult ca mie. De ce nu vii tu la mine?

Clatin încet din cap:

— Nu pot. Anglia e acasă.

Ne uităm lung unul la altul, uluiți de realizarea faptului că ceva ce ne dorim amândoi e imposibil.

— Va trebui să luăm o hotărâre la un moment dat, spun încetișor.

Îmi zâmbește.

— Poate când ajungem la 40 de ani o să dăm cu banul ca să decidem unde să locuim.

— Aaaa! spun chicotind. Vechiul nostru pact. Deci tu crezi că o să fiu tot nemăritată și la 40 de ani, da?

— OK, poate că nu. Dar *dacă* suntem amândoi necăsătoriți la 40 de ani, așa luăm decizia.

— Să zicem, oftez eu.

— Când a devenit viața așa de complicată?

— Poate că atunci când ai plecat, îi spun punându-mi mâna peste a lui cu afecțiune.

Îmi ia degetele și le înfășoară ferm în palma lui.

— M-am întors la tine, ca întotdeauna. Sunt aici, nu?

— Da. Și sunt tare bucuroasă, îi spun cu un surâs. Dar arăți obosit. Probabil din cauza diferenței de fus orar. Ai nevoie de somn.

— Când sunt cu tine, somnul e supraestimat, îmi răspunde cu o sclipire ghidușă în ochi. Te iubesc, Saylo, șoptește trăgându-mă spre el și începe să mă sărute din nou tandru, exact așa cum îmi place.

Capitolul 16

„Nebunia iubirii e cea mai mare
dintre binecuvântările Cerului."

Platon

Ai fost cu Sir Lancelot! Exclamă Miss D cu voce acuzatoare. Sunt sigură! Ai privirea *aia* în ochi.

Nici n-am apucat să intru pe ușă la petrecerea Killing Kittens din seara asta și Miss D mi-a și descoperit secretul. Sir Lancelot era porecla pe care i-o dădusem eu lui Aidan — cavalerul care apare călare pe cal alb ca să mă salveze când îmi merge prost, cel care mă iubește cu adevărat.

— Ce privire? întreb evaziv. Nu știu despre ce vorbești.

Miss D și Kitty Kat stau în fața fostei ambasade din inima Londrei, locul meu preferat pentru petrecerile noastre. Amândouă îmi scrutează cu atenție chipul, iar eu nu mă pot abține să mă-nroșesc.

— E adevărat, nu-i așa? spune triumfătoare Miss D. S-a întors Aidan! Se vede-n ochii tăi. Întotdeauna arăți altfel după ce te vezi cu el. Ochii îți sunt mai albaștri, pielea își strălucește... și mergi de parcă ți-o tragi non-stop de-o săptămână!

Se întoarce spre Kitty în căutare de sprijin:

— Nu-i așa că ai văzut și tu cum își mișca șoldurile?

Kitty mă privește cu ochii mijiți.

— Hmm... cred că ai dreptate. E clar că au avut loc recent acțiuni de tip carnal.

Încep să râd, dar amintirea nopții trecute îmi strânge stomacul într-un nod delicios. Aidan m-a făcut să mă urc pe pereți — genunchii îmi tremurau, salivam abundent și tot trupul mi-a explodat, pur și simplu, toată noaptea. Mai vreau!

— Spune tot! Spune tot! Spune tot! scandează ele rânjind.

— Fetelor, mă lăsați, vă rog, să intru? Nu suntem aici ca să stăm la povești la o cafea. Organizez o petrecere erotică în seara asta, da?

Miss D se dă deoparte:

— Sigur că da! Ne poți spune tot și înăuntru.

Îi arunc o privire ucigătoare, dar mi-e clar că n-are de gând să mă lase să scap.

— Bine.

Intrăm. Am pășit de multe ori în clădirea asta, dar de fiecare dată sunt la fel de impresionată de splendoarea care mă înconjoară. Admir holul magnific, cu podea de marmură și grandioasa scară interioară. Bijuteria asta de casă se cam degradează pe ici, pe colo — observ cornișe cu vopseaua sărită și tapetul dezlipit în unele locuri —, dar mie tot mi se pare perfectă. E unul dintre secretele bine ascunse ale Londrei, un loc încântător în care să-mi țin seratele.

Kitty Kat e hotărâtă să nu renunțe la subiect:

— Hai, Emma, acum suntem înăuntru! N-avem timp. Trebuie să număr prezervativele și petalele de trandafir din mătase albastră tot n-au sosit.

Ridic din umeri:

— Nu știu dacă e bine să vă spun. La urma urmelor, o doamnă nu povestește niciodată ce-a făcut în dormitor.

— Hai, măi! Ai promis că ne spui! țipă Miss D, iar când vede surâsul care-mi joacă pe buze exclamă: Eram sigură!

— OK! ridic mâinile în semn că mă predau. Ai câștigat! Da, m-am văzut aseară cu Aidan.

Kitty Kat spune grijulie:

— Ei bine, orice-ar fi, focul ăsta pe care l-ai reaprins îți prieste! Cine-i tipul?

— E PB-ul Emmei! explică încântată Miss D. Prietenul ei cu beneficii!

Mă întorc spre Kitty:

— Aidan e un fost iubit care îmi place mult și acum și cu care mă culc când vine în țară. Ce e rău în asta?

— Nu e absolut *nimic* rău în a avea un PB! spune din toată inima Miss D. Am în agenda mea neagră o armată de PB delicioși. Dar cu Aidan e mai mult decât atât, nu-i așa, Ems? Tu ești IV-ul lui.

— Ce e? întreabă Kitty cu o expresie buimacă pe chip.

Miss D savurează ocazia de a-i explica ceva lui Kitty:

— Când Emma și Aidan erau împreună la facultate au făcut un pact. Dacă amândoi vor fi necuplați când vor împlini 40 de ani, se vor căsători. Nu știu de ce vor să aștepte până atunci, când e evident că sunt făcuți unul pentru altul. Ea e IV-ul lui și el e al ei. Adică „iubirea vieții".

— Ah, ce frumos! spune Kitty emoționată până la lacrimi de romantismul situației. E minunat, Emma! Ultimul bărbat pe care l-am plăcut mi-a promis luna de pe cer, apoi m-a părăsit imediat după ce m-am culcat cu el.

— E norocoasă, declară Miss D. E superb, necăsătorit și o iubește. Nu înțeleg ce mai aștepți, Emma!

Îi arunc o privire amenințătoare:

— Am mai discutat despre asta. N-am nicio grabă — mai am mai bine de un deceniu până să ajung la vârsta critică, 40 de ani.

— Dar nu pot să-nțeleg de ce ieși cu tipii ăștia complet nepotriviți pentru tine sau sub nivelul tău când domnul Perfect e chiar sub nasul tău!

Kitty se uită la mine cu ochi scăpărători. E convinsă că am găsit soluția perfectă la dilema vieții amoroase.

O sfredelesc cu privirea pe Miss D:

— Știi foarte bine de ce. Cam cum propui tu să avem o relație, ca să nu mai vorbim de o căsnicie, când Aidan locuiește în Australia, iar eu aici, în Anglia? Și-acum, dacă Inchiziția spaniolă a terminat cu mine pe ziua de azi...

— Emigrează! Vorbesc cât se poate de serios, răspunde Miss D. Ori riști să-l pierzi. Cum te-ai simți dacă s-ar întâmpla asta? Dacă te sună într-o zi și îți spune că s-a însurat cu altcineva?

Refuz să accept chiar și posibilitatea unui astfel de scenariu și îmi pun masca albastră, sclipitoare, ca să ascund valul de panică ce m-a izbit pe neașteptate la gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Am petrecut destui ani în copilărie mutându-mă dintr-o țară în alta, D. Londra e căminul meu și tot aici e și afacerea mea. N-am de gând s-o abandonez acum, când începe să aibă cu adevărat succes. Și-apoi, cine ar sta cu ochii pe tine să nu faci prostii? închei eu cu o glumă, încercând să schimb tonul serios al discuției.

— Ce-ar fi dacă ai face Killing Kittens și la Antipozi? sugerează Miss D.

— Nu cred. Sunt fericită aici și aranjamentul ăsta îmi convine foarte mult. Și-acum mă duc să fac un tur al casei, bine? Poți să iei o pauză de la interogatoriu.

Mă îndepărtez cu pași hotărâți, dar le simt privirea în spate.

Vila arată divin. În sala de bal pâlpâie lumânări, iar în mijloc, sub un uriaș candelabru, au fost unite patru paturi uriașe ca să formeze unul singur. În seara asta, tema e politica, iar paturile sunt acoperite în cearșafuri de satin de diverse culori, care reprezintă partidele politice ale națiunii: albastru pentru Partidul Conservator, roșu pentru Partidul Laburist, galben pentru Partidul Liberal-Democrat și verde pentru — evident — Partidul Ecologist.

În seara asta aștept 200 de invitați, dintre care unii vin din alte țări special pentru petrecere. Am pe listă avocați, manechine, aristocrați, funcționari publici, bancheri, un om de știință și un sportiv olimpic. Vom avea chiar și un politician, ceea ce se potrivește perfect.

Iau o gură de șampanie și îmi fac o notiță mentală să fiu atentă la ce culoare va avea patul pe care va decide să se distreze. S-ar putea să fie interesant.

Pe la 09.30 superbii mei chelneri se învârt prin camerele de la parter servind invitații mascați cu stridii și șampanie vintage. Cu toate că e încă devreme, un domn brun și spilcuit, purtând o mască albastră, dezbracă deja o brunetă frumoasă. Ea nici nu clipește când el desface breteaua din jurul gâtului care-i ține rochia galbenă și îi dezgolește sânii ampli. E o scenă aproape ireală — cei doi discută lejer despre vreme în timp ce el începe să-i mângâie sânii, plimbându-și mâinile peste pielea ei bronzată și ciupind-o ușurel de sfârcuri.

Bucuroasă că atmosfera începe deja să se înfierbânte, mă îndrept spre bar să mă asigur că băuturile sunt aliniate pe tejghea. O găsesc acolo pe Insula de Smarald, care în rochia ei lejeră, vaporoasă, arată ca o zeiță verde.

— Ești în verde! spun pupând-o pe amândoi obrajii. Ce surpriză!

— Desigur, spune, după care soarbe din șampanie cu o expresie profund nefericită.

— Smarald, ia spune-mi de ce-ți plâng ochii de irlandeză[14].

— Of, Ems! M-am făcut deja de tăt rahatu'.

— Ce-ai făcut?

— Am văzut un sportiv olimpic care-mi place de mor.

— Da, știu la cine te referi. Noi, pe-aici, îi zicem Musculosul. Și, da, sunt de acord, e foarte sexy.

— E și mai frumos în realitate decât în poze! Când am dat cu ochii de el m-au copleșit tot felu' de fantezii năzdrăvane.

— Serios? întreb intrigată.

Pentru Smarald asta e o confesiune inedită.

— Vrei să faci sex cu el?

— Nu știu, spune mușcându-și buza de jos. Adică nu! Sigur că nu!

---

14 Referire la un cântec irlandez extrem de popular: When Irish Eyes Are Smiling — Când ochii irlandezilor zâmbesc —, o odă adusă Irlandei. (*N.t.*)

— Nu pari prea sigură, îi ating mâna care pare să tremure un pic.

— Nu știu ce m-a apucat. M-am dus la el să-i vorbesc și primul lucru care mi-a ieșit pe gură a fost „Te știu! Ești...". Și el mi-a tăiat-o „Nu, nu sunt", mi-a întors spatele și-a plecat.

M-am uitat la ea cu înțelegere, dar i-am spus ferm:

— Știi regulile, Smarald. Aici protejăm identitățile oaspeților noștri. Toți membrii Killing Kittens au jurat să păstreze secretele de aici. Musculosul e foarte faimos, dar știe că, odată intrat pe ușile astea, e în siguranță. Aici toată lumea e tratată la fel și nimănui nu-i pasă cine ești. Cel mai important e să poți să te dezlănțui complet fără să-ți faci griji că te vede cineva.

— Știu, răspunde ea. Probabil că acum crede că sunt o dementă obsedată de celebrități și-o s-o rupă la fugă dacă mă mai vede.

— Ei, sunt sigură că o să fie în regulă. Dacă-l vezi, zâmbește și poartă-te normal. O să uite de incident.

Îmi oferă un zâmbet mic și chinuit.

— Bine. Mersi.

Dolly Fason se apropie de noi braț la braț cu Domnul și Doamna. Arată senzațional îmbrăcată într-o rochie strâmtă, albastră, cu o despicătură orizontală sexy deasupra bustului. Doamna strălucește într-o rochie imprimată strâmtă și scurtă, în nuanțe de galben și albastru.

— Salutare la toată lumea!

Cu toate că abia a intrat pe ușă, Dolly Fason pare gata de distracție.

— E o seară perfectă pentru niște sex cu adevărat *scandalos* — genul de sex pentru care tabloidele ar plăti averi ca să afle că e practicat de miniștrii în funcție.

Izbucnesc în râs:

— Am putea măcar să bem ceva și să stăm puțin la palavre înainte să vă duceți la joacă? La petrecerea de la hotel ați dispărut în ceață!

— Sigur.

Dolly Fason face semn cerând băutură, apoi ne împarte pahare cu lichid efervescent. Stăm de vorbă și tot mai mulți invitați își fac

apariția. În timp ce Domnul și Doamna discută cu Insula de Smarald, Dolly Fason îmi spune:

— În seara asta vrem să facem sex în patru, Ems.

Bineînțeles.

— Cine e al patrulea norocos?

— Bunul nostru prieten Făt-Frumos.

Acum chiar că sunt surprinsă.

— Serios? Credeam că nu ți-ai pus-o niciodată cu el. N-ați dat niciunul semne de interes pentru celălalt. Dar acum, că mă gândesc mai bine, v-ați potrivi unul cu altul.

— Mda, surâde Dolly. Am intrat în vorbă la petrecerea de la hotel și am păstrat legătura. El a avut o săptămână de căcat la bursă, eu am avut o săptămână de căcat la tribunal, așa că i-am sugerat să ieșim cu Domnul și Doamna să vedem dacă reușim să ne distrăm un pic și să mai uităm de muncă.

Dă pe gât paharul de șampanie, își netezește rochia și arborează cel mai sexy zâmbet din arsenalul ei.

— Deci? Coborâm? Am chef de puțină acțiune în jacuzzi.

Doamna își golește paharul și aruncă o privire cercetătoare în jur.

— Dar al patrulea membru? Nu-l așteptăm?

— Ne găsește el, spune Dolly Fason luându-l de braț pe Domnul. Haide! Deocamdată ne poți curta pe amândouă. Nu vreau să încep felul principal, dar sigur sunt pregătită pentru niște aperitive.

Pornesc toți trei spre subsol, în timp ce alții se îndreaptă spre dormitoarele de la etaj. E timpul să dau o tură ca să văd cum decurg lucrurile, așa că o las pe Smarald la bar și mă întâlnesc cu Kitty pe scări, patrulând împreună cu Jupiter.

— E totul în regulă? întreb.

Kitty zâmbește larg:

— Acum, da. Tocmai am fost nevoită să-l alung pe Rhys Ifans.

— Rhys Ifans a vrut să intre la petrecere? întreb râzând. Singur? Nu putem permite asta, oricât de faimos ar fi el. Păcat! Am auzit că pe unde se duce e sufletul petrecerii.

— Știu, dar regula se aplică tuturor, nu? Intrarea bărbaților singuri e interzisă. Și chiar dacă ar fi avut cu el o fată, tot nu știu dacă l-aș fi lăsat să intre. Să fi văzut în ce hal era.

După disprețul de pe fața lui Kitty, e clar că tipul era praf.

— Cum adică?

Kitty strâmbă din nas dezgustată:

— O fi el mare star la Hollywood, dar nu arăta deloc ca un star. Era îmbrăcat cu jeanși uzați, nebărbierit de săptămâni în șir. Părul nu mai văzuse pieptenele de cel puțin o săptămână și arăta și mirosea de parcă ar fi căzut într-un butoi cu bere. Dar a fost foarte înțelegător. A acceptat situația cu amabilitate și a fost foarte drăguț, cu toate că lumea de pe stradă vedea că i se refuză accesul la o petrecere.

— Bravo, Kitty! aprob din toată inima.

Știu că Kitty nu se lasă impresionată de celebritate și e unul dintre motivele pentru care am încredere totală în ea.

— E treaba mea.

— Și faci o treabă tare bună! Vorbim mai târziu.

Îmi văd de drum și mă uit să văd ce se întâmplă în camerele de la etaj. Dormitoarele bâzâie deja de activitate ca niște stupi, pline-ochi de oameni, dintre care unii iau parte la acțiune, iar alții doar trec dintr-o cameră în alta ca să observe acțiunea și să vadă ce noi permutări au loc. Într-o cameră, vreo 20 de oameni în diverse stadii de dezbrăcare se joacă împreună la lumina lumânărilor în grupuri de doi, trei sau patru. Observ la fereastră un trup impresionant luminat de becurile de pe stradă și îmi dau seama că mă uit la o splendoare de bărbat cât casa. E *Musculosul*.

E gol, expus fără nicio urmă de rușine în toată forma lui fizică fantastică. Nu e de mirare că femeilor li se înmoaie genunchii la vederea lui. Trupul acesta a apărut pe sute de coperte de reviste și iată-l aici, magnific, adevărat și în prim-plan, gata de joacă cu blonda frumoasă care stă în picioare lângă el. Pula lui e și ea dreaptă, tare și mândră, un specimen cu adevărat superb.

Nu vorbește cu blonda, ci urmărește cu atenție cum aceasta își scoate rochia ca să stea goală alături de el, apoi îi întoarce spatele și se sprijină cu mâinile de pervaz aruncându-i peste umăr o privire provocatoare. Apoi se uită pe fereastră. Cu toate că pare să se uite la șarpele de mașini de pe stradă, eu știu că tot trupul ei e alert și conștient de prezența bărbatului. El se apropie și începe să-i mângâie trupul fără să se grăbească, trecându-și încet mâinile uriașe peste spatele, sânii și fundul ei. Îi adoră minunatele forme feminine, iar ea se întinde și se mișcă sub atingerile lui. După ce petrece o vreme alintându-i corpul, el își împinge treptat erecția tot mai aproape de ea până ce ea o simte apăsând-o tare pe șale. Atunci se apleacă pe pervaz și-și îndepărtează picioarele ca să o vadă în toată splendoarea ei, suculentă și primitoare, pregătită pentru el. Priveliștea îi face pula uriașă să tresară și să se întărească și mai mult, iar grosimea sa impresionantă aproape că pulsează când se mărește. Ea îl vrea acum, iar el e pregătit.

Își apucă cu o mână organul și îl direcționează către intrarea ei, lăsându-l să se joace acolo un pic, atâtând-o cu mici împunsături și apăsări ce par să promită că în curând se va împinge înăuntru punând stăpânire pe ea. Dorința o face să geamă și să suspine, tot mai flămândă de el.

În sfârșit, el cedează și se împinge în ea, lungimea lui dispărând încet, dar lin în interiorul ei. Ea se întinde să-l cuprindă, lăsând să-i scape un mic țipăt când el o umple, provocându-i o plăcere aproape dureroasă. Musculosul începe să se miște înăuntru și-n afară, retrăgându-și foarte încet pula, apoi împingând-o la loc înăuntru, cu o mișcare puternică a șoldurilor. Când se izbește de fesele ei, coapsele lui uriașe se lipesc de coapsele ei subțiri. O vreme se fut lent, după care el începe să mărească ritmul. Sunt așa de frumoși împreună în lumina difuză, iar trupurile lor goale se potrivesc perfect. Oferă o imagine așa de uimitoare, ca un tablou pictat de un maestru. Am văzut multe futaiuri la viața mea, dar ăsta e deosebit și sunt complet absorbită de priveliștea celor doi futându-se în ritmul lor perfect, savurându-se din plin unul pe altul. Mă întreb cum o fi să simți imensa forță și formele masive ale Musculosului, cum o fi să l fuți...

Apoi îmi aduc aminte de Aidan și de minunata experiență de aseară. O fi Musculosul un specimen perfect din punct de vedere fizic, dar gândul la Aidan e cel care-mi face stomacul să se strângă de dorință dureroasă și plăcută.

— Te distrezi, Emma?

Mă răsucesc și-o văd pe Kitty Kat lângă mine.

— Îl privesc pe Musculos în acțiune. Merită!

Kitty Kat se uită și ea și zice:

— Uau! Te înțeleg.

Apoi se întoarce iar spre mine:

— Însă mă tem că avem jos o situație care necesită prezența ta.

— Sper că nu s-a întors Rhys Ifans, glumesc eu.

Pornim spre ușă.

— Aș vrea eu! E mai rău. Avem la ușă un moș de la primărie care face spume la gură.

— De la primărie?! Ce dracu' caută aici? oftez iritată.

Nu încalc nicio lege. Clubul meu funcționează legal, deoarece singurii bani pe care-i primim sunt cotizațiile de membru, iar toate activitățile care au loc înăuntru sunt liber consimțite. Autoritățile nu au dreptul să intervină decât dacă se plânge cineva de zgomot sau de comportament antisocial. Deci primăria nu are de ce să aibă o problemă cu mine. De fapt, e cu ochii pe „Eddie Alunecosul" Davenport, proprietarul cu reputație îndoielnică al clădirii. E reședința lui personală, dar autoritățile îl suspectează că o închiriază în scopuri comerciale, nonrezidențiale, fără să aibă autorizație. Sunt disperați să-l prindă. N-am de gând să mă implic ori să-i spun amicului de la primărie că, pe lângă KK, Eddie a mai închiriat-o și pentru ședințe foto și filmări. I-am spus lui Eddie că, dacă primăria obține o hotărâre judecătorească prin care să i se interzică să-și mai folosească proprietatea în alte scopuri decât cel de reședință — așa cum cred că se va întâmpla la un moment dat —, eu nu aveam de gând să o mai folosesc. N-am niciun chef de chestia asta, așa că mă hotărăsc să mă distrez puțin pe seama domnului de la primărie.

— Stai liniștită, Kitty, lasă-l pe seama mea.

Cobor în grabă și găsesc în hol un bărbat agitat, cu ochelari și cu o mapă în mână, aruncând priviri furișe în jur. Arborez cel mai frumos zâmbet și spun politicos:

— Bună seara! Cu ce vă pot ajuta?

— Da. Bună seara.

Tușește jenat.

— Sunt de la primărie. Îmi pare rău, dar știm cu siguranță că la această adresă are loc o petrecere erotică.

— Pardon? spun amuzată. Ați spus cumva „petrecere erotică"?

Își consultă foile din mapă și zice:

— Da. Suntem informați că pe una din proprietățile domnului Davenport are loc în seara asta o petrecere erotică a clubului Killing Kittens.

— Aceasta e petrecerea mea privată. Mai mult, chiar, discutăm politică. Aruncați o privire dacă nu mă credeți.

Îl conduc la salonul de la parter pe care-l folosim drept bar și dau ușa de perete. Aici sunt oaspeții care nu se joacă și toți arată foarte calmi și liniștiți.

— Vedeți? De aceea unii sunt îmbrăcați în seara asta în roșu, galben, albastru și chiar verde — sunt culorile partidelor politice.

Insula de Smarald îmi face cu mâna cu un aer atât de inocent că mi vine s-o pup.

Consilierul se uită în jur strângându-și mapa la piept și se încruntă la vederea grupului de oaspeți îmbrăcați care beau vin împreună, fără niciun semn că s-ar petrece ceva dubios.

— Înțeleg, spune el năuc. Trebuie să recunosc că totul pare cât se poate de civilizat.

— Păi, așa și e. E adevărat că am auzit un zvon că ar avea loc o petrecere erotică, dar se pare că e după colț, în Piața Cavendish. Toată lumea numai despre asta vorbește.

Pixul consilierului apare ca din neant și el începe să mâzgălească cu furie pe foile din mapă.

— Primăria n-are o problemă cu petrecerile sexuale atâta timp cât proprietarul locului de desfășurare are autorizația necesară. Știți cumva la ce număr în Piața Cavendish?

— Îmi pare rău, dar nu știu adresa exactă.

— Lăsați pe mine! Cred că o să mă duc să văd care-i treaba, răspunde cu un aer mult mai fericit acum. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Petrecere frumoasă!

— Mulțumesc! spun conducându-l către ieșire. Sigur o să fie.

Închid ușa după el.

— Bravo, Emma! chicotește Kitty.

A apărut la fix ca să mă vadă ducându-l cu zăhărelul spre ieșire.

— Mersi. Sper să nu umble după cai verzi pe pereți, unde l-am trimis!

Izbucnim amândouă în râs, bucuroase că am rezolvat situația.

— Am nevoie de ceva de băut. Hai la bar.

— Du-te tu. Eu rămân să stau de șase cu Jupiter, în caz că se întoarce tipul.

— OK.

Simt nevoia de niște întăritoare zdravene după interacțiunea cu primăria, așa că mă alătur la bar unui grup de manechine rusoaice exuberante.

— Bine ai venit! spune o brunetă cu picioare lungi și accent englezesc aproape perfect. Hai să bei cu noi! Să știi că vodca e singura băutură pe care merită să o bei. Poți să bei o groază fără să fii mahmur a doua zi ca după o sticlă de vin.

— De acord. Hai să deschidem sticla de Stolichnaya!

Dădusem pe gât câteva shoturi când Kitty a intrat alergând, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Of, Doamne! Acum ce s-a mai întâmplat? o întreb privind-o ca prin ceață, deja prinsă de flama vodcii.

— Avem probleme, Emma, vino repede! îmi face Kitty semn să ies în hol.

Mă poticnesc după ea, menținându-mi cu oarece dificultate echilibrul pe tocurile stiletto. Pe hol, Jupiter ține imobilizat pe

cineva și mai înalt și chiar mai masiv decât el. Uriașul e furios și urlă:

– Emma Sayle! Unde e Emma Sayle?

După aspect, pare a fi un angajat responsabil cu securitatea la un club.

Vodca mi-a dat curaj, sau mai degrabă m-a făcut tupeistă, fiindcă mă clatin spre el zâmbind și-i spun:

– Salutare! Vrei un pahar de șampanie?

Îmi ignoră sugestia, se uită furios la mine și împunge aerul spre mine cu un deget acuzator, peste umărul lat al lui Jupiter.

– Ai trimis primăria pe capul nostru! Tocmai au dat buzna la petrecerea noastră!

— Ba, pardon! N-am făcut așa ceva! spun cu toată demnitatea de care mai sunt în stare.

Se pare că amuzamentul meu pe seama domnului consilier al primăriei a avut consecințe neașteptate și majore.

— Au trecut pe-aici mai devreme. Dar habar n-am de unde ești tu, așa că n-aveam cum să-i trimit la tine. Probabil că dau ture prin zonă, atâta tot.

— Doar nu te-aștepți să te cred! mârâie uriașul paznic cu ochișorii porcini plini de furie.

— Păi, e adevărat, spun, încă sperând să-l pot dezarma cu drăgălășenia mea. Nu sunt de partea lor. De ce-aș fi? Am și eu afacerea mea și nu mă interesează să pun bețe-n roate altora. Ce-ar fi să bei ceva și să te relaxezi? Hai cu mine să stăm de vorbă în liniște la etaj.

Uriașul pare să se mai fi potolit deocamdată, iar Jupiter îi dă drumul cu grijă, asigurându-se cu o privire spre mine că n-am nimic împotrivă să-l elibereze pe tip. Dar mi se pare că s-a mai calmat, așa că aprob din cap.

— Hai, îi spun îndreptându-mă spre scări și făcându-i semn lui Kitty să aducă un pahar de șampanie pentru oaspetele nostru. Vino cu mine.

Ia paharul și se supune, iar eu îl conduc în sus pe scări, cu Jupiter urmându-ne îndeaproape, în caz că tipul se decide să devină din nou violent. Tocmai trecem pe lângă unul dintre dormitoare când auzim de dincolo de ușă țipete de extaz. Uriașul paznic se oprește încruntându-se și se întoarce să vadă de unde vine zgomotul.

— Îmi pare rău, dar n-ai voie în dormitoare fiindcă nu ești membru al clubului, îi spun, recunoscând în același timp gemetele ascuțite ce se aud din cameră.

E Miss D, care adoră să fie privită de străini în timp ce face sex.

— Ems, lasă-l să intre și să se uite! strigă ea. Tu ești șefa — poți să-i aprobi intrarea în club pe loc. Prietenul meu zice că n-are nimic împotrivă. Chiar insistăm!

— Dorința doamnei mele e ordin pentru mine, intervine și partenerul ei. Intrați.

Vocea lui e profundă, dar melodioasă.

Miss D poate fi o bătaie de cap imensă, dar în seara asta e salvarea noastră.

— Păi atunci, hai să vedem ce se întâmplă, zic deschizând ușa.

În timp ce privim în camera cufundată în semiîntuneric fac eforturi să-mi înăbuș un chicotit. Pe pat e întins politicianul. Abia reușesc să-i deslușesc trăsăturile în lumina lumânărilor, dar paznicul uriaș nici nu-l bagă în seamă. E mult mai interesat de frumoasa parteneră cu care se tăvălește acesta în pat. Miss D n-a votat în viața ei, dar în seara asta, judecând după cum reacționează la politician, pare să se fi dedicat trup și suflet cauzei politice.

Paznicul uriaș privește stupefiat acțiunea aflată în plină desfășurare.

Parlamentarul împinge două degete adânc în Miss D în timp ce se sărută cu pasiune. Când îi eliberează gura, ea cere cu un geamăt și mai mult, frecându-și mâinile pe piept și ciupindu-și sfârcurile. El se supune și alunecă în ea trei degete, lucrând din greu în timp ce ea se zvârcolește și se cutremură de plăcere. Începe să-l implore s-o fută. El surâde când vede cât de dornică e să-l aibă în ea, dar încă nu cedează rugăminților. Pare să savureze faptul că o înnebunește de

dorință amânând penetrarea și folosindu-și doar mâna ca să-i provoace plăcere.

Uitându-se la tăvăleala celor doi de pe pat, căpcăunul înspăimântător s-a transformat acum într-un uriaș blând. Până la urmă, politicianul gol și extrem de respectabil își pune un prezervativ și îi dă lui Miss D ceea ce-și dorește atât de fierbinte. Încep să se izbească unul în altul gemând, țipând și suspinând, cu priviri sălbatice în ochi.

E clar că le place s-o facă cu public. Accelerează și ne oferă un final fulminant: Miss D își încleștează coapsele de ale politicianului, îi devorează gura și geme în timp ce el pistonează în ea. În sfârșit, ajung la orgasm cu țipete și contorsionări, apoi el se prăbușește peste ea ca un animal epuizat.

— Ești cel mai tare, dragule! spune ea privindu-l cu adorație.

— Nu, tu ești, gâfâie el, fericit că i-a câștigat votul.

— Mă fut pe primărie! spune deodată paznicul uriaș. Pot să mai stau aici puțin? N-am mai fost niciodată la o orgie.

Ezit. La urma urmelor, e împotriva regulamentului clubului.

— Hai, te rog, lasă-l să stea, Ems, mă imploră Miss D cu respirația tăiată. Sigur găsim la ce să-l folosim, adaugă pe un ton năstrușnic făcându-i semn să vină la ea.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul:

— OK, cedez, dar numai de data asta, pentru tine.

Uriașul îmblânzit pășește încet în cameră, cu o expresie năucă pe chip, îndreptându-se spre patul unde-l așteaptă Miss D cu mâna întinsă, ca să-l includă în micul lor cerc intim. O las pe Miss D și pe partenerii ei să-și vadă de distracție, iar Jupiter rămâne de pază, ca să se asigure că paznicul chiar s-a îmblânzit. Mă îndrept spre scări și dau peste un bărbat complet îmbrăcat și cu chipul complet acoperit de o mască.

— Pardon, spun și încerc să-l ocolesc ca să cobor la parter, fiindcă simt nevoia să mai beau niște vodcă.

— Te-am urmărit, murmură străinul.

Mă opresc și mă încrunt la el.

— Poftim? De ce? Cum adică m-ai urmărit?

— Exact așa. Sunt deosebit de impresionat de felul în care ai rezolvat problemele din seara asta.

Știu vocea asta. Pe față mi se întinde un zâmbet uriaș și-i smulg masca de pe cap, scoțând la iveală mutra surâzătoare a lui Aidan.

— Ce naiba cauți aici? întreb. Ai spus că nu poți ieși în oraș!

— Știu. Dar mi s-a anulat ședința.

Ochii i se umplu de căldură și îmi ia mâna:

— Am vrut să te văd. Mâine plec.

— Știu.

Disperarea mă străpunge ca un pumnal. Am încercat să uit și să nu mă gândesc la asta. Vreau să țin minte doar momentele plăcute.

— Știi de ce sunt așa de excitat? întreabă pe ton scăzut.

— Ăăăă... arăt în jur râzând. De asta? Păi cum vrei să fii la o orgie?

— Nu.

Mă ia de mână și-mi sărută ușor gâtul. Atingerea buzelor lui e delicioasă.

— Ce mă excită e să te văd cum îți folosești farmecul ca să ieși dintr-o situație dificilă cu un consilier al primăriei. Să te văd dând pe gât pahar după pahar de vodcă cu manechine rusoaice și apoi ducându-te să ții piept unui paznic furios care vrea să-ți smulgă capul fiindcă ai trimis primăria la cheful lui. Asta mă excită. De aceea te vreau acum, pe loc.

— Aaa... oftez.

Aidan știe exact cum să-mi topească inima. Întotdeauna a știut.

— Mergem? La urma urmelor, nu avem prea mult timp. Am avion dimineață devreme.

— Chiar te rog, că altfel înnebunesc.

Îmi ia mâna și zâmbește.

— Atunci plecăm acasă în clipa asta.

Capitolul 17

„Dacă e grozavă, n-o să se lase
ușor. Dacă se lasă ușor,
n-o să fie grozavă.
Dacă merită, n-o să te lași
păgubaș.
Dacă te lași păgubaș, n-o
meriți...
Adevărul e că toți o să te
rănească; important e să îi
găsești pe cei pentru care merită
să suferi."

Bob Marley

Stau în pat cu laptopul pe genunchi și mă întreb dacă să apăs „Trimite". Acum, că totul e negru pe alb, mi se pare tare ciudat. Dar asta simt în adâncul inimii mele.

Aidan tocmai a plecat, dezlipindu-se cu greu de patul nostru confortabil și de mine, după câteva ultime sărutări, ca să prindă avionul din zori.

— Eu zic s-o faci, a spus cu blândețe când i-am arătat e-mailul pe care-l concepusem. Cred că ar fi un act de curaj, Emma. Cel care face primul pas spre împăcare e întotdeauna adevăratul erou.

Doamne, deja mi-e dor de el! M-a convins să-i mărturisesc tatei tot ce simt, dar lui nu i-am spus niciodată foarte clar ce simt pentru el. Nu suport să mă gândesc că e într-un avion care-l duce în partea cealaltă a planetei. Nici că ar putea fi mai departe de mine.

Alung asta din minte și citesc din nou e-mailul, cu o ușoară senzație de rău.

Tată,

Trebuie să înțelegi cât de tare m-ai rănit când ai făcut praf și pulberc familia noastră. Dacă vrei să repari ce ai stricat, trebuie să citești ce spun mai jos și să încerci să înțelegi.

Doar pentru că sunt mare acum, nu înseamnă că toate astea nu mă afectează deloc. Oi fi eu independentă, dar plecarea ta a lăsat un gol uriaș în viața mea și mi-a zdruncinat din temelii încrederea în bune. Parcă nici nu mai știu ce e adevărat și ce nu. Te rog să înțelegi cât sunt de rănită și confuză.

Știu că ai acum o nouă viață și te distrezi, dar asta nu înseamnă că nu mai e cazul să faci niciun efort. Sunt totuși fiica ta și am și eu nevoie de tine. În caz că ai uitat: ai două fiice și un fiu. Așa că te rog să vii ca să vezi ce mai fac, pentru că am nevoie să rămâi în viața mea. Nu vreau să rămân fără tată! Am nevoie de tine acum și întotdeauna.

Partea asta e foarte importantă: te rog din tot sufletul, nu ne folosi pe mine, pe Georgie sau pe Jonny ca pioni în bătălia ta cu mama. Comunică direct cu ea. Nu mă pune pe mine să plimb mesaje de la unul la altul. Tu ai creat situația asta urâtă, tu s-o repari.

Dacă vorbești despre mama cu mine (sau cu Georgie, sau cu Jonnie), te rog să spui lucruri frumoase. (Regula asta se aplică și la toate obiectele noi, da?) Dacă nu poți, te rog eu mult să nu mai spui nimic. Nu vrem să auzim lucrurile astea. Ne dor mai mult decât îți imaginezi.

Aș vrea să începi să refaci căile de comunicare cu noi. Știu că acum ai alte interese în viață, dar cred că încă avem și noi dreptul să fim tratați cu dragoste și respect.

Pe curând,
Em XX

Nici n-am pomenit de ce simt în legătură cu felul în care s-a purtat cu mama sau cu faptul că a fugit cu femeia aia. Nu mă simt în stare să abordez acum aceste subiecte și poate că n-o să fiu în stare niciodată. Trebuie să mă concentrez pe relația mea cu el. Până ce n-o

reparăm pe asta, n-are niciun rost să-mi bat capul cu restul; am fi mult prea furioși ca să auzim ce ne spunem unul altuia.

Degetul ezită deasupra tastei, apoi o apasă. Mesajul dispare și aud fâșâitul care semnalează trimiterea.

Mă întreb unde am găsit tăria să fac asta și-mi amintesc de discuția cu Aidan și de alinarea simțită în prezența lui; mă simt în perfectă siguranță când sunt cu el. Mi-e deja cumplit de dor de el. Dar mi-a spus să încerc să reiau legătura cu tata dacă pot, și așa am făcut.

Ciudat! Deja mă simt mai bine!

— Houston, avem o problemă!

Mă cațăr pe bancheta din față a dubiței parcate nu tocmai legal pe linia mediană a unei străzi aglomerate din Chelsea, dar Kitty stă de șase pe scaunul pasagerului ca să mă avertizeze dacă apare vreun polițist. Urc la volan și exclam:

— Cum dracu' să găsesc fata potrivită când pe-aici toate arată ca niște clone?

— Nu te panica, răspunde Kitty Kat dându-mi o fotografie. O s-o găsim.

— Nu, pe bune! Ăsta e un adevărat coșmar! Dacă răpim pe cine nu trebuie?

Mă așez lângă ea și studiez atent fotografia cu Sophia, tânăra pe care suntem aici ca s-o răpim. În fotografia asta, ea și iubitul ei O arată ca un vis al iubirii tinere, imposibil de fericiți și incredibil de potriviți unul cu altul. Dar adevărul e că idila lor de trei ani se duce de râpă pentru că viața lor sexuală nu e tocmai satisfăcătoare. Am întâlnit multe cupluri în aceeași situație: din afară zici că sunt cuplul perfect, dar în intimitate lucrurile se dezintegrează pentru că nu reușesc să stabilească o conexiune sexuală. Fără acea relație fizică crucială, idila se cam ofilește. Sophia și O au făcut tot posibilul pentru a reaprinde flacăra pasiunii, folosind metodele obișnuite, precum seri romantice, lumânări și băi cu spumă parfumată, dar în cele din urmă au apelat

la un terapeut specializat în probleme sexuale. Ea a discutat cu ei despre ce îi excită și despre fanteziile pe care nu îndrăzneau să și le mărturisească. După acele revelații, au decis să vină la mine pentru a obține ajutor practic.

Azi, treaba mea e să îi fac să-și amintească ce mult le lipsește sexul și cât de tare se doresc. Ideea e să își revitalizeze pasiunea, să învețe mai multe despre cum să se satisfacă reciproc, și dacă relația lor va mai da vreodată de astfel de necazuri, să privească în urmă, spre această zi și să își amintească de cele întâmplate azi. Doar gândul la asta ar trebui să fie suficient ca să-i facă să dorească să sară imediat în pat.

Cam ăsta ar fi planul, dar n-o să aibă loc dacă răpesc pe cine nu trebuie!

Mă uit în oglinda retrovizoare și-l văd pe Jucărie stând fericit în spate, holbându-se la femeile perfect coafate și machiate care pășesc pe stradă ca pe podiumul de modă, cu poșetele de lux legănându-li-se pe braț. Pe lângă ele mă simt îngălată cu salopeta și ochelarii mei de soare, dar a fost tot ce-am putut să pun pe mine în tristețea care mă copleșește de când a plecat Aidan. Femeile care trec pe lângă noi arată de parcă au ieșit toate dintr-o revistă de modă. Părinții mei mi-au povestit cum pierdeau vremea pe-aici în anii 1960 ca să vadă chipurile celebre ale acelor vremuri: Mick Jagger, Twiggy, Terence Stamp și Michael Caine. Dar zilele astea King's Road e domeniul fetelor cu bani din Chelsea. Visul lui Miss D e să se mute înapoi aici, unde locuia familia ei înainte să sărăcească, de îndată ce pune mâna pe cineva suficient de bogat ca s-o întrețină.

— Nu te grăbi, Ems, spune Jucărie aranjându-și pânza legată pe șolduri.

— Îți place priveliștea, Tarzane?

Rânjește:

— Clar! Se spune că pe King's Road sunt cele mai frumoase fete din Londra și văd că e adevărat. Ceea ce mi-a dat o idee...

— Nu-mi spune! Noul tău proiect e să găsești o tânără bogată, care s-a plictisit de iubitul ei cu freză pleoștită din lumea bună.

— Exact!

— Dar n-ai prietenă? îl tachinez eu. Nu tot dă fuga să te vadă domnișoara Norwegian Wood[15]? Eu așa am auzit. Și umblă zvonul că ați reușit să vă faceți cu o factură de cinci mii de lire după ce ați spart o lampă în hotelul Mandarin Oriental! Nu e de mirare că îți tot rănești gâtul. Nu e iubita ta la fel de bogată și de elegantă ca specimenele astea perfecte?

Într-o clipă, expresia lui trece de la veselă la morocănoasă.

— I-am schimbat porecla în Duduia Psihopată, spune indispus.

— Duduia Psihopată? Asta nu sună deloc a iubire adevărată.

— E dusă.

— Serios? îl privesc surprinsă în oglindă. La petrecerile mele domnișoara Norwegian Wood a fost întotdeauna nărăvașă, dar niciodată nebună.

— Aia-i altceva. Adevărul e că am făcut doar sex de câteva ori și nu suntem împreună — dar ea deja aduce vorba de mutat împreună. Păi... nici măcar nu suntem un cuplu!

Jucărie arată de-a dreptul chinuit.

În sinea mea mă amuz copios. Cred că i-ar prinde bine să încerce ceva un pic mai complicat decât joaca fără obligații care-i place așa de mult.

— Aha, am înțeles. Păi, atunci spune-i clar: ne jucăm și-atât! Fără chestii serioase!

— Dar mă hăituiește pe Facebook! De fiecare dată când postez o poză nouă sau îmi actualizez statusul îmi trimite SMS din Norvegia ca să-mi ceară explicații!

Aici are dreptate.

— OK, ăsta e un motiv de îngrijorare.

— Fii atent! adaugă Kitty. Sfatul meu e să îi dai „Unfriend" și să-i spui cât se poate de onest și direct cum stau lucrurile.

15 În traducere „Lemn norvegian" sau „Pădure norvegiană"; titlul unei piese celebre a trupei Beatles. (*N.t.*)

— Da' ce pot eu să fac dacă ea nu ascultă niciodată ce-i spun? se lamentează Jucărie.

Deodată o văd pe Sophia venind pe stradă și problemele lui Jucărie se evaporă instantaneu din mintea mea.

— Iat-o! În sfârșit!

— Unde? își întinde Jucărie gâtul ca să se uite pe geam.

— Acolo! arăt spre o blondă drăguță care se plimbă cu o prietenă, uitându-se la vitrine.

Arată sută la sută a fată de Chelsea, în costumul ei decoltat, cu imprimeu safari și pantaloni scurți și încălțată cu cizme lungi. O poșetă de firmă îi atârnă pe un umăr, iar părul îi cade în valuri proaspăt aranjate cu uscătorul.

Jucărie o privește admirativ:

— Ce mă bucur să te ajut cu chestia asta! spune începând să-și aranjeze minusculul slip auriu de sub cârpa din jurul șalelor.

Îl săgetez cu o privire severă:

— Jos labele, Tarzan! Știu că-ți place să sari dintr-un copac în altul, dar Sophia are iubit. Nu vrem să se întâmple ceva care să necesite spitalizare, arestare sau procese. Ai priceput?

Ridică privirea:

— Am recepționat mesajul. Clar.

Pornesc motorul și o privesc pe Sophia intrând în raza noastră de acțiune.

— Kitty, ai cartonașele de la O cu explicația misiunii, da?

— Da, în torpedou.

— Bun. Știi ce ai de făcut. Du-te și previno discret trecătorii, spune-le că nu e o răpire adevărată și nu e nevoie să cheme poliția.

— Sigur.

Sare din dubă și se pune pe treabă.

Sophia știe că va fi „atacată" azi, dar habar n-are când sau ce se va întâmpla, mai exact. O clipă mai târziu, Kitty îmi face semn că putem începe.

— Du-te, Tarzan! Zboară pe liană și răpește-o! Acum ori niciodată!

Cum îl vede pe Jucărie sărind din dubă, Kitty Kat aleargă spre Sophia, o înșfacă din spate, îi acoperă gura cu mâna și-i ordonă:

— Să nu aud un sunet!

Ochii Sophiei se măresc de șoc. Cred că situația i se pare incredibil de bizară și reală.

Într-o clipită, Tarzan a sprintat spre ea și a azvârlit-o pe umăr. Picioarele ei lungi se bălăngăne în toate părțile când el gonește înapoi cu ea pe umăr, o urcă în dubă și o aruncă pe o saltea gonflabilă pregătită dinainte. Totul se întâmplă atât de repede, încât nimeni nu apucă măcar să tresară. Kitty Kat o ia rapid deoparte pe prietena Sophiei și-i explică situația. E clar că fata fusese prevenită fiindcă e calmă, aprobă din cap și nu face niciun gest necugetat.

În spate, Jucărie trântește ușa. Sophia pare șocată, buimăcită și înspăimântată.

Doar se aștepta la asta, nu? Sper că asta e Sophia! Mi se întâmplă deseori să am dubii când cineva care știe că o să fie răpit pare îngrozitor de șocat, dar e normal. În curând, reacția ei se va schimba când își va da seama că fantezia ei sexuală e pe cale să se îndeplinească și va începe să savureze experiența, chiar dacă încă o va speria lipsa totală de control.

Scoate un țipăt când Tarzan îi leagă mâinile și picioarele.

— Liniște! Nu te chinui să țipi. Nu te aude nimeni, spune el cu asprime.

Strigă spre noi:

— Ar trebui să dublăm recompensa! E frumoasă tare! 10 000 de lire pe dracu'! Hai să cerem un milion, că merită!

Kitty se răsucește în scaun ca să se uite la Sophia, care e ghemuită în spate. Privirea îi cade pe cascada de bucle desfăcute.

— Poate-ar trebui să-i tăiem o șuviță de păr și să i-o dăm lui O, ca să înțeleagă că nu glumim, mârâie ea.

— Vă rog, nu vă atingeți de părul meu! strigă Sophia, umilă.

— Șefu' a zis să n-o atingem! latru la Jucărie. Gura, Tarzan! Și tu la fel, domnișorică Ostatică! Altfel te încui în aripa H și arunc cheia.

Kitty chicotește:

— Oricum ești mâncată dacă bărbatu' tău nu rezolvă ghicitorile sau nu ne plătește răscumpărarea.

Sophia amuțește și noi pornim etapa a doua a misiunii — întâlnirea aranjată cu O la o cafenea. Îl văd imediat la o masă — e agitat și sare în sus de fiecare dată când sună un telefon sau intră cineva pe ușă. Mă hotărăsc să-l las să mai fiarbă o vreme, așa că mă duc la tejghea și comand fără grabă un capuccino degresat, după care mă trântesc nonșalant pe un scaun de lângă el.

— Ai toate motivele să fii speriat, spun cu voce joasă, amenințătoare.

O îmi aruncă o privire înspăimântată și începe să tremure. Scot din adâncurile genții un plic. De-acum O tremură așa de tare, încât cafeaua cu gheață îi zboară din mână, iar el scoate un geamăt și rămâne nemișcat, cu o uriașă pată de cafea pe pantaloni și o băltoacă de cafea la picioare. Fac eforturi să nu izbucnesc în râs.

— Înainte să-ți dau asta, trebuie să dezlegi o ghicitoare, îi spun fermă.

Mă privește temător:

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

— OK.

— Ce e scurtă, dar se lungește când tragi de ea, o treci printre sâni și o pui într-o găurică?

Îl privesc țintă.

— Ei? Care-i răspunsul?

— E destul de simplu, spune ușurat.

— Gândește-te bine, îl avertizez privindu-l grav. Dacă greșești n-o mai vezi *niciodată* pe Sophia.

— E...

— Nu te gândi la porcării, îl previn. Nu e ce crezi.

O își privește pantofii și se foiește emoționat.

— Hai, că n-am toată ziua la dispoziție! Timpul e limitat.

— E centura de siguranță, șoptește el.

Mă ridic cu cafeaua mea degresată în mână și îi azvârl plicul.

— Corect, deșteptozaure! Acum deschide plicul și citește.

— Cu voce tare?

— Da, fă cum îți zic. Citește!

Deschide plicul.

— „Du-te până la service-ul auto Welcome Break de pe M40. Lasă-ți mașina acolo. Doamna Roz te va aștepta în fața gogoșeriei Krispy Kreme și îți va cere numele de cod — e Operațiunea Coaie-Ude. După ce vei îndeplini aceste ordine vei primi alt set de instrucțiuni."

— La revedere, îi arunc din mers, în drum spre ușă.

— Dar cum o găsesc dacă-mi las mașina la service?

— Descurcă-te.

Și fug înapoi la dubă, surâzând. Ceea ce O nu știe e că am aranjat ca el s-o salveze pe Sophia în stil mare. La service-ul Welcome Break îl așteaptă un Aston Martin. Doamna de acolo îi va da indicii care să-l ajute să găsească mașina, precum și cheia. Un bilet ascuns în mașină îi va spune unde e ținută ostatică iubita lui.

Ieșim din Londra și gonim pe autostradă spre locul salvării Sophiei. Un proprietar de castel cu probleme financiare mi-a închiriat pentru două zile căsoiul. Care vine la pachet cu o temniță subterană mare, cu tavan boltit, pe care am mai folosit-o și altă dată pentru clienții cărora le plac distracțiile de genul ăsta. Înăuntru se află un loc de joacă complet echipat, cu cătușe late, de fier, roată de tortură, stâlpi pentru biciuire și clești pentru diverse părți ale corpului. Pentru Sophia și O n-o să folosim temnița, fiindcă am pregătit pentru ei apartamentul principal, unde îi așteaptă un gigantic pat cu baldachin, lenjerie de dantelă La Perla și un coșuleț cu jucării erotice. În trecut, eu și proprietarul castelului am făcut evenimente duble sus/jos, când a închiriat castelul pentru o nuntă și în același timp mi-a închiriat mie temnița, fără să știe nuntașii. Datorită zidurilor groase, de piatră, perfect izolatoare fonic, în temniță se pot petrece o groază de chestii în timp ce deasupra mirele și mireasa își văd liniștiți de nunta lor.

Ajungem, în sfârșit, la moșie și ne îndreptăm spre parcare. Opresc duba, iar Jucărie o leagă la ochi cu gesturi blânde pe Sophia. Nu e deloc înspăimântată, fiindcă știe că e pe cale să înceapă adevărata distracție. O scoatem din dubă, o ducem la un copac și o legăm cu sfoară de trunchiul acestuia. Acum nu mai trebuie decât să-l așteptăm pe O, care, dacă a urmat instrucțiunile, trebuie să se fi întâlnit de-acum cu persoana potrivită la service și să fi pornit deja la drum ca să-și salveze iubita.

Când auzim urletul unui motor de Aston Martin ne retragem după un copac și ne uităm cum O oprește cu scrâșnet de frâne pe pietriș și aleargă pe pajiște spre locul unde-l așteaptă Sophia. Îi smulge legătura de la ochi și se sărută cu pasiune nebună.

— Sunt aici, iubito, spune afectuos când se opresc o clipă din sărutat. Te-am găsit. Te iubesc.

Sunt exact cuvintele pe care ea avea nevoie să le audă. Privirea ei devine catifelată și plină de dorință evidentă. Se sărută iar și mai tare, în timp ce mâinile lui O rătăcesc pe trupul ei, iar degetele trag de nasturi, desfăcându-i, ca să se poată strecura sub salopeta ei și să ajungă la pielea moale de dedesubt.

— Of, iubitule, suspină ea, ce tare te doresc!

— Vreau să te fut chiar aici, mârâie O în timp ce-i sărută gâtul și clavicula.

O clipă mă întreb dacă n-o să rămânem țintuiți ore în șir în spatele copacului ăstuia, așteptând ca ei să termine. Oare putem să plecăm tiptil, fără să fim văzuți? Dar atunci, spre ușurarea mea, O spune:

— Dar vreau să te duc în dormitor. În seara asta, castelul ăsta e la dispoziția noastră. Camera ne așteaptă. Și știi ce-am de gând să-ți fac când ajungem acolo?

— Nu, răspunde ea cu răsuflarea tăiată de anticipare.

În timp ce o dezleagă, el îi spune ce intenționează să-i facă de îndată ce o duce unde vrea el, la etaj. Din câte reușesc să prind, o s-o lege de cei patru stâlpi care susțin baldachinul patului și s-o atâțe cu toate chestiile pe care i le-am pus la dispoziție cu atâta generozitate, de

la cleștișorii pentru sfârcuri până la bilele plăcerii, de introdus în vagin. Îi povestește cum o va imobiliza și ce neajutorată va fi când el va începe să o scoată din minți provocându-i senzații fizice de neimaginat.

Sophia s-a înroșit de excitare și e pregătită să se predea dorințelor lui O, oricare ar fi acelea. Indiferent care e dinamica relației lor în viața de zi cu zi, azi el e stăpânul, iar ea e sclava lui dornică să fie posedată. Sunt convinsă că se vor distra extraordinar. Incredibil ce impact poate avea un pic de acțiune fantezistă asupra unui cuplu care credea că viața lor sexuală e moartă și-ngropată!

— Al dracu' băftos! șoptește Jucărie uitându-se cum bărbatul o ia de mână pe Sophia și o duce spre castel.

Kitty îmi zâmbește:

— Ăștia da clienți satisfăcuți, Emma!

— Nu încă, dar vor fi foarte curând.

Când cei doi dispar, adunăm funiile și legătura de ochi și intrăm în castel ca să ne asigurăm că celelalte aranjamente făcute pentru Sophia și O sunt bătute în cuie. Mai târziu li se va servi cina, după care vor avea la dispoziție toată noaptea să se bucure unul de altul. Stau cu Kitty la o binemeritată ceașcă de ceai și ne hotărâm la ce oră să pornim înapoi spre Londra, când îmi sună telefonul. Răspund și aud o voce cunoscută, care-mi spune pe ton tremurător:

— Bună, Femeia Fantastică! Am nevoie azi de serviciile tale.

O, nu! E domnul Răpire! Și ca de obicei, și-a ales un moment cât se poate de prost. De ce mă sună întotdeauna în ultima clipă? Chiar e incapabil să decidă ceva în avans?

Spun repede:

— Femeia Fantastică regretă să te dezamăgească, dar mă tem că azi mi-e imposibil. Nu sunt în Londra.

— Dar ești Femeia Fantastică! Nimic nu e imposibil pentru tine.

— E foarte din scurt, răspund pe ton sever uitându-mă la ceas. E deja ora patru.

— Dar e o sarcină ușoară! N-am nevoie de Marilyn sau Anna Nicole Smith.

— Serios?

Asta e o premieră pentru domnul Răpire.

— N-ai nevoie de o femeie? Nu prea-mi vine să cred.

— Am deja o femeie care, în generozitatea ei, și-a oferit serviciile. Și se întâmplă să o cunoști. E prietenă bună cu tine.

— Da? Cine e?

— O cheamă Miss D. I-am găsit azi numărul în portofelul meu și ne-am pus pe taclale. De fapt, chestia asta a fost ideea ei.

Deci până la urmă, planul lui Miss D a funcționat. Cred că a fost încântată când domnul Răpire și-a făcut, în sfârșit, timp să o sune. Dar ce speră să obțină?

— Nu știu de ce, dar nu mă surprinde, răspund sec.

— Ne trebuie o temniță. Urgent! N-avem nevoie de transport, ne duce șoferul meu, adaugă aproape în șoaptă.

— Vai!

Ce coincidență incredibilă! Ridic degetul mare către Kitty, care ascultă neliniștită.

— Întâmplarea face să am o temniță disponibilă. O puteți folosi azi, de când vreți voi, până mâine-dimineață.

— Vai, mulțumesc, Femeia Fantastică! Ești incredibilă! Nu știu cum aș putea supraviețui fără tine.

— Îți trimit un SMS cu adresa și o să mă asigur că totul e montat pentru voi.

— Nu-i nevoie să-ți bați capul cu echipamentul. Doamna doctor Scânteioară are trusa completă.

— Cine?

— Prietena ta Miss D. Mi-a zis să-i spun doamna doctor Scânteioară. Își aduce trusa X-Terminator.

Nu sunt surprinsă nici cât negru sub unghie de dezvăluirea asta. Cine știe ce trucuri bine ascunse mai are pregătite Miss D? Singura mea îngrijorare e că domnul Răpire nu prea știe în ce s-a băgat.

Doamna doctor Scânteioară s-ar putea dovedi a avea un voltaj mult mai mare decât se așteaptă el.

— Ei, n-am nicio îndoială că va fi o întâlnire pe care n-o vei uita niciodată.

Cum închid cu dl Răpire, o sun pe Miss D.

— Salut, doamna doctor Scânteioară! spun veselă.

— Salut, Ems!

— Explică-mi, te rog, ce e trusa ta de X-Terminator. Sper că n-ai de gând să-mi omori clientul. Mi-ar plăcea dacă ar ieși din temniță intact, dacă s-ar putea. Fără experimente gen Frankenstein azi, dacă nu te superi.

— Ești nostimă rău, Ems, răspunde ea. Nu-i mare lucru. Trusa conține niște mărunțișuri — o pereche de cleme electrice, un laț electrificat pe care am să-l pun la baza penisului domnului Răpire, un vibrator electrificat superșmecher, o roată electrică cu țepi, un inel electric pentru pulă și o...

— Stop! Am auzit destul! În mâinile amatorilor electricitatea poate fi foarte periculoasă! Sper că știi ce faci. Nu cred că domnul Răpire își dorește o ședință de terapie cu electroșocuri.

Miss D coboară vocea până ce ajunge doar un murmur:

— Când o să cunoască senzația curelei din piele pentru legat penisul, care transmite impulsuri electrice incredibile către pulă și coaie, o să fac ce vreau din el, ai să vezi. Când o să termin cu dl Răpire, o să mă mut din temniță direct în casa lui. Stă pe King's Road, Emma! completează ea surescitată.

Oftez și în același timp îmi vine să râd.

— Deci... practic ai de gând să-mi speli pe creier clientul cu tratamentul tău cu electroșocuri.

— Nu mă dau în lături de la nimic. Chelsea, Ems! Chelsea...

— OK. Distracție plăcută! O să avertizez proprietarul că veniți, dar nu mă simt în stare să-l văd pe dl Răpire pășind spre pieire alături de doamna doctor Scânteioară, așa că o să pornesc spre Londra. Dar să faci bine să-mi povestești tot după aia! Numai nu-l omorî, OK?

— Sigur că nu, Ems! spune indignată. Doamna doctor Scânteioară nu face așa ceva! E foarte afectuoasă și-și folosește puterile cu înțelepciune.

— Mă bucur!

Închid telefonul clătinând din cap și sperând din tot sufletul ca asta să nu fie începutul unui dezastru.

Capitolul 18

„Spiritele luminate s-au confruntat întotdeauna cu opoziția violentă a minților mediocre."

Albert Einstein

După ce-am muncit pe brânci ca să asigur distracția tuturor, e timpul să mă distrez și eu un pic. Simt nevoia să mă scutur măcar de o parte din tristețea pe care o simt de o săptămână, de când a plecat Aidan. Și nici tata n-a dat încă niciun semn de viață. Probabil că încă mai digeră conținutul e-mailului de la mine. Trebuie să am răbdare, atâta tot. Și între timp, am destule ocupații care să-mi umple timpul.

Când Jucărie mă invită la o petrecere organizată de unul dintre clienții lui pe un vapor, pe Tamisa, nu stau prea mult pe gânduri. Mă bucur să merg la o petrecere unde pot să mă relaxez și să mă distrez, în loc să fiu gazdă! De cum ajung la bord simt că tensiunea începe să se risipească. Vălurelele apei și soarele amurgului sunt exact ce-mi trebuie după recenta activitate frenetică.

La lăsarea întunericului sunt deja pe ring, dansând pe „Boogie Nights" cu un pahar de șampanie în mână, dar după un timp simt nevoia de aer curat și mă duc pe punte, unde e mai liniște și mult mai puțin aglomerat. De fapt, puntea e aproape goală, fiindcă majoritatea petrecăreților sunt înăuntru, la bar sau la dans. Singura

persoană pe care o văd e un necunoscut deosebit de elegant sprijinit de balustradă, în costum negru, și cravată asortată. Ciudat e că, de îndată ce îl văd, simt cu toată ființa mea că trebuie să mă duc la el. Mă atrage așa cum un magnet atrage pilitura de fier. Încă înainte să mă apropii îmi dau seama că e frumos, dar când sunt lângă el, văd că e extraordinar de atrăgător și are o sofisticare rafinată ce amintește de James Bond.

Îmi surâde și spune:

— Bună! Tu ești Emma, nu-i așa?

— Da, spun luată prin surprindere. De unde știi cum mă cheamă?

— Am auzit multe despre tine.

— De la Jucărie, presupun.

— Da. Abia așteptam să te cunosc. Eram sigur că, până la urmă, drumurile noastre se vor întâlni.

— Serios?

Îi zâmbesc, dar sunt nedumerită. Și cu toate astea, în pântecele meu începe să se răspândească o delicioasă excitație. Bărbatul ăsta are ceva irezistibil.

— Asta sună cam ciudat.

— Sau poate așa a hotărât soarta.

Îmi ia mâna:

— Poți să-mi spui domnul Vulpoi.

Pe parcursul serii ajung să-l cunosc foarte bine pe domnul Vulpoi. Are stil și caracter și nu e un bărbat care să fie vreodată în criză de încredere în sine. E sexy, carismatic, are darul vorbirii și știe să mă facă să mă simt de parcă tot Universul s-ar învârti în jurul meu. E cât se poate de evident că e un mascul de tip Alfa, genul de bărbat care iubește plăcerile fine oferite de viață și adoră jucăriile de lux; genul de bărbat care nu se dă bătut niciodată și consideră de la sine înțeles că poate să realizeze tot ce își propune și face ce vrea, când vrea. Dar cel mai important — e genul de bărbat care iubește femeile. Numai privindu-l îmi dau seama că are experiență sexuală bogată și un bagaj de cunoștințe impresionant pe această

temă. Totul la el indică faptul că e un bărbat care savurează din plin senzualitatea.

Și acum și-a concentrat toată forța farmecului său asupra mea. Sunt chiar copleșită, dar enorm de încântată! Nu m-am mai simțit așa de foarte multă vreme. După plecarea lui Aidan m-am împăcat cu ideea revenirii la viața de femeie singură, dar poate că, până la urmă, nu asta mi-e soarta.

Deci, cum să-l iau pe tipul ăsta? Îmi convine să mă alătur unui lung șir de fete din agenda lui intimă deja suprapopulată?

Nu vreau să fac pe inabordabila, fiindcă nu îmi plac jocurile, dar nici nu vreau ca el să nu depună niciun efort. Nu sunt sigură că domnul Vulpoi nu a pornit la vânătoare doar așa, ca să se distreze, fiindcă e foarte clar că adoră urmărirea.

Nu trece mult și suntem doar noi doi la o masă depărtată de ringul de dans, stând de vorbă la o sticlă de șampanie, complet fascinați unul de altul, în timp ce restul lumii pare să fi dispărut. Aerul dintre noi e electric. Trebuie să aflu mai multe despre bărbatul ăsta.

— Și? Tu cu ce te ocupi? îl întreb.

— Lucrez cu mâinile, răspunde cu un surâs plin de înțelesuri.

— Ca noi toți.

— Dar eu sunt foarte îndemânatic. Cu mâinile astea fac o groază de chestii de pe urma cărora îmi câștig traiul.

— Cum ar fi?

Nu vrea să spună mai mult și schimbă subiectul:

— Ce-ar fi să-mi spui tu un pic mai multe despre tine? Ce face, de fapt, proprietara unei afaceri din domeniul sexului?

Ridic din sprâncene:

— Tu chiar știi totul despre mine!

— Sigur, doar ți-am spus.

Sunt intrigată.

— Pai, de ce? De unde știai că o să ne întâlnim?

— Sunt pregătit pentru orice eventualitate, spune cu voce îngroșată privindu-mă cu subînțeles.

Îi răspund la compliment cu ceea ce numesc triunghiul flirtului — mă uit fugitiv în ochii lui, apoi cobor privirea spre gura lui și apoi revin la ochi.

— OK... Păi, sexul e parte din viață. Eu doar ajut oamenii să-și coboare garda, să se relaxeze și să se bucure de el și mai mult decât de obicei.

Zâmbește:

— Zău? Și cum faci? Pui biciul pe ei?

— Numai dacă e nevoie.

— Dar tu nu participi, nu?

— Corect.

Sorb din șampanie privindu-l printre gene. Îmi place să mă tachinez cu acest vulpoi misterios. Mă hotărăsc să văd până unde ar merge domnul Vulpoi dacă-i cer.

— Am o propunere pentru tine, spun privindu-l în ochi.

— E ca în „Propunere indecentă"?

— Nu, surâd eu. Dar e o ofertă unică, ce expiră pe loc. O accepți pe loc sau dispare pentru totdeauna.

— O accept.

— Nici nu știi încă ce-ți propun.

— Bine. Ce-mi propui?

— Îți ofer o slujbă.

Face o pauză, după care izbucnește în hohote de râs.

— Vrei să lucrez pentru tine?

— Da, aprob eu din cap. Dacă te interesează petrecerile mele, vino să vezi cu ochii tăi cum sunt și dă o mână de ajutor. Să știi că în zilele noastre există bărbați care lucrează pentru femei. Ba chiar și pentru femei care conduc afaceri legate de sex.

Îl privesc lung, provocându-l. Poate sau nu să facă asta?

— Cum aș putea refuza? răspunde el cu un zâmbet și mai larg.

— Vei fi plătit ca să lucrezi, nu ca să te distrezi, pentru că *nu* ești membru al clubului.

— Am înțeles. Cât mă plătești?

— Zece lire pe oră.

— Ca să fac ce?

— Ai spus că ești îndemânatic. Hai să văd cât de bine știi să-ți folosești mâinile la bar la următoarea mea petrecere.

— Emma, spune aplecându-se spre mine. Îți accept provocarea.

* * *

Mă trezește BlackBerry-ul meu care vibrează pe noptieră și mă smulge dintr-un somn profund. Îl înșfac repede. Știu cine e. Domnul Vulpoi a pornit deja la vânătoare. Am primit de la el un SMS: *Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc! Nu ți-ar plăcea încă o plimbare cu vaporul? Hai să aruncăm ancora și să ieșim la cină în seara asta.*

Încerc să-mi stăpânesc încântarea și dansez cu degetele pe tastatură: *Nu în seara asta, că sunt ocupată. Altă dată?*

Răspunsul vine cu un clinchet: *Când ești liberă?*

Scriu: *Sunt fată ocupată. Când pot, te anunț.*

Răspunsul lui e aproape instantaneu: *Așa să faci! N-am de gând să te las să-mi scapi. De altfel, acum ești șefa mea. Trebuie să-mi spui când să mă prezint la muncă.*

Mă prăbușesc chicotind pe perne și o furnicătură de excitare mă străbate până la degetele de la picioare. Poate că... cine știe? Să fie domnul Vulpoi cel pe care-l așteptam?

Stau la ușa conacului meu de secol optsprezece preferat, cu un clipboard în mână, pregătită să bifez lista de invitați de la petrecerea din seara asta. Un bărbat frumos, îmbrăcat impecabil, într-un costum cu dungulițe subțiri, se apropie și îmi vorbește:

— Bună seara.

Are voce profundă și cultivată.

— Bună seara și ție! îi răspun zâmbind.

— Așa îți găzduiești petrecerea? În ținuta asta? întreabă pupându-mă pe ambii obraji.

Se uită admirativ în jos, la picioarele mele, care în seara asta sunt expuse aproape de tot. Sunt îmbrăcată ca Alice din „Alice în Țara Minunilor", cu o fustiță minusculă de balerină, albă cu albastru, și părul prins cu o bentiță.

— Credeam că vin la o petrecere erotică, nu la ceaiul dat de Pălărierul Nebun, îmi șoptește el în ureche. Îmi miroase gâtul, iar eu mă înfior.

— Ai întârziat zece minute, domnule Vulpoi, spun. Îmi place ca angajații mei să fie punctuali. Oaspeții trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Îl conduc înăuntru, în holul pardosit cu marmură. Kitty vine alene spre noi, zâmbind mai larg ca de obicei. În seara asta e Pisica de Cheshire — poartă o rochie mini roz, urechi pufoase și moi și jambiere din imitație de blană și arată senzațional.

— Bine ați venit în Țara Minunilor! spune ghiduș. E mare balamuc aici.

— Țara Minunilor... domnul Vulpoi îmi aruncă o privire. O să-și merite, oare, numele?

— Nu suntem niciodată dezamăgiți, îi spun. Hai să te conduc.

Eu și Kitty îl ducem pe dl Vulpoi în salon și-i arătăm barul. Camera arată uluitor, luminată de lumânări și de șiraguri cu sute de leduri mici suspendate de candelabre. Uriașele șemineuri din toată casa au fost decorate cu și mai multe șiraguri de luminițe, orhidee, eșarfe lungi din pene, bomboane de ciocolată și trandafiri.

Îi arăt domnului Vulpoi numeroasele pahare și sticle puse la frapat în frigider.

— În seara asta, treaba ta e să le servești invitaților mei licorile spumoase, ai priceput?

— Da, doamnă! spune el privindu-mă cu ochi negri, scânteietori.

— Paharele-alea trebuie să strălucească, iar șampania trebuie să fie întotdeauna frapată.

— Desigur, Alice.

— În Țara Minunilor, regulile sunt simple — suntem aici ca să ne asigurăm că prietenii noștri se simt cât se poate de bine.

— Așa e, spune el cu un calm imperturbabil.

E complet netulburat. Sunt impresionată. Gândul la petrecerile mele îi intimidează sau chiar îi sperie pe foarte mulți bărbați, sau îi face să devină dezgustător de încântați și libidinoși. Domnul Vulpoi e calm și imperturbabil. De când ne-am întâlnit săptămâna trecută, pe vapor, ne trimitem întruna SMS-uri și am senzația că am ajuns să ne cunoaștem bine.

Îi spun:

— În clipa în care oaspeții mei pășesc înăuntru, timpul se oprește în loc. Nu ne pasă de ce se întâmplă afară. Ceaiul ia sfârșit pe la 3 dimineața și după aia revenim cu toții la realitate. Și-acum, pune-ți asta, îi zic și îi dau o mască neagră, sclipitoare.

— Bună idee, spune sec și își pune masca. Aș vrea să-mi păstrez anonimatul, dacă se poate.

— Înțeleg. Dar o să vezi că regulile clubului KK garantează siguranță deplină în păstrarea secretă a identității. Și-acum te las. Dacă ai nevoie de ajutor, vorbește cu Kitty. Bucură-te de aventura din seara asta și ne vedem mai târziu.

— Ai grijă să nu te prăvălești în vreo gaură, glumește el zâmbind. Când te întorci o să te aștept cu o licoare gata pregătită.

Îl las pe domnul Vulpoi și mă întorc pe hol. Invitații sosesc deja și se pare că toți au adoptat cu entuziasm tema *Alice în Țara Minunilor*. Arată minunat și e clar că sunt hotărâți să uite de toate tensiunile vieții reale odată ajunși în Țara Minunilor. În scurt timp, eu și Kitty nu ne vedem capul de treabă la ușă, bifând nume pe lista de invitați și asigurându-ne că toată lumea poartă mască la începutul petrecerii.

E încă devreme când la ușă apare clătinându-se un bărbat cu mai multe fătuci frumușele la brațul lui și cu un aer de incredibilă aroganță. Îl recunosc pe loc — e un fotbalist foarte faimos, dar unul dintre aceia din cauza cărora toți fotbaliștii au ajuns să aibă o

reputație proastă. Și constat că iubita lui oficială nu se află printre cele șase fete care sunt cu el.

Încearcă să dea buzna pe lângă noi în club, dar Kitty i se așază în cale.

— Îmi pare rău, spune ea, dar ăsta e un club privat și dumneavoastră nu sunteți membru.

El se înfoaie tot, acolo, pe scări, și spune tărăgănat:

— Nu știi cine sunt, păpușă?

Eu verific lista cât mai ostentativ.

— Ba da, dar îmi pare rău, domnule, numele dumneavoastră nu e pe listă, așa că nu puteți intra.

Holbează ochii, uluit. Evident, nu e obișnuit să fie tratat astfel.

— Dar știi cine sunt, da?

Mă încrunt.

— Da. Sunteți un fotbalist, cred.

Își scoate masca cu o expresie îngâmfată pe chip.

— Unul dintre cei mai mari din lume!

Zâmbesc. Vanitatea lui depășește cu mult în dimensiuni căpșorul lui mic.

— Sunteți un model pentru milioane de oameni.

— Te-ai prins! Mă bucur să văd că, în sfârșit, ți-a venit mintea la cap. Și-acum, dacă nu te superi...

Încearcă din nou să treacă pe lângă mine, dar mă țin tare pe poziție.

— Din păcate, mă supăr.

I se întunecă chipul. Nu-i place să fie tratat așa în fața turmei lui de fete, care privesc scena cu gurițele lucioase căscate și fluturând din uriașele gene false.

— Ai să dai de belea rău de tot dacă nu mă lași să intru.

Ridic o sprânceană.

— Asta a fost, cumva, o amenințare?

Își apropie fața la câțiva centimetri de a mea.

— Da, exact asta a fost. Impresarul meu o să aibă o discuție urâtă ca dracu' cu șeful tău și o să-l convingă să te azvârle-n cur pe stradă!

— Asta n-o să se întâmple niciodată, spun cu fermitate.

De-acum e exasperat:

— S-o crezi tu și cu mă-ta, blondo!

Îi zâmbesc dulce.

— Nu, știu sigur. *Eu* sunt șeful. Mă tem că ai pierdut partida asta și dacă nu pleci, îmi chem bodyguardul. Pleacă acum.

Deschide gura ca să continue cearta, dar apoi se răzgândește. Știe că a pierdut și se îndepărtează mohorât, mormăind în barbă obscenități, dar ducându-și în altă parte snopul de fete. E un cretin răzgâiat și îmi pun în minte să nu-i acord niciodată statutul de membru.

Mă întorc înăuntru, unde un bărbat cu mască și mustăți de iepure alb îi murmură unei Alice cu chip dulce: „Of, of! Să nu întârziem!" și apoi o iau la fugă împreună în sus pe scări, chicotind.

În bar, Domnul și Doamna întreține oaspeții, îmbrăcați ca Regele și Regina de Cupă.

— V-ați ales perfect costumele! spun apropiindu-mă de ei.

Domnul Vulpoi e la bar, turnând băuturi invitaților. Îmi face cu ochiul când mă vede sosind, iar eu îi trimit un surâs.

— Stai liniștită, n-o să poruncesc nicio decapitare în seara asta, răspunde zâmbind Doamna. Sau nu în sensul acela, oricum.

O pup de bun venit pe amândoi obrajii.

— Mă bucur să văd că de data asta mai stați și de vorbă cu lumea. De obicei vă aruncați direct în acțiune.

— Tocmai îi povesteam fermecătorului tău barman nou despre recenta noastră aventură în Italia. Zău, Emma, n-ai văzut în viața ta așa ceva! Nunta a fost frumoasă, dar petrecerea... Amintirea o face să-și dea ochii peste cap de plăcere. Am jucat poker pe dezbrăcate în apartamentul mirelui și miresei și... să zicem că totul a pornit de acolo. Îți spun, am avut parte de o groază de acțiune foarte satisfăcătoare.

— Nu-mi spuneți că au făcut prima dată sex ca soț și soție împreună cu voi! exclam stupefiată.

— Păi... eram toți goi pușcă și l-am convins pe Domnul să le dea mirilor cleștișorii mei pentru sfârcuri ca să-i folosească pe mine...

— Și?

Doamna își ia o mutră angelică.

— M-a tentat, dar am făcut ce se cuvenea și i-am lăsat pe miri să și-o pună singuri, spune cu un zâmbet superior. Dar eram foarte încinsă, așa că am alergat goală până în camera noastră, fugărită de soțul meu și un tânăr armăsar italian. M-am așezat în patru labe și am luat în gură frumosul penis al soțului meu, în timp ce un străin frumos îmi deservea fundul. A fost magic! Tipul celălalt a spus după aia că n-a fost niciodată cu o femeie așa dornică de sex în fund.

Domnul Vulpoi se holbează cu gura căscată.

— Mă bucur că mi-ai cunoscut prietenii așa cum se cuvine, îi spun abia abținându-mă să râd.

Doamna se ridică și îl ia de mână pe Domnul:

— Hai! E timpul pentru joacă!

După povestirile de la nuntă, Domnul e și el foarte încins.

— Cum vrei tu, iubirea mea.

Îmi place mult cât de firesc își acceptă unul altuia nevoile. Sunt căsătoriți de când erau adolescenți, dar acum câțiva ani Doamna i-a spus soțului că trebuie să-i permită să aibă experiențele pe care n-a apucat să le aibă în tinerețe, ori riscă să o piardă. În consecință, s-au înscris în club și de atunci sunt mai îndrăgostiți ca oricând.

— N-am fost în viața mea la un ceai ca ăsta, spune domnul Vulpoi.

— Nici n-a început încă. Stai să vezi cum e când se pornește de-a binelea! răspund rânjind și mă îndrept spre etaj.

În seara asta, casa arată ca un tărâm magic și toți oaspeții se bucură din plin de aventurile lor. Peste tot unde mă uit, oamenii își transpun fanteziile în realitate: o femeie îi face semn unui bărbat să-și scoată hainele și să i se alăture pe pat, unde se dedau rapid la o partidă de futai sălbatic. Un bărbat îmbrăcat în Valetul de Cupă vine să se uite și nu trece mult până e și el invitat să se alăture. După câteva secunde, femeia savurează splendida întâlnire cu o pulă tare în adâncurile ei umede și o alta înfigându-i-se ritmic în gura flămândă.

Activitatea atrage rapid o brunetă cu picioare lungi îmbrăcată doar în ciorapi plasă și pantofi cu toc. Ține în mână un bici scurt cu mânerul decorat cu cristale Swarovski.

Și-apoi au fost patru.

— Mă primești și pe mine? o întreabă pe femeie.

Cealaltă își scoate din gură pula pe care o suge cât să spună:

— Te rog!

— Iubitul meu a fost foarte obraznic. L-am prins iar furând. Pot să-l bat la fund cât te satisface pe tine?

Se întoarce spre bărbatul care intră și iese din prima femeie:

— Ești foarte obraznic! Cum să-ți bagi frumoasa pulă în altcineva? îl dojenește ea.

— Dar, draga mea, ai spus că am voie, gâfâie el izbindu-se în cealaltă femeie, în timp ce iubita lui își mângâie palma cu capetele moi ale biciului.

Ea zâmbește și spune simplu:

— M-am răzgândit.

Îi las când ea începe să dea ușor cu biciul peste fundul iubitului ei încântat, făcându-l să se izbească cu și mai multă forță în femeia fericită pe care o deservește. Știu că scena se va termina pentru toți cu un orgasm delicios.

În alt dormitor, un domn pe un șezlong stă de vorbă cu două rusoaice frumoase, în timp ce mâinile lui sunt extrem de ocupate cu sânii lor și în partea din față a chiloților lor de dantelă. Sexul fără remușcări cu străini frumoși n-o fi pe placul tuturor, dar e pe placul celor din casa mea. În camera următoare trebuie să fie pe puțin 20 de oameni pe pat și toți se simt grozav mângâind, sugând și penetrând. Toți sunt frumoși — și nu vorbesc doar despre aspectul lor fizic, ci și despre felul în care abordează viața, sexul și renunțarea la inhibiții.

Mă întorc la scară ca să cobor la bar și văd un chip cunoscut.

— Salut, Ems! chițăie Miss D.

E îmbrăcată și ea într-un costum sexy de Alice, dar o Alice adultă, care a uitat să pună pe ea haine, cu excepția lenjeriei intime.

— Ooooo, doamna doctor Scânteioară! Ce mai faceți? spun, gravă. Să înțeleg că domnul Răpire a supraviețuit tratamentului tău blând?

— Nu te mai prosti! Sigur că da! De fapt, e aici.

Mă uit în jur.

— Păi unde e?

— Ocupat să i-o tragă la greu unei femei care seamănă cu...

— Ia să văd dacă ghicesc... Marilyn Monroe?

— Da. Previzibil, ridică ea din umeri.

— Și nu te deranjează?

— Sigur că nu!

— Bine. Dar tot mai vrei să pui mâna pe domnul Răpire?

— Sunt hotărâtă, spune ferm Miss D. Mă mut înapoi pe King's Road chiar dacă asta presupune că din când în când ni se va alătura și Marilyn. Când trăiești în Chelsea, e loc pentru trei persoane.

Se uită în jur.

— Și-acum, să mă distrez și eu un pic. Unde să mă duc?

Arăt spre ușile de pe coridor.

— E alegerea ta. Toate-ți stau la dispoziție. Oriunde te duci, vei avea parte de aventuri. Asta e partea frumoasă a Țării Minunilor.

Mă întorc la bar. Domnul Vulpoi e relaxat și în largul lui și servește un bărbat frumos îmbrăcat ca Pălărierul Nebun. Trei femei ce poartă doar măști din plastic, pantofi stiletto și ruj roșu-aprins se apropie și încep să vorbească cu Pălărierul Nebun.

— Vrei să vii cu noi jos? întreabă una.

— Cum aș putea refuza o invitație așa de minunată? răspunde el.

— Sau putem da o fugă până sus.

— Merg bucuros oriunde vă simțiți voi, frumoase doamne, mai bine.

Domnul Vulpoi se uită intrigat după grupul care se îndepărtează.

— Bună, Emma, spune când ajung la bar. S-a cam golit pe-aici. Se pare că toată lumea e ocupată cu alte lucruri.

— Cum ți se pare prima ta noapte la muncă? întreb cu un zâmbet.

— E interesant, îmi răspunde el la zâmbet. Nu știu la ce mă așteptam. Se pare că lumea se distrează grozav. Înțeleg acum. Chiar înțeleg.

Mă bucur mult să aud asta. M-am săturat să tot fiu judecată. Vreau pe cineva care acceptă ce fac și înțelege de ce o fac.

— Și? Vrei jobul? întreb.

— Să fiu barmanul tău permanent?

Se apleacă spre mine și brusc sunt foarte conștientă de prezența lui și de atracția magnetică pe care o exercită asupra mea.

— Hai să zicem că prefer să rămân colaborator independent. Dacă ești de acord.

— Sigur. Pe bază de proiect, șoptesc și eu.

Atracția dintre noi e electrică. Mă privește în ochi și spune cu voce coborâtă:

— Dacă sus sunt camerele de joacă, ce e jos?

Îi arunc o privire jucăușă.

— Vrei să tragi cu ochiul prin caleidoscop?

— E cumva o provocare, domnișoară Sayle?

— Da, meriți să arunci o privire. Kitty o să preia barul. Urmează-mă.

Coborâm spre sala clubului. Pisicuțele mele profită din plin de uriașul jacuzzi unde bolborosește apa caldă. În cadă sunt câteva cupluri încleștate în îmbrățișări pasionale și mai multe femei care trăncănesc și râd în timp ce corpurile lor superbe șerpuiesc unele pe lângă altele în apă. Una îmi zâmbește.

— Nu vrei să vii lângă noi?

Domnul Vulpoi se holbează fascinat la fetele care își apropie și mai mult trupurile.

— Nu, mulțumesc, răspund zâmbind. Distracție plăcută!

Fata care mi-a vorbit se întoarce spre frumoasa ei parteneră și începe să-i mângâie sânii tari și voluminoși, iar apoi îi sărută.

— Ai sfârcurile tari ca piatra, murmură fata. Îmi place de mor să pun mâna pe sâni mari și elastici ca ai tăi.

În câteva clipe, limbile încep să exploreze reciproc gurile, iar mâinile lor rătăcesc peste piele udă, alunecoasă. Prima fată își scufundă

mâna în apă, spre zonele de jos ale iubitei ei, iar sânii lor sunt presați unii de alții. Încep să geamă de plăcere în timp ce se sărută și știu că sub apă au loc o groază de mângâieri și atâtări.

Pe marginea căzii, o brunetă voluptuoasă își pune picioarele pe umerii iubitului ei, iar acesta o străpunge violent.

— Of, dragule, gâfâie ea. Ești minunat!

Partenerul îi cuprinde fesele cu mâinile și continuă să alunece înăuntrul și în afara ei.

— Băga-mi-aș, ce bine e! strigă ea.

Domnului Vulpoi îi sclipesc ochii și-și trece mâinile prin păr. E evident afectat de scenele erotice care se desfășoară în fața noastră. Se întoarce spre mine.

— Ceaiul ăsta e pe sfârșite. E aproape trei dimineața.

— S-ar putea să se termine un pic mai târziu decât planificasem.

— Nu. Când ceasul bate ora trei, ne-am cărat!

— Serios? ridic eu din sprâncene.

— Da. Indiferent că vrei sau nu. Te răpesc.

Își strecoară mâna peste a mea și o strânge.

— Asta nu e o faptă demnă de un cetățean care respectă legile, spun zâmbind.

Vocea lui e fermă, dar dulce. Buzele lui sunt aproape lipite de urechea mea:

— *Sunt* un bun cetățean, Emma. Dar cu siguranță nu sunt plicticos. Și nici tu nu ești.

Capitolul 19

„Orice sfânt are un trecut.
Orice păcătos are un viitor."

Warren Buffet

Ador sexul. Căsătorită sau nu, am *nevoie* de sex. Toți avem. De la petrecerea mea *Alice în Țara Minunilor*, de acum trei nopți, eu și domnul Vulpoi ne-am dezlănțuit. Am devenit mari exploratori. Azi-noapte am ajuns să intrăm prin efracție în Hyde Park și să înotăm împreună în lacul Serpentine, să ne sărutăm și să ne jucăm în apele lui întunecate. Apoi ne-am dus la el acasă, unde ne-am dedat la jocuri și distracții extrem de indecente. N-am dormit aproape deloc.

Aș vrea să fiu în pat acum, savurând încă un orgasm.

Trăim cu toții în secolul douăzeci și unu. Zilele de vină și rușine ale femeilor dezinhibate sexual ar trebui să fie de mult apuse. Dar sunt încă prezente. Sunt chemată mereu să explic de ce afacerea mea cu sex nu contrazice credința mea creștină și de aceea am acceptat să particip în dimineața asta la emisiunea religioasă de la radio BBC. Am o bănuială că multe sprâncene vor sălta până la cer când oamenii vor deschide radioul ca să-și primească doza săptămânală de spiritualitate și mă vor auzi pe mine declarând că marea dezbatere legată

de sexul premarital e de mult încheiată. Sper doar ca o parte din ei să asculte înainte să se repeadă să mă judece.

Sunt invitată de jurnalista BBC Claire Catford la o dezbatere cu Calum Macleod, creștin fervent și fost director al cursurilor de mariaj de la Broadcasting House, care e chiar lângă locul meu preferat pentru organizarea petrecerilor KK. Amândoi au voci puternice, autoritare. Calum nu e de acord cu niciun cuvânt pe care-l spun. Sentimentul e reciproc. Nu dau înapoi și-mi susțin punctul de vedere. După părerea mea, sexul nu e echivalent cu căsnicia, nimeni nu e rănit sau înșelat la petrecerile mele și cine sunt eu sau el, sau oricine altcineva ca să le spună că n-au voie să facă asta?

Când el aduce în discuție efectele pe termen lung pe care petrecerile mele pot să le aibă asupra fetelor sau cuplurilor, accentuez faptul că fetele necuplate nu vin la petrecerile mele ca să-și găsească iubiți sau potențiali soți. Când Claire sugerează că genul ăsta de libertate sexuală ar putea contrazice convingerile mele religioase, îi reamintesc că nicăieri în Biblie nu scrie că nu ai voie să faci sex înainte de căsătorie.

În final, după un interogatoriu care pare să dureze o eternitate, emisiunea ia sfârșit. Sunt liberă. Ies împleticindu-mă din studiourile BBC și mă prăbușesc pe locurile din spate ale mașinii lui Kitty Kat. Mă aștepta împreună cu Miss D ca să mergem la o reședință de la țară, locul de desfășurare al petrecerii din seara asta.

Miss D se întoarce și mă privește bănuitoare.

— Unde naiba ai fost în ultimele zile? Am sunat și am dat SMS-uri non-stop și ție, și domnului Răpire și amândoi ați dispărut de pe fața Pământului.

În afară de SMS-ul trimis lui Kitty ca să aranjez transportul din dimineața asta, n-am mai comunicat deloc cu lumea de când m-am îmbârligat cu domnul Vulpoi. Pur și simplu am fost prea ocupată cu distracția.

— N-am fost cu domnul Răpire, dacă la asta te gândești. Am luat și eu o pauză! spun iritată.

— Oooooo, suntem cu fundu-n sus! Dar ai fost cu un bărbat, nu-i așa?

— Te implor, lasă-mă-n pace, D! Trupul și sufletul meu sunt tare, tare obosite!

— Ai făcut sex cu barmanul ăla! Sunt sigură!

Închid ochii.

— Șșșșșș! Abia mai am putere să respir. Te rog să-ți ții gura și să fii copilotul lui Kitty.

Adorm aproape instantaneu.

Kitty Kat mă trezește dintr-un somn dulce.

— Ems, am ajuns. Ai fost dusă dintre noi vreo trei ore. N-am vrut să te trezim.

Mârâi și fac eforturi să mă trezesc pe deplin. Miss D îmi deschide portiera. E bine dispusă. Din nou.

— Unde e? Unde e? întreabă surescitată.

— Cine? răspund buimacă.

— Mi-a spus Kitty. De ce a trebuit să aflu de la ea? Deci cine și unde e Gatsby? Persoana pentru care organizezi petrecerea asta. Știam eu că n-avea cum să fie o petrecere obișnuită KK așa curând după cea cu Țara Minunilor!

— Gatsby? Ce tot vorbești?

— Vorbesc despre Gatsby, miliardarul! Cel pentru care faci petrecerea asta! Nu te mai preface că nu știi!

Mă enervează veșnica goană după avere a lui Miss D. Începe să mă calce tot mai rău pe nervi. Cum aude zornăit de bani, cum îi crește libidoul la maximum.

— De fapt o să vină doi miliardari și pe niciunul nu-l cheamă Gatsby.

Dezvăluirea mea gâdilă plăcut urechile lui Miss D.

— Doi?! spune cu gura căscată. Hai să te ajut să ieși din mașină, iubito, ca să-mi arăți discret care sunt.

Ies din mașină.

— Nici gând! Va trebui să descoperi singură care sunt.

— De ce?

— Doar pentru că banii și sexul reprezintă fundația relațiilor tale nu înseamnă că trebuie să-ți servesc oaspeții mei pe o tavă de argint. Și-apoi, cum rămâne cu domnul Răpire?

Miss D s-a posomorât.

— Ți-am spus că a dispărut de pe radar. În ciuda eforturilor mele considerabile, nu cred că am reușit să pun laba pe el definitiv. Așa că trebuie să-mi găsesc o rezervă. Pur și simplu trebuie să mă întorc pe King's Road, Emma, știi foarte bine! Și nu mi-ar strica nici vacanțele de lux și restaurantele cu stele Michelin.

— Cică nu, nu strică, spun acră.

Petrecerea de astă-seară se ține într-un conac de țară superb, înconjurat de un parc cu dealuri și văi. Fiindcă au la dispoziție 50 de dormitoare, majoritatea oaspeților rămân peste noapte. Unii sunt membri în KK, alții sunt oameni ale căror nume le-am primit de la gazdă — miliardarul alunecos. Își petrece mai tot timpul în străinătate și are statut de contribuabil nonrezident, ceea ce îi conferă avantaje fiscale, dar în seara asta vrea să sărbătorească și să-și răsfețe prietenii cu o petrecere deosebită. Astfel de seri reprezintă ocazii rare.

Tema aleasă de gazda noastră pentru această seară e Gangsteri și dame din anii 1920, așa că mă aștept să văd rochii cu talie joasă, costume în dungulițe și ghetre. Îmi place să cred că această temă celebrează apariția unui nou soi de femeie independentă: fata în stil flapper. Fetele flapper au fost primele femei care au votat. Ele fumau, beau, dansau și își asumau riscuri. Purtau machiaj, își tăiau părul scurt și mergeau la petreceri de tăvăleală, unde totul era admis în afară de penetrare. Ele sunt precursoarele propriilor mele pisicuțe curajoase și iubitoare de distracție.

Pe la șapte seara, am dat uitării oboseala și sunt din nou gata de petrecere. Aș vrea ca domnul Vulpoi să fie și el aici ca să ne bucurăm împreună de noaptea asta, dar a fost nevoit să rămână la Londra. De fapt, munca ne va ține departe unul de altul cel puțin câteva zile. Mi-aș dori să nu fie așa; îmi place mult legătura dintre noi și faptul

că ne distrăm grozav împreună. Iar în dormitor, domnul Vulpoi s-a ridicat fără discuție la înălțimea așteptărilor. Numai gândul la el îmi trimite un fior delicios în jos pe șira spinării! De câte ori mă gândesc la Aidan îmi spun că n-am de ales. Atâta timp cât el e în Australia, n-avem cum să fim împreună. Trebuie să-mi găsesc pe altcineva — și poate că acela e domnul Vulpoi.

Pe terasă sunt deja oaspeți mascați cu băuturi în mână și toți arată fantastic în costumele lor. Chelnerii circulă printre ei cu platouri cu minisandvișuri, iar pentru mai târziu e pregătit un bufet bogat. Petrecăreții mai au pregătită încă o tratație specială: un expert în prepararea stridiilor proaspete se va plimba printre ei, oferindu-le la cerere invitaților, deschise și pregătite de consum chiar sub ochii lor. Mi se pare o tușă de rafinament; una care își are originile în Amsterdam, unde se practica la petrecerile erotice sado-maso clandestine. L-am angajat pe Maestrul Stridiilor, un tip la mare căutare. Se învârte printre oaspeți cu o găleată de stridii proaspete atârnată de brâu și le deschide pe loc. Și-a servit produsul afrodiziac unor fețe distinse precum primarul Londrei, la Balul Mascat (care n-a fost o petrecere a KK) și la nunta Contelui Spencer de la Athorp House.

Eu și Kitty Kat purtăm amândouă rochii negre stil flapper, brodate cu mărgele, șiraguri lungi de perle și ruj roșu ca sângele. Cum ne foim prin mulțime ca să ne asigurăm că totul e în regulă, o văd pe Jordie cu Insula de Smarald, ambele în rochii flapper, și ne ducem la ele.

— Bună, fetelor! spun pupându-le pe obraji. Arătați incredibil amândouă!

— Ce faci, Emma? Arăți grozav în seara asta, spune Jordie.

— Mersi.

Se apleacă spre mine cu un aer confidențial:

— Trebuie să-ți spun: Miss D începe să mă calce de-acum pe nervi. A luat ceva sau ce are?

Aoleu!

— De ce?

— Aleargă de nebună de colo-colo căutând un miliardar pe nume Gatsby.

— Of, Doamne! Ignor-o!

Insula de Smarald zice:

— E convinsă că tipul de colo e cel pe care-l vânează.

Arată spre un domn distins între două vârste, care stă la o masă din colț cu partenera lui, o doamnă în rochie roșie. El e îmbrăcat impecabil într-un costum cu dungulițe, eșarfă roșie, batistă asortată și poartă cea mai excentrică și uriașă mască aurie pe care am văzut-o vreodată. Are sprâncene ridicate, pometi, nări, riduri în jurul gurii și un rânjet larg — masca dramatică ce simbolizează comedia, dar e întotdeauna însoțită de chipul îndurerat al tragediei. Scutur din cap râzând.

— Ne-a zis să ne întâlnim la masa lui după ce-și pudrează nasul. Cică ăla e Gatsby.

Oftez.

— Stați liniștite, o să fiu cu ochii pe ea.

Oaspeții din seara asta formează un grup deosebit de cosmpolit și sofisticat. Atmosfera e jucăușă și blândă și durează mai mult ca de obicei să se încingă. Mulți dintre invitați preferă să stea afară, pe terasă și să se bucure de frumoasele grădini sau să se plimbe prin somptuoasele camere de la parter. Cât îmbuc eu ceva, Kitty preia controlul și patrulează cu Jupiter și cu ceilalți paznici pe care i-am adus în plus ca să poată supraveghea o suprafață atât de mare.

La o masă îl zăresc pe Jucărie cu o blondă drăguță, care trebuie să fie domnișoara Norwegian Wood. Arată minunat în rochia ei albă, cu broderie complicată de mărgele și fustă cu franjuri, dar ce poartă pe frunte e cu adevărat impresionant: o bentiță cu o uriașă pană albă. Îl ține de mână pe Jucărie.

— Salut! le spun când ajung lângă ei.

Jucărie ne face prezentările și stăm puțin la palavre, timp în care eu o cercetez atent în căutare de indicii că e, într-adevăr, Duduia

Psihopată. Nu poate să fie așa rea dacă Jucărie a adus-o aici în seara asta. De fapt, pare foarte normală și tocmai mă gândesc că el trebuie să fi inventat toate chestiile alea cu SMS-urile, când observ cât de strâns îl ține de mână pe Jucărie.

— Aud că tu nu participi niciodată la petrecerile tale, Emma, spune domnișoara Norwegian Wood cu accentul ei fermecător.

— Așa e, o privesc eu cu inocență. Dar tu ești bine-venită să participi, desigur. Îți place să împarți cu alții?

— Da, spune repede. Sigur! Nu de aceea suntem toți aici — ca să ne împărțim fanteziile unii cu alții?

— Asta e foarte bine, îi zâmbesc. Și Jucărie? Îl împarți și pe el? Nu ai fi geloasă?

Strânge și mai tare mâna lui Jucărie.

— Bineînțeles că uneori devin geloasă, ce dracu'?! declară ea cam tare.

— Au! spune Jucărie strângând din ochi din cauza încleștării ei de fier.

— Ei, bună seara! Vrea cineva o stridie?

E chiar Maestrul Stridiilor, atras la masa noastră de tonul ridicat al domnișoarei Norwegian Wood.

— Da, vă rog! spune ea distrasă cu succes.

— Știați că se spune că legendarul Casanova devora și 50 de stridii pe zi ca să-și mențină apetitul sexual nesățios? Vreți pe ea și-un condiment? spune în timp ce scoate din găleta cu gheață de la brâu o stridie, sucește cuțitul mic în balama și o forțează să se deschidă, dând la iveală creatura umedă și suculentă din interior.

— Doar piper, mulțumesc.

— O alegere bună, spune scoțând de la cingătoare o râșniță electrică de piper. Nevastă-mea a crezut că aparatul ăsta e un vibrator cumpărat de la un sex shop din Soho. Nu m-a mai primit în pat o săptămână!

Domnișoara Norwegian Wood chicotește și-și înghite rapid stridia.

— Mmmmm! Delicios!

Miss Norvegia insistă ca Jucărie să înfulece și el o stridie, iar eu mă ridic și mă duc înăuntru. Atmosfera începe de-acum să se înfierbânte un pic și unii dintre invitați se furișează deja spre camerele de joacă. Trec pe lângă Miss D. Stă la masă cu bărbatul cu mască aurie și iubita lui și ascultă zâmbitoare cum el îi explică cu voce aristocratică, afectată, că el nu s-a dedat niciodată la jocuri de-astea și e perfect mulțumit să se relaxeze și să-și privească iubita în acțiune.

— O, dar trebuie să încerci să te joci cu frumoasa ta *iubită*, se agită ea plină de efuziune. Nu știi ce pierzi! Mi-ar face plăcere să vă ofer nițică încurajare, dacă vreți.

Sugestia pare s-o oripileze pe partenera omului cu mască aurie.

Îmi pun în cap să revin mai târziu ca să mă asigur că Miss D n a creat neplăceri nimănui și o iau pe scări în sus, spre camerele de joacă. Încă nu l-am văzut pe Gatsby, gazda petrecerii din seara asta, dar celălalt miliardar e deja într-unul din apartamentele regale cu superba lui prietenă hispanică. Aici e la adăpost de ghearele lui Miss D și, oricum, am senzația că aceasta și-ar găsi nașul cu iubita lui. În orice caz, n-am de gând să-i dezvălui identitatea.

În alt apartament, două femei stau pe o canapea și privesc evenimentele erotice care se desfășoară pe patul cu baldachin, unde un bărbat mascat face o treabă excelentă reușind să mulțumească trei femei deodată. Una îl călărește ca la rodeo în timp ce alta e așezată pe fața lui. A treia e în genunchi lângă el și geme de plăcere când el îi mângâie și ciupește sfârcurile erecte.

Intru într-o altă cameră, ai cărei ocupanți sunt toți complet absorbiți de acțiunea în care sunt implicați. În mijlocul movilei de carne zvârcolindă, văd o femeie fericită până la delir cu iubitul ei. Acesta se delectează cu sânii ei moi, șfichiuindu-i sfârcurile cu limba lui lacomă înainte să le ia în gură. Lucrează pe îndelete, sugând, linguind și ciugulind amândouă sfârcurile, până ce se umflă și se întăresc. Acum, ea e pregătită pentru el și-și desface larg coapsele ca să-l primească. Încep să se fută lent și delicios, apoi prind tot mai multă viteză până ce el se cufundă în ea cu lovituri brutale, sălbatice.

Îi las izbindu-se unul de altul tare și repede, gemând puternic datorită intensității senzațiilor. Îi văd pe Jucărie și domnișoara Norwegian Wood ținându-se de mână în timp ce rătăcesc pe hol și se uită la acțiunea din jur, lăsând diversele scenarii erotice la care sunt martori să-și facă efectul asupra lor. Orice-ar zice el, pare s-o placă.

În următorul apartament o văd pe Jordie pe o canapea și mă duc lângă ea.

— Unde-i restul găștii? o întreb.

Jordie face o grimasă.

— Miss D încă îl mai sâcâie pe tipul cu mască aurie. A trebuit să plec de-acolo. Femeia mă scoate din minți.

— E drept că are efectul ăsta asupra celor din jur, spun zâmbind.

Suntem întrerupte de o brunetă splendidă, cu o piele foarte bronzată. Se uită fix la Jordie și-i zâmbește în timp ce se apropie, iar când ajunge lângă noi spune:

— Bună! Eu și soțul meu nu ne-am putut lua toată seara ochii de la tine.

— Serios? întreabă Jordie clipind surprinsă.

— Da. Ne întrebam dacă n-ai vrea să faci sex cu noi. De fapt, ne-am gândit că ne-ar plăcea mult să petreci toată noaptea cu noi. În camera noastră.

Bruneta întinde mâna după mâna lui Jordie, iar ea i-o dă cu un surâs. Apoi se uită la mine aproape scuzându-se:

— Te superi dacă te las, Emma?

— Sigur că nu! Du-te și te distrează!

Jordie pleacă cu ochii sclipind la gândul la ceea ce urmează. Mă bucur să văd că a găsit ceva care să-i distragă atenția de la enervarea pe care i-o provoacă Miss D. Privesc cum trei femei sug cu rândul organul unui bărbat frumos cu mască neagră, când vine la mine Jupiter.

Exact în acel moment văd că intră pe ușă un bărbat cu o claie de păr. Costumul croit pe Savile Row îl face să arate elegant, iar masca de catifea îi dă un aer misterios. Dar eu știu sigur cine e.

Gatsby.

Mă duc la el.

— Bună seara, domnule. Mă bucur mult că ați reușit să veniți.

— Bună seara, Emma. Ca de obicei, e o plăcere să te văd. Ceva interesant în noaptea asta?

— Întotdeauna e ceva interesant, domnule. Sper că o să vă distrați.

— Fără îndoială.

— Îmi permiteți să vă spun doar un singur lucru? Dacă o fată cu aer ușor nevrotic, rochie roșie și bentiță neagră cu paiete încearcă să vă abordeze, vă sfătuiesc să păstrați distanța. E bine intenționată, dar e mai sigur să nu vă legați la cap.

Zâmbește:

— Desigur.

Mă măsoară din priviri și spune:

— Dar tu, Emma? Ești disponibilă în noaptea asta pentru un pic de distracție?

— Mă tem că nu, domnule, răspund. Dar vă rog să vă simțiți cât mai bine și să-mi spuneți dacă vă pot fi de folos cu ceva. Mai puțin cu *acel* ceva, adaug cu un zâmbet.

— Mulțumesc.

Pornește să exploreze petrecerea și eu mă duc spre bibliotecă. Dă, Doamne, să nu fi găsit Miss D un exemplar din *Marele Gatsby*!

Capitolul 20

„Când o fată spune «treaba ta»,
de fapt vrea să spună
«sper să fii înjunghiat și să cazi
de pe un pod,
iar un rechin să te violeze și apoi
să te mănânce!»"

Alan Garner

Sunt în Monte Carlo, în bikini și stau întinsă pe un șezlong așteptând un chelner frumos să-mi aducă un cocktail. Închid ochii și realizez cu recunoștință că sunt o tipă al naibii de norocoasă!

Deși se lasă deja seara, soarele încă arde și razele lui îmi sărută cu înfocare pielea. Senzația e minunată și mă întind bine ca să absorb cât mai multă căldură.

Chelnerul îmi așază băutura pe masa de lângă șezlong.

— Poftiți, doamnă.

— Mulțumesc.

— Mai doriți și altceva?

— Cred că am tot ce-mi trebuie. Mulțumesc, îi zâmbesc eu.

În urmă cu douăsprezece ore eram în frumosul conac de țară, uitându-mă în jur la resturile rămase după petrecerea în stilul anilor 1920, iar acum stau la soare pe marginea piscinei unui hotel scump, cu palmieri de jur împrejur, urmând ca mai târziu să prind un avion spre Londra.

Săptămâna trecută m-a sunat Katie, o actriță pe cale să devină celebră în întreaga lume. În ultimul timp, programul ei nebun de

filmări nu prea i-a mai permis să se distreze. Când producătorul ei a sunat ca s-o informeze că filmările la cel mai recent proiect al ei s-au amânat cu vreo două zile, Katie m-a sunat imediat ca să aranjez pentru ea și iubitul ei o minivacanță erotică. Am pregătit totul conform dorinței lor.

În seara asta, Katie și bărbatul ei vor fi seduși la bar de o femeie superbă. Cei doi discută despre asta de o mie de ani și acum sunt, în sfârșit, pregătiți să își pună în aplicare fantezia sexuală. Își doresc ca această experiență să îi împingă în teritorii sexuale neexplorate până acum, unde să treacă împreună la un cu totul alt nivel de excitare și satisfacție. Iar eu voi transpune această dorință în realitate, cu ajutorul unei agenții foarte discrete de escorte. Cei doi urmează să bea ceva la barul hotelului, aflat lângă piscina unde mă relaxez eu, iar superba Cynthia, cu experiență bogată în domeniu, îi va repera și aborda acolo. Ei habar n-au cum arată ea, dar Cynthia își cunoaște țintele, fiindcă i-am trimis deja pe e-mail o poză cu fericitul cuplu.

Pun mâna pe telefon și o sun pentru ultima dată.

— Bună, Emma! răspunde ea.

— Când ajungi?

— Sunt deja aici. În toaleta de lângă bar. O să trec acuși pe lângă tine ca să-i caut. Stai să-mi bag bilele și ies.

Au!

După cinci minute, Cynthia vine spre mine. E frapant de frumoasă: înaltă, cu păr scurt, blond și îmbrăcată într-o rochie scurtă din dantelă neagră pe căptușeală de culoarea pielii. Nu eu sunt ținta ei, așa că n-o să-mi vorbească. E cu ochii ațintiți spre bar, unde Katie și iubitul ei așteaptă deja, sorbind din pahare și arătând un pic emoționați și un pic surescitați.

Habar n-au că fantezia lor erotică tocmai a intrat pe ușă.

Îi las cu ale lor și mă duc să înot în piscină. Fac câteva lungimi de bazin, după care ies, mă înfășor într-un halat alb și pufos și mă duc alene spre bar ca să văd cum merg treburile.

Atmosfera s-a încălzit considerabil. Toți trei sunt cuibăriți unul în altul la o masă. Katie bea șampanie cu un aer leneș, ca pierdută într-o fericită reverie și observ că Cynthia îi mângâie coapsa pe sub masă. Katie întoarce capul spre Cynthia și cealaltă femeie depune pe buzele ei un sărut foarte delicat și spune:

— Ce-ar fi să urcăm în cameră ca să bem ceva în intimitate?

Într-o clipă, toți trei sunt în picioare, aruncă bani pe masă pentru șampanie, ies din bar și se îndreaptă spre lift. Zâmbesc. Lucrurile merg întocmai cum am sperat.

Mă întorc și eu în camera mea ca să fac un duș și să-mi fac bagajul ca să fiu gata de plecare. Vreau să prind ultimul zbor din seara asta spre Londra.

A doua zi dimineață găsesc în telefon un SMS de la Katie:

Uimitor! Mulțumesc! Iar bilele... Vai!!! Plec spre L.A. acum. Mi-ar plăcea să organizezi o petrecere năzdrăvană pentru un prieten producător! Te sun. Pup.

Încă un client mulțumit.

În următoarele zile mă iau cu munca, așa că nu prea apuc să observ decât în treacăt că n-am mai auzit nimic de domnul Vulpoi, până când îmi apare pe telefon un SMS. Vrea să mă vadă. Bun. Mi-a fost dor de el. Îi răspund la SMS și-i spun să ne vedem în noaptea asta, după petrecere, iar el îmi trimite adresa la care o să fie.

În seara asta e Petrecerea burlescă a clubului Killing Kittens, eveniment care are loc într-un club de noapte discret, de la subsolul unei clădiri. Pereții sunt tapetați cu oglinzi, iar tavanul e roz sclipitor și fiecare masă are câte un telefon, ceea ce înseamnă că pisicuțele și pisoii mei se pot suna de la o masă la alta ca să-și șoptească unul altuia dulci nimicuri sau ca să invite la masa lor pe cineva care le place. Dacă nu le place să vorbească, există și un sistem de comunicare prin cărți poștale administrat de Kitty Kat, care duce bilețelele de la o masă la alta. Între timp, pe scenă va avea loc o reprezentație burlescă sexy, care va stârni apetitul publicului și îl va încuraja să renunțe la propriile inhibiții.

Nu că pisicuțele mele ar avea multe de-astea.

În aer plutește un aer senzual chiar și înainte de spectacol. Un frumos bancher în costum negru stă la coadă la bar și în timp ce așteaptă să fie servit, mângâie femeia de lângă el, care-și sărută pasional prietena.

Lumea stă la mese, bea și dă telefoane, dar deocamdată nu s-a pus de nimic serios. Așteptăm cu toții să ne încingă de-a binelea spectacolul. În seara asta Kitty stă la primire, iar eu sunt singură la o masă, când își face apariția Dolly Fason.

— Scumpa mea! țipă ea. Ce bine-mi pare să te văd! Ce mai faci?

— Bine, răspund pupând-o și eu. Pe unde-ai umblat? Nu te-am mai văzut de o mie de ani.

Se uită la mine cu un surâs aproape sfios.

— Iartă-mă, draga mea. Adevărul e că m-am distrat tare bine. I-o trag prietenului tău Făt-Frumos, oftează ea.

— Vai de mine! clipesc uluită.

Să fie adevărat că doi dintre prietenii mei, cei cărora le plac aventurile pasagere mai mult ca oricui, să se fi potolit... unul pe altul?!

— Sunteți împreună?

— Nu, scutură Dolly din cap râzând. Să fiu sinceră, prefer să fiu necuplată, cu toate că Făt-Frumos e un tip super. Cred că acum, că ne-am luat de-o grijă, o să fim doar prieteni.

Jucărie se apropie agale, dar nu are nicio urmă din obișnuita lui bună dispoziție.

— Bună seara, Emma.

Se apleacă să o sărute pe obraz pe Dolly Fason.

— Salut! Ce faci? Ce face domnișoara Norwegian Wood?

Se cutremură:

— Lasă-mă. S-a dus dracu' toată chestia. Ai primit cumva SMS-uri ciudate de la ea?

Clatin din cap că nu.

— Bun, zice Jucărie. De data asta chiar a luat-o razna de tot — e o psihopată, o dementă de pus în cămașă de forță.

— Da' ce-a făcut?

— I-a trimis șefului meu un e-mail în care-i spunea că sunt un hoț și că i-am furat niște haine. Haine pe care ea mi le-a cumpărat! I-a trimis mamei mesaj privat pe Facebook ca să-i spună că a fost un părinte de căcat și a trimis un e-mail otrăvit tuturor prietenilor mei fiindcă refuz să mă mut în Norvegia.

— Ce oribil, îi spun cu compătimire. Promit să nu deschid niciun mesaj de la ea.

— E timpul să-i dai papucii definitiv, îl sfătuiește Dolly Fason. Să retezi orice comunicare. Și-acum stai jos. Comand o sticlă de șampanie și ne putem instala să ne uităm la spectacol. Trebuie să înceapă.

Ca la comandă, luminile scad și o roșcată voluptuoasă într-un bikini din latex negru iese pe scenă și se prezintă ca fiind „gazda cu țâțe cât Mazda" și îndeamnă mulțimea să „bage niște urale pentru pulă și țâțe".

— Sunteți pregătiți pentru ceva sinistru și deviant? întreabă ea publicul.

— Da! Da! Da! urlă mulțimea.

— Pregătiți-vă pentru Miss Missy!

Miss Missy e maestră în arta ațâțării și tachinăriei erotice. Pășește lasciv pe scenă pe tocuri cui ametitor de înalte, îmbrăcată într-o rochie lungă din satin negru, cu șlițuri până sus, pe coapse. Părul îl are încolăcit într-un coc. Începe muzica și Miss Missy începe să-și unduiască șoldurile, după care își scoate lungile mănuși negre. Le învârtește și le aruncă, după care coboară de pe scenă și se duce alene la un cuplu aflat la o masă. Cei doi zâmbesc neliniștiți când Miss Missy începe să-și legene șoldurile în ritmul muzicii. Ridică bărbia femeii cu degetul arătător și se apropie de parcă ar vrea s-o sărute, dar se retrage în ultima clipă și se unduiește înapoi pe scenă ca să continue să se elibereze de haine. Dintr-o singură mișcare alunecă din rochie, o ridică de jos și o aruncă spre cuplu. Miss Missy zâmbește și pune botic, pozând pentru public în desuuri și o pereche

de ciorapi negri de mătase cu dungă bătută în strasuri care-ți iau ochii. Apoi părăsește iar scena ca să se ducă la o altă masă, pe care-și ridică piciorul și rulează ciorapul de pe el, scoțându-l odată cu pantoful. Repetă mișcarea și cu celălalt picior, intră înapoi în pantofii cu tocuri amețitoare și se întoarce pe scenă.

Toată lumea e cu ochii pe ea, urmărind-o cum își trece mâinile peste pielea de porțelan și apoi își eliberează sânii din sutienul negru din satin. Sunt absolut magnifici, cu sfârcuri uriașe, roz și erecte. Tensiunea erotică crește când mâinile lui Miss Missy se duc spre chiloțeii din satin negru. Își alunecă vârfurile degetelor sub elastic și trage de el îndepărtându-l de șolduri, zâmbind seducător. Apoi se oprește, punându-ne pe toți pe jar, și în loc să continue începe să-și scoată încet clamele din păr. Valuri de păr arămiu i se prăvălesc până la talie. Apoi, în sfârșit își alunecă chiloții în jos, pe picioare, până la genunchi, apoi îi lasă să cadă la podea. Pășește lent din ei și ia o poziție gen „cucu-bau". Cu excepția pantofilor, e goală pușcă și foarte frumoasă.

Reprezentația sexy, jucăușă, a lui Missy a apăsat butonul declanșator. Brusc, peste tot în jur oamenii își scot hainele și în câteva clipe încep peste tot jocurile. Bărbați și femei fac sex la bar, pe mese, în separeuri, pe patul făcut din perne uriașe în mijlocul încăperii. Chelnerii poartă în echilibru tăvi pline de pahare cu șampanie, cocktailuri Mojito și Sea Breeze și-și croiesc drum fără să clipească prin mulțimea ce pulsează.

Lângă cabina DJ-ului o femeie stă întinsă pe o pernă cu picioarele larg desfăcute. Un bărbat îi masează ușurel clitorisul și, după expresia de pe chipul ei încântat, tipul face o treabă excelentă. Erecția lui e uriașă, dar nu e încă pregătit să o împingă înăuntrul femeii, ci preferă să nu se grăbească și s-o sărute, după care coboară în jos ca să-i lingă sucurile. În sfârșit, când ea ajunge să icnească de plăcere, el își împinge în ea pula ce zvâcnește de excitație. Ea e inundată instantaneu de o supradoză de endorfină și țipând își desface și mai tare picioarele ca să-l primească.

Arunc o privire spre bar, unde două femei în ciorapi albi cu portjartier și cu măști venețiene se joacă împreună. Una dintre

ele masează sânii iubitei ei cu loțiune, apoi începe să sufle pe sfârcuri și să le mângâie cu limba. Cealaltă femeie își arcuiește spatele ca electrocutată de intensele senzații plăcute care-i sunt provocate. Prietena ei îi îndepărtează picioarele și-și îndeasă fața în vaginul ei.

— Foarte tare spectacolul din seara asta, îmi șoptește o voce la ureche.

E Dolly Fason, care-mi urmărește cu atenție expresia feței.

— Văd că nu te mai saturi să te uiți.

— Ce vrei? Nu m-am văzut cu domnul Vulpoi de ceva vreme, zâmbesc eu. Dar mă văd cu el mai târziu.

— Mă bucur pentru tine. Cred că după toate cele ce se petrec aici, o să ai nevoie să mai eliberezi din tensiunile acumulate.

O femeie frumoasă ne face cu mâna seducător de lângă una din mesele cu pahare de șampanie și-i zâmbește lui Dolly, care îi face și ea cu mâna.

— Încă una din cuceririle tale? întreb.

— Nu, dar mă cunoști. Doar pentru că nu s-a întâmplat încă nu înseamnă că n-o să se întâmple niciodată. Am văzut-o în acțiune și mi-a plăcut ce-am văzut. E flexibilă și își poate folosi gura din orice poziție: de jos, de sus, pe spate și chiar cu susu-n jos, atât cu bărbați, cât și cu femei.

Mă uit din nou la ea și-i fac și eu din mână.

— Tare-aș vrea să-mi amintesc fiecare membru al clubului, dar nu pot. Cum o cheamă?

— Colibri. Zboară cu viteză din floare-n floare și când face dragoste scoate un sunet ca zumzetul păsărilor colibri. Iar limba ei e rapidă ca fulgerul, la fel ca a păsării.

Mă uit iar la ea.

— Mi-aduc aminte că tata mi-a spus că păsările colibri produc acel zumzet cu bătăile lor rapide din aripi. Dau din aripi de vreo 80 de ori pe secundă.

Dolly Fason zâmbește.

— Să vezi ce repede se mișcă ea când se pornește! Cu toate că e doar o pasăre micuță, face mult zgomot și se mișcă fulgerător. E cu adevărat impresionantă.

Picioarele lui Colibri sunt acum strâns înfășurate în jurul unei frumuseți indiene ieșite din comun pe care o sărută pasional strângând încă în mână un pahar de șampanie. Cealaltă mână se îndreaptă încet spre sanctuarul secret al partenerei ei. Un bărbat privește scena cu ochii holbați și gura ușor căscată. Una dintre prietenele lui Colibri se lasă în genunchi lângă el și-i trage jos pantalonii scoțându-i la iveală erecția. Se uită în sus, îi aruncă un zâmbet păcătos, apoi o ia în gură și începe să sugă puternic.

— Sigur o s-o vedem acuși pe Colibri dominând cu talentul ei o movilă de oameni, spun și iau o gură de șampanie.

Dolly Fason se ridică.

— Scuză-mă, Emma, dar tocmai am văzut pe cineva pe care-aș vrea să-l cunosc mai bine.

Și pășește ușor spre un necunoscut brun din partea cealaltă a camerei, care o fixează cu ochii lui negri, provocatori.

Mă ridic și mă duc s-o caut pe Kitty ca să văd dacă totul e în regulă.

Confirmă din cap:

— Acum da. În seara asta a trebuit să dau afară doi tipi. Se cred tare deștepți cu ideea lor de a plăti prostituate să se dea drept iubitele lor, ca să poată trece de verificările noastre.

Mă strâmb:

— Și, nu-mi spune: „iubitele" lor pleacă de îndată ce începe lumea să facă sex?

— Da! Dar m-am prins de tertipul lor.

— Așa le trebuie dacă au subestimat-o pe Kitty! spun zâmbind. E incredibil la ce sunt în stare să recurgă unii bărbați ca să dea buzna neinvitați la petrecerile noastre!

— Până ce-i mirosim.

— Exact. Ai grijă să le revoci calitatea de membru.

Remarc o femeie singură într-o rochie croșetată, de culoarea piersicii și sunt aproape sigură că e pentru prima dată la o petrecere de-a mea. Dă pe gât o duș că generoasă de șampanie și se joacă agitată cu brățările.

— Bună! îi spun. Îți place petrecerea?

— Da, îmi zâmbește ea timid. Prietena mea m-a lăsat baltă în seara asta, dar tot am vrut să vin să văd cum arată o petrecere erotică la care femeile dețin controlul.

— Bravo ție!

— Mi-a fost puțin teamă.

— N-aveai de ce. Totul aici e liniștit și plăcut. Jur!

— Văd. Toată lumea pare să se distreze grozav!

Lângă noi văd două asiatice îngenuncheate care ling și sug cu mare plăcere două penisuri erecte, în timp ce posesorii acestora le privesc tot mai excitați. Unul dintre bărbați se ridică și spune:

— Hai să sărim peste preludiu și să ne înfruptăm direct din felul principal. Haideți pe patul de colo.

Fata lui se ridică și spune:

— Nțț!

Prietena ei se ridică și ea și zice:

— Vrem sex oral, dar nu sex total, după care se îndepărtează cu prietena ei.

— Vezi? mă întorc spre debutantă. Nicio presiune.

O las să stea la palavre cu un cuplu venit și el prima oară la o petrecere de-a mea și mă întorc la Kitty.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu domnul Vulpoi. Te descurci?

— Sigur! Distracție plăcută!

— Așa am de gând!

Îmi iau poșeta și dispar în noapte.

Jumătate de oră mai târziu stau pe un taburet într-un bar aglomerat cu muzică live și aștept. Sorb din băutură și cercetez mulțimea, însă din cauza luminilor difuze nu-l văd pe domnul Vulpoi.

Apoi apare brusc și vine spre mine. Obligațiile mele profesionale ne-au ținut prea mult timp la distanță și în noaptea asta sunt într-o

stare de spirit romantică și abia aștept să mă regăsesc din nou cu el. Remarc că poartă același costum ca în noaptea în care ne-am întâlnit pe vaporul de pe Tamisa. Arată *sexy*!

Îl privesc insistent în timp ce se apropie, iar el mă fixează cu privirea croindu-și drum prin mulțime. Flirtăm de la distanță jucând jocul privirilor, iar el nu-și ia ochii de la mine.

— Bună seara, spune cu vocea aceea a lui, profundă și sexy.

— Bună! spun și-l sărut pe buze.

Se instalează lângă mine pe un scaun de bar și zâmbește. *Doamne, cât e de atrăgător!*

— Să-ți iau ceva? Ce ți-ar plăcea?

— Sex on the Beach[16], spun ghiduș.

— Mă tem că e imposibil, răspunde el.

— De ce?

— În Londra nu sunt plaje.

— Ești foarte nostim. Dar mie îmi place sexul pe plajă, așa că dacă nu pot să-l practic chiar acum, o să mă mulțumesc să-l beau.

Comandă băuturile și se întoarce iar spre mine. Nu spune nimic și îmi dau seama că văd ceva în ochii lui. Ceva ce nu vreau să văd.

Și-apoi, brusc, înțeleg.

Știu privirea asta — privirea care spune „mă pregătesc să arunc o bombă".

Mi se strânge stomacul.

Nu! Nu! Nu vreau asta! Nu acum! Nu cred că sunt în stare să îndur. O să-mi spună că e vina lui, nu a mea. Până la urmă chiar o să fiu doar o bifă în carnețelul lui cu cuceriri.

Se lasă o tăcere stânjenitoare, așa că decid s-o întrerup spunând:

— Ai de gând să-mi spui care-i problema?

După ce m-a privit fix atâta vreme, acum brusc nu se mai poate uita în ochii mei și nici nu-și mai găsește cuvintele. Într-un final, îi spune tejghelei barului:

16 În traducere, „Sex pe plajă"; numele unui cocktail foarte popular.

— Emma, ești o femeie uimitoare, dar... îmi pare rău...

Îi tai vorba. Nici măcar în astfel de momente nu suport frăsuiala aiurea. Iar dacă e să doară, prefer să simt durerea acum, repede, nu s-o lălăi ca într-o ședință de tortură.

— Mă părăsești?

Face iar o pauză, îmi aruncă o privire și zice:

— Pur și simplu nu sunt pregătit pentru o relație serioasă.

Mă cuprinde un amestec de durere și furie.

— Mai lipsește să zici că e vina ta, nu a mea.

— Păi, așa e. Chiar *e* vina mea, nu a ta.

Iau o dușcă zdravănă din paharul care-mi tremură în mână. Îmi vine să-l întreb dacă a pus labele pe altcineva sau dacă mă părăsește pentru că, de fapt, nu prea i s-au aprins călcâiele după mine. Dar n-am încredere în mine să vorbesc.

Acum, că vorbele au fost rostite, iar mă privește fix. Respir precipitat, încercând să-mi controlez emoțiile. În clipa următoare, fața lui e la câțiva centimetri de a mea și îi simt respirația gâfâită. Mă privește în ochi și mă sărută cu pasiune.

Inima mi-o ia la galop și nu mă pot abține să nu deschid gura ca să-i răspund la sărut. Ce dracu' se întâmplă? Bărbatul ăsta, de care începusem să mă îndrăgostesc și care tocmai mi-a dat papucii, acum mă sărută și senzația e minunată!

Oare face asta doar ca să arate că poate? Ca să arate că încă mă are în puterea lui?

Nu mai suport. Mă trag înapoi, îmi înșfac geanta și spun:

— Adio.

— Emma... spune, dar nu mă mai pot uita la el.

Îmi fac loc prin mulțime, disperată să ajung la aer. Iar când sunt afară, fug cât mai departe de el, cât pot de repede, fără să mă uit înapoi.

Capitolul 21

„Femeile care se zbat să fie egale
cu bărbații
nu au deloc ambiție."

Marilyn Monroe

— Bună, Femeia Fantastică!

— Bună! gâfâi, știind mult prea bine cu cine vorbesc.

Transpir și aproape că am terminat o alergare matinală de 20 de kilometri. De obicei nu răspund la telefon în timp ce fac sport, dar nu pot ignora apelul ăsta.

Acum două seri am primit un apel de urgență de la Jucărie. Era cât pe ce să nu-i răspund, fiindcă eram făcută ghem pe canapea și încercam să fac față valurilor de suferință care mă izbesc de când m-am despărțit de domnul Vulpoi. Ziua sunt bine dispusă, ca de obicei, dar seara, dacă nu sunt în oraș și nu lucrez, simt cum coboară asupra mea norul negru al depresiei. Bine că i-am răspuns totuși la telefon lui Jucărie, fiindcă tocmai închisese cu Miss D, care-i spusese că a încercat să intre prin efracție în casa domnului Răpire. În două secunde eram deja în drum spre King's Road, unde mi-am găsit prietena — foarte veselă după ce băuse o sticlă de șampanie în plus și un pic isterică fiindcă nu îi găsise în casă nici pe domnul Răpire, nici pe Marilyn — în mâinile paznicilor proprietății domnului Răpire.

Au fost cât se poate de bucuroși să mi-o dea în primire, fiindcă erau dornici să evite orice bătaie de cap.

Acum mă simt vinovată fiindcă eu am introdus-o pe Miss D în viața domnului Răpire. E chiar ironic că mă plătește să-i ofer teroare și amenințări fabricate și am reușit să-i ofer o mostră de teroare adevărată. Sper doar să nu fie prea furios.

Mă pregătesc să mă lansez într-un potop de scuze pentru purtarea lui Miss D, când domnul Răpire spune:

— N-am prea mult timp. Mă pregătesc să urc într-un avion particular cu Marilyn. Fugim în Saint Tropez din motive de securitate.

— Înțeleg.

Mă întreb dacă nu cumva exagerează un pic cu fuga din țară. Dar e posibil ca, în nebunia lui, domnului Răpire să-i placă situația asta.

— Vreau să pregătești o răpire. Îți dau 5 000 de lire.

— Când? întreb dându-mă jos de pe bandă și ștergându-mi cu prosopul cascada de transpirație de pe față. Azi plec la Los Angeles să organizez o petrecere privată.

— Am nevoie de răpirea asta azi.

Desigur! Se putea altfel?

— Ce v-ar plăcea? O răpire comisă de supereroi? întreb, sperând să n-aibă loc în Saint Tropez.

Asta ar îngreuna enorm lucrurile. Două femei pe biciclete eliptice mă privesc bănuitor.

Se lasă o tăcere stânjenită, după care șoptește:

— Vreau s-o răpești pe doamna doctor Scânteioară.

— Pe Miss D? întreb fără să fiu prea surprinsă.

— Da. E grozavă la pat, dar o aleg pe Marilyn.

Îmi vine să râd. Deci în scenariul ăsta, supereroul e domnul Răpire. Mă rog, nu-l pot învinovăți prea tare având în vedere tâmpeniile făcute la beție de Miss D. Am organizat peste 30 de răpiri pentru domnul Răpire și am folosit aproape la fel de multe sosii ale lui Marilyn. Acum a găsit, în sfârșit, una care s-a îndrăgostit de el și asta i-a dat curaj.

— E foarte din scurt, spun mergând spre vestiare. Și nu e nevoie să vă faceți griji în legătură cu D. Am încuiat-o în apartamentul meu.

— Femeie Fantastică, ești cea mai tare! oftează el ușurat. O iei cu tine la L.A.?

— Nu. Nu mai sunt bilete.

— Zbori la clasa economic?

— Da.

— Dacă o iei cu tine, vă cumpăr amândurora bilete la clasa întâi. M-aș simți mai bine dacă ne-ar separa un ocean. Mi-ai face o mare favoare, Femeie Fantastică!

— Eu sunt mulțumită la clasa economic, dar dacă vrei, ia-i lui Miss D un bilet.

Adevărul e că o fi femeia o bătaie de cap, dar e întotdeauna sufletul petrecerilor mele, așa că nu mi-ar strica ajutorul ei în L.A.

— Îmi cer scuze pentru tot și o s-o pun și pe ea să-și ceară scuze.

— Nu! strigă alarmat. Plătesc oricât numai să nu mai vorbească niciodată cu mine. Plătesc pentru manichiuri, pedichiuri, extensii de păr, mărirea sânilor, tratamente cosmetice, botox, colagen, bijuterii, haine și călătorii, orice vrea, numai să nu se mai apropie de mine acum, că am ales-o pe Marilyn. Orice comunicare se va face prin tine.

Rânjesc. Cuvintele astea ar unge-o pe suflet pe Miss D, dar poate că e mai bine să nu știe ce răsplată uriașă i-ar putea aduce purtarea ei urâtă.

— Nu cred că e nevoie de asta.

— Ba da! Un rămas-bun valoros, răscumpărare, spune-i cum vrei, dar aș face orice ca s-o elimin din viața mea. Mai puțin să-i cumpăr casă. N-am chef s-o am vecină. Și te rog frumos, spune-i să nu-mi mai trimită e-mailuri. Azi am primit deja 20 de mesaje de la ea, cu subiectul variind de la „Citește, boule" până la „Du-te-n pizda mă-tii" și „Ce morții mă-tii faci, pulă bleagă?"

— Îmi cer mii de scuze! O să vorbesc cu ea.

— Spune-i că îmi cumpăr un pistol adevărat! glumește el înainte să închidă.

Miss D traversează plutind marea sală principală a aeroportului Heathrow și arată de parcă tocmai a coborât de pe podium. Cum nu e genul care să lase o cădere psihică să-i afecteze șansele de a se face remarcată, se bălăngăne pe sandale cu tocuri de-un kilometru, echipată pentru lungul nostru zbor spre Los Angeles într-o fustă scurtă roz, tricou și ochelari de soare uriași. Eu port pijamaua mea neagră de mătase, sandale uzate și rimelul rămas nesters de aseară. Miss D e foarte ocupată să le zâmbească trecătorilor, făcându-le chiar din mână celor care se opresc să se holbeze la ea, de parcă ar fi fanii ei.

— E celebră, mami? o întreabă o fetiță pe mama ei.

— Nu știu, iubito, răspunde aceasta încruntându-se. După cum arată, cred că e posibil să fie vreo actriță.

E clar că Miss D a auzit schimbul de replici, pentru că spune tare:

— La ce oră e zborul nostru spre Hollywood? întreabă uitându-se la mine de parcă i-aș fi servitoare. Și se leagănă pe tocurile alea ridicole.

Fetița și mămica ei par impresionate corespunzător. Eu, deloc.

— Nu crezi că exagerezi un pic? Poți să-mi faci o favoare și să încerci măcar să te porți frumos? Ai promis că o să fii cuminte dacă te iau cu mine.

— Promit, Ems! Să încerc să-ți obțin un loc la clasa întâi? Măcar atât să fac și eu pentru tine. Până la urmă, cine mi-a cumpărat biletul ăsta?

— L-a plătit cardul meu și nu, nu am nevoie să-mi schimbi biletul, răspund repede.

Prefer să stau singură la clasa economic. Îmi doresc cu disperare un pic de liniște și pace înainte de marea petrecere din seara asta.

— Numai nu te-atinge de alcool și poartă-te civilizat.

— S-a făcut! răspunde și mă pupă de rămas-bun. Nu-ți face griji pentru mine. Mă simt bine acum. Mi-a trecut de dobitocul ăla. *Au revoir*, Ems! *Vous voir à* Hollywood. De fapt, dacă avionul se prăbușește, ai mai multe șanse de supraviețuire în clasa economic. Deci... călătorie plăcută!

Pleacă dând din șolduri pe tocurile ei înalte și o privesc cum soarbe lacomă atenția de care se bucură când e condusă la ghișeul de check-in pentru clasa întâi și apoi spre salonul de așteptare, în timp ce eu sunt prinsă în coada șerpuită de la clasa economică. Până să-mi fac check-in, D mi-a dat SMS că i s-a făcut un masaj și un tratament cosmetic și că încearcă să invite un frumos celebru la petrecerea privată de pe plajă. Nu-mi doresc decât să urc la bord, ca să mă instalez, să dorm și să uit de toate gândurile sâcâitoare despre domnul Vulpoi.

„Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să fiu primul care vă urează bun venit pe Aeroportul Internațional din Los Angeles, unde ora locală e 10.05 dimineața. Sperăm că v-a plăcut zborul de astăzi. În numele companiei Virgin Atlantic, vă mulțumim pentru că ați ales să zburați cu noi și sperăm să vă revedem curând."

Sunt printre ultimii care coboară din avion și după ce reușesc, în sfârșit, să trec de Serviciul American de Imigrație, îmi atrage atenția zarva stârnită la banda de recuperare a bagajelor. Miss D e centrul atenției unui grup de adolescente năucite, care se uită la ea cum face botic sexy și pozează uitându-se la banda transportoare. E îmbrăcată superelegant, într-o ținută total diferită de cea cu care s-a îmbarcat: rochie kaki scurtă cu curea, pălărie neagră, ochelari de soare uriași și tocuri cât casa. Fetele râd pe înfundate când D încearcă să-și tragă valiza Louis Vuitton de pe banda transportoare, dar nu reușește s-o ridice. Renunță la încercare, se uită în jur după ajutor și dă cu ochii de un vânjos polițist al aeroportului, aflat în trecere prin terminalul aglomerat.

— Pot să rog un domn amabil să mă ajute să-mi ridic bagajul? imploră ea privindu-l în ochi, iar el se grăbește să-i sară în ajutor.

— Dați-mi voie să vă ajut, spune ridicându-i valiza.

— Mulțumesc, spune ea cu voce moale, ademenitoare.

— Cu mare plăcere, domnișoară!

— Miss D, spune și-i întinde mâna. Mă bucur să vă cunosc, domnule polițist.

Mă duc la ea și-o înșfac de mână. N-avem timp să se apuce nebuna să seducă un polițist din LA. Ar ajunge rapid în pușcărie și tot eu ar trebui s-o scot de acolo.

— Hai să căutăm un taxi. Trebuie să ajung urgent la fața locului.

O târăsc după mine, iar ea mă urmează uitându-se peste umăr cu regret la polițistul bine făcut.

Mă aflu într-o spațioasă reședință de pe malul mării, cocoțată pe o faleză înaltă, deasupra Oceanului Pacific, întinsă pe hectare întregi de teren. Complexul cuprinde căsuțe pentru oaspeți, teren de tenis, sală de cinema, piscină, jacuzzi și o plajă privată. Pisicuțele mele se vor distra pe cinste aici, în Colonia Malibu! Aici trăiesc cei bogați și celebri, care plătesc o avere ca să-și protejeze intimitatea. Numărul membrilor americani ai clubului Killing Kittens a trecut deja de 3 000, așa că acesta e momentul perfect să export distracția dincolo de Atlantic. Oferta lui Katie de a organiza o petrecere pentru un producător de filme cu care e prietenă mi-a oferit ocazia perfectă să-mi întind aripile către State.

În seara asta o să vină vreo 200 de oameni; unii sunt membri ai KK, iar alții sunt prieteni fără prejudecăți ai producătorului, domnul Hollywood. Sunt sigură că în seara asta o să avem printre participanți pe unii dintre cei mai puternici oameni din industria filmului.

Dar înainte ca flirtul, distracția și seducția să înceapă, trebuie să-i explic lui Miss D foarte clar care sunt regulile. N-am chef să o ia razna pe-aici, la o petrecere așa de importantă, care-mi poate deschide porțile Hollywoodului. Promite solemn să fie cuminte și se duce să verifice aranjarea mâncării. Kitty Kat vine spre mine, arătând absolut superbă în bikini albi sub o rochie transparentă și largă, cu o mască sub formă de fluture pe chip, cu mustăți argintii, zbârlite. Părul ciufulit e lăsat să cadă liber pe umeri. Codul vestimentar al petrecerii cere ținute albe și ostentative, iar Kitty s-a conformat întocmai, fără niciun efort.

— Suntem aproape gata, spune întinzându-mi lista de invitați. Ăăă... am observat că ușa spre etajul al doilea e încuiată. Aia e camera pentru VVIP?

— Da. E rezervată pentru un singur invitat, foarte special. Nu știu cine e, dar cred că e o femeie.

Kitty pare intrigată.

— Am văzut niște bărbați cărând pe umeri către etajul doi ceva ce arăta a coșciug.

Mă privește întrebătoare. Aș face bine să țin minte că lui Kitty nu-i scapă niciodată nimic.

— Nu e un coșciug, spun repede. E un fel de cutie lungă, albă, sclipitoare, fără capac. Înăuntru se află o saltea cu cearșafuri din satin alb, iar în laturile cutiei sunt tăiate mai multe găuri.

— Aha! se luminează la față Kitty. E ca sicriul Albei ca Zăpada — doar că vreo câțiva norocoși vor avea șansa să își bage mâinile prin găuri ca să atingă pe cine-o fi înăuntru.

— Ceva în genul ăsta, răspund cu un surâs.

Asta a fost o solicitare specială — și inedită pentru mine — a domnului Hollywood din partea unei prietene de-a lui. A fost dificil să găsesc un furnizor care să-mi poată oferi exact ce mi se ceruse, dar am reușit.

— Hai să bem ceva până nu începe iureșul.

— Ce idee grozavă! spune Kitty. Să bem în cinstea debutului Clubului Killing Kittens la Hollywood!

La 07.30 seara, valeții parchează mașini Bugatti, Ferrari și Porsche și locul se aglomerează brusc când încep să sosească oameni frumoși, bronzați și atletici, îmbrăcați toți în alb. E un grup strălucitor, alcătuit din oameni pe care industria divertismentului i-a făcut bogați, și mărturisesc că n-am văzut în viața mea atâta perfecțiune adunată la un loc. E un ținut în care orice defect poate fi remediat și în care toți par să aibă voința sau mijloacele financiare ca să devină superbi. Mă zăpăcește atâta frumusețe în jurul meu! Toți bărbații mascați dețin acel surâs sclipitor de alb tipic Hollywoodului, maxilare ferme și pachetele pe abdomen obținute prin antrenamentele făcute de două ori pe zi. Cu vârste între douăzeci și ceva și patruzeci și ceva, femeile sunt la fel de splendide ca peisajul de vis de afară. Femeile de

la Hollywood sunt altfel decât celelalte femei — sunt mai suple, au dinți mai albi, sâni și buze mai mari. În ciuda fețelor lor întinse și a frunților împietrite, emană un aer de hedonism, de poftă insațiabilă de plăceri.

Se pare că serata asta o să fie mai dezlănțuită decât mă așteptam.

Afară, pe terasă, două blonde frumoase cu ochi albaștri ca gheața încep deja să intre în atmosferă. Nu s-a făcut nici opt seara și ele deja își scot sutienele de la costumele albe de baie, dar îmi respectă regulile și-și păstrează măștile pe față. Un străin frumos începe să le stropească cu o sticlă uriașă de șampanie Cristal, scăldându-le sânii rotunzi în spumă, în timp ce ele țipă și râd. Blondele lasă pârâiașele acidulate să le curgă pe pielea bronzată și peste sfârcurile maro închis și deschid gurile ca să bea cât de multă șampanie pot prinde din zbor. Își umplu gurile până la refuz, apoi se apleacă una spre alta și se sărută, lăsând bulele efervescente să curgă dintr-o gură în alta. Se opresc să înghită, după care se sărută din nou, de data asta cu mai multă intensitate. Frumosul străin se uită fericit la cele două cum se mângâie. Apoi se desprind din îmbrățișare, se uită provocator la el și una spune „prinde-ne dacă poți" după care se ridică amândouă și fug în casă. El n-așteaptă invitații speciale și pornește după ele cu pași mari și o expresie hotărâtă. E clar că vrea să ajugă în bikinii ăia mici-mititei-minusculi cât de rapid posibil.

Mă îndrept agale spre piscină, unde un grup de șase femei superbe dansează provocator în costume de baie infime pe muzica ce plutește din difuzoarele ascunse. În spatele măștilor, ochii lor sunt fixați pe pradă: toate așteaptă ca un bărbat înnebunitor de frumos să iasă din piscină. Dar el le face să aștepte, căci se răsucește și mai face o lungime de bazin înotând pe sub apă.

Când în sfârșit răsare din apă, ud și arătând ca un zeu al sexului, îi recunosc chipul celebru, cu expresie gânditoare. E un star de Hollywood. În timp ce-și șterge cu un prosop trupul musculos, slipul lui alb și strâmt atrage toate privirile. Ochii lui căprui se ridică spre femeile aflate-n așteptare și sclipesc cu ardoare.

— Doamnelor, n-aveți chef de-un meci de volei?

— Da! chiuie toate-odată.

— Mă refer la volei pe plajă fără haine, spune el. Acolo.

Arată spre plaja privată ce se întinde mai jos de casă, de unde se aude plescăitul valurilor oceanului pe țărm.

Judecând după corul de da-uri, e evident că doamnele n-au nimic împotrivă,

— Regulile sunt simple: eu singur împotriva voastră, a tuturor. Sunt al vostru; puteți face ce vreți cu mine.

Se îndepărtează cu pași mari, iar ele se reped după el, urmându-l în jos, pe scări. Remarc că nu sunt singuri pe plajă și că, de fapt, plaja e deja destul de aglomerată. Unii încă mai stau de vorbă sau doar se sărută, dar sunt câteva cupluri care deja au depășit aceste faze.

Mă umple bucuria. Exact ăsta a fost visul meu când am înființat Killing Kittens: am vrut să ofer locuri frumoase, unde oamenii să poată să se distreze deschis, pe față, fără ipocrizie sau minciuni. Sexul e unul dintre marile daruri ale vieții. De ce îl tratăm cu atâta ostilitate și suspiciune? E ceva natural, chiar esențial. Face parte din matricea noastră de oameni. Am inventat o groază de reguli legate de sex ca să-l secăm de orice bucurie. De ce? Ne răsfățăm cu mâncare bună, băuturi, masaje, dans și multe alte plăceri fizice. Deci, de ce nu și cu sex? Știu că genul ăsta de sex nu e pentru toată lumea și că pentru unii oameni sexul e prea strâns împletit cu sentimentele, așa că nu simt deloc dorința să facă așa ceva și e alegerea lor. Dar de ce sunt aspru judecați cei care doresc asta? Am acceptat de secole că bărbații au nevoi fizice și că sunt capabili să simtă satisfacție fizică fără niciun strop de implicare emoțională. Dacă n-ar fi adevărat, n-ar mai exista vasta industrie erotică. Nu ar mai fi nevoie de prostituate sau pornografie. Dar nevoia există, iar industria care satisface nevoile bărbaților e în creștere mai rapidă ca niciodată! Încă nu am acceptat pe deplin ideea că și femeile au nevoi sexuale, care ar putea fi la fel de intense și imposibil de înfrânat precum cele ale bărbaților. Societatea noastră tolerează dorința masculină, dar se

îndoiește de cea feminină. E adevărat că, din punct de vedere sexual, femeile au circuite diferite de ale bărbaților, dar exact asta e esența clubului Killing Kittens. Îmi face o plăcere enormă să văd că bărbații preferă petrecerile mele în locul celor mai dure, primitive, dominate de testosteron, pentru că apreciază dorința feminină și splendoarea femeilor care savurează sexul, care fac sex pentru că vor și pentru că le place.

Oamenii sunt liberi să-și formeze propriile opinii, dar eu nu văd nicio rușine în asta. Ne bucurăm de corpurile astea doar pentru puțin timp în această viață și au fost făcute ca să se bucure de această plăcere divină. Nu cred că trebuie să ne înăbușim acea nevoie, așa cum nu cred că trebuie să ne privăm de mâncare sau aer, sau râs.

O femeie cu păr de culoarea mandarinelor dă startul festivităților când îi ordonă faimosului bărbat să-și scoată slipul. Plasa de volei deja e folosită de un grup de jucători goi, așa că deocamdată jocul e amânat. Deci în loc să joace volei, el urmează instrucțiunile blondei-mandarină și se întinde pe un somptuos pat de plajă cu baldachin. Pula lui e deja tare ca piatra, iar el începe s-o mângâie încet, așa cum i-au cerut cele șase frumuseți care încep să se dezbrace în fața lui. Blonda-mandarină rămâne prima goală, se urcă pe pat între picioarele lui și-i ia în gură pula. Celelalte îl folosesc care cum pot, mângâind, sărutând, lingând și devorând trupul lui dumnezeiesc. Când sunt pregătite, se urcă pe rând pe penisul lui și savurează mișcările sale în adâncurile lor. Plăcerea de a-l împărți între ele pare să le sporească excitația.

Revin de pe plajă și constat că, odată cu căderea întunericului, încep să cadă și măștile. Atmosfera a devenit decadentă. Un star rock dansează gol pe masă, adulat de două blonde cu cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată. Soția lui stă fericită la palavre cu un necunoscut înalt și brun, care o mângâie cu afecțiune, nerăbdător să-i scoată bluza albă, sclipitoare, ca să-i scoată la iveală sânii. Între timp, un fetișist obsedat de picioare e pe podea, lângă sandalele ei și o imploră să-l lase să-i sugă degetele perfecte.

Mă întorc în casă și văd o actriță goală că intră în spatele barului ca să-și ia ceva de băut, după care rămâne s-o ajute pe Miss D să le servească băuturi celorlalți. De cum se instalează acolo, bărbații din încăpere descoperă brusc că sunt uscați de sete și dau năvală la bar ca să se întremeze. Într-una din sălile de la subsol există și un ring de dans, iar un DJ le pune muzică oamenilor care țopăie pe ring fără niciun fel de inhibiții, în diverse stadii de dezbrăcare. În colțul camerei recunosc un celebru manechin care stă cu lungile ei picioare adunate sub ea și se uită zâmbind la iubita ei care face dragoste pe un uriaș pat din perne cu o femeie voluptuoasă, cu pielea măslinie, folosind un penis artificial prins de șolduri cu curele.

— Aaaaaahhh, iubito! se vaită femeia măslinie în timp ce cealaltă fată pompează adânc în ea. Îți place să mă fuți tare, nu-i așa?

— Taci și ia-o! Ia-o pe toată! spune partenera ei, căreia se vede că-i face mare plăcere să o satisfacă împingând penisul artificial cât mai adânc și mai agresiv în trupul perfect, plin de rotunjimi. Femeia cu piele măslinie se zvârcolește sub ea, gemând tare. E clar că perechea asta de perverse o să facă sex turbat toată noaptea — una cu alta și cu oricine altcineva o să le mai iasă în cale.

În salonul uriaș, dominat de canapele albe, descopăr numeroși oaspeți care fac sex în toate pozițiile imaginabile, sărutându-se, lingându-se și devorându-se, comunicându-și prin suspine și gemete, și șoapte insistente să facă mai mult, mai tare, mai repede, mai adânc, acolo... O, *da*!

O văd pe Katie, care poartă o rochie lungă, croșetată, peste un costum de baie alb. Mă vede și-mi face semn să mă duc la ea.

— Bună, frumoaso! Ce mă bucur să te văd! Petrecerea asta e cea mai tare organizată vreodată. Pe bune — *cea mai tare*! Vino să te prezint domnului Hollywood. Nu v-ați cunoscut încă, personal, nu-i așa?

Domnul Hollywood e scund, dar bine făcut. E îmbrăcat într-un costum de in alb și are cea mai dichisită barbă de-o zi pe care-am văzut-o vreodată.

— Bună seara, domnule.

— Mă bucur că, în sfârșit, ne cunoaștem, spune el cu o sclipire poznașă în ochi. Mi-a spus Katie ce călătorie splendidă ai organizat pentru ea în Monaco, așa că m-am lăsat convins cu plăcere să găzduiesc petrecerea asta.

— Vai, Monaco, a fost extraordinar! țipă Katie. Tot timpul mă gândesc la ce-am făcut acolo.

— Iar petrecerea asta e exact cum am sperat să fie, adaugă domnul Hollywood.

Sunt în al nouălea cer!

— Minunat! Mă bucură mult să aud asta.

— Îhm.

Se uită în jur strângându-și paharul la piept și dând din cap aprobator.

— O să cam fim puși la zid pentru petrecerea asta. O să se vorbească mult timp despre ea.

Se întoarce spre mine și mă fixează cu o privire intensă.

— Crezi că ai putea să aranjezi ceva pentru mine data viitoare când ajung la Londra?

— Sigur! Puteți să-mi dați o idee despre ce v-ar plăcea?

— O, idei am! Te contactez când o să-mi știu programul.

— Vă rog. Mi-ar face plăcere să vă ajut! îi spun oferindu-i un surâs fericit.

În acel moment, în încăpere intră cineva și atenția mi-e atrasă instantaneu. Femeia condusă înăuntru e una dintre cele mai frumoase actrițe din lume. Îmi dau seama imediat că ea e invitatul VVIP. Arată angelic chiar și cu fața acoperită de mască. Pășește grațioasă prin mulțime, îmbrăcată într-o rochie albă, vaporoasă, transparentă, cu bretele subțiri, cu o coroniță de margarete pe cap. E escortată de un grup de bărbați mascați, care arată toți ca niște staruri rock. Când îl vede pe domnul Hollywood, zâmbește și pornește spre noi.

Inima începe să-mi bubuie în piept când îmi dau seama că e *ea*! Femeia pe care am văzut-o prima dată în Ibiza, întinsă pe un blat de

bucătărie, bucurându-se de fiecare bărbat care o dorea! Ea e cea care m-a inspirat să încep să organizez aceste petreceri.

De aproape e și mai frumoasă și mi se taie respirația când ajunge lângă noi.

— Bună seara la toată lumea, spune ea încetișor.

Îi pupă de bun-găsit pe Katie și pe dl Hollywood.

— Ea e Emma, spune domnul Hollywood arătând spre mine. E organizatoarea micii mele petreceri de astă-seară.

Se întoarce spre mine cu ochii ei splendizi strălucind în spatele măștii. Habar n-aveam că există oameni care pot avea un impact atât de puternic când îi vezi de aproape. Nu pot să-mi iau ochii de la pielea ei netedă și forma frumoasă a gurii!

— Bună, Emma! Mă bucur să te cunosc. Am auzit că ai aranjat o cameră de joacă special pentru mine.

— Așa e, spun cu gâtul uscat. Urmați-mă, vă rog.

O conduc spre scară scoțând cheia din buzunar și o văd făcând semn din cap însoțitorilor ei să vină cu ea. Urcăm scările cu toții, descui ușa și o las să intre. La noapte, ăsta va fi terenul ei privat de joacă, la dispoziția ei oricât va dori să-l folosească.

Într-un dormitor spațios, cu acoperiș retractabil, deschis către cerul nopții, o așteaptă vasta cutie albă.

Își scoate rapid rochia și-mi șoptește:

— Ajută-mă să intru.

Mâna ei micuță poposește pe umărul meu când o ajut să urce în cutie, apoi se întinde pe spate cu un oftat de profundă satisfacție.

— Mulțumesc. Sunt gata.

Închide ochii ca Frumoasa din Pădurea Adormită și așteaptă. Imediat, bărbații care o însoțesc înconjoară cutia și îi studiază trupul gol — sânii mici și obraznici cu sfârcurile lor maro, delicate, talia minusculă, frumosul sanctuar intim de la capătul picioarelor ei lungi și suple. Nu are pe ea decât masca.

Mă apropii de ușă și mai privesc o vreme cum bărbații încep să se apropie și mai mult de ea. Acum își strecoară mâinile prin găurile

din lateralele cutiei și o ating peste tot. Nu doar pe sâni, ci și în locurile de obicei neglijate, precum interiorul coatelor, palmele, tălpile și subțiorile. La început, ea rămâne nemișcată, dar încet-încet Frumoasa din Pădurea Adormită începe să se miște leneș și să scoată gemete minunate pe măsură ce mâinile o mângâie și o alintă, croindu-și drum peste coapsele și sânii ei. Gemetele ei devin mai sonore când unul dintre pretendenții ei ajunge la intrarea ei și începe să se joace cu clitorisul inflamat până când ea începe să gâfâie și își desface picioarele. De cum își depărtează coapsele, el își introduce degetul adânc, spre evidenta ei plăcere.

Parfumul excitației ei umple din nou camera, exact ca în Ibiza. El o dorește, dar așteaptă ordinul ei.

În cele din urmă, ea își scoate masca, deschide ochii și spune doar:

— Acum.

El o culege din cutie și o duce spre patul care o așteaptă. Ea are de-acum privirea rătăcită, respiră greoi și gâfâie de poftă. Bărbații o înconjoară, fiecare dintre ei arzând de dorință pentru ea. Se întinde pe cearșafurile albe, răvășitor de frumoasă și-și desface lungile picioare. Un pețitor cu piele măslinie îngenunchează pe podea și-și îngroapă fața în splendidul ei tunel al dragostei, limba lui intrând triumfătoare. Ea își înfășoară picioarele în jurul gâtului lui și i se taie respirația de plăcere. Cheamă printr-un semn un bărbat cu penisul delicios de erect, care i se alătură bucuros pe pat și începe să-i ciupească sfârcurile deja excitate cu degetul mare și cel arătător. Ea pare să plutească pe un ocean de fericire. Acum, pețitorul ei cu piele măslinie a revenit cu gura la a ei și în sfârșit își îndeasă uriașa erecție acolo unde îi e locul, alunecând în adâncurile ei primitoare. Delicioasa plăcere îi face pe amândoi să geamă tare și, pe măsură ce se pierde în senzația futaiului, ochii ei faimoși devin sticloși.

Nu cred că am mai văzut vreodată o femeie care să adore sexul atât de mult. Parcă e făcută pentru asta, ca și cum fiecare moment petrecut fără să se fută e un moment irosit. E timpul să o las să se

bucure de terenul privat de joacă pe care l-am creat pentru ea. Sunt sigură că abia s-a pornit. Închid ușa după mine și cobor.

Într-unul din dormitoarele de la parter, două brunete cu sâni mari biciuiesc un bărbat legat cu lanțuri de un pat și mă întreabă dacă nu vreau să mă joc cu ei. Clatin din cap zâmbind. Într-o altă cameră, o femeie din înalta societate pe care o recunosc stă goală pe canapea, iar un bărbat frumos în halat alb și mănuși de latex joacă rolul doctorului și-i spune să deschidă gura larg, ca s-o poată examina temeinic.

Îmi atrag atenția niște chicoteli familiare care se aud din baie. *Aoleu! Numai ea poate să fie.*

Mă grăbesc spre ușa de la baie și trag cu urechea. Cum mă așteptam, o aud pe Miss D. Dar cine e cu ea? Și ce face? Vorbește cu cineva.

— Ador să trag din pipă! îngaimă ea. Pe bune! E secretul meu cel mai bine ascuns, pe care ți-l împărtășesc doar ție, că ești de gașcă.

— Ce mă distrezi! spune o voce masculină.

O, nu! E domnul Hollywood!

— Ești ceva de groază! Cum ziceai că te cheamă?

— Spune-mi D, chicotește ea. D de la Dubioasă!

— Ești o femeie foarte dubioasă și pusă pe rele!

— Știu. Ia zi! Nu vrei să dăm startul petrecerii cu o porție de tras din pipă?

— O, ba da! Chiar te rog, iubire! Nu refuz niciodată un tras din pipă!

— Păi atunci, arată-mi ce ai. Hai, scoate-o!

Brusc, se aud dinăuntru tot felul de zgomote și foieli ca și cum are loc o activitate intensă.

Am trecut prin asta de prea multe ori cu Miss D. Poate e timpul să o fac pachet și s-o urc în primul avion spre Londra.

Deschid ușa și iat-o în genunchi, devorând penisul erect al domnului Hollywood.

— Cum dai buzna așa, peste noi, obrăznicătură mică?! chicotește ea. Ai crezut că trag din pipa cu cocaină, nu-i așa, Ems?

— Da, spun zâmbind.

Domnul Hollywood râde în hohote.

— Voi, englezoaicele, sunteți de comă! Emma, asta e cea mai tare petrecere din viața mea! Ai talent pentru asta. Și-acum, fetelor, ce-ați zice să facem casa să salte de-a binelea? Hai să ne distrăm!

— Veniți jos când sunteți gata și vă aștept cu un pahar de șampanie să bem pentru asta, răspund retrăgându-mă și închizând ușa după mine.

Capitolul 22

„Mai presus de toate, fii eroina
vieții tale,
nu victima."

Nora Ephron

Sunt într-un bar aglomerat și beau cocktailuri înghesuită între Miss D și Dolly Fason. Am botezat zona asta Triunghiul Bermudelor, pentru că are trei baruri aproape unul de altul, și odată ajuns în triunghi, încep să se petreacă lucruri ciudate și e foarte greu să mai ieși.

Am reușit deja să scăpăm din ghearele a trei tipi bătrâiori, genul care întreține financiar amante tinere, care ne-au curtat spunându-ne câte neveste au avut în total, de parcă ne-am fi dorit să le creștem numărul. Am făcut-o pe Dolly Fason să râdă cu lacrimi când i-am povestit de călătoria la Hollywood și de cele mai recente năzbâtii ale lui Miss D. Am mare nevoie de fetele astea. Mă susțin când sunt tristă și amândouă au observat că sunt la pământ cu moralul.

— Credeam că ți-a trecut de domnul Vulpoi, spune cu compasiune Dolly Fason.

— Îmi cam trecuse, dar... — oftez — l-am văzut alaltăseară. Eram într-un bar și a apărut și el. Și știți ceva? Avea agățată de braț o fată superbă. Nu m-a văzut, dar eu am remarcat cum o ținea de

mână, o ajuta să-și scoată haina, o săruta... toate trucurile obișnuite. M-am simțit ca un căcat.

Mă uit în gol în paharul pe care-l țin în mână.

— Eu încă-mi mai ling rănile, iar el își vede de viață.

— Of, Ems! spune Dolly. Îmi pare așa de rău! Ce idiot! Și ce ghinion ai avut să dai peste el!

Ridic ochii spre ele și clatin din cap.

— Pur și simplu nu înțeleg. De ce e așa de greu să găsesc omul potrivit?

Telefonul meu emite un bip și îl iau de pe masă, dar Miss D mi-l înșfacă din mână înainte să apuc să văd SMS-ul primit.

— Nu! spune severă. Ți-ai verificat telefonul toată seara. Tu încă mai speri că o să-ți dea un SMS, nu-i așa? Dă-l dracului, Emma! Dacă mesajul e de la el, consider că ar fi de datoria mea să-l șterg.

— Nu! protestez eu. Dă-mi-l! Și nu deschide mesajul!

Dar ea deja a deschis mesajul și-l citește cu o expresie solemnă.

— Hmmm... Nu știu ce să zic. Poate e mai bine să nu-l citești. Dolly Fason, tu ce crezi?

Îi dă telefonul lui Dolly, care citește mesajul și clatină din cap:

— Vai, Doamne!

— Dă-l încoace! spun întinzând mâna.

Dolly Fason îmi dă telefonul privindu-mă grav. Îl înșfac deja panicată și citesc mesajul:

Mi-am dat seama că mi-am pierdut chiloții Victoria's Secret preferați la petrecerea ta cu temă Gatsby. Din fericire, unele sacrificii merită făcute!

Dar te rog totuși să mă anunți dacă îi găsește cineva.

Alexandra x

Expresia de pe fața mea provoacă o cascadă de râsete la masa noastră. Într-o clipită, mă apucă și pe mine un râs nebun. E minunat să râd din nou! Încerc să-mi trag sufletul printre hohote, când o chelneriță ne aduce o sticlă de vin cu un singur pahar și spune:

— Pentru dumneavoastră.

Mă uit la ea nedumerită.

— N-am comandat-o eu.

— E de la domnul de la bar.

Ridic ochii și mă uit în jur, la mulțimea din bar. Întâlnesc privirea unui bărbat frumos care-mi zâmbește. Îi zâmbesc și eu, îmi las ochii să zăbovească vreo două secunde asupra lui, după care mă uit în altă parte. Dar nu rezist să nu furișez încă o privire spre el, ca să văd dacă încă mă mai privește. Da, mă privește. Îmi feresc imediat ochii.

Chelnerița mai aduce două pahare și turnăm vinul. Când mă uit iar la bar, tipul nu mai e acolo. *Ei, asta e. A fost drăguț atât cât a fost.*

Dolly Fason îmi dă șuturi pe sub masă și descopăr cu o tresărire că frumosul e acum în picioare lângă masa noastră. Îmi spune cu un surâs:

— Trebuie să plec acum, dar mă întrebam dacă am putea bea un pahar împreună înainte.

Cu toate că simt vreo doi fluturi în stomac, îmi păstrez calmul:

— De ce nu?

— E vinul meu preferat, spune el și îi remarc accentul canadian. Sper să-ți placă.

— Mulțumesc. Sunt sigură că o să ne placă.

Se așază în fața mea, ignorându-le complet pe Miss D și pe Dolly, care își dau coate rânjind satisfăcute lângă mine. El continuă să zâmbească fără să-și desprindă privirea de a mea.

— Eu sunt Dougie, spune.

— Mă bucur să te cunosc, Dougie, îi răspund și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ăsta e bărbatul care mă va ajuta să-l dau uitării pe domnul Vulpoi.

Azi transpun în realitate fantezia sexuală a doi avocați de top superstresați. O să uite de toate dilemele legale, de clienți și de tribunale, fiindcă o să-și petreacă ziua în rol de staruri porno, dedându-se la toate obscenitățile care le trec prin cap. M-am ocupat de toate

aranjamentele uzuale: am angajat o echipă de filmare, o echipă de machiaj și coafură și un regizor. Decorul de azi e o splendidă reședință elisabetană din cărămidă roșie. E perfectă pentru așa ceva.

John și Lisa n-au niciun fel de rețineri când camerele de filmat sunt pornite. Faptul că se știu filmați sporește tensiunea sexuală dintre ei. Lisa se îndreaptă spre patruzeci de ani și vrea să fie starul propriului ei film XXX înainte ca trupul ei să înceapă să dea semne de îmbătrânire. În clipa asta pare să își savureze din plin rolul, căci se hârjonește goală cu John pe gazonul impecabil îngrijit. Lisa țipă entuziasmată când se instalează pe penisul lui erect și începe să-l călărească.

— Ia de-aici, tot furtunul meu, spune el alunecând adânc în ea. Ești așa udă! Ce perversă e Lisa!

El se împinge tare în ea și Lisa scoate un „aaahhhhh!" profund, iar când el începe să-i mângâie sânii ce tresaltă, țipetele ei se intensifică.

— Suge! ordonă ea punându-i în gură un sfârc erect.

După ce el îl suge zdravăn, ea îl scoate și-l înlocuiește cu celălalt.

Când poate vorbi din nou, John spune cu respirația tăiată:

— Arată-le ce bună ești când ești deasupra.

Lisa se mișcă în sus și-n jos pe penisul lui tare ca piatra, primindu-i în ea fiecare centimetru, cu un surâs pe chip. Încep să se legene înainte și înapoi, pierduți în dorința lor reciprocă, iar Lisa geme și-și înfige unghiile în carnea lui John când acesta îi înșfacă șoldurile și o apasă peste el, făcând-o să îl călărească tot mai repede. Acum gem amândoi tot mai tare, iar Lisa începe să-și cabreze spatele ca și cum viața ei ar depinde de asta. Nu mai e cale de întoarcere — amândoi se îndreaptă spre un orgasm dumnezeiesc. Lisa închide ochii, își mușcă buza de jos și își azvârle capul pe spate, iar John explodează, în sfârșit, în ea, propulsându-i trupul spre extaz total și făcând-o să se prăbușească peste el. Amândoi gâfâie sleiți de puteri, iar regizorul strigă:

— Stop! Bravo! Avem scena.

Purtarea lor dezinhibată e contagioasă. Îmi atrag atenția niște fâlfâieli și gângureli pe lângă mine.

Ha-ha! Păsăricile fac sex!

Doi porumbei grași savurează o partidă de amor în după-amiaza fierbinte. Într-o furtună de ciripeli și fâlfâieli, porumbița își lasă fundul în jos, iar porumbelul urcă la bord.

John și Lisa sunt și ei din nou pregătiți și se pun pe treabă în scena doi, de data asta cu Lisa într-un scaun de grădină și John deservind-o. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot și citesc SMS-ul primit.

E de la Dougie. Iar. De la seara din bar mă curtează asiduu, asaltându-mă cu SMS-uri și mesaje vocale, încercând să mă convingă să ies la o întâlnire cu el. Fetele mă împing de la spate să mă duc. E frumos, manierat și evident foarte aprins după mine. Ce-am de pierdut?

John pune în picioarele Lisei o pereche de pantofi cu tocuri gigantice, iar erecția lui zvâcnindă e dovada clară că adoră acei pantofi. E evident că are un oarece fetiș al picioarelor.

Citesc din nou mesajul și nu mă hotărăsc ce să fac. După domnul Vulpoi am evitat orice fel de complicație romantică și m-am cufundat în muncă. Am decis deja că următoarea mea relație va fi strict bazată pe sex, dacă voi reuși să găsesc tipul potrivit pentru asta. Dar Dougie e, evident, un romantic. Și se vede de la o poștă că își dorește o relație serioasă.

John e întins pe spate și o imploră pe Lisa:

— Calcă-mă!

Ea se ridică, clătinându-se un pic pe tocurile ridicol de înalte, dar apoi pășește repede peste pieptul iubitului ei, reușind să-și mențină foarte bine echilibrul, timp în care el zbiară de durere, dar, în același timp, și de extaz. Când revine pe teren solid, îl ațâță cu tocul pantofului, obligându-l să-l sugă și să-l lingă și ordonându-i să-l idolatrizeze. Iar lui îi place la nebunie! O clipă mai târziu îi zvârle pantoful din picior și îi suge și linge degetele. În timp ce-i omagiază piciorul, mâna lui rătăcește spre erecția uriașă, o ia în palmă și începe să o mângâie și să o frece, jucându-se din când în când și cu coaiele. Între timp, Lisa începe și ea să se joace cu trupul ei. Cei doi se distrează de minune!

Mă îndepărtez pe pășune, punând distanță între mine și camere și microfoane. Sun la numărul care mi-a fost lăsat deja de mai bine de zece ori și Dougie răspunde aproape imediat, cu voce plină de entuziasm:

— Bună, Emma! Ce bine-mi pare că m-ai sunat!

— M-am gândit că e cea mai bună soluție ca să pun capăt avalanșei de mesaje, glumesc eu.

— A! Sper că nu te-au deranjat. Dar ești o femeie așa de deosebită, că nu puteam să te las să dispari acum, că te-am găsit. Chiar vreau să te mai văd. Ce zici? Ei? Îmi acorzi o șansă? Promit că o să fie doar o întâlnire de modă veche, fără prostii! Să știi că o să poți pleca în orice moment.

Entuziasmul lui de cățelandru și dorința de a-mi fi pe plac mă fac să râd.

— Bine! Bine! Ce vrei să facem?

— Sunt canadian! spune cu o voce în care aud un zâmbet — la capătul celălalt al pajiștii, în fața camerelor de filmat, John i-o trage Lisei pe la spate și le aud gemetele și țipetele în depărtare. Așa că am o idee grozavă pentru o întâlnire. Promit că o să-ți placă!

Două seri mai târziu patinez pe un vast ring, înfofolită bine ca să mă apăr de aerul înghețat care-mi flutură părul. Dougie a rezervat tot patinoarul și jucăm o partidă de hochei în doi. Când ne legam patinele, Dougie mi-a spus că a fost căpitanul echipei de hochei a școlii lui, în Canada, și că a trebuit să tragă niște sfori ca să aranjeze seara asta pentru noi. Din fericire, mă pricep să patinez și mi-a plăcut mult să joc hochei în școală, căci picioarele mele lungi mă ajutau să traversez în zbor terenul și să întrec echipa adversă, așa că mă încântă activitatea energică de a dirija un puc alunecos pe gheață cu ajutorul crosei mele uriașe, cu capăt tocit. Însă Dougie are multă experiență și se mișcă fără efort, într-o lungă plutire continuă, ca un patinator cu state vechi. Iar când decide să mă deposedeze de puc, poate să prindă rapid viteze uimitoare. Râdem și țipăm unul la altul în timp ce ne încăierăm încercând să băgăm pucul în poartă.

La pauză scoate un termos cu ciocolată fierbinte, pe care o împărțim la mantinelă.

— Ești foarte bun, spun cu respirația încă tăiată.

— Joc de când aveam cinci ani, spune rânjind. Cred că, într-un fel, hocheiul mi-a influențat cursul vieții. Dar nici tu nu te descurci prea rău.

— Păi am fost în echipa de hochei la școală.

Îmi zâmbește larg.

— Sunt impresionat! Păi atunci să vedem cum ne descurcăm în repriza a doua.

— Ai grijă! țip în timp ce ne ocupăm amândoi din nou pozițiile pe gheață. Am de gând să îți dau de furcă!

Se îndepărtează râzând.

— Să înțeleg, deci, că nu ești vreo păpușică delicată? îmi aruncă peste umăr făcându-mi cu ochiul. Lovește tare pucul, trimițându-l șuierând spre mine.

Gonesc spre el, iar Dougie se lansează în urmărirea mea. Mă ocolește dibaci cu crosa, pregătit să-mi fure pucul. Îi ridic crosa cu a mea apoi îmi interpun agresiv corpul între el și puc, ca să intru în posesia acestuia.

— Hei! protestează el râzând. Eu respect regulile!

— Fraiere!

Mă îndepărtez în viteză cu pucul și într-o clipă îl trimit în poartă. Am marcat!

Dougie ridică din sprâncene:

— Oooo! Lovești ca un băiat! Sunt impresionat!

— Iar tu patinezi ca o fată, glumesc eu.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit foarte bine.

Patinează spre mine, lasă crosa să-i cadă din mână și mă sărută. E cald și delicios și-mi place. Când se retrage, văd că zâmbește.

— Dar nu sărut ca o fată, nu?

Îi răspund printr-un alt sărut. Cu toate că sunt pe gheață, mă învăluie strălucirea caldă a fericirii. Ciudat cum apar în viața ta pe neașteptate oameni care ți-o schimbă cu totul.

După acea întâlnire, m-am trezit că Dougie devine rapid parte din viața mea. Pare să iubească totul la mine și nu doar acceptă cine sunt, ci mă admiră și mă susține din toată inima. Am avut rețineri să-i explic ce

e Killing Kittens, dar n-am avut motive. Îi place la nebunie ideea și mă crede genială că mi-a trecut prin cap și am pus-o în practică. Vine cu mine la o petrecere cu temă de plajă tropicală și e impresionat. Nici nu e de mirare. La petrecerea asta Sexy Mami e sufletul distracției. E însărcinată în șase luni, dar se unduiește în sus și-n jos pe un stâlp de metal, cot la cot cu un grup de dansatoare, lângă un morman de trupuri încâlcite între ele pe un pat. E limpede că viața ei sexuală e departe de a fi luat o pauză când îi face semn soțului ei să i se alăture pe pat. După spectacolul oferit de Sexy Mami, Dougie abia așteaptă să mă ajute cu următoarea mea petrecere. Și se ține de cuvânt — dă câteva telefoane unor prieteni din industria organizării de evenimente care-i sunt datori și aranjează ca, la plecare, toți membrii să primească pungi cu mici atenții. Ascultă plin de admirație când îi povestesc de Surori și insistă să doneze cauzelor susținute de noi și să solicite și sprijinul prietenilor lui. Se pare că tot ce fac e perfect și sunt incapabilă de greșeli: mă copleșește cu laude și-mi spune întruna că sunt frumoasă și deosebită și cât de mult îi place să fie cu mine. După cele întâmplate cu domnul Vulpoi și disperarea care mă macină și acum din cauză că tata m-a respins, Dougie e un adevărat balsam pentru sufletul meu chinuit. Sunt luni de zile de când i-am scris tatei și n-am primit nici acum un răspuns.

— E grozav, Ems, spune Miss D când îi vorbesc despre el și despre câtă bucurie îmi aduce această nouă relație. Dar...

— Dar? repet cu teamă.

Nu vreau să aud un „dar", nu și de data asta.

Se încruntă.

— Păi... am remarcat că e foarte protector cu tine, atâta tot. Și când suntem împreună în oraș îți trimite întruna mesaje și vrea să știe tot timpul unde ești.

Intru imediat în defensivă:

— E adevărat că ne mai ciondănim uneori, dar ar fi ciudat dacă n-am face-o. Și-apoi, e încă în faza în care e foarte aprins după mine, așa că nu e de mirare că nu vrea să mă scape din ochi.

— Așa e, se luminează Miss D.

— Poate că e puțin prea implicat, asta-i tot. Nu cred să fie asta o problemă.

— Bine.

Exact atunci telefonul mă anunță că am primit un SMS. Îl citesc și mă încrunt, necrezându-mi ochilor.

— Ce e? întreabă Miss D întinzându-se să vadă.

— Nimic, nimic, spun și încerc să schimb subiectul.

Dar Dougie tocmai mi-a trimis mesaj ca să mă întrebe unde sunt. Iar în P.S. spune: *Dacă stai în oraș așa de târziu tot timpul, lumea o să creadă că ești o ștoarfă.*

Sper că glumești! Noapte bună! — îi răspund, după care las telefonul din mână și încerc să nu mă mai gândesc la asta.

Dolly Fason e mult mai directă în privința antipatiei ei pentru Dougie. Ne întâlnim să bem ceva și-mi spune pe față că i se pare că e cam jigodie.

— De ce? întreb.

Mă simt grozav cu Dougie. Mă tratează ca pe o prințesă.

— E sufletul petrecerii când vrea el — dar ai observat că nu vorbește niciodată decât cu cei mai bogați oameni din încăpere?

— Te înșeli! declar eu.

— Serios? Dolly Fason pare sceptică. L-am urmărit pe scumpul de Dougie în timpul mai multor întruniri și întotdeauna e la fel — interesat doar de cei mai importanți oameni de acolo.

— E bancher! îl apăr eu cu înfocare. Trebuie să-și facă relații. Și știi ceva? S-a agitat și mi-a făcut rost de la un prieten de-al lui de fonduri de investiție în afacerea mea.

— Păi... asta e o veste grozavă! spune Dolly Fason un pic mai îmbunată. Mă bucur să aud asta. Îmi place că îi pasă atât de mult de munca ta. E o mare bilă albă pentru el.

— Da. Și s-ar putea să te surprindă locul în care a sugerat să facem petrecerea în cinstea acestei vești, îi răspund. Dacă e așa de interesat de bogăție și influență, de ce i-a cerut voie lui Jucărie să ținem petrecerea în apartamentul lui?

Dolly Fason încearcă să nu pară prea impresionată, dar nu reușește.

— OK, poate mă-nșel. Sper să mă înșel! Jucărie nu e nici pe departe milionar. De fapt acum, că a reușit în sfârșit să scape de domnișoara Norwegian Wood, e mai sărman ca oricând.

— Poți să vii la petrecere? o întreb, revenindu-mi buna dispoziție.

— Când e?

— Vineri seara.

Dolly Fason clatină din cap:

— Nu, nu pot. Am de lucru. Dar uite ce e: dacă mă înșel în legătură cu Dougie, îmi cer scuze. Distracție plăcută la petrecere!

Jucărie nu s-a dat în lături de la niciun efort pentru petrecerea de vineri, din apartamentul lui. Mâncăm, bem, dansăm și ridicăm paharul în cinstea unui acord care îmi va permite să continui să extind Killing Kittens. Dacă vreau să ajung pe piața internațională, trebuie să pot accesa cele mai bune locuri de organizat evenimente din lume, să am cel mai tare site și să ofer cele mai luxoase și mai dezirabile servicii. O investiție mi-ar permite să o angajez permanent pe Kitty, iar asta ar însemna că într-adevăr putem băga piciorul în accelerație ca să gonim spre succes real, pe scară mare.

Jucărie deschide sticlă după sticlă de șampanie. Miss D e prezentă, la fel și Făt-Frumos, și pe lângă ei, toți prietenii pe care am reușit să-i înghesuim în acest apartament cam micuț. Și Dougie e aici, frumos și fermecător ca întotdeauna și fidel aceluiași mult-iubit vin roșu, în timp ce noi ne amețim cu șampanie.

Zorile ne găsesc beți pe toți, și pe mine epuizată. Majoritatea, inclusiv Miss D, a plecat, dar cheful continuă. Eu și Dougie evadăm de la petrecere și ne strecurăm pe hol spre camera de oaspeți a lui Jucărie. N-o să-i trebuiască în noaptea asta. Stăm întinși pe pat, ochi în ochi, șușotim și ne sărutăm.

— Ești așa de frumoasă! îmi murmură în ureche Dougie.

— Sunt?

— Da, Ems. Foarte frumoasă.

Ne sărutăm iar, apoi el coboară din pat. Îmi întind picioarele și-l urmăresc cu privirea. Se duce la comodă, pe care a lăsat o sticlă de vin roșu și un pahar gol și începe să-și toarne încă un pahar, deși se clatină pe picioare de beat ce e.

— Nu mai bea, scumpule! îl implor. N-am băut destul în noaptea asta?

Când se întoarce spre mine nu-mi vine să cred ce văd: expresia de pe chipul lui s-a transformat în ură monstruoasă. Ochii îi ard de furie și se repede la mine agitând pumnii. Arată ca un dement.

Sunt înțepenită de uluire când mă ridică de pe pat și mă aruncă de perete. Se aude o bufnitură și mă prăbușesc la podea.

— Ce-ce faci? mă bâlbâi, holbându-mă la el cu gura căscată de pe podeaua pe care zac făcută grămadă.

Camera se învârtește și sunt năucită până la disperare. Ce s-a întâmplat? De ce s-a transformat Dougie în halul ăsta? Nu înțeleg!

Cuvintele mele par să-l scoată din minți și mai rău. Acum se repede la mine de parcă vrea să trimită mingea în poartă și începe să-mi dea șuturi peste șuturi pe unde nimerește.

Îmi apăr fața și primesc fiecare lovitură făcută covrig în încercarea de a mă proteja pe cât posibil. Sunt stupefiată de durerea cumplită pe care mi-o provoacă fiecare lovitură de picior. Tot trupul meu zdrobit e cuprins de agonie. Aș vrea să țip cât pot de tare, dar mi-e frică să nu mă omoare cu o lovitură în cap. Mă întreb cât o să mă mai lovească. Apoi se oprește, mă ridică și mă aruncă înapoi pe pat ca pe un sac de cartofi.

Frica începe să străpungă ceața șocului și a uluirii. Îmi dau seama că n-a terminat cu mine. Spre groaza mea, mâinile lui — cele care m-au mângâiat de sute de ori — se încleștează pe gâtul meu. Mă strânge din ce în ce mai tare. Nu mă pot mișca. Zac pe pat în tăcere deplină, capabilă doar să lupt să trag aer în piept în ciuda strânsorii de fier a degetelor lui.

Mă privește fix, cu chipul schimonosit de turbare, cu o privire de animal sălbatic înfuriat. Miros vinul roșu în respirația lui și simt că buzele mi se învinețesc și ochii se înroșesc de la lipsa de oxigen.

Acum mă atacă cu vorbe, sfârtecându-mă:

— Ești un nimic! îmi scuipă el în față. Să nu îndrăznești să-mi spui tu mie când să beau! Pricepi, târfă PROASTĂ?

Niciodată nu mi-am imaginat că Dougie al meu ar fi capabil să lovească pe cineva, cu atât mai puțin pe mine. Dar acum își descleștează mâinile de pe gâtul meu și începe să mă lovească tare în brațe, picioare și spate.

— De-aia nu te-ai măritat! De-aia ești tot singură! Ești un nimeni! mârâie.

Zac pe pat tăcută, înspăimântată că o să mă omoare dacă scot vreo vorbă. Mă rog doar să se termine.

— Meriți să mori.

În mine explodează adevărata frică. Trebuie să plec de-aici, să scap de el. E dement. Chiar s-ar putea să mă omoare! Îmi adun fiecare strop de putere de care sunt capabilă, mă forțez să alunec de pe pat pe podea, apoi mă lupt să mă ridic în picioare, obligându-mi trupul zdrobit să ignore durerea și să mă asculte, apoi mă reped la ușă. O dau de perete și fug pe hol, alergând cât de repede pot spre salon.

Jucărie înlemnește de șoc când mă vede și scapă din mână paharul de șampanie. Apoi se repede pe lângă mine pe hol și dă buzna în dormitor.

Dar e prea târziu. Dougie a dispărut deja.

Capitolul 23

„Să porți pică e ca și cum ai bea
otravă ca să-ți moară dușmanii."

Nelson Mandela

Am țesut un cocon în jurul meu. În afară de ieșirile la petrecerile Killing Kittens, trăiesc în micul univers pe care mi l-am construit acasă. Odată ce încui ușile și geamurile, lăsând lumea afară, mă simt în siguranță aici.

Petrec multe seri, ca și cea de azi, în cadă. Stau întinsă și absorb căldura până ce apa e prea rece și eu sunt prea stafidită ca să mai pot sta. Numai atunci ies din cadă.

În seara asta ies din cadă și mă duc la oglindă să-mi studiez gâtul. A doua zi după ce Dougie m-a sugrumat, urmele degetelor lui se vedeau clar pe gâtul meu. După aceea s-au transformat într-o masă de vânătăi vinețiii, după care au început să pălească. Acum s-au dus, dar încă mă mai alină să iau loțiunea pe care o țin în dulăpiorul din baie și să o masez pe piele, atingându-mi gâtul cu blândețe în timp ce-mi amintesc cum m-am simțit când el storcea aerul din mine.

Reflexia mea mă privește din oglindă. Arăt la fel. Dar nu sunt.

Vânătăile nu se mai văd acum, dar mă simt așa de obosită și blazată, încât nu mă mai recunosc. Nu știu ce am. În mod normal

nu sunt genul de fată care să vrea să stea singură acasă și să-și înece amarul într-o găleată de înghețată de ciocolată, uitându-se la un film siropos, dar nu reușesc să-mi regăsesc energia, imboldul, pofta de viață. Niciun bărbat nu mi-a mai făcut vreodată așa ceva.

Ceva s-a schimbat. Mă simt complet golită și singură. Nu pot să-i spun mamei ce-am pățit, nici fratelui ori surorii mele. Au îndurat destulă suferință în ultimul timp și vreau să-i menajez. Ce nu știu n-o să-i rănească. Numai Jucărie știe adevărul. A doua zi după petrecere, după ce am reușit printr-un miracol să dorm puțin, Jucărie mi-a pregătit micul dejun, timp în care eu strângeam în pumnii încleștați pătura în care mă înfășurasem și tremuram incontrolabil. A vrut să mă convingă să mergem la poliție, dar am refuzat. Nu puteam. Mi-era rușine că iubitul meu m-a bătut și că am fost victima violenței domestice. Chiar dacă abia puteam înghiți de durere și trupul mi-era acoperit de vânătăi, nu puteam să accept că un bărbat mi-a făcut așa ceva. Nu voiam decât să mă ung din gros cu crema de arnică și să uit totul cât se putea de repede. Dar n-a fost așa ușor. A devenit secretul meu vinovat și simt că mă distruge. Nu e vorba doar de Dougie și de ce mi-a făcut el, ci de tot.

Undeva în adâncurile mele sunt furioasă. În sufletul meu e un uragan de resentimente. Mi-am pierdut încrederea și, cu excepția lui Aidan, sunt complet dezamăgită de bărbați. Durerea și furia sunt atât de reale, încât numai la ele mă mai pot gândi. Aș vrea să știu cum pot să pun capăt acestei torturi. Oare singura soluție să fie să mă ascund în casă, să încui ferestrele, să baricadez ușile și să nu mai las niciodată pe nimeni înăuntru?

Mă înfășor în halatul de baie și bântui prin apartament fără niciun rost. Spre surprinderea mea, mă trezesc pe canapea cu telefonul încleștat în mână. Formez un număr. Durează mai mult ca de obicei să se facă conexiunea, dar apoi sună.

Te rog, răspunde. Te rog, răspunde.

Răspunde la al treilea ton de apel. Se aude un căscat gigantic și apoi zice:

— Bună, Ems.

Mă inundă ușurarea și îmi șterg de pe față lacrimi fierbinți pe care nici nu-mi dădusem seama că le vărsasem.

— Bună.

— Știi cât e ceasul?

Mă uit la ceas.

— Da, e 20.15.

La celălalt capăt se aude un hohot de râs.

— Vrei să spui 5.15. Dimineața. Ce-i cu tine? Ești bine?

Încerc să vorbesc, dar deocamdată nu sunt în stare să scot niciun sunet. Când reușesc, iese slab și înecat:

— Nu.

— Nu?

Aud îngrijorarea din vocea lui. Și tandrețea. Mi se rupe inima.

— Hei! Spune-mi!

Nici nu știu de unde să încep.

— Totul e îngrozitor.

— Oricine-ar fi el, e un dobitoc! spune Aidan hotărât. Crede-mă! Ești o fată superbă și orice bărbat s-ar considera norocos să îți stea alături.

— Aidan, nu e vorba doar de asta. Da, am fost părăsită, dar...

Nu-mi vine să-i spun adevărul. Nu încă.

— Totul s-a întors împotriva mea. Totul! Familia mea... Tata...

— Ți-a răspuns la e-mailul pe care i l-ai trimis?

— Nu, spun clătinând cu jale din cap, deși nu mă poate vedea. Nu mi-a dat niciun semn de viață de când l-am trimis. Nu știu dacă am stricat tot sau ce-am făcut, dar se pare că nu sunt în stare să fac nimic ca lumea... Bărbatul cu care mă vedeam... m-a...

— Ce-a făcut? întreabă Aidan cu blândețe în glas.

— M-a rănit. Adică m-a rănit pe bune. Fizic. Cu pumnii.

O lungă pauză, după care Aidan spune pe un ton încordat:

— Morții mă-sii de jigodie! Cine dracu-i ăsta, Ems? Ai reclamat jegosul împuțit la poliție?

— Nu, spun trăgându-mi nasul. Am început iar să plâng fără să-mi dau seama. N-are niciun sens. Oricum n-o să-l mai văd niciodată. Nu pot să trec prin asta. Nu vreau decât să nu mai dau niciodată ochii cu el, atât.

Aidan mormăie o înjurătură. Îi simt furia chiar și de la distanță.

— Ce n-aș da să pun mâna pe el...

— E vina mea? întreb cu ton implorator. Greșesc eu cu ceva?

— Sigur că nu! Ești o femeie minunată, Emma, jur! Doar că ai avut o serie de ghinioane. Dar poți să treci peste asta.

— Nu m-am simțit niciodată așa de rău, șoptesc eu.

După o pauză, Aidan spune:

— E posibil să nu poți face față singură chestiei ăsteia. Te rog să faci ceva pentru mine, bine?

— Ce?

— Vreau să mergi la cineva. Ai nevoie să discuți pe îndelete despre asta cu cineva care să înțeleagă despre ce vorbești.

— Adică... un psihoterapeut? întreb fără să-mi pot stăpâni râsul. O fi ăsta domeniul în care ești expert, dar terapia conversațională *nu* e de mine.

— Nu. Eu mă refer la TCC.

— TCC? Îmi sugerezi ședințe de tortură a coaielor și cucului? încerc eu s-o dau pe glumă.

— Vorbesc serios, Emma. Terapia cognitiv-comportamentală e perfectă pentru tine. Se ocupă doar cu reprogramarea și renunțarea la tipare de comportament nocive. Asta prinde bine oricui.

— Zi mai departe.

— Partea bună e că nu ai nevoie de prea multe ședințe.

— Asta îmi place cum sună.

— Poate te-ar ajuta și vreo câteva ședințe de hipnoterapie.

— Ador un somn profund.

— Emma, te rog. Vorbesc cât se poate de serios. Familia ți-a fost distrusă... ești singură și te simți abandonată, așa că ești vulnerabilă la bărbații ăia scârboși care vânează femei aflate în astfel de situații.

Niciodată nu l-am auzit vorbind cu atâta suflet și convingere.

— O să faci ce te-am rugat? De dragul meu?

— Poate.

— Nu vreau să te știu singură în noaptea asta. O suni, te rog, pe Miss D s-o rogi să vină la tine?

— Vrei să spui Miss Egoista? Cu ce m-ar putea ajuta ea?

— O fi ea egoistă, dar sunteți prietene de o viață. E adevărat că poate fi o mare bătaie de cap, dar când e vorba de tine, nu e egoistă.

— Cum adică?

— Acordă-i o șansă. În vremuri de-astea, de criză, își arată susținerea personajele pozitive din viața ta. Cred că o să ai o surpriză. Emma, fii atentă, trebuie să te las, dar te rog să te gândești la ce am zis. Și nu uita că dragostea îți iese mereu în cale. În fiecare zi. Tu doar trebuie să o vezi. Vorbim curând, da?

— Da, răspund. Pa. Și mulțumesc.

Închid telefonul.

O oră mai târziu, Miss D e la ușa mea.

— Te-a trimis Aidan, nu-i așa? întreb când îi deschid ușa.

— Normal. Știa că tu n-o să te învrednicești. Lasă-mă să intru. N-am venit cu mâna goală! spune ridicând o sticlă.

Două ore mai târziu, după lacrimi și mărturisiri, i-am spus, în sfârșit, totul despre Dougie. Am făcut un pact cu Miss D: o să încercăm amândouă terapia cognitiv-comportamentală ca să vedem dacă putem să ne rezolvăm problemele o dată pentru totdeauna.

— Eu știu care e problema mea, spune Miss D dând pe gât o dușcă zdravănă de vin. Trebuie să încetez să mai fiu obsedată de bani, să învăț să mă prețuiesc mai mult și să apreciez iubirea adevărată.

— Cam așa.

— Dar tu?

— Hmm... Probabil că îmi găsesc bărbați care vor să mă controleze. Trebuie să-mi arate cineva cum să scap de obiceiul ăsta, îi spun cu un zâmbet strâmb.

— O să primești uneltele necesare ca să recunoști bărbații de genul ăla, spune cu înțelepciune Miss D. Asta îți trebuie — informație și strategie.

Mă privește cu drag.

— Mă bucur s-o văd pe vechea Emma. Ne-a fost tuturor dor de tine. Dar știam că o să ieși până la urmă din întuneric. Nu vreau decât să te ajut cum pot.

Apoi mă îmbrățișează și încep să mă simt din nou un pic mai aproape de normal.

Nu e totul negru și fără speranță pentru noi, sufletele ce caută fericirea și iubirea în iureșul nebun al lumii de azi. Mai există și finaluri fericite, iar petrecerea erotică din seara asta e cea mai specială de care am avut parte până acum la Killing Kittens. La cererea expresă a doi frumoși membri, Lizzie și Mattie, îmi găzduiesc serata la barul londonez cu saună în care a luat naștere Killing Kittens.

Aici s-au cunoscut cei doi, când Lizzie, proaspăt ieșită dintr-o relație, a venit la petrecerea KK cu prietenele ei, hotărâte să îi ridice moralul. Mattie a venit cu o femeie a cărei fantezie sexuală supremă era să participe la o petrecere erotică. În seara aceea, cele două grupuri s-au unit și s-au împrietenit. Pe parcursul serii, între frumosul Mattie și drăgălașa Lizzie — timidă, dar remarcabilă prin rotunjimile ei senzuale și ochii verzi — s-a creat o puternică atracție. După aceea s-au întâlnit des la petreceri ale KK și în final au început să vină în calitate de cuplu. Apoi s-au îndrăgostit și nu s-au mai văzut cu alte persoane. Când relația a devenit serioasă, au adaptat regulile la nevoile lor de cuplu. Continuau să vină la petreceri și să socializeze cu prietenii lor și cu alți invitați, dar nu făceau niciodată sex, ci se păstrau pentru acasă. Apoi Mattie a cerut-o de nevastă și Lizzie a acceptat și acum am prima mea logodonă Killing Kittens! Când am aflat vestea m-am simțit mândră ca o mamă.

Lizzie și Mattie și-au făcut petrecerea de logodnă convențională, dar nu li s-a părut că a reflectat cu adevărat povestea lor, așa că m-au rugat să mai organizez una, „cea adevărată", cum i-a spus Lizzie.

În seara asta, cadoul de logodnă al lui Lizzie pentru Mattie e să invite cea mai sexy femeie de la petrecere să li se alăture după aceea într-un apartament de hotel rezervat de ea. Cred că știu pe cine-o să invite, așa că, de îndată ce cobor din taxi în fața barului cu saună, mă duc glonț la Kitty ca să verific lista invitaților.

— Deci vine, îi spun lui Kitty Kat când văd numele pe foaie.

Kitty zâmbește ghiduș.

— Îhm! E foarte emoționată, dar i-am spus că o să îi oferi turul de onoare și că e în siguranță.

— N-are de ce să-și facă griji, răspund. Sunt convinsă că toți o să se înghesuie să-i arate cum merg treburile de îndată ce va intra pe ușă.

Îi dau înapoi clipboardul.

— Mulțumesc, Kitty. Mă duc să fac o inspecție rapidă. Vorbim mai încolo.

Înăuntru e o atmosferă romantică, de evadare din realitate. Zona barului e decorată cu oglinzi prețioase și peste tot sunt tăvi cu băuturi și pâlpâie lumânări aprinse. Cele două camere pentru masaj sunt și ele luminate de lumânări și miros sublim. Pentru seara asta am angajat un terapeut specializat în masaj erotic. E un adevărat expert în folosirea mâinilor și a uleiurilor și știe exact de câtă stimulare are nevoie o „pisicuță" și care puncte de presiune generează cea mai intensă plăcere.

Oamenii încep să apară de cum deschidem ușile la ora nouă și văd cu încântare că toți au făcut eforturi speciale pentru petrecerea de logodnă din seara asta — toți sunt în ținute elegante de seară și au măști sclipitoare. Ajunși înăuntru, stau de vorbă între ei pe ton scăzut în timp ce le e servită șampania. Observ imediat fericitul cuplu; emană strălucirea blândă a bucuriei, iar Lizzie e îmbrăcată cu o rochie albă, nupțială, foarte decoltată, împodobită cu paiete și poartă o mască albă, sclipitoare. Mă duc să-i felicit.

— Sunt așa de încântată pentru voi! le spun sărutându-i pe obraji.

Lizzie strălucește de fericire.

— Dacă n-ar fi fost Killing Kittens, drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată. Îți datorăm totul, Emma. Mulțumesc din suflet!

— Ești foarte amabilă. Mattie, arăți superb.

— Mulțumesc, Emma, spune el. Mi-am pus hainele bune, de duminică.

— Arătați amândoi de parcă sunteți gata să pășiți spre altar, spun primind paharul de șampanie pe care mi l-a turnat Mattie. Ne mai lipsește doar preotul. Vreți să vă fac rost de unul? Ar fi cadoul *meu* de nuntă pentru voi, le fac eu cu ochiul.

Lizzie începe să râdă.

— Am nevoie de cu totul altcineva! E seara în care Mattie își primește cadoul de logodnă și trebuie să găsesc pisicuța potrivită!

— Ce zici de ea? întreabă Mattie arătând spre jacuzzi.

Ne întoarcem și vedem lângă bazin o femeie frumoasă scoțându-și încet rochia, etalându-și silueta într-un bikini minuscul roz și o pereche de pantofi Jimmy Choo. O recunosc pe loc.

Colibri.

Plutește deja în aer un fel de așteptare, dar Colibri crește tensiunea cu încă o treaptă când arborează un zâmbet nerușinat. Își scoate costumul de baie, iese din pantofi și-și azvârle pe spate pletele lucioase, negre-tăciune. Gemetele ei sunt ca un zumzet cu rază lungă de acțiune. Brusc, cuplurile din jacuzzi încep să se sărute. Un domn frumos își plimbă încet mâna în jurul sânilor iubitei lui, într-o mișcare circulară, apoi îi strânge. Începe să se joace cu sfârcurile ei, lasă capul în jos și-și îngroapă fața în sânii ei.

Colibri își unduiește șoldurile înainte și-napoi și aruncă o privire către o frumusețe exotică orientală aflată în apropiere, o privire care spune *hai să facem ceva.*

Frumusețea orientală e opusul ei. Trupul ei micuț e înfășurat într-o rochie lungă, neagră. Chipul ei uluitor de frumos e complet lipsit de machiaj. E deja atâtată de Colibri și bucuroasă să răspundă chemării. Răspunde la zâmbet, după care își scoate hainele. Își pune

mâna micuță pe umărul lui Colibri, iar ochii ei aruncă sclipiri păcătoase. După o pauză, Orientala spune:

— Du-mă, te rog, la patul cu baldachin.

Pășesc încet, legănându-și șoldurile stânga-dreapta, apoi se urcă în pat. Colibri zâmbește cu lăcomie, întinde mâna spre sânii micuți ai Orientalei și începe să-i maseze și să-i strângă. Privirea ei se mută spre buzele partenerei. Cele două încep să se sărute cu pasiune, murmurând în timp ce-și mângâie una alteia pielea aurie. Le place la nebunie că electrizează atmosfera din întreaga cameră.

Toți sunt cu ochii pe ele când mâna lui Colibri se mișcă încet în jos și-și bagă degetul în Frumusețea Orientală. Împinge înăuntru și-n afară, alunecându-l în sus ca să maseze clitorisul Orientalei înainte să se întoarcă în adâncurile suculente. Mai adaugă un deget, apoi încă unul, futând-o mai tare acum, că toată lumea privește, iar Orientala începe să se zvârcolească, încântată să fie centrul atenției. E clar că o excită enorm, fiindcă îi tremură picioarele și geme de plăcere. Colibri începe să-i frece apăsat clitorisul, repezindu-și repetat și fulgerător limba în gura celeilalte fete și în doar câteva secunde, Orientala țipă și se scutură violent pe mâna lui Colibri.

Mulțimea pare să suspine la unison când orgasmul Orientalei se apropie de sfârșit. Acum Colibri se lasă pe spate și-și desface picioarele, trecându-și degetele peste clitorisul lucios și privind în jur cu ochi mari cât farfurioarele.

— Acum e rândul meu, toarce ea către Orientală. Hai să ne facem de cap!

Își desface și mai tare picioarele lungi și bronzate, iar Orientala împinge adânc în ea un vibrator electric care zumzăie.

— Ah, da! E minunat!

Colibri se zvârcolește în extaz în timp ce Orientala îl împinge și-l trage înăuntru și-n afară. După câteva minute, împinge deoparte mâna Orientalei.

— Vreau să-ți gust din nou dulceața.

Se așază în poziția 69 posedate de poftă trupească nestăvilită. Limba lui Colibri dansează în jurul labiilor umflate ale Orientalei și-i gâdilă clitorisul. Între timp, Orientala o duce pe Colibri spre noi culmi ale plăcerii cu ajutorul gurii și al unor sondări violente cu vibratorul. Perechea flămândă a atras un public considerabil, care acum e martor la violentul lor orgasm, la țipetele și strigătele care însoțesc eliberarea lor concomitentă.

Se desprind încet din poziția lor și se așază una lângă alta, ținându-se de mână, savurând efectul de arc voltaic pe care l-au avut asupra spectatorilor.

— Deci? Ce zici, iubito? întreabă Mattie arătând din nou spre Colibri.

Lizzie se încruntă.

— Hmmm... Arată extraordinar, dar nu sunt sigură. Hai să ne mai uităm o dată cu atenție înainte să alegem.

— Încă n-ați găsit ce căutați, nu-i așa? le zâmbesc eu.

— Nu, spune Lizie, după care se întoarce spre Mattie. Dar când o s-o găsesc, o să ai parte de o noapte pe care n-ai s-o uiți niciodată, crede-mă!

După spectacolul dat de Colibri, tot clubul e în plină activitate. Peste tot sunt trupuri goale și domnește o atmosferă de eliberare și distracție. E plin de grupuri care fac sex în trei, în patru și în mai mulți. Observ trei cupluri pe cale să și-o pună. Răstigniți pe un alt pat, o brunetă frumoasă și partenerul ei îi fac semn unui tânăr cuplu să li se alăture. În scurt timp, mâinile și gura brunetei sunt superocupate cu penisul noului ei prieten, în timp ce partenerul ei se ocupă de cealaltă femeie. Într-un colț, un bărbat înalt și brunet e în al nouălea cer, căci are cu el două blonde înalte și oferă și primește concomitent satisfacție orală.

Trag cu ochiul în camera de masaj și zâmbesc când o văd pe Dolly Fason. Ziua, e genul care respectă toate regulile, dar noaptea iese la joacă fata cea rea. Acum e întinsă în toată splendoarea goliciunii ei pe masa de masaj, iar maseurul îi lucrează fundul obraznic,

după care îi îndepărtează picioarele și începe să-i maseze interiorul coapselor.

— Vai, e minunat! spune ea. Sunt în Paradis. Te rog, nu mă pune să mă dau jos de pe masă astă-seară!

— Nici prin cap nu-mi trece să te las să pleci de-aici, dacă asta îți dorești.

— Ești un superstar! Pot să mă întorc acum cu fața?

Știu exact ce vrea Dolly Fason, așa că închid încetișor ușa după mine și o las să-și facă de cap. Deschid o altă ușă și dau de Miss D, care picură lent ulei de lavandă pe erecția falnică a unui străin.

Închid ușa. Într-un alt colț întunecos, Jucărie e ocupat cu trei fete.

Apoi o văd. E o frumusețe luminiscentă, o tânără americancă de familie bună. Când e cu mami și tati în SUA e o domniță bine-crescută și cuviincioasă, dar de cum a pus piciorul pe solul britanic, unde învață un semestru, a contactat-o pe Kitty Kat ca să-i spună că vrea să experimenteze niște chestii bizare rău. Auzise că Killing Kittens e cel mai bun și mai sigur loc în care să-și pună în practică fanteziile sexuale care o scot din minți de ani de zile.

Mă duc la ea.

— Bună seara și bine ai venit! Eu sunt Emma, gazda petrecerii.

— Salut! spune Prințesa de Park Avenue zâmbind, dar cu neliniște în privire. Îmi arăți și mie ce-i pe-aici?

— Sigur! îi răspund.

Cineva mă bate pe umăr. Mă întorc și îi văd pe Lizzie și Mattie.

— Te ajutăm bucuroși, Ems!

Se pare că Lizzie a găsit, în sfârșit, ce căuta. Exact cum am bănuit.

Mă întorc spre Prințesă:

— Te deranjează dacă îți oferă turul de onoare acest cuplu adorabil?

Prințesa de Park Avenue îi privește zâmbind pe cei doi.

— Mi-ar face mare plăcere. Poate ne-mprietenim și stăm mai mult împreună.

— Ar fi grozav! spune Mattie. Ești americancă.

— Dap, sunt, încuviințează din cap Prințesa de Park Avenue, și ochii îi sclipesc în spatele măștii.

Lizzie o ia de mână și o duce la bar.

Mă uit în jur la domeniul meu. Poate că dacă ar intra un străin aici ar vedea doar o masă de carne pulsând de plăcere orgiastică și nesfârșite acte sexuale sordide, dar s-ar înșela. Oriunde mă uit văd blândețe, afecțiune și chiar iubire.

Iar asta îmi redă încrederea că într-o zi o să am și eu parte de aceste lucruri.

Capitolul 24

„N-a existat vreodată geniu
neatins de nebunie."

Aristotel

— La Claridge's, vă rog, la barul The Fumoir.

Urc încrezătoare în taxi. Port o rochiță neagră foarte șic, de la Paris, și tocuri mortale. În ultimele două săptămâni am întors o nouă filă și mi-am redescoperit vechea personalitate. Poate că cele câteva ședințe de terapie la care am fost au legătură cu asta, dar mă simt ca și cum am trecut printr-o cumpănă din care am avut multe de învățat. Așa că a venit timpul să mă bucur din nou de viață și exact asta am de gând să fac în noaptea asta.

Am luat o decizie: să accept orice invitație sau aventură sexuală care-mi face cu ochiul. Dar deocamdată am de gând să refuz orice legătură exclusivă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e încă o relație de consolare după o altă relație, mai ales că în sfârșit am început să pricep de ce s-au purtat cum s-au purtat domnul Vulpoi și Dougie. Problema nu e la mine, ci la ei.

Taxiul gonește pe străzile Londrei, iar eu mă gândesc la mama, care în seara asta iese la prima întâlnire după despărțirea de tata. Procesul de divorț a fost oribil pentru ea, dar s-a hotărât să se bucure

din plin de viață și să înceapă din nou să iasă la întâlniri. Nu avea chef de ateliere gen cum-să-ți-accepți-divorțul, așa că a spus da unei seri în oraș cu un domn care a început recent să-i arate susținere.

Mă întreb cum s-o fi simțind, așa că îmi scot BlackBerry-ul și o sun. Când răspunde, spun:

— Bună, Mamina! Ai emoții?

Mamina începe să râdă:

— E prima mea întâlnire în 30 de ani. Dar, datorită unui pahar mare de Pinot Gris, acum nu mai am emoții. În plus, după cum știi și tu, o masă rafinată la un restaurant bun e preferabilă oricând unei cine solitare încălzite la microunde.

— Fii tu însăți și simte-te bine. Dar fără prostioare la prima întâlnire, ai înțeles?

— Ia, vezi, duduie! Uiți că vorbești cu maică-ta? O să iau o cină plăcută cu domnul Darcy și asta o să-mi fie suficient, mulțumesc frumos! Acum zi-mi cu ce te ocupi tu.

— Eh... mă întâlnesc cu un... prieten.

Privesc pe geam peisajele Londrei care trec în viteză pe lângă mine. Zona asta e extraordinar de elegantă.

— Un prieten special?

— Mamă!

— Nu vreau decât să te știu fericită. Doar pentru că mariajul meu n-a ținut, nu înseamnă că nu sunt speranțe. Știi asta, da?

— Da, răspund, cu toate că nu sunt complet convinsă.

Nu i-am spus nici acum de Dougie fiindcă a trecut și ea prin destule.

— Hai să ne vedem cât mai repede. Vreau să organizez o cină în familie cu toți cei trei copii ai mei. Să mai punem lumea la cale.

— S-a făcut! răspund.

— Bun. Acum trebuie să fug. Mă așteaptă un domn fermecător. Îți povestesc mâine cum a fost, spune ea. Pa. Distracție plăcută și ție!

Abia apuc să-mi dau cu balsam pe buze și taxiul se oprește în față la Claridge's. Plătesc și un portar îmi deschide ușa ca să intru în hotel. Mă simt ca acasă aici, așa că pășesc hotărâtă în hol, apoi intru

pe ușa bine ascunsă în barul întunecat și senzual, decorat în stil art deco. El e deja aici, mă așteaptă la masă.

Ultima oară l-am văzut pe Vulpoiul Argintiu acum cinci ani. Ne-am cunoscut pe vremea când lucram în PR și între noi s-a înfiripat din start o legătură. E un sportiv australian retras, care acum a devenit personalitate media și e implicat activ în activități caritabile. Acum câțiva ani, Vulpoiul Argintiu s-a mutat în Statele Unite ca să înceapă un nou capitol al vieții lui, dar după ce a divorțat s-a mutat înapoi în Anglia. Când m-a sunat din senin ca să-mi propună să ne întâlnim, a spus în glumă că aș putea fi „întâlnirea lui de debut", până se obișnuiește din nou cu viața de burlac.

Așa că, iată-mă.

Traversez încăperea către el și nu pot să ignor atracția pe care o simt față de el. A fost și încă mai este unul dintre cei mai frumoși și carismatici sportivi ai tuturor timpurilor. E o legendă, și încă una foarte atrăgătoare! E îmbrăcat lejer, în pantaloni negri și cămașă albă, cu mânecile descheiate și arată foarte relaxat. E cufundat în lectura ziarului *The Times*, cu un pahar de vin roșu lângă el, pe masă.

Mă vede venind și aruncă rapid ziarul.

— Pot să mă așez la masa ta? întreb zâmbind.

Îmi zâmbește și el și se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Emma! Vai de mine! Ai înflorit și te-ai făcut o girafă și mai frumoasă decât erai!

Mă așez.

— Acum, că ești burlac, flirtezi cu mine?

Se așază și el și-mi toarnă un pahar.

— Da, n-am să te mint. Exact asta am de gând să fac. Ia zi: mai ai iubit?

— Nu.

Mă privește în ochi:

— Bine.

— Mulțumesc pentru vin, dar aș vrea mai întâi un apel de trezire, dacă nu te superi.

— Apel de trezire? întreabă plin de interes. Vreau detalii!

— Nu e ce crezi, răspund jucăușă, savurând insinuările și flirtul. Aș vrea un Bull Shot. E vodcă cu supă concentrată de vită.

Începe să râdă.

— Sună dezgustător, dar dacă asta vrei...

— Imaginează-ți un Bloody Mary, dar cu efect mai puternic.

— Vine! răspunde făcându-i semn chelnerului. Dar după aia trebuie să guști vinul ăsta. E delicios.

Ne punem pe taclale și timpul zboară. E o companie așa de plăcută! Vulpoiul Argintiu e grozav — un spirit liber, dar sofisticat într-un mod macho și în același timp tandru. Are darul de a scoate la iveală tot ce e mai bun în mine. Îmi povestește cum iubirea dintre el și soția lui a dispărut, iar eu adulmec moscul puternic și senzual al loțiunii după ras cu care e dat. Comandă încă o sticlă de vin roșu, iar eu vorbesc despre familia mea și despre cum e să fiu din nou singură după Dougie. Vulpoiul Argintiu mi-a fost întotdeauna ca un fel de mentor, dar nu pot să nu remarc că și acum, la peste 50 de ani, are trupul tare ca piatra. E musculos, mare și puternic. În mintea mea o voce-mi șoptește că dacă arată așa de sexy îmbrăcat, probabil că arată și mai bine dezbrăcat.

Mi-aș dori să fiu în brațele lui.

Mă readuce la realitate:

— Pari cu mintea în altă parte. Ești bine?

— Da.

Mă privește cu compasiune:

— Trebuie să mergi înainte, orice-ar fi. Nu după multă vreme, vei observa cu surprindere că nu prea-ți mai pasă.

Întâmplarea face că nu-mi pasă nici în clipa asta.

Aprob din cap:

— Încerc.

— Căsnicia mea s-a terminat și finalul a fost un coșmar. Dar mă vezi pe mine abătut, plângându-mi jalnic de milă? Nu ajută la nimic să ajungi o umbră.

— Nu, perfect de acord.

E așa de captivant! Pun pariu că e uimitor la pat! Doamne, vreau să merg chiar acum cu el!

Chelnerul îmi aduce băutura cu supă și o dau pe gât dintr-o înghițitură. Mă încălzește pe loc. Acum mă privește mai atent și, după licărirea din ochi, are chef de joacă.

— Se vede că ai o poftă sănătoasă de viață. Mi-ar plăcea să te ajut să ți-o satisfaci.

— Ce propui? întreb surâzându-i.

— Păi, ce zici de asta: hai să ieșim la prânz sau la cină de fiecare dată când sunt în oraș. Și sunt destul de des aici. Cred că ne-am distra bine dacă ne-am întâlni.

— Deci vrei să mă îngrași! Sună fantastic de bine! îl tachinez eu.

— Nu vreau să te jignesc, doamnă girafă.

— E greu să mă jignești.

Îmi toarnă un pahar de vin și iau o înghițitură. Are dreptate, e delicios!

Vulpoiul Argintiu se uită din nou la mine, cu o privire plină de promisiuni.

— OK, recunosc: nu despre mâncare vorbesc, ci despre sex. Vreau să fac sex cu tine. Sau, stai să formulez mai bine: vreau să te seduc.

— Aha! Am înțeles.

Înghit repede încă o gură de vin. Asta-i foarte sexy.

— Tu ești singură, eu sunt singur. Niciunul dintre noi nu caută o relație serioasă. Am putea să ne distrăm pe cinste, să mâncăm bunătăți, să bem vinuri bune și să rămânem și prieteni pe viață.

Ridic din sprâncene și îi ciocnesc ușor paharul cu al meu.

— Mi-ai citit gândurile. Aș minți dacă aș spune că nu mi-a trecut și mie prin cap același lucru în seara asta.

— Păi ce fel de antreprenor din industria sexului mai ești dacă nu faci sex?

— Corect!

Pielea mi-e străbătută de un fior plăcut. Bărbatul ăsta are un efect uimitor asupra mea.

— Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Cu condiția să fie satisfăcător, adaug eu.

— Cred că pot să garantez asta, murmură el. E o chimie puternică între noi, nu-i așa? Dar nu vreau să te presez. Hotărăște-te când vrei tu. În seara asta ai o petrecere erotică, nu? Poate că atunci va fi cel mai bun moment ca să iei o decizie.

— Dar dacă află cineva? Probabil că am ajunge în ziare.

— Putem să-i păcălim. Nu propun niciun fel de reguli. Am încredere în tine.

— O să putem rămâne prieteni? întreb. Ce facem dacă se termină urât?

— N-o să se întâmple așa ceva. Trăiesc de ceva vreme în lumea reală. O să fie oaza *noastră* de distracție sinceră și cinstită.

M-a avut încă de dinainte să mă așez lângă el în seara asta.

Ne sărutăm pe obraz și ne zâmbim. Știm amândoi că e doar o chestiune de timp. Apoi pun paharul pe masă. Petrecerea mea începe în 15 minute.

Locul de desfășurare e vila mea de secol optsprezece preferată. Așteptăm 300 de oameni și se preconizează a fi un eveniment splendid. La etaj, Kitty leagă chingile din jurul celor patru paturi din piele neagră pe care le-am unit în dormitorul principal.

— Salut, Ems, spune.

Strânge bine chingile și îmi zâmbește larg.

— Mai bine suflăm și-n iaurt. N-am rupt niciodată un pat în timpul unei orgii Killing Kittens, dar prefer să nu risc.

— Că bine zici. N-am rupt niciodată un pat, dar e vineri treisprezece și întotdeauna am un atac de paraskevidekatriafobie.

— De ce? întreabă năucită.

— Așa se cheamă frica de ziua de vineri treisprezece — cea mai ghinionistă zi. Se zice că dacă-ți schimbi așternuturile într-o vineri treisprezece, ai să ai numai coșmaruri.

— Prostii! spune Kitty. Paturile sunt înfățate, dar n-o să apuce nimeni să viseze. Totul e pregătit pentru joacă. Mickey M și nimfele sunt pe drum și când ajung îi duc eu jos, în camera cu jacuzzi. Lucrurile sunt sub control.

O las, sigură că Kitty poate să rezolve orice. Cobor pe scările grandioase și mă îndrept spre subsol, unde sunt izbită din nou de atmosfera decadentă dată de vastele tavane boltite, în stil gotic, din încăperea cufundată în penumbră. Sala e goală, dar simt deja că în seara asta aici o să se întâmple ceva deosebit. Patul uriaș din mijlocul camerei e înconjurat de șase bare pe care „pisicuțele" mele o să se contorsioneze acuși în sus și-n jos. Cele patru șezlonguri plasate în jur oferă ocazia perfectă să te lungești, fie ca să privești, fie ca să participi. Alături, în sala de jacuzzi, una dintre căzi a fost rezervată pentru domnul Răpire, care în seara asta o s-o împartă cu un travestit îmbrăcat în Mickey Mouse. Cei doi vor fi serviți de femei frumoase în roluri de nimfe. Se pare că Marilyn are liber astă-seară.

Zâmbesc.

Chiar că realitatea întrece orice închipuire.

Sus, oaspeții încep să sosească. Tocmai a trecut de nouă și jumătate. Un fermecător domn mascat, purtând un costum din două piese croit la comandă și un ceas Franck Muller încrustat cu diamante, îi întreabă politicos pe oamenii de la pază dacă Lamborginiul lui o să fie în siguranță afară. Sunt ocupată la ușă cu bifatul invitaților de pe listă și să mă asigur că toată lumea poartă măști. În camerele de la parter oaspeții beau șampanie și stau la palavre cu voce scăzută, uitându-se în jur după parteneri de distracție. Observ la bar un grup de doamne ca din reviste. Afară, în lumea reală, ele ar fi în competiție una cu alta, dar sub acoperișul meu sunt încântate să împartă. Remarc că una dintre ele îi oferă tovarășei ei o privire cu vino-ncoace, îi atinge talia, apoi se apleacă spre buzele pline ale acesteia.

Aaahh, sărutul. Au făcut conexiunea. Acum încep împreună călătoria.

Mă uit prin încăpere și observ că în seara asta o grămadă de femei frumoase au venit în grupuri. Au venit câte două, câte trei, câte

cinci și văd chiar și un grup de opt. Toate sunt atrăgătoare — unele chiar extraordinar de atrăgătoare — și toate sunt mai drăgăstoase unele cu altele decât invitații la un cocktail obișnuit. Într-un colț sunt două fete cu doi frumoși bărbați mascați. Îi recunosc imediat: Jucărie și Făt-Frumos, reveniți la petrecerile mele după o scurtă pauză. Nu-mi pot stăpâni surâsul când mă îndrept spre ei.

— Pot să le ofer domnilor ceva de băut?

Nu e nevoie să insist:

— O sticlă de șampanie, dacă se poate. A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut, Ems!

Îi strâng în brațe pe amândoi.

— Ești bine? mă întreabă Jucărie, brusc serios.

Nu m-a mai văzut de mult și când ne-am întâlnit ultima dată eu eram cufundată până peste cap în nefericirea post-Dougie.

— Da, sunt OK. Jur, îi zâmbesc. Dar tu? Văd că gâtul tău reușește cu greu să-ți susțină capul. Iar te-ai ținut de prostii?

Stau o vreme cu Jucărie și Făt-Frumos, iar ei mă delectează cu povești despre aventurile lor și o poziție sexuală numită Foarfeca, care implică o femeie stând în echilibru pe o parte, ca o scândură pusă pe muchie, în timp ce partenerul ei îi încalecă piciorul de dedesubt și intră în ea din poziția respectivă.

— M-a învățat o fată extraordinară, zice Jucărie.

— Probabil că îți controlezi excelent mușchii, dar nu la fel de bine ca prietena ta. Spune-i să mă sune dacă vrea să vadă cum e la petrecerile mele, îi zic. Din câte-mi spui, ar fi perfectă pentru Killing Kittens.

După ce am epuizat noutățile și am golit sticla de șampanie, mă duc sus, unde seara a luat o turnură vizibil interzisă minorilor. Un cuplu conduce două femei frumoase în dormitorul principal, dornic să le cunoască mai bine. O blondă superbă în lenjerie neagră, de mătase, se târăște pe pat și-și îngroapă fața în poala frumosului ei iubit. Mâinile ei alunecă în josul picioarelor lui musculoase și le desface cu blândețe, apoi începe să-i mângâie penisul tare ca fierul, frecându-l ușor între degetul mare și restul degetelor. Face

asta până ce-l aude gemând, apoi începe să-l sugă și să-l lingă. Când îi cuprinde erecția enormă cu buzele, el e străbătut de un freamăt de plăcere. Acum ea întinde mâna după un vibrator care deja zumzăie și i-l freacă de testicule în timp ce-i primește penisul adânc, în gât, până ce el explodează în gura ei.

Alături, un bărbat mascat cu o umflătură din ce în ce mai mare în pantaloni îi șoptește partenerei lui:

— Ești sigură că nu vrei decât să te uiți?

— Da, dragule, răspunde ea cu buze tremurătoare și privire neliniștită.

Am mai văzut privirea asta în ochii voaiorilor. Uimirea și anxietatea se transformă în excitație când se uită la o brunetă cu forme pline ce își folosește gura pe sânul unei alte femei, în timp ce își plimbă cealaltă mână peste celălalt sân strângându-l, mângâindu-l, scoțându-și iubita din minți. Bărbatul mascat observă schimbarea expresiei de pe chipul partenerei și zâmbește privind în jos, spre ea:

— Deci? Vrei să te joci?

— Nu, răspunde mușcându-și buza. Sau... poate că... nu știu... Să vedem...

Petrecerea e în toi și toată lumea se simte grozav.

Pornesc spre dormitorul principal și dau peste Kitty, care mă caută.

— Ce e? o întreb.

Nu pot să cred că Miss D ne dă deja bătăi de cap.

— Avem o problemă. A venit poliția.

— Ce? De ce?

— Se pare că cineva i-a sunat și le-a spus că aici se face sex cu minori.

Sunt de-a dreptul șocată și indignată în același timp.

— Ce tâmpenie! Toți au fost verificați și sunt trecuți bine de 21 de ani.

— Știu, spune Kitty neajutorată. Dar Jupiter spune că sunt hotărâți să verifice reședința. Am verificat temeinic încă o dată și-ți garantez că nu există nicio persoană minoră aici!

Oftez:

— Știam eu că în seara asta paraskevidekatriafobia mea avea să fie întemeiată. Nu-ți face griji! Mă ocup eu de polițai.

Arborez cel mai strălucitor zâmbet al meu și mă duc spre grandioasa scară interioară, cu Kitty alături de mine, tocmai la țanc ca s-o vedem pe Rock coborând în întâmpinarea polițiștilor de la Poliția Metropolitană, care dau să urce. Nu are pe ea decât o pereche de chiloți Agent Provocateur cu deschidere între picioare, ciucuri roz pe sfârcuri și cizme până la jumătatea coapsei.

— Alo, șefii! spune zâmbind și frământându-și sânii enormi. N-ați vrea să mângâiați astea? Ador bărbații în uniformă, chiar dacă e închiriată.

Polițiștii sunt vizibil tulburați și-și feresc privirea. Unul dintre ei spune:

— Domnișoară, suntem de la Poliția Metropolitană. Vă rog să vă identificați.

— Eu sunt Rock, toarce ea.

El scoate un carnețel:

— Rock? Dați-ne, vă rog, numele complet și data nașterii.

— Spuneți-mi Rock și atât. Pun pariu că și voi sunteți tari ca piatra[17], așa-i, băieți? îi tachinează ea cu ochii la pantalonii lor. Mă bate gândul să vă pun jos pe amândoi, așa zdraveni cum sunteți, așa că ziceți ce vreți, pe scurt.

Celălalt polițist își drege glasul:

— Am fost informați că e posibil ca la această adresă să aibă loc acte sexuale cu minori.

Dar Rock nu-l aude:

— Vreți să vă arăt ce-nseamnă un scurt cu mine, băieți? Așa-i că vă plac locurile strâmte și întunecoase?

N-apucă să răspundă, că ea și-a și desfăcut picioarele și-și atinge locul strâmt, inflamat.

— O să mă arestați că port chiloți cu gaură?

---

17 Joc de cuvinte, *rock* însemnând în engleză *piatră, stâncă*. (*N.t.*)

— Rock, ajunge! spun pe ton calm coborând scările ca să-i întâmpin. Cu ce vă pot ajuta, domnilor polițiști?

Dar Rock e de neoprit. Pare posedată de o poftă arzătoare de sex în trei.

— Pot să vă ajut să vă scoateți uniformele, șefii? O să vă fut pe amândoi de-o să vă iasă ochii, credeți-mă!

Polițiștii sunt complet pierduți și habar n-au cum să reacționeze la aceste avansuri pofticioase venite de la o femeie frumoasă și goală. Situația depășește zona lor de confort.

— Ăăăă... mormăie unul uitându-se la mine. Suntem în timpul serviciului, domnișoară.

Mă întorc spre Kitty:

— Du-o, te rog, pe Rock la subsol.

Kitty șoptește ceva în urechea lui Rock și o ia de acolo, iar eu trag adânc aer în piept ca să încerc să port o conversație serioasă, în ciuda gemetelor, gâfâielilor și țipetelor care se aud din toate colțurile casei.

— Cu ce vă pot ajuta? Sunt Emma Sayle.

Unul dintre ei, cu ochi albaștri, obosiți, oftează și spune:

— Da, știm totul despre Killing Kittens. Știm că nu încălcați nicio lege, dar am primit un pont anonim că la această adresă au loc acte sexuale cu minori.

Ridic bărbia:

— Pot să vă asigur că *nu* e adevărat!

— Așa spuneți dvs. Dar noi trebuie să verificăm.

— Desigur. Înțelegem. Îmi face plăcere să vă conduc. Vă rog să mă urmați.

În clipa aceea, Jordie coboară scările purtând doar un chilot tanga și pantofi cu tocuri cui și țepi metalici. Când îi vede pe polițiști i se aprind ochii.

Of, fir-ar să fie! O luăm de la capăt!

— Vai, băieți! spune Jordie lingându-se pe buze. Ce mi-ar plăcea să fiu închisă-ntr-o celulă cu voi doi! Vreți să urcați cu mine într-o cameră de joacă? Dacă vreți, puteți să-mi puneți cătușele de pe acum!

Dau ochii peste cap.

— Jordie, aceștia sunt polițiști *adevărați*, de la Poliția Metropolitană.

După o clipă de uluire, izbucnește în râs:

— Ba nu sunt. Băieți, în seara asta sunt excitată și mă dau în vânt după costumații. Petrecerea asta e dată naibii de mișto, Emma!

— Jordie, du-te jos. Acum, îi ordon. Miss D are cu ea în seara asta un dildo dublu, care cred că te va rezolva. Du-te!

Nu trebuie să-mi bat capul să-i dezarmez pe polițiști; stau în fața mea cu gura căscată.

Nu mă pot abține să râd:

— Pun pariu că a tras la sorți toată secția ca să hotărâți cine să vină aici. Ați mai fost vreodată la o orgie?

Ochi Albaștri Obosiți rânjește și spune:

— Păi, nu.

— Vă garantez că totul e legal la această petrecere. *Nu* există minori aici. Dar nu vă pot garanta respectarea orelor de liniște când am în plină desfășurare o orgie cu 300 de oameni.

Îi conduc în sus pe scări, spre dormitoarele luminate cu lumânări și zâmbesc în sinea mea. Când văd o viermuială de trupuri goale peste tot în jurul lor, nici nu mai știu unde să-și îndrepte privirile. O femeie oftează zgomotos de plăcere când un bărbat mascat o străpunge adânc cu penisul lui falnic. Lângă ea, alte două femei oferă sex oral în tandem. Intrăm în alt dormitor și găsim două cupluri de vârstă mijlocie și o femeie, toți goi și răschirați pe un pat, stând de vorbă cu nonșalanță despre cina pe care au plănuit s-o ia împreună duminică și despre alegerea între friptură de miel sau de vită. În colț, capul unei femei se ridică și coboară ritmic, în timp ce mângâie, linge și suge penisul iubitului.

— Ce nevastă *obraznică* ești! geme el.

— Cred că am văzut destul, spune Ochi Albaștri Triști.

Colegul lui se lansează într-o criză de strănuturi incontrolabilă. Cred că sistemul lui nervos central e suprasolicitat și creierul i s-a scurtcircuitat. Judecând după broboanele de sudoare care-i apar pe frunte, se gândește la sex.

— Sunteți siguri, domnilor polițiști? întreb dulce. Pot să vă arăt și subsolul dacă doriți.

— Nu, mersi! spune repede primul. E timpul să plecăm.

— Deci nu vreți să aruncați un ochi și jos?

— Nu. Dar mulțumim pentru tur, spune el.

El și colegul lui sunt vizibil tulburați, roșii la față și dornici să-și vadă de drum.

— Avem de investigat o altă reclamație, dar mulțumim pentru cooperare.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnilor polițiști, spun și îi conduc la parter, încercând să nu râd.

Probabil că cei doi polițiști credeau că le-au văzut pe toate, dar se pare că n-au mai fost niciodată martori la așa ceva. Deci nu mă surprinde deloc că nu știu cum să iasă mai repede pe ușile duble deschise de Kitty.

Eu și Kitty ne uităm una la alta și izbucnim în hohote.

— Criză evitată! reușesc să spun, râzând.

— Pun pariu că cineva le-a făcut o farsă.

— Și-acum hai să bem ceva, că meritățm!

Ne ducem direct la bar și dăm pe gât vreo două păhărușe de tărie — vodcă Stolichnaya.

Îmi sună telefonul și îl scot din poșetă. Știu cine e înainte să mă uit la ecran.

— Bună! Credeam că dormi.

— Aștept răspunsul tău, spune el cu voce moale și sexy.

Zâmbesc.

— E da.

— N-o să-ți pară rău.

— Știu.

— Vino înapoi la Claridge's. Te aștept.

— Ne vedem în 20 de minute.

Închid și mă uit la Kitty. Îmi zâmbește. Mă cunoaște.

— Du-te! spune. Distrează-te!

— Mulțumesc, Kitty. Așa o să fac.

Capitolul 25

„Problema cu cei care nu au vicii
e că, în general, poți fi sigur că
o să aibă niște virtuți destul de
enervante."

Elizabeth Taylor

Îmi sună BlackBerry-ul și mă uit lung la ecran. E tata. În ciuda felului în care a părăsit-o pe mama și a traumei provocate de despărțirea părinților mei, n-am vrut să-l pierd. Dar mi-a părăsit familia din senin și toate certitudinile mele au dispărut. La fel și e-mailul meu către el, căci am așteptat în zadar atâta vreme un semn de la el.

Acum, în sfârșit mă contactează. Trebuie să răspund repede sau telefonul meu se va opri din sunat, iar tatei îi va răspunde mesajul de la căsuța vocală. Nu vreau asta.

Săptămâni în șir după ce a părăsit-o pe mama, de fiecare dată când îi apărea numele pe ecranul telefonului mi se făcea rău de groază, dar acum nu mai e așa rău. Am judecat, dar am și iertat și mi-a fost cumplit de dor de Colonelul meu. Îl iubesc și am nevoie de el. Relația dintre noi ne unește pentru totdeauna. Îmi pun casca la ureche și rostesc:

— Alo.

— Bună, Emma, spune el cu căldură-n glas.

Vocea lui sună altfel. Acum e blândă, fără nota aceea dominatoare, arogantă.

— Ce mai faci?

Înghit nodul apărut, nu știu de ce, în gât.

— Bine. Tu?

— Sunt bine, mulțumesc.

— Mă bucur că vorbim. Am crezut că nu ți-a convenit e-mailul pe care ți l-am trimis. A trecut ceva vreme de când l-ai primit.

Pauză, după care spune:

— M-a durut, Emma. Mi-a fost tare greu să-l citesc și să înțeleg ce-mi spuneai. Acum îmi dau seama că înainte voiam să păstrăm legătura numai în condițiile impuse de mine și asta nu era corect.

Simt că-mi crește inima. Am tânjit după aceste cuvinte!

— Deci vrei să construim punți de legătură?

— Da. Vreau.

— Mi-ar plăcea mult de tot.

— Sunt pregătit să încerc, Em. Mi-a fost dor de tine. Ai fost bine cât am lipsit?

Nici nu prea știu de unde să încep să-i răspund la întrebarea asta. Să încep cu bărbații care m-au dus cu zăhărelul și apoi m-au lăsat cu ochii-n soare? Cu bătaia primită? Cu petrecerile erotice organizate în toată lumea? Cu salvarea lui Miss D de ea însăși și protejarea domnului Răpire? Cu amantul meu mai vârstnic, dar incredibil de sexy, care-mi stă la dispoziție oricând? Cu terapia cognitiv-comportamentală și hipnoterapia?

— Ăăăă... da... Totul e-n regulă.

— Văd că afacerea ta merge foarte bine. Prosperă, nu-i așa?

— Trecem la nivel global, tată, îi spun mândră.

Nu pot să nu-i împărtășesc realizările mele.

— Avem peste patruzeci de mii de membri. Mă extind într-o groază de noi domenii: lenjerie intimă, accesorii... și e abia începutul!

— Știu.

— Știi?! De unde? întreb surprinsă.

— Poate n-o să crezi, dar am stat cu ochii pe voi toți, chicotește el. Și nu, n-am apelat la MI5[18]. Doar la Google.

— Mă cauți pe Google?

— Da. În fiecare vineri seara, după muncă, cu religiozitate.

Mă cuibăresc zâmbind pe canapea.

— Și tu ce mai faci?

Colonelul meu nu m-a abandonat și asta mă bucură. Oricum ai da-o, divorțul e o traumă pentru copii, indiferent de vârsta lor. Pe mine m-a izbit cu forța unui tren, dar acum trebuie să învăț să-mi temperez așteptările. Știu că nu mai poate fi ca înainte și că el s-a schimbat. Acum are o viață diferită. Presupun că va trebui să accept că asta își dorește. N-o să mai avem prânzuri duminicale, nici Crăciunuri împreună, acasă, și nici părinții mei nu mai sunt împreună pentru totdeauna. Mereu le-am cerut părinților mei să mă lase să-mi trăiesc viața conform propriilor mele reguli, așa că trebuie să îi las și eu pe ei să facă același lucru.

Face o lungă pauză ca să-și cântărească răspunsul.

— Sunt bine, Em. Dar la telefon nu putem vorbi ca lumea, nu crezi? Nu vreau să-ți dau programul peste cap, dar aș vrea să te văd.

Împăcarea definitivă va cere timp și eforturi. Terapia mă ajută să fac față durerii și confuziei, precum și furiei care le însoțește. *Eu* sunt acum temelia solidă a vieții mele și sunt gata să încep să-mi vindec rănile.

— Mi-ar face plăcere, tată.

— Mă bucur mult, Em.

— Și eu.

Cred că începem să ne obișnuim, pe cât se poate, cu noua situație. Suntem toți încă în viață, dar existăm în forme diferite. Mamina iese la întâlniri și privește înainte, nu spre trecut. L-a revăzut pe tata și a reușit să-i spună câteva dintre lucrurile pe care simțea nevoia să i le spună. L-a privit în ochi și i-a zis că într-o zi o să fie bătrân și bolnav

18 Abrevierea pentru Military Intelligence, Section 5 — agenția britanică de contrainformații și securitate internă. (*N.t.*)

și că sunt amândoi conștienți că maseuza lui n-o să-i fie alături. El n-a spus nimic, a rămas doar cu privirea în pământ. A rămas ferm pe poziție și, cumva, asta a ajutat-o să meargă mai departe. Dar eu nu pomenesc de *acea femeie* și vreau ca nici el să nu pomenească. Îmi doresc cu disperare ca ea să nu fie prezentă în această etapă delicată în care eu și tatăl meu începem să ne apropiem din nou unul de altul.

— Deci? O ieșire în doi? sugerează el.

Simt un val de ușurare:

— Perfect!

— Bine. Ce zici de sâmbăta viitoare? Ne-am putea vedea la o cafea.

— Așa rămâne, răspund.

— Abia aștept.

— Te sun peste câteva zile ca să stabilim ora.

— Mulțumesc, Emma.

— Pentru ce?

— Pentru bunăvoință. Pentru e-mailul acela. A contat, crede-mă!

— Mă bucur. Pe săptămâna viitoare, spun și apoi închid.

Mă răsfăț cu un duș prelungit în baia folosită și iubită cândva de însăși Elizabeth Taylor. Pentru ea și Richard Burton, hotelul Dorchester era a doua casă, iar apartamentul ăsta era rezervat permanent pentru ei. Îmi las capul pe spate și stau în bătaia apei fierbinți până mă satur, apoi închid robinetul și ies din cadă. Asta este opulența din vremurile bune, marmura italiană roz, instalată special pentru regina Hollywoodului. Aici, în apartamentul Harlequin, a primit Elizabeth Taylor vestea contractului fără precedent, de milioane de dolari, oferit pentru a juca în cel mai scump film din lume, *Cleopatra*, filmul care a dat naștere uneia dintre cele mai mari iubiri de la Hollywood, filmul pe platourile căruia s-a îndrăgostit nebunește de Richard Burton. Și ori de câte ori erau în oraș, se instalau în apartamentul ăsta, împreună cu grămezi de diamante, găleți de băutură și o procesiune nesfârșită de prieteni celebri. Probabil că au făcut dragoste chiar în baia asta. De fapt, legenda spune că, după o noapte de

bacanale, cei doi au scrijelit „RB xxx ET" undeva, în marmura roz, dar eu n-am reușit încă să găsesc inscripția. Am fost puțin ocupată cu trăirea propriilor mele plăceri.

— Emma, vino înapoi în pat! mă strigă Vulpoiul Argintiu. E timpul pentru niște delicii matinale.

— Cei răbdători sunt răsplătiți! strig și eu zâmbind.

Eu și Vulpoiul Argintiu am făcut un tur erotic cu halte dese al celor mai luxoase hoteluri din Londra. Odată agățat de clanță semnul cu „Nu deranjați!", în apartamentele de lux au loc cele mai tari acte sexuale. Hotelurile sunt perfecte, pentru că au tot felul de mici avantaje care sporesc plăcerea. De fiecare dată când pășim într-un nou duș, Vulpoiul Argintiu decide că trebuie să-l botezăm și e un adevărat maestru în mânuirea capetelor de duș detașabile. Iar dacă mai au și funcție de masaj, cu atât mai bine! Iar dormitorul de hotel e plin de recuzită folositoare dacă știi să cauți. Pernele nu sunt doar pentru somn; simpla adăugare a unei perne sau două sau trei poate duce la partide de sex incredibile. Un telefon la room-service oferă posibilități nesfârșite: gheața, căpșunele, frișca și vinul rece sunt toate deosebit de delicioase când sunt folosite în puncte sensibile. Și după aceea, cameristele vin și camera e din nou impecabilă. După părerea mea, hotelurile sunt concepute pentru sex.

Dar acest apartament superb e preferatul meu. În afară de pat, am botezat majoritatea mobilei și decorațiunilor: canapeaua, podelele din nuc american, covorul de mătase și somptuoasa masă de sub candelabrul de cristal care m-a făcut să mă gândesc la diamantele orbitoare ale lui Elizabeth Taylor. Am făcut dragoste chiar și în toiul zilei, pe vasta terasă sub cerul liber, care dă spre întinderea verde din Hyde Park. Asta mi-a amintit de haosul pe care l-am provocat când am făcut sex pe acoperișul ambasadei americane din Kuweit — doar că de data asta nu s-a sinchisit nimeni.

Relația mea cu Vulpoiul Argintiu nu e povestea de iubire a secolului, precum cea dintre Elizabeth Taylor și Richard Burton, dar e

pasională. Apetitul meu sexual e așa de turbat, încât s-ar putea să-l epuizez pe Vulpoiul Argintiu.

Strigă din nou din dormitor, plin de nerăbdare:

— Emma! Te mai întorci în pat?

— Ies imediat! strig și eu ungându-mă cu loțiunile minunate puse la dispoziție cu atâta grijă de hotel.

Săptămâna trecută, Killing Kittens și-a mărit numărul de membri la nivel global cu încă 5 000, iar lista de așteptare s-a dublat peste noapte când una dintre membrele noastre mai provocatoare, botezată de noi Jessica Iepuraș, a dat un interviu în tabloidul *The Sun*. Având în vedere latura ei exhibiționistă, aș zice că nu e o surpriză prea mare că a apărut într-un reality show în care rotunjimile și ochii ei mari cât farfuriile au atras toată atenția. Interviul a fost publicat cu titlul „De ce iubesc petrecerile erotice", iar în el gângurea satisfăcută că, datorită libidoului ei uriaș, adoră să ia parte la orgiile clubului Killing Kittens.

Nu că mă plâng — azi-dimineață site-ul nostru a înregistrat o creștere bruscă a traficului, iar telefonul liniei de urgență a sunat non-stop. N-am mai văzut-o pe domnișoara Iepuraș la petrecerile mele de ceva vreme, fiindcă a țopăit spre lumea divertismentului și spre mai multe reality show-uri, dar îmi fac o notiță în minte să îi mulțumesc dacă o s-o mai văd vreodată.

Am sentimentul că am lăsat în urmă vremurile grele. De când m-am eliberat de durerea provocată de dispariția tatălui meu, de domnul Vulpoi și de Dougie, nu mă mai simt așa singură și pierdută. Afacerea mea a trecut la alt nivel și acum dau petreceri de două ori pe lună. Pe lângă cele din Londra, plănuiesc mai multe serate în sudul Franței, New York, Miami și Los Angeles. Sunt sigură că liniile mele de lenjerie sexy și de jucării erotice vor fi responsabile pentru și mai multe orgasme masculine și feminine. Viitorul nu mă mai îngrijorează — acum mi se pare palpitant și plin de posibilități.

Nu sunt sigură încotro se îndreaptă viața mea sentimentală, dar în interiorul meu s-a petrecut o schimbare și acum sunt fericită chiar

și necuplată, mă bucur de viață și mă asigur că am învățat ceva din lecțiile oferite de trecut. Știu de ce gen de bărbat să mă feresc și aștept să apară cel potrivit. Până atunci, savurez cea mai plăcută companie și cel mai grozav sex din viața mea cu Vulpoiul Argintiu. El m-a ajutat să revin pe linia de plutire.

Pun pe mine un halat pufos și mă întorc în cameră, unde Vulpoiul Argintiu mă așteaptă întins în pat, sprijinit de perne. Când mă vede, surâde fericit și spune:

— Ai stat o mie de ani la duș, ca de obicei. Te mai întorci în pat?

Încep să râd.

— Nu! Știi că nu pot. Tocmai am făcut duș și acum trebuie să mă pregătesc.

Face o mutră comică:

— Și cu deliciul meu matinal cum rămâne? Mi-l refuzi?

— Nu te mai plânge, răspund așezându-mă la măsuța de toaletă. Nu am avut grijă de tine aseară?

Coboară din pat, dându-mi ocazia să-i admir corpul. Îmi amintește de o statuie clasică grecească, din marmură: puternic, atletic, chintesența frumuseții masculine. Stă în mijlocul camerei în toată splendoarea lui și privindu-l simt că hotărârea mea începe să se clatine. Oare avem timp să o mai facem o dată? Vine spre mine surâzând.

— Delicatesa pe care mi-ai oferit-o azi-noapte a fost deosebit de plăcută, murmură el așezându-se lângă mine pe taburetul lat.

Ne uităm la imaginea noastră din oglindă și el îmi înlătură cu mâna șuvițele ude de pe gât.

— Mi-ar plăcea la nebunie dacă aș mai avea parte de așa ceva încă o dată.

— Sigur că se poate, îi zâmbesc, simțind cum apropierea lui îmi topește pântecele.

— Hai acum! Putem să facem din nou duș după aceea, împreună.

— Nu. Știi că n-am timp, îi spun râzând.

— A, da.

Își îndeasă fața în gâtul meu și-mi sărută pielea încă umedă.

— Mai târziu? Poate diseară?

— Poate, zâmbesc dându-mă cu cremă hidratantă. Mi-ar plăcea. Dar acum trebuie să mă pregătesc — am de mers la o nuntă.

Sar din taxi și le văd pe Dolly Fason și pe Kitty pe treptele bisericii și amândouă arată fabulos de elegante. Mirele, Mattie, își calmează emoțiile de dinainte de nuntă fumând o țigară cu cavalerul de onoare. Mă îndrept spre fete și o văd pe Miss D venind pe trotuar către noi. E îmbrăcată într-o rochie albă până-n pământ, special croită ca să-i pună în evidență curbele. Părul e tapat și ridicat într-o coafură cu șuvițe neglijente și poartă chiar și pantofi cu toc crem.

Îi arunc o privire semnificativă când se apropie și ea își zvârle capul pe spate cu un gest de nepăsare.

— Uite mireasa! spun. Nu se face să pui în umbră mireasa în ziua nunții, Miss D. Chiar nu ți-e rușine deloc?

— Nu, nu mi-e, răspunde ea.

Vine să mă pupe pe obraz și observ pe degetul ei un pietroi care-mi ia ochii.

— Ce-i asta? întreb ridicându-i mâna ca să văd mai bine. Un inel de logodnă?

Îl admiră îndelung, fericită să-l vadă sclipind pe degetul ei.

— Nu, spune ea. E doar un diamant de cinci carate.

O fixez aspru.

— Ai să ne spui ceva, D?

— Dar tu? *Tu* nu ai să-mi spui nimic? mă întreabă atingându-și lobii urechilor, ca să atragă atenția asupra cerceilor tip buton, ce par a fi diamante de câte două carate fiecare.

— Ăăă... nu.

— Păi, atunci dă-mi voie să-ți amintesc de un anume domn Răpire și de un adio foarte scump. Ăla de care ai *uitat* să-mi spui!

Mă uit la diamantul solitar mare, pătrat, care sclipește spre mine în toată splendoarea.

— Nu-mi spune că ți-a oferit pensie de întreținere în diamante!

— Nu e pensie, e corectitudine. L-am sunat și mi-a spus de oferta lui de a-mi spune un adio de aur. Vrea să fiu fericită, are portofelul burdușit, așa că, după tot ce-am făcut pentru el, de ce să nu mă răsfețe? Însă am insistat să-mi spună adio cu diamante în loc de aur.

Izbucnesc în râs:

— Nu ți-am spus pentru că am considerat că nu e bine pentru tine. Știi bine de ce. Doar nu-ți spun degeaba piranha feminină!

— Nu e mare lucru. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut fi considerat de prost gust, dar așa...

Privește afectuos inelul, apoi și-l scoate și mi-l întinde:

— Vrei să-l probezi?

Până să apuc să răspund, mi-l strecoară pe deget. Mă uit la sclipirile lui și-mi vine o idee.

Văd un morman de bijuterii nedorite, care nu fac decât să le reamintească posesoarelor de momente dureroase din trecut. Obiecte care se pot transforma în folosul nostru...

— Gata, știu! spun încântată.

— Ce știi? întreabă în cor Kitty și Dolly Fason.

— Ce-ar fi să creăm un tezaur comun din darurile de la foștii noștri iubiți?

— Sunt numai urechi! spune Dolly curioasă.

— De ce să nu creăm un fond comun? În loc să aruncăm verighete în Tamisa, cum a făcut mama, aruncăm totul în fondul ăsta și folosim banii ca să *facem* bani. I-am putea investi în artă sau am putea chiar cumpăra o casă pe care s-o punem la punct și s-o vindem cu un profit.

— E o idee grozavă, Ems, zâmbește Dolly Fason. I-am putea spune „Ia banii și fugi".

— Sau „Te-am uitat"? Ce ziceți de „Fondul de logodnă"? propun eu.

— Mă bag dacă-i zicem „Fondul de logodnă", spune Kitty atingând un cristal Swarovski care-i atârnă la gât, pe un lănțișor. Puteți să-l luați pe ăsta când o să-l scot. Nici nu știu de ce-l port. E de la jigodia care mi-a tras-o și-apoi m-a părăsit.

— Am și eu de aruncat în grămadă o pereche de cercei de prost gust de la domnul Negru, spun și eu.

Trolly Dolly spune:

— Am un ceas primit de la un jegos și nu suport nici să mă uit la el. Trebuie să valoreze și ăla ceva.

Pe chipul lui Miss D se citește clar oroarea. Aproape că mă aștept să se sufoce.

— Emma! țipă ea cu ochii lipiți de piatra de pe degetul meu și fața de-o alarmantă nuanță de magenta. Dă-mi înapoi inelul de logodnă!

— *Nu* ești logodită! îi răspund râzând în timp ce-mi scot inelul și i-l înapoiez.

— D, ești complet sărită, spune Dolly Fason.

— Ba nu, nu sunt, răspunde ea fericită și ușurată acum, că inelul e în siguranță pe degetul ei. Toate femeile au bijuterii de care s-ar despărți fără regrete, dar inelul de logodnă și verigheta nu fac parte dintre acestea.

Replicăm în cor:

— Dar tu *nu* ești logodită!

O elegantă doamnă în vârstă îmbrăcată într-o rochie bleu pal vine spre noi, atrasă de discuția animată.

— Nu vă supărați, doamnelor, dar cine sunteți?

— Suntem prietene cu Lizzie și Mattie, răspund cu un surâs.

— Eu sunt mama lui Lizzie.

— Încântate de cunoștință, răspundem în cor.

— Nu v-am mai văzut niciodată, pe niciuna dintre voi, spune ea privindu-ne pe toate cu un zâmbet neliniștit. Unde i-ați cunoscut pe Lizzie și Mattie?

Mă uit la Kitty, ea la mine, apoi răspund:

— Ne-am cunoscut cu toții acum multe luni, într-un club privat.

— Care club? întreabă plină de interes.

— O... un club oarecare, răspund vag.

Dolly Fason intervine:

— Acum câteva săptămâni Emma le-a organizat acolo o mică petrecere de logodnă.

Doamna se luminează la față.

— Aha, deci tu ești! Lizzie și Mattie mi-au spus ce noapte minunată le-ai oferit. Îmi pare tare bine să te cunosc!

— Și mie! răspund, gândindu-mă ce mamă minunată trebuie să fie.

Ne surâde tuturor.

— Am să vă rog acum să mergeți să vă așezați în biserică. Lizzie trebuie să apară dintr-o clipă-n alta. E a treia generație din familia noastră care se căsătorește în biserica asta. Cred că o să fie un moment magic.

— Absolut! răspundem noi în cor și pornim spre biserică.

Suntem într-o superbă biserică de țară, tipic englezească, împreună cu vreo 80 de prieteni și rude ale lui Lizzie și Mattie. Ne întoarcem cu toții să o privim pe Lizzie pășind spre altar la brațul tatălui ei. Cu rochia ei din satin alb cu mâneci de dantelă franțuzească și voal lung, dramatic, e întruchiparea miresei perfecte. Părul îi e ridicat și ondulat într-o coafură elegantă.

— Mi-a copiat coafura! șoptește Miss D.

— Șșșș! Azi *nu* ești tu în prim-plan!

Când trece pe lângă noi, Lizzie ne face discret cu ochiul de sub voal, apoi plutește spre altar ca să i se alăture lui Mattie. Mă uit la ei cum stau unul lângă altul, strălucind de adorație unul pentru celălalt și știu că ceea ce văd e iubire adevărată. Privesc extaziată cum își spun jurămintele, cum promit să se iubească, să își ofere alinare și să se respecte. Când ies din biserică plutind pe un nor de fericire în dangăt de clopote, nu mă pot opri din zâmbit.

Și nici Kitty.

— E uimitor că s-au cunoscut și s-au îndrăgostit la o petrecere erotică și acum sunt soț și soție!

— Nu-ți poți imagina cât sunt de mândră! mărturisesc eu. Poate că sunt mai romantică decât credeam.

— Ești cea mai tare — o romantică realistă; o perfecționistă pragmatică; o hedonistă onestă, zâmbește larg Kitty. Poți fi mândră de tine!

Îi surâd recunoscătoare.

— Mulțumesc, Kitty. Părerea ta contează mult pentru mine.

Miss D trece val-vârtej pe lângă noi:

— Și-acum recepția! chițăie ea exaltată.

Încep să râd. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Recepția are loc pe terenul unui hotel local. Mirele și mireasa se supun rundei nesfârșite de fotografii, iar noi bem șampanie și cocktailuri pe pajiște. Dolly Fason declară că, deși Lizzie și Mattie sunt o reclamă foarte bună pentru fericirea conjugală, iar Domnul și Doamna sunt încă un exemplu excelent al acestui concept, ea continuă să creadă că cel mai bun stil de viață e să faci sex grozav, fără complicații, cu bărbați frumoși și să te bucuri de prietenia și susținerea unor femei minunate.

— Adică — spune ea expansivă — de ce să îți trebuiască bătaia de cap a unei relații când poți să ai cele mai tari partide de sex din viața ta, tot timpul, fără să ai o relație?

Soarbe gânditoare din pahar, apoi adaugă:

— Dac-aș putea s-o fac pe Insula de Smarald să înțeleagă punctul meu de vedere... Viața ei ar fi de un milion de ori mai fericită dacă și-ar pune-o!

Mă gândesc la relația mea cu Vulpoiul Argintiu. Acum ea funcționează foarte bine, dar tot îmi fac griji că într-o zi ceva, cumva se va schimba.

— Sunt de acord că sexul fără complicații e grozav dacă reușești să-l obții, dar dacă el spune una și de fapt gândește cu totul altceva? Să zicem că un tip vrea sex și spune că o faceți doar ca prieteni. Asta înseamnă că vrea doar sex sau că e posibil să vrea mai mult odată ce se hotărăște că te place?

Dolly aprobă din cap:

— Trebuie să decodificăm limbajul bărbaților. Se spune că bărbații sunt creaturi simple — nu e adevărat. E o concepție greșită. Sunt la fel de complicați ca noi, poate chiar mai mult.

Miss D adaugă:

— Ne mint pentru că ei cred că femeile nu pot să facă sex fără să se implice emoțional.

Kitty continuă:

— Ar fi mult mai simplu dacă toată lumea ar fi sinceră de la început. Cred că bărbații se tem că nu vor avea parte de prea mult sex dacă îi spun unei femei că nu vor decât o tăvăleală și-apoi adio și n-am cuvinte.

— Propun un toast, spune Dolly Fason. Hai să punem piciorul în prag și să nu mai permitem ca sexualitatea noastră să fie definită de stereotipuri de gen! Să bem în cinstea libidourilor noastre, la fel de năvalnice ca ale bărbaților, fără nevoia unei conexiuni emoționale. Sexul poate să fie doar sex și pentru noi, doamnelor!

— Așa e! o susține fervent Miss D. Nu-mi trebuie decât o scânteie de atracție fizică pentru a mă excita și a face sex excelent.

Îi zâmbesc cu subînțeles:

— Parcă nu știm! Știți toate care e opinia mea pe tema asta — nicio femeie n-ar trebui să se simtă vreodată vinovată din cauza sexualității ei. Ar trebui să putem alege stilul de viață care ne face fericite.

Ridicăm toate paharele și ciocnim. Mă uit în jur, la prietenele mele, și fericirea îmi inundă inima. Toate sunt femei deștepte și sexy, care-și trăiesc viața după propriile lor reguli.

Kitty mă privește.

— Dar asta nu înseamnă că în viețile noastre nu e loc și de iubire, nu, Emma?

Îi ofer un surâs larg.

— Sigur că nu! Când apare și când e cea potrivită pentru noi. Cred că suntem toate de acord cu asta.

Miss D pare un pic nostalgică.

— Știu că nu e bine, dar nu pot să nu sper că domnul Potrivit va avea în buzunar cheia unei vile din Chelsea, cu cinci etaje și frontispiciu cu stucatură.

— Nu e nimic rău în a visa, D, spun râzând. Doar să nu confunzi iubirea pentru o casă cu iubirea pentru un bărbat, atâta tot. Adică, tu chiar ai crezut vreo secundă că tu și domnul Răpire sunteți făcuți unul pentru altul?

— Cred că nu. O să fie mai fericit cu pieptoasa, voluptuoasa lui Marilyn. Și dacă ar fi să dau timpul înapoi, n-aș mai încerca să-i sparg casa, ca o nebună care fierbe iepurașul bărbatului pentru care a făcut fixație[19].

— Dumnezeule mare! rânjesc eu. E posibil să existe miracole și tu să începi să înveți din numeroasele tale greșeli?!

— Poate că da. Ar fi timpul.

Kitty se uită la ceas.

— Emma, trebuie să ne pregătim de plecare. Nu uita că în seara asta avem treabă!

Dau din cap aprobator. În seara asta organizez o petrecere erotică la înălțime pentru un politician și soția lui. Am pregătit un zbor privat dus-întors de trei ore și va trebui să plecăm curând spre aeroport ca să prindem decolarea.

— Am comandat o mașină, spune Kitty. O să ajungă acuși.

Le spun lui Dolly Fason și Miss D:

— Se pare că o să trebuiască să petreceți în continuare fără noi. Nu uitați că nu sunteți la o petrecere KK! Nu vă dezbrăcați și nu încercați s-o puneți de-o orgie! Și nu vă apropiați de camera nupțială a mirilor ca să nu scandalizați invitații!

— Ce păcat! spune întristată Miss D. Își deschide poșeta și scoate un penis artificial dublu excepțional de mare, din silicon bleumarin.

---

19 Referire la filmul „Atracție fatală", cu Michael Douglas și Glenn Close, în care personajul lui Close devine obsedat de personajul lui Douglas și, printre altele, omoară iepurașul familiei acestuia și-l lasă la fiert în bucătăria casei lui. (*N.t.*)

— Speram să vă prezint tuturor în seara asta această creatură magnifică! Iată-l pe Tantus Feeldoe!

— Bagă-l la loc, D! strig eu, după care izbucnim toate în hohote.

Kitty își verifică telefonul.

— A venit mașina, Emma. Trebuie să plecăm.

Îmi iau rămas-bun de la toate și le spun:

— Apropo, fetelor, v-am zis care e noul meu motto?

Clatină din cap. Îmi las paharul pe tava unui chelner și le zâmbesc tuturor din toată inima.

— Sună așa: — îmi pun mâinile în șold — scopul vieții nu e să ajungi la mormânt intact, ci să virezi în el în viteză, strigând: „Vai, futu-i! Ce călătorie palpitantă!"

Încep să râdă și ciocnesc paharele, iar eu și Kitty ne ducem spre mașină. O aud pe Dolly Fason țipând după mine:

— Asta merită un toast, Emma! Iuuu-huuuu!

Epilog

Mă îndrept spre aeroport într-o mașină SUV argintie. Telefonul mă anunță că am primit un mesaj. Aștept vești legate de cea mai recentă provocare a Surorilor. O să mă duc la Istanbul ca să particip la o cursă de natație de 6,5 kilometri de-a lungul Strâmtorii Bosforului, din Asia până-n Europa. Se pare că Surorile o să continue acțiunile de forță și rezistență, ca să adune bani pentru cauze caritabile. Sunt mândră de asta.

Sau, îmi spun, ar putea fi Vulpoiul Argintiu care-mi solicită prezența în splendidul nostru apartament Burton-Taylor de îndată ce aterizez, pentru noi delicii care ne fac atâta plăcere amândurora.

Numai domnul Răpire să nu fie! Dar n-a mai prea dat semne de viață de când s-a cuplat cu Marilyn.

Deschid mesajul.

Bună, Emma,

Mă întorc la Londra. O să fiu în zonă cel puțin câteva luni, poate chiar mai mult. Mi-a fost dor de tine. Vreau să ne vedem.

Ai timp să luăm cina împreună?
Aidan

Mă las pe spătarul scaunului din piele și privesc goana lumii prin dreptul geamului meu. O să ajungem curând la aeroport. Kitty se asigură că s-au făcut ultimele aranjamente. Descopăr că-mi bubuie inima.

Se întoarce Aidan.

Bucuria îmi umple sufletul și pe chip mi se răspândește un zâmbet uriaș. Răspund la mesaj: *Bineînțeles! Și sper să stai mai mult. Sună-mă când ajungi. X.*

— E totul în regulă, Emma? mă întreabă Kitty privindu-mă.

— Îhî, răspund fericită. Totul e perfect.

Mulțumiri

În primul rând, îi mulțumesc Maminei, modelul meu în viață și sursa mea de inspirație. Ea m-a învățat că în fiecare femeie există un foc și să nu permit niciodată nimănui să-l stingă, cu atât mai puțin unui bărbat. Tuturor fetelor din echipa Surorilor, prietenilor și rudelor mele, lui George, JJ și tatei — vă mulțumesc că m-ați ajutat să rămân cu picioarele pe pământ și că mi-ați cântat în strună cu regularitate. Mulțumiri dobitocilor — fără voi n-aș fi aflat cum nu vreau să fie un bărbat. Mulțumesc familiei de la Killing Kittens, care mi-a deschis mintea și mi-a arătat că viața ne e dată ca să o trăim. Impresarei mele Diana Beaumont, redactorului Kirsty Crawford, Annei Valentine și echipei ei de la editura Harper Collins — ați făcut treabă bună. Vă mulțumesc. Și, în final, îi mulțumesc lui Suze, care a transformat ca prin farmec poveștile KK în această carte, în timp ce dădeam împreună pe gât cisterne de vin. Fără ea, cartea asta ar fi rămas și acum doar în capul meu și strugurii ar fi rămas în vie.

Și n-am uitat să-i mulțumesc lui Rex, credinciosului meu companion patruped, care a deprins arta de a-și da ochii peste cap mai bine decât oricare alt câine pe care l-am văzut vreodată.